NETFLIX
NETFLIX ORİJİNAL DİZİSİ

Yüksek Topuklar Karışık İlişkiler

Valeria

ELÍSABET BENAVENT

MARTI

ELİSABET BENAVENT

Yüksek Topuklar Karışık İlişkiler

Valeria aşk romanları yazar.

Ama özel hayatında aşk koskocaman bir sorundur.

Her şeye rağmen yakın arkadaşlarıyla yaşamın tadını çıkarır.

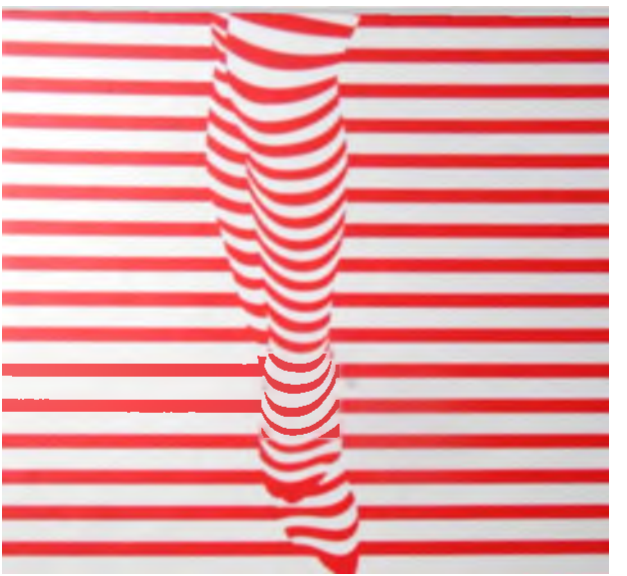
Valeria ağlar. Valeria güler. Valeria vakti geldiğinde çekip gider.

Çünkü o özel bir kadındır...

Tıpkı senin gibi.

NOVELLA

t:26

Yüksek Topuklar Karışık İlişkiler

Elísabet Benavent

1. Baskı: Nisan 2016
ISBN: 978-605-348-948-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Elisabet Benavent
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0 212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

PINAR

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : En Los Zapatos
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Deniz Torcu
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Aydın Yavuz
Redaksiyon : Zerrin Özalp
Kapak Tasarımı : Alla Özabat

ELÍSABET BENAVENT

Yüksek Topuklar Karışık İlişkiler

Çeviren: Deniz Torcu

MARTI

BİR ZAMANLAR...

Klavyenin üzerinde gürültülü bir geziye çıkan parmaklarımı durdurdum ve kafamı bir kalemle kaşıyarak yazdıklarımı yeniden okumaya koyuldum. "Göz göze geldiler. Aralarındaki metrelerce mesafenin bir önemi yoktu, zira o an düşünceler gerçeğe dönüşmüştü. Yere düştüler ve birbirlerinden kaçarcasına ayağa fırladılar. Göz göze geldikleri o dakikanın onda biri kadar bir sürede her şey donup kalmış gibiydi, pencereden sesi duyulan ve ağaçları sallayan rüzgâr bile durmuştu sanki. Ama kız gözlerini kapattı ve her ikisi de başlarını başka tarafa çevirdiler, tanımadıkları birine âşık olabilme ihtimali karşısında utanmış, şaşkına dönmüş ve baştan çıkmışlardı."

Gözlerimi devirip elimdeki kalemi masanın üzerine attım ve bir tramplenden sıçrar gibi oturduğum koltuktan fırladım.

"Amma dandik oldu ha!"

Doğal olarak beni kimsenin duymayacağından emindim, ama o an aklımdan geçen tek şeyi yüksek sesle söylemeliydim. "Çok dandik." *Yıldız Savaşları*'nın başında akan

yazılar var ya, benim aklımdan geçenler de öyleydi işte, ama biraz küfürlü versiyonuyla. Amma dandik. Öyle böyle değil. İnanılmaz dandik. O kadar dandik ki, dünya üzerinde böyle dandiklik görülmedi.

Fikirlerim tükenmişti, acı gerçek buydu işte. Şimdiye kadar yazdığım elli yedi sayfalık saçmalık da bunu kanıtlıyordu. İlkokul müsameresi tadında, saçma sapan ve içler acısı kelimeler kalabalığı. Her gün en az iki sayfa yazmayı kafaya koymuştum, gerçi gidişata bakılırsa iki ya da üç okunabilir paragraf yazabilirsem iyiydi. Okunabilir mi dedim? "Okunabilir" biraz iyimser bir kelime oldu.

Günlerimi bilgisayar ekranına bakarak geçirmek anlamsızdı. Evde tek başıma olduğum için numara yapmama gerek yoktu, kaldı ki bugün pek parlak bir şey yazamayacağım da belliydi. Belki de hiçbir zaman parlak bir şey yazamayacaktım. Bu yüzden oturma odası-ofis-dinlenme odasından çıkıp üç adım ötedeki yatak odasına geçtim. Yatağın üzerine kurulup çıplak ayaklarıma bakmaya başladım, tırnaklarımdan birindeki ahı gitmiş vahı kalmış ojeyi görünce dehşete kapıldım. Kül tablasına uzanıp bir sigara yaktım.

Eskiden nasıl olduğumu düşündüm... Ne zamandan beri kendimi böyle salmıştım? Gözucuyla telefona baktım, saniyenin onda biri kadar süren bir çekinceden sonra, telefonu kaldırdım.

Çalıyor... iki... üç...

"Efendim?" diye açtı karşı taraf.

"Bir felaket olduğumu bilsen, yine de beni sever miydin?" diye soruverdim.

Karşılık olarak Lola'nın patlattığı kahkaha kulağımı çınlattı.

"Paranoyak olmuşsun sen," dedi.

"Paranoya değil, hayır. Şimdiye kadar tek bir düzgün cümle bile yazamadım. Yayınevi kıçıma tekmeyi basacak kesin. Hatta tekmeyi basmak için uğraşmak zorunda kalmayacaklar, o işi ben kendi kendime hallediyorum zaten."

Lola sevecen bir sesle, "Kıçına tekmeyi basabilme yetkisine sahip tek insan benim, Valeria," diye karşılık verdi. Kendince bir sevgi göstergesiydi bu.

"Acemi bir yazarın başına gelebilecek en zor şey nedir biliyor musun? İkinci romanını yayımlamak. İkinci roman... İkinci romana geçebiliyorsan kafanın içinde bir şeyler var demektir. Benim kafamın içindeki şey beş para etmez koca bir saçmalık. İkinci roman değil, ikinci dandiklik eseri olacak benimki..."

"Saçmalıyorsun."

"Gayet ciddiyim, Lola. Galiba işi bırakmakla büyük hata ettim." Başımı ellerimin arasına aldım ve topuzumu dağılmaya başladığını fark ettim.

"Saçma sapan konuşma. İşinden bıkmıştın, patronun seni hayatından bezdiriyordu ve şimdi hayatını idame ettirecek kadar paran var. Sorun nerede ben göremiyorum."

Sorun şuydu: Paranın sonsuza kadar geleceğinin bir garantisi yoktu ve "şansını yayıncılık dünyasında denemek" fikri fazla riskliydi. Bir saniyeliğine düşünmeye koyulmuştum ki, telefonun öbür ucundan gelen bir otobüs kornasının

sesi dikkatimi dağıttı. Saate baktım. On ikiye geliyordu. Lola işte olmalıydı.

"Yanlış bir zamanda mı aradım?" diye sordum.

"Yok canım!"

"Araba sesleri geliyor. Dışarıda mısın?"

"Evet, işyerine bileğimde dayanılmaz bir ağrı olduğunu söyledim ve alışverişe çıktım."

Gülümseyerek kafamı iki yana salladım. Ah şu Lola...

"Bu saatte ararsam seni işte yakalayacağımı neden düşündüm bilmiyorum zaten. Böyle giderse günün birinde kıçına tekmeyi yiyen sen olacaksın, şekerim."

Telefonun diğer ucundan ufak bir kahkaha geldi.

"Ben verimli ve hızlı bir çalışanım, benimki gibi bir iş için daha fazlasını arayacaklarını sanmıyorum."

"İşten kaytarma sanatını icra etmeyen birilerini arayabilirler belki," diye karşılık verdim, manikürümün de içler acısı bir hal almaya başladığını fark ederken.

"Bak ne diyeceğim, senin eve iki durak mesafedeyim. Uğramamı ister misin?"

"Elbette."

Telefonu pat diye kapattı. Lola telefonda vedalaşmazdı.

Lola'nın, söz konusu bikini bölgesi için ağda randevusu olsa bile, birbirinden önemli ve heyecan verici ifadelerle not alınmış randevularla ağzına kadar dolu olan kırmızı ajandasını ve hayatını düşündüm bir an. Bu arada "Bayan Saygon" adını taktığı ağdacısı aslında Plasencia'dan gelmişti ve bir keresinde bana sorma zahmetine bile girmeden vücudumda tek bir tüy kalmamacasına yolmuştu beni.

Yapacak bir şey bulamadığım anlarda Lola'nın ajandasının sayfalarını karıştırmayı seviyordum. bu sayfalardan yola çıkarak Lola'nın tüm hayatını takip etmek mümkündü. Buluştuğu erkeklerin telefon numaralarından tartıda en son kaç kilo geldiğine, buluştuğu erkeklerle kaç kez yattığından (ki bu konudaki rakam beni çatlatacak kadar yüksek olurdu hep) spor salonuna gitmeye niyetlendiği saat ve gerçekte gittiği saat sayısına, içtiği kadeh sayısından tükettiği sigara sayısına, Sergio'yla olan randevularından ödünç aldığı kıyafetlere, kuru temizlemeye bıraktığı kıyafetlerden dolabın bir köşesinde dursun diye aldıklarına, adım attığı binlerce dükkân ve süper markette not aldığı fiyatlardan ajandanın son sayfalarına yapıştırdığı ufak etiketlere kadar her şey aslında bir nevi günlük işlevi gören bu ajandada yerini alıyordu... Tüm hayatı bu sayfalar arasındaydı, hiçbir şeyden çekinmeden farklı renkte tükenmezkalemlerle doldurulmuş bu ajanda, tam da Lola'ya özgü doğal bir şeffaflık eseri gibiydi. Öyle ki, hayatta hiç kimseden, kendisinden bile çekinmiyor, korkmuyordu. Muhteşem bir şeydi bu.

Bense ajandamı sanal ortamda oluşturmaya alışkındım, bu sebeple bilgisayarım ve ceptelefonum gerekli olan yükseklikle ses çıkararak beni bitmek bilmeyen şekerlemelerimden uyandırıyor ve böylelikle annemi ziyarete gitmem veya kız kardeşime evindeki bütün mobilyaları değiştirmek gibi saçma sapan planlarında yardım etmem gerektiğini hatırlatıyordu. Evet, şu anki sorumluluklarım bu tarz şeylerden ibaretti. Ajandam Lola'nınki gibi bir seyahat günlüğüne benzemiyordu. birikmiş ailevi sorumluluklar, faturaların son ödeme tarihleri ve

kocam Adrián'ın ajandasına göre ayarlanmış şeylerdden ibaretti. Evet, evet, doğru söyledim, kocam. Bazen bu kelimenin yirmi yedi yaşında olmanın getirdiği enerjiye uygun bir kelime olmadığını hissediyordum. Ve aslına bakarsanız çok uygun da değildi. Daha yirmi yedi yaşındaydım ve bazı anlarda tüm hayatımın bittiğini hissediyordum. Ama bu başka bir hikâye ve anlatmaya başlamayacağım... şimdilik.

Camdan dışarı bakmaya koyuldum. Ufukta birkaç bulut görünmesine rağmen güneşli, parlak bir gündü. Lola'nın neden işten kaytardığını anlamıştım. Ben de bir ofise tıkılmış olsaydım, aynı şekilde davranırdım, gerçi ben ne kadar istesem de gerçekten kaytarmaya asla cesaret edemezdim. Hiçbir zaman cesur bir insan olamadım, en azından bu gibi durumlarda. Bu gibi durumlarda insanın biraz da korkması gerek, öyle değil mi ama?

Kapı çaldı. İki yıldır aynı zil sesine maruz kalıyor olmama rağmen, beni yerimden zıplatan berbat zil sesine hâlâ alışamamıştım, bu sefer de korkudan az daha camdan aşağı düşüyordum. Aşağı düşseydim ortalığı birbirine katabilirdim, zira dördüncü katta yaşıyordum ve binanın alt katında bir Pakistan manavının tentesi vardı. Tenteyi yırtarak aşağı yuvarlanıp, bir yığın liçi* meyvesinin üzerinde suyum çıkmış bir şekilde ölmek pek hoş olmazdı.

Boş bulunup havaya sıçrama anı geçtikten sonra kapıya doğru ilerledim. Üzerime bir sabahlık bile geçirmedim, kapıyı üzerimdeki eski tişört ve şu üzerinden yıllar geçse de asla modası geçmeyen, doksanlı yıllardan kalma şortla açtım.

* *Anavatanı Çin'de olan egzotik bir meyve. (ç.n.)*

Yanlış hatırlamıyorsam aynı şortu lisede beden eğitimi derslerinde de kullanmıştım. Kapının diğer tarafındaki Lola beni iyice bir süzdükten sonra kahkahayı patlattı haliyle.

"Aman Tanrım, Valeria, şortuna bayıldım! Hani nasıl tarif etsem, bilemedim şimdi. Pek *retro glam** olmuşsun?"

Holdeki aynada kendimi süzdüm, aslında en kötüsü kıyafet tercihim değildi. Lola yangına körükle gitmemek için kıyafetlerime takılmayı tercih etse de, aslında en içler acısı şey, günlerdir taranmamaktan ötürü bir nevi Amy Winehouse modeli almış saçlarım ve diğer ölümlülerin tanımadığı boyuttaki bir sivilceyi sıkmaya çalışırken çenemde oluşturduğum kıyımdı aslında. Saçlarım açık kestane rengiydi, sönmüş ve solmuşlardı. Hatta çok dikkatli bakıldığında, hafif yeşile çalan bir ışık bile yayıyor olabilirdi. Neyse ki artık ben bile kendime dikkatli bakmıyordum...

"Pardon, seni karşılamak için gelinliğimi giymeyi unutmuşum," dedim onu içeri buyur ederken. İçten içeyse nasıl olup da bu kadar korkunç görünebildiğimi düşünüp yerin dibine geçmekle meşguldüm.

"Yok, yok," diye güldü Lola, "ciddiyim. Çok güzel görünüyorsun! Taş gibi bacakların var ama hiç göstermiyorsun. Adrián bu şorta bayılıyor olmalı."

"Nerdeee!" dedim şakayla karışık. Adrián son zamanlarda üstüme giydiğim hiçbir şeye ilgi göstermiyordu. Aslına bakarsanız, altıma giydiğim şeyler için de ilgisi yoktu.

Evdeki tek koltuğa yayılmak için sırtımı döndüm. Koltuk diyorum, kanepe değil. Bizim "salon" denilen alana iki kişilik

---

* *(İng.) Yirminci yüzyılın farklı moda dönemlerinde kullanılan kilit parçaların bir arava getirilmesiyle oluşturulan, çağdaş giyim tarzı. (ç.n.)*

bir kanepe sığdırabilmek için en azından bir duvarı yıkmak gerekirdi. IKEA'dakilerin otuz beş metre karelik evciklere ürettikleri mobilyaları düşününce gülmemek elde değil.

Lola'ya baktım. Her zamanki gibi nefes kesiciydi. Her dakika bu kadar çekici olmayı başarabiliyordu acaba. Bronzlaşmış tenine ışık veren çikolata renkli saçları ve kan kırmızısı dudaklarıyla, heteroseksüel olan benim için bile bazı günler neredeyse karşı konulmaz güzellikte oluyordu. Daha bir yıl öncesine kadar ben de bu bakımlı ve asla kusur bulamayacağınız kadınlardan biriydim. Halbuki şimdi... Neyse. Beni görmek durumu anlamak için yeterliydi. *Muppet Show*'daki kuklalardan birine dönmüştüm.

Ben Lola'yı en yakın arkadaş hayranlığıyla süzerken, o da sağ eliyle perçemini düzeltti, sol elindeki çantayı yere bıraktı. Çantanın ağzında meşhur ajandanın kırmızı rengini gördüğümde gülümsedim.

"Bileğin nasıl oldu?" diye sordum.

"Ah, hiç sorma! Dayanılmaz bir ağrı. Tenisçi bileği oldu sanırım," diye karşılık verdi, sessizce acı çeker bir yüz ifadesi takınarak. Hemoroit olduğunu iddia ettiği zaman da aynı numarayı yapmıştı.

"Bence muhasebeci bileğidir o."

"Aman be Valeria, bir günden ne çıkar! Elimdeki çeviriyi bitirdim ve diğer sıkıcı çalışanlar gibi günü ekrana bakarak geçirmek istemedim. Şimdi iyi bir kız ol ve bana alkollü bir şeyler getir," dedi yatağa yayılıp gülümseyerek. "Oooooh, yatağı değiştirmişsiniz? Bir öncekini tavşanlar gibi sevişerek mi kırdınız yoksa?"

Son söylediklerini duymazdan geldim. Giderek artan alkol tüketimimizden endişelenerek, "Lola, tatlım, daha öğlen ama," dedim.

"Tamam işte, vermut için en uygun zaman!"

Lola elindeki Martini Rosso'yu son yudumuna kadar şapırdata şapırdata içti. Onun için içki, bir zevk kaynağıydı. Kadehin dibinde kalan zeytini, rujunu milim bozmadan ağzına götürdü. Her an bu kadar mükemmel görünmeyi nasıl başardığını sormalıydım. Önce elimdeki havalı kokteyl bardağına, sonra üzerimdeki Hint fakiri kıyafetlere baktım ve zihnimde başımı ellerimin arasına aldım. Tam bir felakettim...

"Peki ya Adrián? O ne yapıyor?" diye sordu lafı uzatmadan.

"Çalışıyor."

"Onu tahmin etmiştim zaten. Muhasebeci dirseği bulaşıcı olmasa gerek," dedi ve tüm zamanların en iyi esprisini patlatmışçasına kendi kendine güldü. Daha sonra konuyu asıl istediği yere getirdi ve, "Adrián, seni böyle robota çeviren korkunç hayal kırıklığı haline karşı ne yapıyor demek istemiştim," dedi.

Sol kaşımı kaldırarak suratına baktım. O ise kolunu elime doğru uzattı ve iki kez beni dürterek, "Tak! Tak!" diye takıldı.

"Aslına bakarsan Adrián sürekli sırtımı sıvazlayıp sonunda rahatladığımda bomba gibi yeni bir kitap yazacağımı söylüyor. Ama..." *...benimle yatmıyor.*" diye düşündüm.

"Nasıl yani. Bu durumun bir 'ama'sı mı var?"

Dudağımı ısırdım. Böyle bir şeyi itiraf etmek çok utanç vericiydi.

"Bence ikinci bir kitap falan çıkartamayacağım. Bence ilk kitap tamamen şans eseriydi ve ikincisi öyle kötü olacak ki, suratıma vuracağı darbeyle yüzüm boynumdan arkaya dönecek. Peki ben ne yaptım? Sıkıntılı yazar tavrına girdim ve işimden ayrıldım... Sabaha kadar açık olan şu araba yıkamacılarından birinde olacak sonum bu gidişle."

"'Bir cümle şans eseri yazılabilir. Üretim fiyatına bulduğun ayakkabılar şans eseridir," dedi ayağındaki muhteşem *peep toe* ayakkabılarını göstererek. "Zarafet ve duru bir anlatımla yazılmış beş yüz yetmiş sayfalık bir hikâye, şans eseri değildir."

"En iyi arkadaşım olarak başka ne diyeceksin ki zaten?"

"Gerçeği. Örneğin acilen bir maniküre ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim gibi."

Bir sigara yaktı.

"Yeni hikâyen neyle ilgili?" diye sordu, kül tablasına uzanırken.

"Her zamanki şeyler, aşk, falan, filan."

"Senin asıl sorunun gerçek bir ilham kaynağı," dedi ufak bir gülümsemeyle. Sigarasından üflediği dumanın ardından görünen kırmızı dudaklarıyla çok çekiciydi.

"Bana bir şeyler demeye mi çalışıyorsun? Benim ilişkim," diye lafa başladım.

Benim ilişkim kötü ötesiydi ama Lola'nın lafı ağzıma tıkmasına sevindim. Böylelikle kendimden başka kimseye yalan söylemek zorunda kalmayacaktım.

"Kapa çeneni. Sana bir şey anlatmaya çalışıyorum sabahtan beri," dedi kaşlarını çatarak.

"Öyle mi?"

"Hem de pek eğlenceli."

İçeceklerimizi tazeledim. Lola hiç zaman kaybetmeden kadehini dudaklarına götürdü.

ANLAT BAKALIM

Nerea iktisatçıydı. Pek fazla istemeden yazmıştı iktisat bölümünü, ama aslına bakarsanız Nerea hiçbir konuda fazla istekli olarak tanınmamıştı zaten. Fiziksel arzu diye bir kavramı tanıdığını bile zannetmiyorum. Lola, Nerea'nın kimseyle birlikte olmadığını söylerdi, zamanı geldiğinde bölünerek çoğalacağını anlatıp gülerdi. Ben de Nerea'yı bacakları açık bir şekilde yatağa uzanmış, üzerindeki adamın zevkle inlemelerine en ufak bir ilgi göstermeden gözlerini tavana dikip, yapacağı işlerin listesini düşünürken hayal edebiliyordum. Gerçi söz konusu Nerea olunca etkinlik ve çeşitlilikten uzak olan tek şey Nerea'nın cinsel hayatı değildi...

Yıllar önce iyi arkadaştık. Uzun yıllar önce. On dört yaşındayken tanışmıştık. Birbirleriyle ortak hiçbir noktası olmayan iki kızın tanışıp etle tırnak gibi olduğu şu garip durumlardan biriydi bizimkisi. Tamam, bazı ortak noktalarımız vardı. İkimiz de Backstreet Boys hayranıydık ama aslında o da tam bir ortak nokta sayılmaz; çünkü ben Nick için deli oluyordum, o A.J için. Birbirimizden gün ve gece kadar farklıydık

ama yine de yapışık ikizler gibi her yerde birlikteydik. Ben klasik ergen sınıfındaydım *(klasikus ergenus),* Nerea ise bayıltıcı bir Loewe parfümünün temsilcisi sınıfından *(güzelus tikis).*

O günden bu güne üç tane erkek arkadaşı olmuştu, ikisi ergenlik zamanlarında, biriyse ciddi bir ilişki. Ergenlik zamanlarındaki takılmacalarından biri, hayatım boyunca karşılaştığım en maganda tipti. Lola bile onun maganda olduğunu düşünmüştü ki bu, adamın kelimenin tam manasıyla maganda olduğu anlamına gelirdi. Ergenlik ve ilk gençlik yıllarında aslında hiç uyuşmayacağınız birileriyle dört beş ay çıkmak pek garip bir durum değildir, ama eğer söz konusu olan ergen Nerea ise, durum biraz daha gerçeküstü olma eğilimindedir.

Nerea, büyükannesinin inci küpeleri ve kolyesini asla çıkarmazdı. Tırnaklarına her gün bakım yapar ve mor bir oje sürerdi. Boynunda ayakkabılarıyla aynı renkte minik bir fular bağlı olurdu. Bu huyunu yirmili yaşlarına kadar bırakmadı.

Neyse... Tahmin edilebileceği üzere, ikimizin arasındaki ilişki miadı dolduktan sonra bitiverdi. Fakat hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir şekilde, ilişkiyi sonlandıran Nerea'nın kendisi oldu. Onu sürekli köhne yerlere götürmemden, gezmeye veya sinemaya asla gitmememizden bıktığını söyledi. Onun ifadesiyle, normal bir hayat istiyordu kendisi, halbuki bana sorsanız, onun aradığı süslü bir hayattı. Ne istediği başından beri belliydi.

On dokuz yaşında, babasının iş ortağı ve oğluyla birlikte düzenledikleri bir *pádel** maçında Jaime'yle tanışmıştı. Jaime ve Nerea birbirlerinden çok hoşlanmışlardı. Aslına ba-

* *(İsp.) Tenis ve squash karışımı bir raket sporu. (ç.n.)*

karsanız, Nerea gibi biriyle tanışıp ona âşık olmamak anlaşılması zor bir şey olurdu. Nerea, her zaman sağlıklı ve parlak sapsarı saçları, yeşil gözleri ve mükemmel vücuduyla herkesin dikkatini çekerdi. Öyle ki, ben erkek veya lezbiyen olsaydım, kesin Nerea'nın peşinden koşardım. Tamam, aslında onu arabanın arka koltuğuna götürüp biraz eğlenecek kadar kovalar, işim bittikten sonra da arkama bakmadan kaçardım. Ama ben her zaman biraz çapkın olmuşumdur zaten.

Nerea ve Jaime'nin ilişkisi tam yedi yıl sürdükten sonra, mümkün olabilecek en kötü şekilde bitti. Nerea, Jaime'nin başka bir kadınla görüştüğünden şüphelenmeye başlamıştı, deli olduğunu söyleyerek onunla dalga geçsek de Nerea ısrarından vazgeçmedi. Jaime'yle ilgili her şeyi en ufak detayına kadar incelemeye koyuldu ve sonunda başka bir kadına gönderilmiş kibarlık sınırlarından kilometrelerce uzak bir e-posta buldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jamie'nin e-postada kullandığı dil, bizim için bile biraz fazlaydı. Jaime gibi kasıntı bir tipin "suratına gelmek" gibi kelimeleri bildiğini bile tahmin edemezdik. Bilmeyi geç, bir de yazıya dökmüştü düşündüklerini.

Bu olayın arkasından tabii ki Lola, Carmen ve ben, Jaime'nin kasıntı ikiyüzlü tavırlarından kurtulduğumuz için pek sevindik. Ama iyi arkadaş rolü gereğince hayal kırıklığı ve acılı yüzlerimizi takınmaktan da geri kalmadık. Lola eve gider gitmez, sonunda kendine layık bir adam bulabilecek olması şerefine kadehlerimizi tokuşturduk. Gerçi tokuşturduğumuz şey elimizde kalan tek içecek olan, piyasadaki en dandik *sidra*'ydı*. Ucuz *sidra* tokuşturmanın getirdiği kötü

* *(İsp.) Bir tür elma şarabı. (ç.n.)*

şanstan olsa gerek, Nerea o günden bugüne hiç kimseyle çıkmadı. Tek gecelik ilişki, bir iki hafta ya da aylık çılgınlık, maganda erkek arkadaşıylaolduğu gibi biteceğini bile bile devam ettirilen şu bitmeye mahkûm ilişkiler... Tık yoktu. Başka bir ifadeyle, bir yıldır kimseyle çıkmadı. En ufak bir zayıflık belirtisi de göstermiyordu. İç çamaşırlarının olduğu komodinde pilli bir tavşancık* saklayan kızlardan da değildi.

Birkaç biradan sonra, fiziksel arzulara teslim olmayan bir istisna olmasından yola çıkarak Lola ve ben, Nerea'ya "Buz Nerea" derdik. Nasıl yani, insan arada bir de olsa hiç mi birileriyle bir şeyler yapmak istemez? Sıkıntı aday eksikliğinden değildi, onu da ayrıca belirtmek lazım. İşyerinde onu akşam yemeğine, sinemaya veya baleye götürmek için sırada bekleyen onlarca Don Juan mevcuttu. (Bale biletleri mi? Onu yatağa atmak için daha saçma bir sebep bulabilirler miydi acaba?) BlackBerry'si hafta sonları gelen randevu tekliflerinden yorularak duman çıkarıyor ama Nerea tüm bu tekliflere yüzünü ekşitiyor ve herhangi bir acıma duymadan mesajları siliveriyordu. İşte böyleydi Nerea, güzel ve buz gibi. Lola, sürekli bizi kandırdığını ve evinde en büyüğünden, siyah ve pek verimli bir vibratör arkadaşı olduğunu iddia ediyordu. Lola'ya göre Nerea evde yalnız kaldığı her dakika, onunla takılıyor olmalıydı.

Öte yandan biz, yani Lola, Carmen ve ben, tanıdığımız ve hatta çocukluk veya okul arkadaşlarının arkadaşları arasından, kibar ve çekici olan bütün tiplerle randevu ayarlamak için uğraşıp duruyorduk. Eli yüzü düzgün olduktan sonra her erkek yeterliydi, ama bizim Nerea hepsine burun kıvırıyordu. Bunun boyu pek kısa, bunun boyu pek uzun, bu fırtına çıktığın-

*Bir çeşit vibratör. (ç.n.)

da annesine sarılıp uyuyan tiplere benziyor, bu tam bir maganda çapkın (benim erkek versiyonum), bu Luis Miguel dinliyor...

Adaylarla görüşmemek için sıraladığı bahanelerin sonu gelmek bilmiyordu. Bu durumun tek istisnası, sıcakkanlı olduğunu düşündüğü için arada sırada görüştüğü Jordi'ydi. Onun sıcakkanlısının bizim dilimizde tercümesi, henüz eşcinsel olduğunu kabul etmeyen veya kabul etse bile ortalıkta dillendirmeyen erkek arkadaş şeklindeydi.

Tüm bunlar öğrenildikten sonra, Lola, Nerea'nın yeni biriyle tanıştığını söylediğinde neden ağzımın açık kaldığı daha rahat anlaşılabilir. Bir anda, pat diye, tanışsın diye zorlamaya veya kandırmaya gerek kalmadan birisiyle tanışması, acaba bir dini tarikata mı üye olduğu sorusunu akıllara getirebilirdi. Nerea yeni biriyle mi? Kimdi bu şanslı aday? Ne zamandan beri görüşüyorlardı? Peki nasıl olmuştu? Ve en önemlisi: Neden?

"Lola, adamın ne derece yakışıklı olması gerektiğinin farkında mısın?" dedim kadehimdeki zeytini yerken.

"Yakışıklı mı? İnsanı bıktıracak kadar yakışıklı olması lazım, hani dokunursam kırılır mı acaba, diye düşüneceğin erkeklerden olmalı."

Kaşlarımı çattım.

"Porselen bir bebek mi yani? Aman Tanrım, Lola! Bu korkunç bir şey!"

"Hayır be, salak!" dedi kahkahadan gözlerinden yaş gelerek, "Barda görüp de bu bana kesin bakmaz diyerek senin de yan gözle bakmaya cesaret etmediğin erkeklerden diyorum yani. Camdan vitrinini yanında gezdirenlerden."

"Hadi be! İyi bir işi de vardır o zaman?"

"Hem de nasıl! Paketi de kocaman!"

"Sence Nerea paketini görmüş müdür?" dedim inanmaz bir tavırla.

"Orada haklısın, ama kesin kocamandır!"

"Kesin," diye başımı salladım, "lanet olası muhteşem erkektir... Ama nasıl tanışmışlar?"

"Detaylara girmedi, bana anlatıp daha sonra biz bizeyken bir kez daha anlatmaya niyeti olmadığını, dördümüz de bir arada olduğumuzda her şeyi anlatacağını söyledi. Sadece işiyle alakalı birinin doğum gününe katılmak zorunda kaldığı bir günde olduğunu söyledi."

Düşünmeye koyuldum. Hikâyenin bildiğim kadarını düşünüp geri kalanını kendi kendime hayal etmekten geri duramıyordum. Nerea, elinde martinisiyle bir köşede, sevimli, kibar yüz ifadesiyle sıkıntıdan ölüyor. Siyah ve muhteşem bir elbise giymiş olmalı, dalgalı saçları kusursuz, yandan ayrılmış. Adam birdenbire karşısına çıkmış olmalı, kibar ve düzgün bir açılış cümlesiyle sohbeti başlatmıştır. İşte tam bunlar olduğu sırada ben kesin yırtık pırtık pijamalarımın içinde, bir daha asla kuaföre gitmeyeceğimi düşünüyor, saçlarımı gelecek kuş nesilleri için potansiyel bir yuva olma yoluna sokmuş oturuyordum muhtemelen.

Ben hayallere dalmışken Lola bir anda uyandırdı beni.

"Valeria, Nerea'yı bir arasana, bakalım işten çıkmış mı?"

"Saat daha iki olmadı."

"Ama bugün cuma, sen yine de bir ara onu."

Telefonu elime alıp numarasını çevirdim. O sırada anahtar deliğinden bir ses geldi ve kapı açıldı. Adrián iş çantası ve dört plastik poşetle kapıda dikiliyordu. Poşetlerden birine koyduğu devasa cips paketleri dışarı taşmıştı.

"Merhaba, ben Nerea. Şu an cevap veremiyorum. Mesajını bırakırsan en kısa sürede geri dönerim. Çok teşekkürler," dedi Nerea'nın telesekreter mesajı, ikinci tekil şahısta.

Elimle telefonu kapatarak, "Telesekretere düştü," dedim.

Lola ağzındakini yuttu, telefonu elimden aldı ve mesaj bırakmaya başladı,

"Ben Lola, Valeria'nın evinden arıyorum." Bu esnada Adrián yanıma yaklaştı, yanağına bir öpücük kondurdum ve patates cipsini poşetten çıkardım. "İşten çıkınca bizi ara. Yapmamız gereken bir konuşma var ve pek heyecanlı olacağını düşünüyoruz," dedi patetes cipsini açmaya uğraşırken, "hani benim pazar sabahları size anlattıklarım gibi. Bol paketli ve kırmızı noktalı olanlardan."

Veda etmeden ve ağzı cipsle doluyken telefonu kapattı.

"Öncelikle," dedi Adrián, "senin evin yok mu?"

Lola gülümsedi. Adrián'ın şaka yaptığını biliyordu. Adrián'ın benim için "henüz hoşlanmaya başladığım bir arkadaş" olduğu zamanlarda tanışmışlardı. Bu da demek oluyordu ki, birbirlerinden hoşlanmak ve böyle rahat bir ilişki kurmak için bolca vakitleri olmuştu.

"İkincisi, senin işin yok mu? Akşamları genelevde çalışan kadınlardan biri olduğunu düşünmeme ramak kaldı."

Lola bir kahkaha patlattı ve işaretparmağıyla beni göstere-

rek, "Sana süper kıyak bir iş olduğunu söylemiştim," dedi.

"Aman, Adrián, Pandora'mn kutusunu açtın. Şimdi sabaha kadar neden genelevde çalışmak istediğini anlatıp duracak!"

Adrián mutfağa girdi. Bense hoş geldim öpücüğümü beklemeye devam ettim. Mutfaktan içeri seslenip Lola'ya yemeğe kalıp kalmayacağını sordu. Benim öpücükten hiç haber yoktu.

"Tabii, neden olmasın? Tenisçi bileğim yüzünden yemek pişiremiyorum," dedi benim boş bıraktığım koltuğa kendini bırakırken.

Adrián gözucuyla bana baktı ve gülümsedi. Tenisçi bileğinin de, tıpkı sıcaklık etkili selülit kremimi bacaklarına sürüp alerjik lekeler çıkarması gibi uydurduğu hastalıklardan biri olduğunun farkındaydı. İşin komik tarafı, işyerindeki lavaboya giderek vücudunun her yerine damla damla krem sürmekle geçirdiği toplam zaman gerçek anlamda çalışmakla geçirdiği zamandan epeyce fazlaydı. Onunki her zaman fazlasıyla düşünülmüş rahatsızlıklar olmalıydı.

"Telefonda kiminle konuşuyordunuz?" diye sordu Adrián, saçlarını düzeltirken.

Poşettekileri buzdolabına yerleştirirken, "Nerea'ya bir mesaj bıraktık. Birisiyle tanışmış," dedim.

"İnanmıyorum... Yani sonunda ne şaşı ne topal, ne çok kıllı ne çok tüysüz, ne aç ne de sahtekâr olmayan birini mi buldu? Valeria, her kiminle tanıştıysa, senin onunla tanışmanı istemiyorum. Adam bir tanrı olmalı."

Üzgün üzgün gülümsedim. Noel'den bu yana bana dokunmayan bir adamın ağzından böyle bir cümlenin çıkması çok anlamsızdı. Ayrıca, Adrián'ın endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. On sekiz yaşımdan beri ona deli gibi âşıktım. Bal rengi, neredeyse sarıya çalan parlak gözleri, dolgun dudakları, çekici gülümsemesi, erkeksi ve büyük ellerine bayılıyordum. Tek kötü yanı, hiçbir zaman tam anlamıyla cana yakın veya sevgi dolu olmamasıydı. Davranışlarında biraz "sert" kalıyordu. Gerçi bu durum en azından yatakta işimize geliyordu. Geliyordu. Geçmiş zamanda. Şimdi hiçbir işe yaramıyordu çünkü işe yarayabileceği bir faaliyet yoktu.

Lola koltuktan kalktı, ufak mutfağın kapısına dayanıp gözlerini devirdi. Erkeklerin kendilerini sevilen, arzulanan ve emin hissetmeleri için yatakta sürekli hareket olması gerektiğine inanan kadınlardandı.

"Sen kesin daha beceriklisindir, Adri," dedi parmağıyla yeniden beni işaret ederek, "Valeria, artık bir bebek yapmanızın zamanı geldi, böylece bundan yirmi yıl sonra henüz kimse bana sapık koca karı diyemeden onunla takılabilirim."

"Ne diyorsun sen!" diye çıkıştı Adrián, "bu hep böyle miydi, yoksa bana ters düşmek için bilerek mi yapıyor?"

Cevap vermeden ellerimi kaldırdım. Lola, tıpkı iyi bir soyut resim gibiydi, onu açıklamaya lüzum yoktu. Böylesi daha iyiydi.

KİMMİŞ ŞU YENİ TİP?

Yirmi dakikalık bir ağız dalaşından sonra, Lola beni duş alıp insan kılığına dönmemi sağlayarak bizim evin altındaki barda bir kahve içmeye inmeye ikna etti. Duş almakta herhangi bir sorun yoktu, fakat insan kılığına girme ve evden dışarı çıkma kısmı işin zor tarafıydı. Ama Lola'nın inadı tuttuğunda, ona geri adım attırmak mümkün değildi. Kaldı ki, biz aşağıya inersek, Adrián da biraz şekerleme yapabilirdi. Evin konumu, onun uyuması ve Lola'yla benim dedikodu yapmamız gibi birbirinden farklı iki durumu kaldıracak şekilde değildi.

Carmen iş çıkışı, yarım saat gecikmeyle katıldı aramıza. Alışılageldiği üzere, üstü başı berbat bir şekilde gelmişti, hani felaket demeyelim ama onun çok yakınıydı. Günün bu saatleri vurduğunda, dalgalı saçları çözülmez bir labirent şeklini almış, üzerindeki bluz kahve olduğu tahmin edilen bir sıvıyla lekelenmiş, kot pantolonunun alt kısmı lekeli ve ıslanmış, tırnakları kirlenmiş ve en kötüsü de, siniri burnunun ucuna gelmiş olurdu. Ama tüm bunlara rağmen, dürüst olmam gerekirse, yine

de benden daha iyi görünüyordu. Dolaptan elime geçirdiğim ilk şeyi üzerime geçirmiş, saçlarımı da herhangi bir esprisi olmayan sıkıcı bir şekilde atkuyruğu yapmıştım.

Carmen kafası dağınık bir şekilde hepimizi öptükten sonra, yanımıza oturmadan önce lavaboya gitmesi gerektiğini söyledi:

"Müsaade ederseniz oturmadan önce ellerimi yıkayacağım. Öyle kirliler ki, en iyi ihtimalle veba falan taşıyor olabilirim. Patronum olacak pislik beni depoya tıktı, yetmiş altı senesinden kalma paslı sandıklar arasındaydım bütün gün. Bir ara önümde uçan ufak kelebeklerden biriyle savaşa bile tutuştum ve sanırım kaybeden ben oldum."

Hayır, Carmen felaket değildi, sadece patronuyla dört yıldan beri karşılıklı nefrete dayanan karmaşık ve yorucu bir ilişkisi vardı. İkisi de inatçı olduğundan hiçbiri pes etmiyor, Carmen ise sırf gururdan mutlu olabileceği yeni bir iş aramaya koyulmuyordu. Patronu embesil diye hak ettiği bir mevkiden ayrılmaya niyeti yoktu. Kediyle köpek gibiydiler.

Hiç kimse aralarındaki savaşın nasıl başladığını hatırlamıyordu. İlk başlarda, Carmen'in de anlattığı gibi, aynı işyerinde çalışmaya giden herhangi iki insandılar. Hiçbir zaman arkadaş olmasalar da, nasıl olup da birbirlerinin düşmanı haline geldiklerini açıklamak mümkün değildi. Muhakkak bir şey olmuş olmalıydı ya da diğer bir ihtimalle, ilişkileri zamanla ufak ufak gerilmiş ve sonunda ipler kopmuştu. Ne de olsa reklamcıların cehennem azabına eşdeğer bir stres seviyesiyle çalıştıkları söylenir, değil mi? Bunu *Mad Men*'de Don Draper'ın*

**2007-2015 yılları arasında gösterilen bir ABD TV dizisi ve onun başkarakteri. (ç.n.)*

içtiği sigaralara bakarak da anlamak mümkündür.

Carmen lavabodan döndükten sonra, sesli bir şekilde iç geçirerek lafa girdi:

"Benden nefret ediyor, biliyorum, benden nefret ediyor. Her gün iş çıkışında evine dönerken bana kötü enerji gönderiyordur kesin. Sutyenimdeki kırmızı çizgiler bile beni korumuyor artık!" dedi ve iç çamaşırındaki "tılsım"ını gösterdi.

"Tamam da Carmen, sen de adama *voodoo* bebeği yaptırmıştın," dedim elimden geldiğince sevgi dolu bir tonla.

"Evet ama asla iğnelemedim." Bu lafının üzerine hepimiz inanmaz bir ifadeyle Carmen'in suratına bakmaya başladık. Carmen hepimize dil çıkardıktan sonra, "Aman, fark etmez! *Voodoo* bebeğinin işe yaramadığı belli zaten. Henüz kalbinde bir sıkıntı çıkmadığına göre..."

"Belki de oturduğun sandalye boyutunda bir hemoroit yaptın adama ve farkında değilsin," diye fısıldadı Lola kiremit rengi ojelerine bakarken.

Tam o esnada yutmaya niyetlendiğim kahveyle boğazımdan çıkmaya çalışan kahkaha çarpışınca, deli gibi öksürmeye başladım.

"Amma odunsun, Lola!" dedi Carmen, alınmış bir ifadeyle.

"Zavallı adam," dedi suçlanan Lola, kafasını iki yana sallayarak. "Adamla bir gün ben de karşılaşmıştım, biliyor musun? Bayağı da yakışıklı aslında." Öksürdüm ve nefes aldım. Yeniden öksürdüm.

"Yakışıklıysa neye yarar... Fena değil, tamam ama gü-

de benden daha iyi görünüyordu. Dolaptan elime geçirdiğim ilk şeyi üzerime geçirmiş, saçlarımı da herhangi bir esprisi olmayan sıkıcı bir şekilde atkuyruğu yapmıştım.

Carmen kafası dağınık bir şekilde hepimizi öptükten sonra, yanımıza oturmadan önce lavaboya gitmesi gerektiğini söyledi:

"Müsaade ederseniz oturmadan önce ellerimi yıkayacağım. Öyle kirliler ki, en iyi ihtimalle veba falan taşıyor olabilirim. Patronum olacak pislik beni depoya tıktı, yetmiş altı senesinden kalma paslı sandıklar arasındaydım bütün gün. Bir ara önümde uçan ufak kelebeklerden biriyle savaşa bile tutuştum ve sanırım kaybeden ben oldum."

Hayır, Carmen felaket değildi, sadece patronuyla dört yıldan beri karşılıklı nefrete dayanan karmaşık ve yorucu bir ilişkisi vardı. İkisi de inatçı olduğundan hiçbiri pes etmiyor, Carmen ise sırf gururdan mutlu olabileceği yeni bir iş aramaya koyulmuyordu. Patronu embesil diye hak ettiği bir mevkiden ayrılmaya niyeti yoktu. Kediyle köpek gibiydiler.

Hiç kimse aralarındaki savaşın nasıl başladığını hatırlamıyordu. İlk başlarda, Carmen'in de anlattığı gibi, aynı işyerinde çalışmaya giden herhangi iki insandılar. Hiçbir zaman arkadaş olmasalar da, nasıl olup da birbirlerinin düşmanı haline geldiklerini açıklamak mümkün değildi. Muhakkak bir şey olmuş olmalıydı ya da diğer bir ihtimalle, ilişkileri zamanla ufak ufak gerilmiş ve sonunda ipler kopmuştu. Ne de olsa reklamcıların cehennem azabına eşdeğer bir stres seviyesiyle çalıştıkları söylenir, değil mi? Bunu *Mad Men*'de Don Draper'ın*

**2007-2015 yılları arasında gösterilen bir ABD TV dizisi ve onun başkarakteri. (ç.n.)*

içtiği sigaralara bakarak da anlamak mümkündür.

Carmen lavabodan döndükten sonra, sesli bir şekilde iç geçirerek lafa girdi:

"Benden nefret ediyor, biliyorum, benden nefret ediyor. Her gün iş çıkışında evine dönerken bana kötü enerji gönderiyordur kesin. Sutyenimdeki kırmızı çizgiler bile beni korumuyor artık!" dedi ve iç çamaşırındaki "tılsım"ını gösterdi.

"Tamam da Carmen, sen de adama *voodoo* bebeği yaptırmıştın," dedim elimden geldiğince sevgi dolu bir tonla.

"Evet ama asla iğnelemedim." Bu lafının üzerine hepimiz inanmaz bir ifadeyle Carmen'in suratına bakmaya başladık. Carmen hepimize dil çıkardıktan sonra, "Aman, fark etmez! *Voodoo* bebeğinin işe yaramadığı belli zaten. Henüz kalbinde bir sıkıntı çıkmadığına göre..."

"Belki de oturduğun sandalye boyutunda bir hemoroit yaptın adama ve farkında değilsin," diye fısıldadı Lola kiremit rengi ojelerine bakarken.

Tam o esnada yutmaya niyetlendiğim kahveyle boğazımdan çıkmaya çalışan kahkaha çarpışınca, deli gibi öksürmeye başladım.

"Amma odunsun, Lola!" dedi Carmen, alınmış bir ifadeyle.

"Zavallı adam," dedi suçlanan Lola, kafasını iki yana sallayarak. "Adamla bir gün ben de karşılaşmıştım, biliyor musun? Bayağı da yakışıklı aslında." Öksürdüm ve nefes aldım. Yeniden öksürdüm.

"Yakışıklıysa neye yarar... Fena değil, tamam ama gü-

zel bir sarayda oturan çirkin bir kral olsa da fark etmez. Tabiat ana daha salak olabilmesi için onu bu şekilde yaratmış olmalı," dedi Carmen.

Öksürük krizimin geçmediğini görünce, Lola'nın her kahve ısmarladığı zaman yanında istediği suya uzandım.

"Valeria, boğuldun."

Nefes almaya çalışırken gülümsedim.

"Yakışıklı mıymış yani?" dedim öksürmekten odunlaşmış sesimle.

"Evet, evet. Geneline baktığımızda fena değil," dedi Lola.

Carmen, başını hayır anlamında salladı.

"Ben aynı fikirde değilim. Ona duyduğum nefret beni kör ediyor olabilir ama gene de aynı fikirde değilim."

"Carmen'in yakışıklı bir adamla anlaşamaması olacak şey değil," dedim şakayla karışık.

"Ece, yeter artık! Bu konuyla ilgili şaka yapmasanıza, adam hayatımı beceriyor resmen."

"Olayı dramatikleştirme. Sen patronundan nefret ediyorsun, ben sevgilimden sıkıldım, Valeria iki aydır iyi bir şey yazamadı ve..."

"Çok sağ ol," diye fısıldadım.

Carmen pes ederek, "Peki ya Nerea? Nerea'nın da hayatını becerdiklerini söyle!" dedi.

"Benim beklentim de o yönde," dedi Lola, kelime seçimindeki çift anlamdan fazlasıyla eğlendiği belliydi.

"Aman Lola, gerçekten..." Carmen'e doğru döndüm, "Nerea biriyle tanışmış. Yeni bir sevgilisi olmuş anlayacağın fakat henüz bundan başka bir bilgi yok elimizde."

"O zaman bu akşam yemek yiyelim mi?" dedi Lola ve çantasından meşhur ajandasını çıkardı.

"Senin yoğun sosyal hayatının kaydını görmeyeli bayağı süre olmuştu!" diye güldü Carmen.

"Kızlar, bugün bana uymaz. Yarın olsa daha iyi. Okunabilir bir şeyler yazabilir miyim, diye bakmak istiyorum. Çok stres yaptım."

"Sakin ol, Valeria, yakında halledersin."

"Halledebilecek miyim bilmiyorum... Tüm yazdıklarımı silip sıfırdan başlamayı düşünüyorum. Bu hafta sonu kendimi eve kapatmam ve çöpü atmak için bile dışarı çıkmamam lazım."

"Yazar olmanın senin hayalin olduğunu söylemiyor muydun?" dedi Lola beni taklit ediyordu.

"Evet, hâlâ da öyle! Ama bir şeyleri anlatmak, yazmak ve teslim etmek zorunda olduğunda, bir de ekonomik belirsizlik varsa işler içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Gerçekten işi bırakarak doğru mu yaptım bilemiyorum... İşi bırakmasaydım yazmak için zamanım yok, diye söyleniyor olurdum ama en azından düzenli bir gelirim olurdu."

"Aptal olma, yakında geçer," dedi Carmen bana sarılarak, "Şimdi eve çık, Adrián'la biraz zaman geçir ve ilham perini bekle."

"Evet, haklısın sanırım," dedim, çantamı aldım, "yarın akşam plan yaparsanız bana da haber verin, olur mu? Nerea'yı da şimdiden arayın, yoksa kesin müsait olmaz!"

Başlarıyla onayladılar.

Kahvemi ödeyip dışarı çıktım. Hava kararmaya başlamıştı ve yağmur başlayacağa benziyordu; ilkbaharda hava

yarım saat içinde tamamen bozulabiliyordu, tıpkı benim romanın planlaması gibi. Eve doğru merdivenleri tırmandım ve son merdivene oturdum. Adrián'ı uyandırmak istemiyordum, oturduğum yerde bir sigara yaktım.

Nerea'nın yeni sevgilisinin kim olduğunu düşünüyordum. Onun adına sevinmiş ve şaşırmıştım. Kafamdaki fikir geçidinde sonunda romanımdaki karakterler ve aralarındaki absürt ilişkilere varmıştım. Bıkkın bir şekilde saçlarımı açtım ve eve girmeye karar verdim. Sigaramı söndürdüm, anahtarlarımı çıkarıp yarı karanlık eve girdim.

Adrián yatağa uzanmıştı. O sabah, günün ilk ışıklarıyla fotoğraf çekebilmek için çok erken kalkmıştı. Bir haftadır deli gibi çalışıyordu, bir mekânda mükemmel ışığı yakalamanın peşindeydi, ne binası ya da hangi dergi için olduğunu hatırlamıyordum ama Adrián için önemli bir iş olduğunu biliyordum. İşle ilgili konuları pek fazla konuşma alışkanlığımız yoktu, aramızdaki ilişkiyi günlük hayatımızın rutinleriyle sıkıcı bir hale gelmesini istemiyorduk. Strese girmenin yasak olduğu evimizin bir barış ve sakinlik ortamı olacağını kararlaştırmıştık. Nerede hata yaptık hatırlamıyorum ama sonuç pek başarılı olmamıştı.

Tarihte görülmüş en sıkıcı hareketle kotumu çıkararak koltuğa fırlattım, ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve yatağa oturup Adrián'a doğru uzandım. Adrián'a sarıldığımda, gözlerini araladı ve gülümsedi.

"Lola geldi diye korktum bir an... Her geçen gün daha da sıyırıyor kafayı," diye fısıldadı.

"Henüz o noktaya gelmedik sanırım," dedim alnına bir öpücük kondururken.

"Neyin var?"

"Hiç. Neyim olacak ki?"

Yatakta tembel bir edayla gerinirken, "Bilmem, pek durgunsun," dedi.

"Romana takıldım biraz."

"Ne kadar takılırsan o kadar geriliyorsun. Anlat bakalım, şu an neler oluyor?"

"Şey... Gloria, aralarında garip bir bağ hissettiği birisiyle tanıştı."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Sıkıntı da o zaten... Hikâyeyi nereden kavrayacağımı bilemiyorum."

"Bana ilk anlattığında çok güzel duruyordu," dedi bana doğru dönerken.

"Evet ama sonra elimden kaydı..." Elimi alnıma götürdüm ve saçlarımı karıştırdım, "kontrol etmekte güçlük çekiyorum. Konunun gitmesini istemediğim yöne gittiğinin farkındayım ve işin en kötü tarafı da aklımdaki ilk fikre bir türlü dönememem. Hikâye bana karşı koyuyor sanki."

"Aşkla ilgili yazmak karmaşık bir şey olmalı."

"Ya hata yaptıysam, Adrián? Ya hata yaptıysam ve her şey bittiyse?"

Adrián ayağa kalkıp perdeyi çekti. Yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı, Adrian o anda oluşan mavi ve grimsi ışığa bayılırdı. Fotoğraf makinesini eline aldı, tam da ona özgü bir

şekilde çerçevenin kenarına dayanarak iki üç poz yakaladı. Sonra makinenin ekranına bakıp gülümsedi. Ne kadar da yakışıklıydı. Gözlerimle bütün vücudunu süzdüm, her bir santimetresi diğerinden daha çekiciydi, uzun boynundan, şekilli omuzlarına, sıkı göğsünden, düz karnına. Son sevişmemizi hatırladım. Koltuğun üzerinde yapmıştık ama tam olarak ne kadar zaman önce olduğunu hatırlamıyordum. Aylar olmuş olmalıydı. Uzun aylar önce. Güçlü bir şekilde içime girmeden önce diliyle bütün vücudumu okşamıştı. İki kez boşalmıştım.

Adrián sonunda ağzını açtı ve kimsenin bana inanmasına ihtiyaç duymamam gerektiğini ve işimin bu haliyle de gayet güzel olduğunu söyledi.

Şakayla karışık söylenerek, "Bu yeterli değil ve bunu sen de biliyorsun," dedim.

"Yazarlığın senin için doğru meslek olduğuna eminim. Her şey yoluna girecek, göreceksin. Yaratıcılık, öyle çalışma saatleriyle ölçülebilir bir şey değildir, kaprislidir."

"Bakalım, ilham perim geri döner belki," dedim biraz rahatlayarak.

"Evet ama Picasso'nun da dediği gibi, 'İlham perileri iş üzerindeyken gelsinler,'" dedi göz kırparak. Yeniden yatağa uzandı.

Fotoğraf makinesini almak için elimi uzattım ama omzuma konan bir öpücük dikkatimi dağıttı. Ona doğru döndüm, gülümsedi ve belimi kavrarken omzuma başka bir öpücük daha kondurdu.

"Üzerinde ne var?" diye sordu.

"Bir tişört," dedim biraz titreyen bir sesle.

"Yalnızca bir tişört giyerek mi indin aşağıya?"

"Hayır, pantolonumu biraz önce çıkardım."

Eli belimden aşağıya inerek kalçalarımı kavradı. Hafifçe inledim. İyice yanına sokuldum ve öpüştük. Bir kez, kısaca. İki kez, birbirimizin dudaklarını hafifçe okşayarak. Aman Tanrım! Bu andan faydalanmak gerekiyordu. Zaman bu zamandı! Üzerimdeki tişörtü çıkarıp üzerine oturdum, Adrián da tişörtünü çıkardı. Ah Yüce Tanrım! Kendi kıyafetini kendisi çıkarmıştı. Güzel şeyler olmak üzereydi.

Sutyenimi çıkardım ve yan tarafa fırlattım, Adrián biraz doğrularak göğüslerimden birini öpmeye başladı. Kafamı zevkle arkaya attım ve üzerindeki iç çamaşırından içeri elimi soktum. Sürpriz! İşte buradaydı! Elimi ritmik bir şekilde aşağı yukarı oynattım. Bileğimdeki takılı bileklik her hareketimle ufak bir tını çıkarıyordu.

Adrián iyice sertleşmişti ve hazır olduğunu hissettiğimde, iç çamaşırımı çıkarıp bacaklarımı açarak üzerine oturdum. Bana sarılmasına, parmaklarıyla okşamasına gerek yoktu. Doğrudan olaya geçmeye ihtiyacım vardı.

O kadar ıslaktım ki içime girmesinde hiçbir sıkıntı çıkmamıştı. Fakat her zamanki gibi sert olduğundan ve aylardır hiçbir şey yapmadığımızdan acıyla inledim. Adrián ise bu inlemenin zevkten olduğunu düşünmüş olmalıydı.

"Dikkat et, Adrián," dedim.

"Ne zamandan beri dikkatli yapmayı seviyorsun," diye karşılık verdi ateşli bir tavırla.

Kapa çeneni, bakarsın yapmaktan vazgeçer, diye düşündüm kendi kendime.

Adrián beni kalçalarımdan iyice kavrayıp kafasını göğüslerime gömerek fazlasıyla hızlı bir ritimle içime girip çıkmaya başladı. Biraz daha yavaş gitmesini istemeyi düşünüyordum ki telefonu çaldı.

"Lanet olsun!" diye inledi.

Lanet olsun... İki saniye sonra Adrián içime boşalıp yanımdan kalkarak elinde telefonla banyoya girdiğinde ben de aynısını düşündüm. *Lanet olsun.* Yatakta ıslak vücudumla kalakalmıştım.

Baştan çıkartıcı olmamla nam salmamıştım ne de olsa.

AMA LOLA, SEN NE YAPIYORSUN?

Lola aynanın karşısına oturmuş, kendine bakıyordu. Kuaföre son kez gittiğinden bu yana saçları fazlasıyla uzamış, göğüslerine kadar inmişti. Açık kahverengi yumuşak saçları göğüslerini bile kapatıyordu artık.

Kendini inceledi, yaptığı makyajın ne kadarının kaldığını görmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar olan hareketlilikten sonra suratında makyaj namına kalan tek şey yanaklarının üzerindeki hafif pembelikti.

Sergio muhteşem vücuduyla aynada belirdi ve Lola ona bakmak için döndü. Ona bakabileceği bir anı dahi kaçırmak istemiyordu, ne de olsa şu an yaşadıkları sönmüş bir alev gibi yok olacak, saklamaktan sıkıldığı onlarca anıdan biri gibi soyut ve anlamsız bir hatıraya dönüşecekti.

Sergio pahalı kot pantolonundan başka bir şey giymeden yatağın ucuna oturmuştu ve bu haliyle Lola'nın gözünde dünya üzerinde var olmuş en seksi erkekti. Belirgin ve düz karnına hayranlıkla baktı ve gözlerini göğüslerindeki kıllara ulaşıncaya kadar vücudunda gezdirdi. Bir gece göğsünün üzerinde uyuyakalmak gibi bir fantezisi vardı. Böyle bir fantezi,

haliyle aralarındaki mevcut ilişkiden, örneğin duşta Fransız usulü takılmaktan daha farklı bir yakınlık gerektiriyordu. Onların arasındaki ilişki bu şekildeydi, bunu kabul etmek veya unutmak lazımdı. Lola'nın kendi kendine defalarca tekrar ettiği bir şeydi bu. Lola, Sergio gibi bir tipi değiştirebileceğini ümit eden şu sabırlı aptal kadınlardan biri değildi. Birbirlerinden dağlar kadar farklıydılar, fakat yatakta herhangi bir sorunları yoktu ve Lola onun yanında gayet rahattı...

İşyerinde çalışmışlardı, aynı işyerinde çalışıyor olmanın getirdiği bütün komplikasyonlarla beraberdiler. İlk başlarda aralarındaki ilişki birkaç bakışmadan, bir iki şakalaşmadan ve koridorda içilen kahveden ibaretti. Daha sonra işyerindeki diğer çalışanlarla akşamları gidilen barda içilen biralara dönüşmüş, bir sonraki adımda da işyerindeki herkes bara gidinceye kadar mesaiye kalıp, bara en son giden sadece ikisi olmuştu. Son kadehi Lola'nın evinde içmişlerdi. "Son kadeh" ile ima ettiğim fazlasıyla açıktır herhalde. Aslına bakarsanız, lafı evirip çevirmeye gerek yok, ne de olsa Lola olan biteni açık seçik anlatmaktan hiç rahatsız olmaz. Yattılar... Üç defa. Konuya ilişkin fazlasıyla detay biliyorum ama Lola'yı bacaklarını açmış, kendini aksiyona teslim ederken düşününce yanaklarım kıpkırmızı oluyor utançtan. Düzgün bir kadınım ben. Aman, neyse. İlk önce Lola'nın evin girişine koyduğu halının üstünde yapmışlar. Daha sonra Lola en iyi solo performanslarından birini göstermiş ve bir iki sigaradan sonra, yatağın üzerinde köpek pozisyonunda, giriş yönünün ne taraftan olacağına takılmadan yapmışlar.

Carmen, Lola'nın nasıl öpüştüğü ve okşandığını dinlemeye

bayılırdı. Sanki bana yapıyorlarmış gibi geliyor, derdi ve haklıydı da. Lola erotik hikâyeleri bir festival canlılığında anlatmakta ustaydı. Ben de bu yüzden, her seferinde gülüyor, kızarıyor, suratımı yastık, peçete veya elimin altında bulunan herhangi bir şeyle kapatmaya çalışıyor, böylelikle bu tip pornografik öyküleri dinlemekten zevk almanın verdiği utancı örtbas ediyordum.

İşte bu seviyedeki açıklıkla, Sergio'nun bir canavar olduğunu öğrendik... Kelimenin tam ve en iyi anlamıyla. "Bay Canavar" adını takmamız da bundandı. Lola'yı zevkten kendinden geçiriyordu ve fazlasıyla da yakışıklıydı. On saat ofiste çalıştıktan ve barda yedi kadehi devirdikten sonra bile yorgunluk belirtisi göstermeyen, mavi kanlı olduğuna şüphe duyulmasına yol açan pürüzsüz bir cildi vardı. Şayet erkeklik vücuda gelseydi, modeli kesin Sergio olurdu. Esmer teni, kahverengi gözleri, sağlam bir çenesi, hepimizi eriten bir gülümsemesi, muhteşem bir apartmanı, Lola'nın haftada en az bir kez işi pişirdiği pahalı deri koltuklarla döşeli hızlı bir arabası, mükemmel bir espri anlayışı, kıskandıran dişleri ve çok zengin bir kız arkadaşı vardı.

Evet, çok zengin bir kız arkadaş. Sorun da işte buradaydı. Lola işte bu yüzden bir daha asla işe gitmek istemeyişiyle başa çıkmak zorunda kalıyordu.

Lola durumun farkına vardığında artık geri dönmek için çok geçti ve tıpkı Piquer'in* şarkısında olduğu gibi, iliklerine

* *Yirminci yüzyılın ilk yarısında yaşamış Concha Piquer'in, sırılsıklam âşık olmuş bir köylü kızını anlattığı şarkıya atıfta bulunuyor. (ç.n.)*

kadar âşık olmuştu. Lola her zaman bir erkeği sevmenin ne demek olduğunu bilmediğini söylerdi, Sergio için hissettiklerinin de haliyle aşk olmadığı iddiasındaydı.

"Benim hoşuma giden beni becermesi. Böyle giderse günün birinde gözlerim yuvalarından fırlayıverecek."

Lola'nın içinde bulunduğu duruma karşı kendini savunmak için kullanabileceği tek silahı buydu işte: kendini kandırma. Üstüne üstlük, eğer günün birinde âşık olursa da, bir kadına âşık olacağını söylerdi. Kadınlardan hoşlandığı için değil, sırf inat olsun diye. Lola'nın tavrıydı bu.

Ama lütfen! Lola'nın Sergio'ya bir bakışını görmek, onun hakkında ne hissettiğini anlamaya yeterdi!

Lola bir yayınevinde çevirmendi. Seksi ve vurdumduymaz görünüşünün altında İngilizce, Fransızca (her iki anlamda da), Almanca, İtalyanca ve çat pat Çince konuşan yetenekli bir kadın vardı. Son zamanlarda Çinceyi geliştirmeye çalışıyordu ama o konuyu pek detaylı bilmiyorum.

Sergio, bulundukları departmanın koordinatörüydü ve kendi ofisi olmadığı için, Lola'nın beş metre ötesinde, minimum uzaklıkta oturuyordu. Tam bir işkence.

Aralarındaki sürdürülemez ilişki şu şekilde gerçekleşiyordu: Sergio ofisteyken "boş zamanımın bir dakikasını bile seninle geçirmiyorum tavrını ne güzel beceriyorum" edalarında geziniyor, Lola'yı iyice baştan çıkarıyordu. Sanırım bütün kadınların içinde uyanmayı bekleyen bir mazoşist mevcut.

Lola her gün binlerce kez, güzel bir gece geçireceğim diye bunları çekemem, diye söyleniyordu. Hatta bazı günler bu söylediğine kendisi bile inanıyor, kendini güçlü zannediyordu. Lakin

çıkış saati geldiğinde, Sergio herkesin gitmesini bekleyip kulağına yarım saat sonra evinin köşesinde bekleyeceğini fısıldadığında... Lola'nın düşünebileceği tek şey apar topar eve yetişip seksi iç çamaşırlarını giymek oluyordu. Ona aklını başına alması için verilebilecek iyi öğüt, tavsiye, azar filan yoktu, çünkü onunla geçirebileceği ve yatabileceği her saniyenin peşinde koşmanın getirdiği gerginlikten, başka bir şey duyacak hali kalmıyordu.

O gün, buluşmalarına sebep olan Lola'ydı. Günlerden cumartesiydi ve işe gitmekten kaytarmak için aslında hafifçe sızlayan bileğinin dayanılmaz bir şekilde ağrıdığından şikâyet etmişti. Akşamüzerine kadar yatakta kalarak dinlenip, akşam olduğunda da Sergio'yla sabaha kadar görüşmeyi umuyordu. Aynı akşam için biz kızların da en sevdiğimiz lokantada bir akşam yemeği randevumuz vardı, barmenin elindeki bütün *mojito*'ları içmeye niyetlenmiştik. Fakat Lola sabah dokuzda uyanıp, geri uyumak istemediğinde, ki bunun sebebi Sergio'nun hafta sonu yalnız olacağını bilmesi olmalıydı, ne de olsa Lola'nın bundan haberi olmasını Sergio sağlamıştı, saat onu vurduğunda çoktan duşa girmiş ve hazırlanmıştı... Komodinin üzerinde duran ceptelefonuna direnmekse neredeyse imkânsızdı.

Telefonu eline aldı ve, "Akşamüzerine kadar birkaç saat zamanım var," diye mesaj attı.

İki dakika sonra Sergio'dan cevap geldi: "Bir saat sonra oradayım. Şu çilekli parfümünden sık lütfen."

İki saat sonra, yani her zamanki gibi gecikerek gelen

Sergio kapıyı çaldığında, Lola kapıyı açıp hiç kimsenin kendisini bu şekilde bekletemeyeceği üzerine bir güzelleme saydırmaya niyetlenmişti. Ama kapıyı açar açmaz Sergio onu ilk bulduğu duvara yaslamış, üzerindeki parfüm veya ilk kez giydiği çamaşırları umursamadan birkaç saniye içinde soyuvermişti. Sergio'yu ilgilendiren tek şey, tıpkı daha öncekilerde de olduğu gibi kapının önündeki küçük halının üzerinde yapmaktı. Nasıl yapılacağını da çok iyi biliyordu. Lola'ya göre, Sergio insana bilincini kapattıracak kadar iyiydi o işte.

"Aletimi özledin mi?" dedi bacaklarının arasına yerleşirken.

"Evet, lanet olası..."

Göz yaşartıcı romantizm bu olmalı. Eleştirdiğimden söylemiyorum. Kıskançlıktan söylüyorum.

Bağırışlar ve inlemeler arasında işlerini bitirdikten sonra, ılık bir duşun altına girmişler. Sonrasında yatağa atlayıp, Lola'nın üste çıktığı bir saatlik yeni bir seans yapmışlar. Bir saat boyunca inleyip, açık saçık konuşan Sergio'ydu. Ne güzel, değil mi? Aman. Seks işte. Lola için seksin güzel olmasına gerek yoktu zaten.

İşte bunların arkasından Lola, karşıdaki yansımasına bakıyordu.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" diye fısıldadı Lola, Sergio'nun kalması veya gitmesini umursamaz bir tavır takınarak.

Sergio çoktan üzerini giymeye başlamıştı. Lola'yla kaşık pozisyonunda yatmaya niyet edecek bir adam değildi; onun

için samimiyet, boşaldığı anda biterdi. Gerçi her seferinde Lola'nın bitirmesini beklerdi önce, onu da söylemek lazım.

Lola'nın teklifine cevap vermek için ağzını açmıştı ki odadan bir telefon sesi yükseldi. Lola birkaç saniye içinde çalanın Sergio'nun telefonu olduğunu anladı, yere fırlatılmış, oradan çalışıyordu. Sergio telefonunu eline aldı, ekrana baktıktan sonra Lola'ya sus işareti yaparak telefonu açtı.

"Merhaba, sevgilim."

Lola'nın kıçından yukarı bir sarmısak tıksalar ne hissettiğini anlamak imkânsızdır. Eşek gibi inatçı ve ketumdur. Ama aslına bakarsanız, Sergio'nun adını bile bilmediği kız arkadaşına söylediği sevgi dolu sözcükler fazlasıyla canını acıtıyordu. Nasıl acıtmasın ki? Eşek gibi inatçı da olsa Lola da insandı.

Sergio yatak odasından çıktı, gizemli sevgilisiyle kısa fakat tatlı bir konuşmadan sonra odaya geri döndü. Lola rahatsız olmuştu ve hisleri yüzünden okunuyordu. Kaşlarını çatmış, dudaklarını sıkıyordu, olan bitenden fazlasıyla rahatsız olduğuna dair en net ifadeydi bu.

Sergio yatakta ne kadar iyi olursa olsun, Lola gibi bir kadının böyle bir duruma tahammül etmesi bana inanılması güç geliyordu. Ama Lola'ya göre, Sergio onun için geçici bir âşıktı, hak ettiği tekmeyi şimdiye kadar atmamış olmasının sebebi de buydu. Ama bana sorarsanız bu, insanı kör edecek bir aşktı.

"Biraz kalacak mısın?" dedi Lola zayıf bir sesle.

"Evet, biraz kalabilirim. Akşama kadar boşum."

Lola gazetenin sudoku ekini, memnuniyetini gizlemeye çalışarak eline aldı. Sergio'yu gerçekten tanıdığını düşünüyor ve bu onu mutlu ediyordu. Diğer kız işin kolay kısmındaydı; sevgi sözcükleri, sarılmacalar vs ama asıl aldatılan da oydu.

Tabii bu, Lola'nın fikriydi. Bizim fikrimiz değil.

Birlikte camın kenarına oturup ellerine bir kadeh şarap aldılar. Bu esnada ufak mutfaktan hafif baharatlı bir yemek kokusu duyulmaya başlamıştı. Lola, Sergio'nun suratındaki hatların mükemmelliğini incelerken, Sergio ise arabası park ettiği yerde mi diye camdan bakıyordu. Birdenbire, kadehini ağzına götürmüşken, ağzını açıverdi:

"Baksana, Lola, senin neden sevgilin yok?"

"Hımm... Ne bileyim," bu soru Lola'yı aralarındaki ilişkiyi "gerçeğine" geri getirmişti.

"Ortalıkta kimse yok mu?"

"Birisi var aslında," dedi üzgün bir sesle ve bakışlarını cama çevirdi.

"Peki onun nesi var? Seni benimle paylaşmayı kabul etmiyor mu yoksa?" dedi açıkça sırıtarak.

"Hayır. Yalnızca bir ayıda bulunan incelik ve anlayışı var... kendisi tam bir geri zekâlı," diye karşılık verdi Lola, yanından bir hışımla kalkarak.

Sergio, "Ne dedim ki şimdi ben?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Of, Sergio, yani..." Lola mutfağa dönerek tencerede kaynayan yemeği karıştırmaya koyuldu, böylelikle sinirini gizlemeye çalışıyordu.

"Yani demek istediğim... Ne bileyim... Bizim aramızdaki bu şey için hayatını sınırlandırma. Bunun ne olduğunu

ve ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Of, biliyorum, sürekli hatırlatıyorsun zaten!" diye bağırdı Lola.

"Sakin ol, lütfen."

Lola salona doğru ilerledi, çantasından çıkardığı sigara paketinden bir tane sigara çıkardı ve yaktı. Daha sonra ajandasını eline alarak, cumartesi gününe not düştü: "Kendime not: Sergio'yu bir daha arama. Malın teki." Yazdığı şey karşısında hafifçe gülümsedi.

"Delisin sen, Lola," diye güldü Sergio.

"Senin sorunun beni asla ciddiye almaman. Sürekli hazır ve nazır bulunmam hoşuna gidiyor, benimle zaman geçirmekten hoşlandığına da eminim fakat konu ciddi şeylere gelince..."

"Hayır, oralara girme hiç. Sen diğer kadınlar gibi değilsin. Bu gibi numaralar sana hiç gitmiyor. Bizim olayımız güzel zaman geçirmek, hepsi bu."

"Güzel zaman geçirmek... Kim, ben mi, sen mi?"

"Beni bunaltma, Lola."

Lola aklından geçen sahne karşısında yine gülümsedi. Kaynayan yemeği Sergio'nun pantolonundan içeri dökmek vasıtasıyla düşen aletini minik parçalara ayırarak mahallenin kedilerine yediriyordu.

Derin bir nefes aldı ve konuyu kapatmak için yeniden söze girdi:

"Bana, beni anlayan bir erkek lazım."

"O erkeğin ben olmadığımı kafana sok."

Lola kaşlarını çattı. Sergio'nun bu gibi lafları onu sinir

ediyor, kendisini küçültüyor ve utandırıyordu.

Fakat Lola'nın kızgınlığı kısa sürmüştü. Sergio'nun kulağının arkasına yapıştırdığı öpücük ve elini pantolonuna sokarken kulağına bir kez daha yapabilecek kadar zamanının olduğunu söylemesiyle Lola, kendi onuru dahil her şeyi unutmuş ve kendini Sergio'nun kollarına bırakmıştı.

CUMARTESİLERİ ÇALIŞILMAZ Kİ!

Sabah dokuzu vurduğunda Carmen çoktan uyanmıştı. Geceleri yatarken BlackBerry'sini kapatmadan komodinin üzerine koyma huyu ona ihanet etmişti. Sabah sekize çeyrek kala patronunun ona gönderdiği tehditkâr e-postanın sesine uyanmıştı:

"Dün, yeni müşteriye ilişkin *briefing*'i* göndermemişsin. Pazartesi sabah ilk iş masamın üzerinde olmazsa bütün ekibin işini geciktireceksin ve seni hiç kimseye karşı korumaya niyetim yok, haberin olsun."

Pek üstü kapalı bir tehdit sayılmazdı, açık ve netti. Peki bu aptal herif hiç uyumaz mıydı? Kesin amfetaminlere bağımlı olmalıydı.

Halbuki Carmen e-postaya konu olan raporu şirketin bilgisayarında hazırlamış, çıktısını almış ve masasının üzerine bırakmıştı. Ama patronunun o dakika belgeye ulaşabileceği şirketin ortak ağına yüklemeyi unutmuştu. Elinde dijital bir kopya yoktu ama çıktısını aldığı yazılı kopyayı yanında getirmişti, o sinirle bütün raporu yeniden bilgisayara aktarmaya baş-

* *(İng.) Bilgilendirme. (ç.n.)*

ladı ve bir an önce inceleyebilmesi için lanet ayıya (onun sözlerinden birebir alıntı) göndermeye niyetlendi.

Yarım saat sonra, saat sekizi çeyrek geçerken raporu göndermişti. "Onay vermeden önce iki yüz bin düzeltmeyi yapabilmen için raporu ekteki şekilde gönderiyorum."

Bugünlük hafif bir aşağılama ve minimum bir tembellik yeterliydi. Bu saatlerde mesaj göndermenin çok kaba bir hareket olduğuna dair bir şeyler eklemeyi düşündü bir an ama patronu Daniel'in muhtemel cevabının, bacaklarını yayarak uyumak istiyorsa telefonun kapatması gerektiği olacağını tahmin ettiği için vazgeçti.

Sabah on buçukta duştan çıktı ve e-postasında kırmızı düzeltmelerle dolu raporu buldu. Raporu yeniden göndermeden önce arka arkaya yeniden gözden geçirmesi gerekecekti. Rapordu, düzeltmeydi derken saat akşamın beş buçuğu olmuştu ve Carmen henüz ne dinlenebilmiş ne de güzel bir CD takıp uzanabilmişti.

Bunun adına hayat denemezdi. *Yarından tezi yok BlackBerry'mi kapatmaya başlayacağım,* diye düşündü kendi kendine.

Lola'nınki gibi bir ajanda kullanmayı düşündü, tıpkı onun gibi aklına gelen her fikri not alabilir ve hiçbir şeyi unutmazdı. Facebook'taki kız arkadaşlarının paylaşımlarını yarım saat kadar gözetledikten sonra (itiraf etmekten çekindiği en büyük eğlencesi buydu), kendini iyi hissetti ve salon sehpasının altındaki mumları yaktı. Mumların ışığını ayarladıktan sonra koltuğa kuruldu ve hâlâ işyerini ve Daniel'i dü-

şündüğünü fark etti. Böyle giderse bütün hafta sonunu iş yüzünden harcayacaktı. O akşamüzeri saat dörtte buluşacaktık ve bize yeni halini gösterebileceği için mutluydu. Son zamanlardaki sosyal hayat eksikliği Lola'nın isteksizliğinden değildi, aksine, Lola her zaman iş çıkışı bir iki kadeh içmeye hazırdı, fakat iş arkadaşları iş dışında buluşmaktan hazzetmezdi ve bizimle buluşmak... bizimle buluşmak bir sirke gitmekle eşdeğer sayılırdı.

Lola aslında onunla aynı saatte işten çıkıyordu ama Tanrı bilir kimin peşinde, Tanrı bilir ne halt karıştırmak için sürekli ortalıktan kaybolurdu. Günün birinde gelip Cirque de Sol* ekibiyle çılgın bir gece geçirdiğini söylese hiçbirimiz şaşırmazdık. Carmen'se aksine en az yarım saat mesaiye kalmaya alışkındı, patronu ondan hazzetmediği için inadına daha fazla hatasını bulduğuna emindi.

Bense işi bıraktığımdan bu yana neredeyse sürekli evdeydim, ama yaratıcılık seviyem örümcek ağına takılmış bir filin kendini kurtarma kabiliyetiyle eşdeğer olduğundan (yani içler acısı), hiçbir şey yazamasam bile evde kalmayı tercih ediyordum, böylelikle dışarı çıkıp, akşam gezmelerine gidip, para harcayarak zamanımı "çarçur" ediyorum diye vicdan azabı çekmekten kurtuluyordum.

Nerea... Nerea neredeyse hiçbir zaman uygun olmazdı. Sadece kendisi değil, telefonu bile uygun değildi. Eğer onunla iletişime geçmek isterseniz, ev veya ceptelefonuna bir mesaj bırakmak zorundaydınız, sizi ciddiye almasını istiyorsanız tek

* *Kanada merkezli dünyanın en büyük sirki. (ç.n.)*

şansınız buydu. Ayrıca, Nerea'yı görmek istiyorsanız, en az bir gün öncesinden haber vermek zorundaydınız, Nerea'nın programladığı binbir hikâyeyi iptal edip size zaman ayırabilmesini istiyorsanız tabii ki. Oryantal dans, yüzme, Budizm ve meditasyon gibi hikâyelerini her görüşmemizde dinlerdik.

Carmen bir kez daha Daniel'i düşündü. Lola onun yakışıklı olduğunu söylemişti... Carmen'e sorsanız yüzüne bakılacak bir adam değildi halbuki. Onu iğrendiren, fazla yapılı ve mükemmel adamlardan biriydi. Mükemmeliyet, Carmen'e göre bir şey değildi. Onun aradığı, sarılabileceği, kendini koruyan ve kollayan birisiydi. Spor salonunda şişirilmiş bir adam değil. Bazen aslında aradığının, hayatını kollayacak ikinci bir baba olup olmadığını düşünürdü... Yok canım, ilgisi yoktu. Ufacık tavan arası dairesinde gayet mutluydu. Kendi hükümdarlığını kurmuş ve kendi kurallarına göre yaşıyordu. Arada bir, hiç kimsenin müdahalesine izin vermediği için sonunda ölünceye kadar yalnız kalacağını düşünüp korkuyordu, hiçbir ilişki onun kurallarına uymazdı.

Ardından zihninde bir zaman yolculuğuna çıkarak, acıma duygusundan kaynaklı olsa bile çıktığı son randevunun üzerinden uzun bir zaman geçtiğini fark etti. Dudaklarından korku dolu bir "eyvah" çıktı. Yoksa artık erkekler için kocamış mıydı?

Yeniden doğruldu. İlgisi yoktu, canım! Sadece yirmi yedi yaşındaydı, işyerindeki arkadaşlarından fazlasıyla küçüktü, ki onlar bile kendi hayatlarını bekârlığın saltanatı ilan etmişlerdi. Borja'dan neredeyse üç yaş küçüktü ve onun için tek önemli olan da buydu.

Artık onu düşünmekten vazgeçmeliydi. Senede bir Daniel'in doğum günü için dışarı çıktıklarında içilen bir biradan veya fotokopi makinesinin olduğu koridorda içtikleri günlük kahvelerden öteye geçememişlerdi henüz.

Borja, arabada elini tutmaya çalıştığı zaman radyoda çalan Lenny Kravitz şarkısı aklına geldi ve hüzünlendi. O zamandan beri ne değişmişti? O an gönülsüzdü ama şimdi her gece onun yanında yatarak, kollarının arasında miskin bir edayla tüysüz yüzünü okşamanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordu. İçi parlayan ve meraklı gözlerini düşündüğünde gülümsedi, geçen gün fotokopi makinesinin yanında ne kadar yakınlaşmışlardı...

Neyse, böylesi daha iyiydi. En azından Borja'yla. Lola'nın koordinatörüyle olan ilişkisi işyerinde herhangi biriyle aşk yaşamasına izin vermiyordu. Gerçi aralarında bir şey olsaydı, herkesten saklamak zorunda olmak çok heyecanlı bir şey olabilirdi, kimsenin duymadığı iki kişilik bir macera... Güzel de olabilirdi aslında...

Yok, yok, böylesi daha iyiydi.

Saate baktı. Saat yedi buçuk olmuştu. Artık kalkıp hazırlanmaya başlasa iyi olurdu. Geç kalıp, Nerea'nın hikâyesinin başını kaçırmak istemiyordu. Nerea'yı tanıdığı için, hikâyenin sadece bir kez anlatılacağını biliyordu. O gece herkesin son derece dakik olacağı kesindi.

KİMMİŞ BU BAY DOĞRU VE NEREDE TANIŞTINIZ? BEN DE İSTİYORUM!

Saat dokuzu çeyrek geçtiğinde barın önünde bekliyordum ve göz açıp kapayıncaya kadar diğer kızlar da gelmişti. Son gelen Nerea'ydı, alışkanlık olduğu üzere, son derece, dakik planlanan saatte gelmişti.

Kızlara baktıktan sonra kendimi gıpta etmekten geri alamadım. Lola saçlarını dağınık bir şekilde toplamış, dudaklarına her zamanki kırmızı rujunu sürmüş, yarı transparan, siyah bir bluz giymiş, altına bir kot pantolon ve yüksekliğiyle insanda yükseklik korkusu uyandıran bir topuklu ayakkabı geçirmişti.

Carmen, dalgalı saçlarını salmış, *oversize* bir kazağın üzerine taktığı kemerle vücut hatlarını ortaya çıkarmış, ayak bileği hizasında biten *slim fit* kotunun altına, benim seçmesine yardım ettiğim ve bir Callejeros* üyesi gibi görünmekten çekinmediğim zamanlardan kalan hayvan desenli bir çift babet geçirmişti.

Nerea siyah bir elbise, altına platformlu ve dekolteli bir çift *peep toe* giymişti. Ayakkabının dekoltesinden mü-

* *1990'lı yıllarda yayınlanmaya başlamış ve yaklaşık 15 yıl boyunca yayınlanmaya devam etmiş, İspanya'daki günlük hayatı inceleyen bir grup gazeteci ve yaptıkları röportajlardan oluşan televizyon programı. (ç.n.)*

kemmel Fransız pedikürü görünüyordu.

Sonra kendime baktım: iyice esnemiş siyah bir tişört, üzeri tarazlanmış bir *leggings**, her an parçalanabilecek gibi duran eski bir çift babet. Bir an kendimden iğrendim ama neyse ki gelmeden önce sıcak bir duş almıştım, kıyafetlerim yumuşatıcı, bense bebek yağı kokuyordum. Pek sofistike değildim evet ama en azından iğrenç değildim.

Derin bir nefes aldım. Hafif evsiz görüntüme rağmen çok eğlenceli bir gece olacaktı.

Kaldı ki bu lokantaya bayılırdık. Ortam samimi fakat romantik değildi, hani şu sakladığın sırları ortaya dökmeye niyetlendiren ortamlardan biriydi. Masaları pek küçüktü, masaların üzerine ya vanilya ya kakao aromalı mumlar diziliydi. Muhteşem kokteyllerinin yanı sıra, insanın midesini ve bütçesini zorlamayan yemekleri vardı. Uzun sözün kısası, çok güzel bir ortamdı, Lola'dan alıntı yapmak gerekirse, "*Cool* ama iddialı değil"di.

Mekânın arka tarafındaki masamıza oturduk. Yirmi dört saat öncesinden rezervasyon yaptırıldığı takdirde, neredeyse özel bir bölüm gibi hissedilen bu alanda masa bulmak mümkündü, bir nevi Nerea gibi.

Garson ilk şarap kadehlerimizi getirdikten ve siparişlerimizi aldıktan sonra, hepimiz Nerea'ya bakmaya başladık. Nerea ise alışılmamış bir şekilde bir sürü ıvır zıvırdan bahsetmekle meşguldü.

"Kotuna bayıldım Carmenchu.**"

"Öyle mi? Yeni. Şimdiye kadar giyecek fırsatım olmadı. Malum, sosyal hayatım olmadığı için..."

---

* *(İng.) Tayt. (ç.n.)*

** *Carmen'cik anlamında, sevgi hitabı. (ç.n.)*

Boğazımı temizledim, Carmen gülümsedi.

"Ah! Anladım! Sakladığın şu kirli ve yeni hikâyeyi anlatmamak için bizi oyalıyorsun!"

Nerea, kadehindeki içkiden bir yudum içtikten sonra muhteşem dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi:

"İki haftadır görüşmüyoruz! Bırakın bari de ne kadar güzel olduğunuzu söyleyeyim!"

Bir an kendime baktım ve bu söylediğinin boş bir bahane olduğundan emin oldum; bana bakıp, ne kadar güzel olduğumu söylemek kimin aklına gelebilirdi ki? Hiç kimsenin. Diğer kızlar her ne kadar muhteşem görünüyor olsalar da, güzelliğimizle ilgili konuşacak ruh halinde değildim.

"Hadi artık, çıkar ağzındaki baklayı!" dedi Lola, Nerea'yı dürterek.

"Tamam... Lola'nın size çoktan bahsetmiş olacağı üzere, birisiyle tanıştım," hepimiz keskin bir ıslık patlattık. "Neyse, hoşlandığımdan emin olmadan önce sizlere bir şey söylemek istemedim. Aynen böyle davranacağınızı biliyordum. Yanlış alarm olmasından çekindim."

"Yani gerçekten hoşuna gidiyor bu adam?"

"Evet, Carmen, herhalde yani!" diye karşılık verdi Nerea, gözlerini bir peri masalı anlatıcısına edalı bir şekilde kısarak.

Nerea'yı böylesine sevmiyor olsaydık, ortalıkta gezinen anlamsız çizgi film DVD'leriyle birlikte şehir meydanında yakmıştık.

Biz içkilerimizi yudumlarken, Nerea da hikâyesine devam etti.

"Bir aydan biraz uzun bir süre önce tanıştık." Hepimiz

yeniden ıslık çalmaya koyulduk ama Nerea bizi duymazdan geldi. "Bizim işyerinden birinin doğum gününe gitmiştim. Aslında canım gitmeyi hiç istemiyordu ama gitmesem pek ayıp olurdu, ben de mecbur güzel bir elbise ve en yükseğinden topuklu ayakkabılarımı giydim ve gittim. Ayaklarımın şişmesine izin verecek kadar uzun süre kalmayacağımdan emindim.

Bir ara içkimi tazelemek için garsonun peşinden yürümeye başladım. İşte o an birine çarptım ve elimdeki içkiyi adamın üstüne devirdim. Adam bana bağırmaya ve bilmem kaç bin avroluk takımını berbat ettiğimi söylemeye başladığında yüzümün aldığı hali tahmin edebilirsiniz. Kıpkırmızı oldum ve nereye kaçacağımı bilemedim... Adam bağırıp duruyordu, ağlamak üzereydim!"

"Hikâyedeki beyaz atlı prens bu mu yoksa, Nerea?" diye sordum gözlerimi fal taşı gibi açarak.

"Hayır, bu olsa olsa masaldaki kötü ejderha olur," diyerek gülümsedi ve devam etti: "Neyse, kaçmak üzereydim ki birisi yanımıza yaklaştı ve gayet kibar bir şekilde, olayın bir kazadan ibaret olduğunu ve onun başına aynı şey gelse, bu şekilde bir olay çıkarmayacağını düşündüğünü söyledi. Ejderha silkindi ve diğer insanların arasına karıştı, ama o ana kadar partideki herkes çoktan olan biteni duymuştu. Doğum gününü kutlayan tip bile. Yanıma gelip endişelenmememi söylediğinde kıpkırmızı olmuştum. Kibar çocukmuş gerçi. Neyse ben de parti sahibi kibar çocuğa teşekkür bile etmeden bir taksiye atlayıp kaçmak için kapıya yöneldim. Tam kapıyı açacaktım ki, bu yeniden yanımda belirdi ve iyi olup olma-

dığını sordu. Biraz sersemlediğimi ve insanların arasında bunaldığımı söylediğimde, sakinleşip partiye dönünceye kadar benimle birlikte kalmayı teklif etti."

"Canım ya!" dedi Carmen.

"Bence de. Sonunda ayaklarım acımaya başlasa da, partiye döndüm ve bayağı eğlendim. Pek eğlenceli biri! O kadar rahatım ki onun yanında... Tıpkı sizin yanınızda gibiyim. Sonra bana eve kadar eşlik etti, telefon numaramı istedi ve ertesi gün bir şeyler içmek için dışarı davet etti. Ardından sonraki hafta... O zamandan bu yana sürekli görüşüyoruz. En son evine akşam yemeğine davet etti..."

"Hah, oralarını anlat sen! Üzerindeki parfümü falan anlatacaksın diye korktum bir an," dedi Lola gözlerini devirerek.

Az daha ağzımdaki şarabı tükürecektim.

"Çok yavaş ilerliyoruz. Gereğinden hızlı ilerleyip her şeyi bozmak istemiyorum. İlgimi kaybetmekten korkuyorum," dedi Nerea yanakları kızararak.

"Yani demek oluyor ki henüz yatmadılar. Konuyu kapatabiliriz," dedi Lola bize doğru dönerek.

"Hayır! Nasıl olduğunu anlatsana!" diye ısrar etti Carmen.

"Uzun boylu, atletik yapılı..." –Nerea'dan başka hiç kimse *atletik yapılı* kelimesini normal bir cümle içinde kullanmazdı– "...mavi gözlü, kahverengi saçlı, çok yakışıklı ve zarif. Kolları da mükemmel, pek güçlü..."

"Hadi Nerea, ne zaman esas konuya geleceksin? Aleti nasıl? Kocaman, değil mi?"

Lola bunun üzerine sesli bir kahkaha patlattı. Bu arada birkaç dakika önce önümüze gelmiş olan yemek tabakları

dokunulmamış bir şekilde bizleri bekliyordu.

"Bu *carpaccio* güzele benziyor," diye fısıldadı Nerea.

"Aptal ayağına yatma," diye ısrar etti Carmen.

"Lola haklı. Anlatacak pek bir şey yok aslında. Geçen hafta evinde akşam yemeği yedik, perşembeydi yanlış hatırlamıyorsam." Bir anlığına durdu ve hangi gün olduğunu düşündü, "Evet, evet, perşembeydi. Uzun süre öpüştük, hatta birkaç parça kıyafet de çıkardık ama daha ileri gitmedik. Onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri de bu işte... Yavaş gitmekten rahatsız olmuyor. Ah, o kadar güzel öpüşüyor ki! Tam olarak neden bilemiyorum ama bayılıyorum ona! O kadar, o kadar mükemmel ki!"

"Orada dur bakalım, ufaklık, hiç kimse mükemmel değildir, sonra bir kusurunu bulursun, hevesin kaçar," dedim sakin bir sesle.

"Tabii. Kuyruksokumundaki kırışıklıklar çirkindir ama bulaşıcı olmak zorunda değil," dedi Lola, hiç kimsenin tam olarak ne söylediğini anlamadığı bir cümleyle.

Nerea gözucuyla Lola'yı süzdükten sonra yeniden bize döndü:

"Bilmiyorum. Sözlük anlamıyla mükemmellikten bahsetmiyorum, benim gözümde mükemmellikten bahsediyorum. O kadar güzel anlaşıyoruz ki..."

Carmen, Nerea'nın ilginç bir şey anlatmayacağından emin olduktan sonra ayağa kalktı ve lavaboya doğru ilerledi. Biz de önümüzde bekleyen yemeklerin tadına bakmaya başladık.

"Ne iş yapıyor peki?" dedim elimde çatalımla.

"Bir şeyleri analiz ediyormuş. Tam olarak bilemiyorum, karmaşık ve modern bir iş işte."

O esnada masanın üzerine bıraktığı BlackBerry'si titredi. Nerea, kusursuz manikürlü eliyle telefonu aldı ve ekrana baktı.

"Bakın, ondan mesaj gelmiş. Birlikte olmadığımız zamanlarda telefonuma mesaj göndermeyi seviyor. Okuyayım mı size?"

"Neden hepinizin elinde şu BlackBerry var?" diye söylendi Lola.

"Benim yok," dedim ağzım yemekle doluyken.

"Sakin ol, Lola, senin BlackBerry'ye ihtiyacın yok, senin ajandan var ya zaten," dedi Nerea, "ajanda"ya vurgu yaparak.

Kahkaha atmayayım derken, bu sefer de ağzımdaki *carpaccio*'dan tıkandım.

"Oku, oku, Valeria'ya bakma sen, o hep tıkanır zaten."

Yine gülmek istedim ama zaten nefes almak için mücadele ederken yeni bir kahkaha atmaya halim yoktu.

"Merhaba canım, arkadaşlarınla eğleniyorsundur umarım. O kadar kadın bir araya gelince beni korkutuyorsunuz! Biliyor musun? Seni özledim. Yarın akşam bana zaman ayırabilir misin? Eve erken döneceğimize söz veriyorum, sadece bir şişe şarap içeriz... O zamana kadar da sana vermek için

sabırsızlandığım bir öpücük yolluyorum."

Carmen, Nerea telefonunu çantasına koyarken geri döndü. Bir an yanıma geldi, sırtıma vurdu ve su bardağını uzattıktan sonra, ne hakkında konuştuğumuzu sordu.

"Nerea yeni sevgilisinden gelen mesajı okuyordu, Valeria de her zamanki gibi boğuluyordu."

"Sevgili değiliz, birbirimizi tanıma safhasındayız henüz," diye düzeltti Nerea.

"Ben de sevgili istiyorum. Şu an grupta tek sevgilisi olmayan benim," diye söylendi Carmen, masadaki sandalyesine dönerken.

"Saçma saçma konuşma! Sevgili bulup ne yapacaksın? Bekâr halimizle kendimize yeteriz!" dedim yüzüm doğal rengini almaya başlamışken.

"Alınma ama sen bu konuda laf söyleyecek son insan bile değilsin, Valeria. Hayallerinin erkeğiyle neredeyse altı yıldır evlisin," diye karşılık verdi Nerea.

"Amaaan!" diye söylendim.

"Peki işyerindeki tipe ne oldu? Onun adı neydi?" diye sordu Lola ağzı doluyken.

"Borja," diye karşılık verdi Nerea, en donanımlı bilgisayardan daha yüksek kapasitedeki hafızasıyla hepimizi şaşırtarak.

"Hah işte o, Borja," diye lafa atladı Lola, "Borja'yla du-

rumlar nasıl? Senin enginarı elledi mi yoksa hâlâ ısınma turlarında mı?"

Hepimiz birbirimize baktık. Lola'nın bu gibi yaratıcı ifadelerine hâlâ neden şaşırabildiğimizi bilmiyordum ama "enginar" sözcüğünün böyle bir durumda kullanılmış olması haliyle hepimizin dikkatini çekmişti. Carmen ifadeyi duymazdan gelmenin en iyisi olacağına karar verdi ve doğal bir tavırla lafa girdi:

"Borja'da bir gelişme yok. Yakınlaşmıyor ama uzaklaşmıyor da."

"İşi senin ele alman lazım," dedim, "onu dışarı çıkıp bir şeyler yapmaya davet et. Ama net bir davet olmalı, anlıyor musun? Hani 'bir ara bir şeyler içelim' tarzı bir davet değil; 'bu hafta sonu sinemaya gitmek istiyorum, gelmek ister misin' tarzında bir şey."

"Ya da, 'karnabahar tam kıvamına geldi. Beşameli eklemek için gelmek ister misin' tarzında." Lola her zamanki gibi kendi lafının üzerine gülmeye başladığında, bu sefer kahkahasını Nerea'ya da bulaştırdı.

"Senin gibisi yok, Lola!" diye inledi.

Carmen kızardı.

"Yok, yok, öyle bir şey yapamam."

"Tabii ki yapamazsın. Davet edenin o olması gerek," dedi Nerea salatasını yerken.

"Nasıl yani, onun davet etmesi gerek?"

"Carmenchu, sen bunları dinleme," diye fısıldadı Nerea.

"Daha yerinde bir bahane bulması lazım," diye karşılık verdi Carmen.

"O zaman biz de onu inanılır ve sana eşlik edebileceği bir etkinliğe davet ederiz," dedim gülümseyerek. Aklımda işe yarayabilecek bir fikir oluşuyordu.

7

BEN BAHANEYİ BULURUM, GERİSİNİ SEN HALLET

Eve döndüğümde neredeyse sabah olmak üzereydi. Kocam ağzına bir sakız atmış, gecenin o saatlerinde yayınlanan telemarket programlarından birini izliyordu. Yatağın ucuna gelip kendimi bıraktım, babetlerimi çıkaracak halim bile kalmamıştı. Adrián'a evde ufak bir parti vereceğimizi söyledim.

"Nasıl yani?" dedi şaşırmış bir ifadeyle.

"Carmen birisiyle yakınlaşmak istiyor."

"Peki bizim evin ne gibi bir faydası olacak bu duruma? Kutsal bir mekân falan da ben mi bilmiyorum?"

Cevap vermedim. Fıldır fıldır dönenin ben mi yoksa yatağın kendisi mi olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ertesi sabah planın detaylarından bahsettim; tabii ki şarap ve *caipiriña*'ları karıştırmanın hediyesi olan korkunç baş ağrım için iki aspirin içtikten sonra... Plan şu şekildeydi: Eve çok küçük bir grup davet edecektik, sadece biz ve bahaneye uygun olması için adam başına bir eşlikçi. Böylelikle Carmen, Borja'ya yalnız kalıp sıkılmaması için ona eşlik etmesini isteyebilecekti. Şimdiye kadar bize anlattığı kadarıyla, Borja

bu tarz bir isteği severek kabul edecek bir adama benziyordu.

Partiyi düzenlemek için kullanacağımız bahane, Adrián'ın yeni fotoğraflarını yakın arkadaş çevremize göstermek istemesi olacaktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Adrián'ın yüzlerce fotoğrafı, ufak stüdyomuzun duvarlarını süslüyordu ama Borja bunu bilmediğine göre sorun yoktu. Sonuçta arkadaşlarımıza göstermek için asmış olabilirdik onca fotoğrafı, değil mi?

Adrián biraz surat astı. Bu gibi etkinliklerde insanların bir fotoğraf sergisine giderken duydukları "sanatçıyla tanışma" olayından pek hoşlanmadığını söylerdi. Toplam davetli sayısının biz de dahil sekiz kişiyi geçmeyeceğini duyduğunda az da olsa rahatlamıştı neyse ki. Zaten daha fazla insanı eve sığdırmanın imkânı yoktu.

O haftayı parti için heyecanlanarak ve bir yığın yemek hazırlayacak geçirdim. Partide insanları sıkan bir ev sahibi olmaktan endişeleniyordum ama belki de biraz değişiklik, ortalıkta görünmeyen yaratıcılığım için iyi bile gelebilirdi. Dişe dokunur bir şeyler yazmam gereken zamanımı başka şeylere harcadığım için kendime söylediğim bir beyaz yalan da olabilirdi bu. Ama durum nasıl olursa olsun, bu parti beni ayağa kaldırmış ve yeniden saçlarımı taramamı sağlamıştı.

Borja'yla tanışmak için de heyecanlanıyordum. Romantik bir romanın ideal başkahramanı olarak hayal ediyordum Borja'yı, hani esas kızın, âşık olduğu erkek ona kazık atıncaya kadar bir türlü fark etmediği ama aslında başından beri gözünün önünde olan iyi adam karakteri gibi. Borja'yı bir bar piyanosuna dayanmış, arka arkaya sigara yakarak, elin-

deki buzsuz duble viskisini içerken hayal edebiliyordum. Tıpkı Humphrey Bogart gibi. Aman, benim saçmalıklarım işte. Carmen'in hoşlandığı biri olsa olsa bebek yüzlü olurdu.

Partiyi cuma akşamına ayarlamıştık, böylece hiç kimse "yarın erken kalkmam gerek" gibi bahanelerle gelemeyecekti. Durum böyle olunca, tüm perşembe gününü evi temizleyerek geçirdim ve yemek için altyapı hazırlıklarına koyuldum, ki bunun çevirisi kız arkadaşımdan tabak ve kadeh istemek anlamına geliyordu.

Suşi, saşimi, somonlu ve avokadolu *maki* hazırladım. Ayrıca kendi ellerimle firma verdiğim bir sürü ufak atıştırmalık... Adrián gözlerine inanamıyordu, ne de olsa en son yemek pişirdiğim zamanlar insanoğlu Cilalı Taş Devri'ne yeni yeni geçiyordu...

Akşam olduğunda, Borja'yı davet etmeye cesaret edip edemediğini öğrenmek için Carmen'i aradım. Utançtan ölmüş bir şekilde, asansörde bir sürü tanımadıkları insanın ortasında, yani romantik bir anın asla yaşanamayacağı bir ortamda sorabildiğini itiraf etti. Olan biten bir dram filminden alıntı bir sahne şeklinde yaşanmıştı.

"Tüm arkadaşlarımın sevgilileri olduğunu ve benim de kendimi yalnız hissedeceğimi söyledim."

"Sana eşlik etmeyi o mu önerdi o zaman?"

"Nerede! Fırsatı olmadı ki. O kadar gerildim ki koluna yapışıp benimle birlikte gelmesi için yalvardım."

"Yalvarmaktan tam olarak ne demek istediğini anlat," dedim gözlerimi kapatıp bekârlar piyasasında olmadığım için şükrederek.

"Yani kolundan hafifçe kavradım ve en azından konuşabileceğim biri olması için benimle gelmesini rica ettim."

"Neyse, düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Pek gündelik, rahat olmuş."

"Bilmiyorum, Valeria, kıpkırmızı kesildim ve asansörün kapıları açıldığında ellerimi yelpaze gibi sallayarak nefes almaya çalışıyordum."

Benim verdiğim cevaplarla konuşmayı takip eden Adrián, kadın sohbetleri karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

"Tanrı bilir patronunu davet etse ne hale gelirdi!" dedi.

"Adrián'a söyle, söylediklerini duydum. O koca dilini kesmemi istemiyorsa susup o geri zekâlının adını ağzına almasın, günümü mahvetti zaten."

Adrián'a döndüm:

"Çok esprili olduğunu ve sana bayıldığını söylüyor."

"Hayır! Hiç de öyle demiyorum! Onu öldürmek istiyorum! Doğruyu söylesene!" diye karşılık verdi Carmen, gülmeyle karışık bir bağırmayla...

Cuma sabahı, biraz okunur hale getirebilmek ümidiyle "roman"ımın bölümlerinin yerlerini değiştirirken, Nerea'dan her zamanki gibi görgü kurallarına uygun ve biraz da mesafeli yazılmış bir e-posta aldım. En yakın arkadaşları olan bize bile bir e-posta veya doğum günü tebriği gönderirken sanki bizimle yüz göz olacak kadar bir samimiyeti yokmuş gibi yazardı.

Merhaba Valeria,

Bu akşam ne yazık ki erkek arkadaşımı getiremiyorum. Çok fazla işi var ve açıkçası, onu daha fazla bunaltmamak için partinin sözünü bile etmedim. Çok düzgün biri ve eğer partiden söz etmiş olsaydım, beni yalnız bırakmamak için gelirdi. Ama işi başından aşkın. Ben de onu bunaltmak istemiyorum. Başka sefere artık.

Ama kendi katılımımı ve Jordi'nin de katılımını teyit ediyorum, bilirsin Adrián'ın fotoğraflarını oldum olası beğenmiştir ve sizin evi görmek için can atıyor.

*xxxooo**

Not: Bir şişe cin getiriyorum.

Böyle bir şeyi bekliyordum. Şu modern iş her neyse çok yoğun olacağından adım gibi emindim ama böyle bir bahanenin Nerea'nın işine geldiğinin de farkındaydım. Nerea'yı çok iyi tanıyordum, bizimle tanıştırarak adayını boğmak istemiyordu. Bizim fikrimiz Nerea için fazlasıyla önemliydi ve zamanı geldiğinde her şeyi formalitesine uygun bir şekilde, binbir protokole uyarak yapacağından şüphemiz yoktu. Neyse ki durumu Jordi'yi çağırarak kurtarmış, böylelikle herkesin bir eş getirmesi bahanesini bozmamıştı. Carmen, Borja'yı yanında getirebilecekti.

Akşam saat ona geldiğinde konukları karşılamak için hazırdık, insanlığın yazıyı bulmasından bu yana giymediğim bir elbise ve Adrián'ın balayımızda bana hediye ettiği, en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim. Aylardır topuklu ayakkabı görmeyen ayaklarım ağrıdan sızlamaya, kendilerini

* *"x" kucaklama, "o" öpücüğün harfle ifadesidir.*

ne zamandır ince ve çekici görmeyen bacaklarım da bayram etmeye başlamıştı bile. Hazırlanmıştım evet ama isteyerek değil. Kendimi hiç güzel hissetmiyordum. Canımın istediği tek şey bir an önce pijamalarımı çekip uykuya dalmaktı.

İlk gelen Lola oldu. Kapıyı açtığımızda yanında Sergio'yu görünce az daha dilimi yutuyordum. Hiçbir yere beraber gitmezlerdi, hatta belki buraya da ayrı ayrı gelmişlerdi.

Lola dizlerinin hemen altında biten ve vücuduna tam oturan, göğüs dekolteli siyah bir elbise giymişti. Göğüs dekoltesi ne çok kapalı ne çok açıktı, her zaman olduğu gibi fazlasıyla çekici ve muhteşemdi, olağandışı güzellikteki vücudunu gözler önüne seriyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları da daha fazla dikkat çekmesine yardımcı oluyordu. Dolgun dudakları her zamanki gibi kırmızı boyanmıştı ve alnına taradığı perçeminin altında, sırtı ve göğüslerini kapatan muhteşem uzun saçları arzıendam ediyordu. Evet, muhteşem görünüyordu. Sergio da bunun farkındaydı.

"Aman Tanrım ne kadar güzelsin!" dedim heyecanla.

"Çok sağ ol, tatlım. Sen de!" dedi göz kırparak, "Baksana, Sergio'yla tanışmış mıydınız?"

"Bilemedim," dedim. Ondan bahsederken fotoğraflarını görmüş olmanın gerçekten tanımak olarak sayılıp sayılmayacağından şüpheliydim.

"Evet, bir kez karşılaşmıştık," dedi Sergio kadife sesiyle.

"İçeri geçin ve içecek bir şeyler alın, diğerleri de gelmek üzere."

İçeri girdiklerinde onları sırtını duvara vermiş, bir iş-

kenceye uğramışçasına acı çeker gibi görünen Adrián karşıladı. "Bira mı, şarap mı?" diye sordu.

Evet, samimiyet had safhadaydı.

Carmen pek gecikmedi. Kapıyı açtığımda, Borja'yla bir şeye gülüyorlardı. Bu işte potansiyel var gibiydi. Borja'nın dış görünüşü beni hiç şaşırtmamıştı. (Bogart kısmı hariç, tam da hayal ettiğim gibiydi.)

Normal görünümlü biriydi, beş dakika sohbet ettikten sonra, Carmen'in peşinde sürüklendiği *sex appeal*'*inin nerede olduğunu hâlâ bulamamıştım. Biraz utangaç ama kibar ve eğlenceli bir tipe benziyordu. Bayağı uzundu, en az bir seksen beş falan olmalıydı. Yanında Carmen ufak tefek ve fazlasıyla kadınsı kalmıştı. Böyle olması güzel ve en azından benim için çok önemliydi. Son zamanlarda kadınların yanında feminen durmadıkları erkekler mantar gibi çoğalmaya başlamıştı. Hani bir aksesuvar gibi yanınızda süzülen erkekler var ya, işte onlardan bahsediyorum.

Borja, Carmen'in yanında mükemmel duruyordu. Carmen'in kalçalarının büyük göründüğü gibi bir takıntısı vardı ama bana sorarsanız, hatlı ve inanılmaz seksi bir vücudu vardı. Asıl sıkıntı Carmen'in kalçaları, kasları veya güçlü kolları değildi... Asıl sıkıntı, modanın bizlere dayattığı imkânsız kurallar ve kimsenin giyemeyeceği kadar küçük olan beden ölçüleriydi. Carmen hem uzun boylu hem de topuklu ayakkabı

* *(İng.) Cinsel cazibe. (ç.n.)*

âşığıydı üstüne üstlük. Neyse ki, Borja gibi birisinin yanında iri kalmamıştı, fazlasıyla güvenli ve çekici görünüyordu.

Sohbeti tek başıma sürdürmek istemedim ve Borja'yı, cam kenarında Sergio'yla sohbet eden Adrián'la tanıştırdım; aralarında yeni bir sohbet açıldığından emin olunca en ufak bir gizleme belirtisi göstermeden erkekleri kesen Lola ve Carmen'in yanına gittim.

"Adamları gözlerinizle yediniz resmen, çaktırmadan baksanıza ya!"

"Erkek onlar, böyle şeyleri anlamazlar," dedi Lola gülerek.

"Eee, nasıl buldun?" dedi Carmen gözlerini kırparak.

Ne diyeyim. Çekici bir tarafı vardı ama yakışıklı olduğu söylenemezdi. Carmen onun yanında fazlasıyla çekici kalıyordu, acımadan mıdır yoksa kendini pohpohlatmaktan mı bilinmez, Carmen'in de bu yüzden bu kadar âşık olduğuna neredeyse emindim. Peki şimdi bunu nasıl söyleyecektim? Lola benden erken davrandı:

"Yüzeysel ve kaba olmayı göze alarak söylüyorum, bu kadar iri olacağını tahmin etmemiştim."

"İri derken tam olarak ne kastediyorsun, Lola?" dedi Carmen biraz rahatsız olarak.

"Yani biraz *foka* benziyor ama kızma, tatlım, böylece yanında zayıf kalmışsın."

Derin bir nefes aldım ve Lola'ya sus işareti yaptım.

"Yani, aslında demek istediğim... Aman... Şimdi ne dersem diyeyim kötü anlayacaksınız zaten."

"Çok sevimli, Carmen," diye toparlamaya çalıştım.

Carmen iç geçirerek camın kenarında sohbet eden Borja'yı süzdü ve sonra bize dönerek, göbeğini masaya dayayarak çalışırken bile çok özel göründüğünü söyledi.

O esnada zil çaldı. Nerea ve Jordi gelmişti. Nerea'nın geç kalmak gibi bir huyu yoktu ama gay arkadaşı Jordi her yere gecikirdi. Ofis kıyafetiyle gelmiş olan Nerea hâlâ mükemmel görünüyordu. Gri-kahve takım elbisesinin içine giydiği dar, beyaz bluzun altından hafifçe görünen beyaz sutyeni, çaktırmadan baştan çıkarma işini fazlasıyla iyi yapıyordu, zira Nerea odaya girer girmez, Adrián da dahil bütün erkeklerin gözü üstündeydi.

Rahatsız olduğumdan değil... Nerea'nın tüm erkeklerin bakışlarını üstüne çekmesine alışkındım... Ama bu sefer biraz kıskanmıştım. Adrián benim kocamdı. Son altı ayda bana gösterdiği tek yakınlık toplam üç dakika içerisinde biten bir gir-çık seansı olmuştu ve ne zamandır bana dikkatli bakmıyordu bile.

Salona girdiler ve herhangi biriyle tanıştırmadan önce, Nerea eline bir kadeh Martini almış, Carmen'e yaklaşmış ve fikrini belirtmişti bile:

"Senin sırılsıklam âşık olduğun tip bu değil, değil mi?"

Hah! Resmen savaş ilanı.

Carmen kaşlarını çattı. Lola kahkahayı patlatmamak için dudaklarını ısırıyordu. Benim de aynısını yapmam gerekirdi ama odada bir kapışma çıkmasını önlemek için, boğazımı temizledim ve seslendim:

"Nerea, zevkler ve renkler tartışılmaz."

"Evet, evet, hele de bazı zevkler," diye kıkırdadı Nerea.

Carmen arenaya yeni inmiş bir boğa gibi hırladı ve "aşkının" yanına gitmeden önce, ters bir edayla söze girdi:

"Bayan Doğru anlarlar mı bilemiyorum ama artık bazı şeylerde ergenlik yıllarında olduğu gibi hangi marka kıyafet giydiği veya karın kaslarının kaç baklava ettiği gibi konulardan başka şeylere dikkat etmeye başladık. Senin sevgilinin baklavaları şahanedir, eminim. İzninizle..."

Sözlerinden pişman olacak mı, diye Nerea'ya baktım ama Nerea'nın çalan telefonu, dikkatini dağıtmıştı.

O sırada arkamdan yaklaşan Adrián, Sergio'nun şu meşhur "canavar" olup olmadığını sordu. Başımla onayladım ve arkamı döndüğümde gördüğü yüz ifadesi karşısında şaşırdı.

"Ne oldu?"

"Carmen ve Nerea atıştılar."

"Daha şimdiden mi? Birkaç kadeh sonra saç baş yolacaklar, desene."

"Komik değilsin, Adrián," dedim usulca.

Gülümsedi.

"Hadi, takma kafana, barışırlar. Sen karışma, bırak kendileri halletsin. İkisi de kocaman kadın."

Telefonla konuşmak için mutfağa girmiş olan Nerea eliyle saçlarını düzelterek odaya geri döndüğünde, Carmen' in ters ters baktığını fark etmemişti bile.

"Hadi bakalım, şu fokla bir tanışayım bari," dedi Nerea, onlara doğru yaklaşırken.

Bu sözün üzerine Carmen'in, Nerea'nın üzerine atlamaması tam bir mucizeydi. Nerea pek asil olabilirdi, evet, ama yeri geldiğinde sözünü sakınmazdı.

PARTİ BİTTİ

Sabah iki olduğunda, herkes bol bol sohbet etmiş (birbirlerine tek kelime etmeyen Nerea ve Carmen hariç), tüm yemekler yenmiş, mutfak tezgâhı ağzına kadar bulaşıkla dolmuştu.

Partiden ilk ayrılan Lola oldu. Ayrılmadan önce sarılırken olan biteni anlatacağını fısıldamıştı kulağıma.

Bana bir şey anlatmasına gerek yoktu aslında. Olan bitenin Sergio'nun kıskançlığı olduğunu tahmin edebiliyordum. Kendi sözü olmasına rağmen, Lola'nın onun için hayatını değiştirmemesine tahammül edemiyor olmalıydı. Bilerek veya bilmeyerek, Lola'nın tüm hayatını kontrol etmek istiyor olmalıydı. Yanında kendisine bu kadar hayran birini taşımak, insanı iyice mutlu ediyor olmalıydı. Belki de ben de öyle birini aramalıydım...

Yüzeyde bakıldığında, pek dikkat çekici bir adamdı. Hem yakışıklı hem de çekiciydi. Spor salonunda geçirdiği saatler ve sağlıklı beslenme fayda göstermiş, vücudu sıkılaşmış ve irileşmişti. Kahverengi gözleri kara ve derindi. Ama bana sorarsanız, fiziksel olarak bir Adonis bile olsa, ağzını

açtığında bir kızarmış patates kadar sofistike olması, çekiciliğine gem vuruyordu. Aletinin ne kadar kocaman olduğu umurumda değildi, gerçi Lola'dan duyduğum her şey gibi bundan de şüphe etmem gerekirdi, o başka.

Ama gerçekten de birlikte gelmişlerdi. Biliyordum, çünkü ayrıldıklarında çaktırmadan camdan gözetlemiş ve ikisini de aynı arabaya binerken görmüştüm... Gecenin nasıl sonlanacağı belliydi.

Lola, Sergio'nun araba kullanmasına bayılıyordu. Tamam, sözü uzatmadan söyleyeyim: Lola, Sergio'nun araba kullanmasından deli gibi tahrik oluyor ama sesini çıkarmıyordu. Sergio'nun nelerini sevdiğini söyleyip egosunu olduğundan daha da fazla şişirmesine gerek yoktu.

Arabanın içinde, gözucuyla birbirlerine baktılar. Sergio'nun kız arkadaşı birkaç kız arkadaşıyla çıkmış, Sergio da dürüst erkek arkadaş rolünü oynayarak, bir kız arkadaşıyla bir şeyler içmeye çıkacağını söylemişti. Ama anlatmadığı bir şey vardı: Bahsettiği kişi aslında neredeyse bir yıldır görüştüğü âşığıydı. İşyerinde ona bakmamak için nasıl çabaladığını ve ilişkilerinin gizli olmasının onu nasıl azdırdığını, onu işyerinin park yerinde bir dağıtım aracının arkasına yaslarken iç çamaşırını nasıl çıkardığını anlatmamıştı.

Lola'yı arayıp görüşmek istediğini söylediğinde de, kaderin cilvesi buydu ya, Lola'nın başka bir planı olduğunu öğrenmişti. Bir arkadaşının evinde parti vardı, bizim parti.

Sergio bozulduysa da, çaktırmamış olmalıydı. Lola'ya nasıl yaklaşması gerektiğini iyi biliyordu, bu yüzden onu

görmeyi çok arzuladığını, onu kollarının arasına alıp ısırmak ve öpmek için sabırsızlandığını söylemekle yetinmişti.

Lola, Sergio'yu davet etmek için esas randevusunu iptal etmişti. Sergio planı kabul etmişti ama sadece parti fikri ilginç geldiği için. Böylelikle sevgilisine "dürüst" davranıp *Horizonte* dergisinde çalışan bir fotoğrafçının son koleksiyonuna bakmak için bir partiye gittiğini anlatabilecekti. Hem böylelikle, sonrasında Lola'yla birlikte yatakta geçireceği saatler için de başka bir bahane bulmasına gerek kalmayacaktı.

Arabada sessizliği bozan Sergio oldu:

"Arkadaşların kim olduğumu biliyorlar mı?"

"Patronum olduğunu biliyorlar, eğer bundan bahsediyorsan."

"Ben senin patronun değilim, Lola," dedi gülümseyerek.

"Öyle sayılırsın," dedi Lola, gülümsemesine karşılık vermeyerek.

"Eğer öyle düşünmek seni tahrik ediyorsa bana uyar. Yattığımızı biliyorlar mı peki?"

"Evet." Lola'nın yalan atmaya niyeti yoktu.

"Peki başka ne biliyorlar?"

"Onlara anlattıklarımı, yatakta mükemmel, başka bir sevgilisi olan benmerkezci bir odun olduğunu."

Sergio gözünü yola çevirerek gülümsedi. Bilmesi gereken tek şey buydu.

"Peki bu senin için yeterli, değil mi?" dedi çekici bir sesle.

"Öyle görünüyor."

"Başka fikirlere kapılma da."

Birbirlerine baktılar ve Lola kendi kendine nasıl böyle ihanet edebildiğini düşünerek bir an kendinden iğrendi. O güçlü ve bağımsız bir kadındı. Ailesinin evinden daha on sekiz yaşındayken yabancı dil öğrenmek niyetiyle ayrılmış ve o andan itibaren, arkadaşları hariç hiç kimseden yardım almaya ihtiyaç duymamıştı.

Kendi parasını kazanıyor, biriktiriyor, harcıyor, dışarı çıkıyor, durmadan yeni insanlarla tanışıyor, bir ülkeden öbürüne gidiyordu ve altı yıl içinde, farkına bile varmadan, hep olmak istediği kadın haline gelmişti. Yirmi dört yaşına geldiğinde yeni şeyler öğrenmesine izin veren bir iş bulmuş ve başarılı da olmuştu.

Hiçbir zaman şimdi Sergio'ya ihtiyaç duyduğu gibi birine ihtiyaç duymamıştı. Her an en az iki erkeği bir arada idare etmeye alışkındı ama hiçbir zaman kimseye âşık olmamış, istemediği için ciddi bir ilişkiye girmemişti. Ama şimdi farklı şeyler istiyor, elde edemedikleri karşısında da acı çekiyordu.

Lola'nın evine vardılar. Neden sürekli Lola'nın evine geldiklerini anlayamıyordu. Gerçi böylelikle, Lola'ya ait tüm izleri silmek ve sevgilisine yakalanma sıkıntısı çekmek zorunda kalmıyordu Sergio.

Lola, durumdan rahatsız olmasına rağmen Sergio'ya karşı koyamıyordu. Merdivenlerden çıkarken çoktan öpüşmeye başlamışlardı, kapıdan içeri girdiklerindeyse Lola'nın iç çamaşırı çoktan inmiş, Sergio'nun eli bacaklarının arasında yerini almıştı. Bir saat boyunca mutfak tencerelerinin

yanında yapmışlardı bu sefer. Sergio: Canavar. Terlemek, inlemek, açık saçık konuşmak, Lola'ya hayatının en zevkli orgazmlarını vermek Sergio'nun gayet iyi bildiği işlerdi.

Sonrasında her zamanki gibi duşa girdiler ve Sergio, ertesi gün yapması gereken bir sürü işi sıralayıp ayrıldı.

Lola tek başına yatağa gömüldü. Yalnız kalmakla bir sıkıntısı yoktu ama şu an canı acıyordu. Kendini kirli hissetti. Yaşadığı zevk onu göklere çıkarıyordu evet, hem de bulutların üstüne ama zevk bittikten sonra geriye kalan şey, koca bir kir bulutundan ibaretti.

Ağlamak istedi ama Lola'nın ağlamayı bildiğini sanmıyorum. Kendini bu şekilde hissetmek için fazlasıyla güçlü bir karakterdi. Peki ama neden böyle hissediyordu o zaman?

Carmen ve Borja da birlikte ayrıldılar. Borja'nın Carmen'i eve bırakmayı teklif etmesinin üzerine, "bu iş tamam" dedim. Bilindik bir hikâyedir, kapı önünde ufak bir öpücük, sonrasında salon kanepesinde ilk *aşna fişna*. Ne yazık ki, durum bu olmayacaktı. Arabaya bindiklerinde, Carmen o gece de bir gelişme olmayacağını fark etti: Borja yeniden kendi kabuğuna çekilmişti bile.

Carmen bütün geceyi çekici ve seksi bir kadın gibi görünmekle harcamıştı, dar pantolonu ve topuklu ayakkabılarıyla gayet şık (Şık mı? Ben mi? Neredeyse tüm gün terlikle dolanıyorum ben!) arkadaşlarının arasında, Borja'yı etkilemeyi çalışmış ama başarılı olamamıştı. Artık acı gerçeği kabullenmek gerekiyordu, Borja Carmen'den hoşlanmıyordu.

Ama ona kötü haberi veren olmayı hiç istemiyordum.

"Çok eğlendim," dedi Borja şehir merkezinde gecenin geç saati olmasına rağmen eksik olmayan trafiğe dikkatini vererek.

"Ben de," diye karşılık verdi Carmen usulca.

"Arkadaşların pek sempatik ve Adrián'ın fotoğrafları muhteşem."

Carmen kendi kendine gülümsedi. En azından ona âşık olduğunu çaktırmamış, onurunu kurtarmıştı. Biraz daha konuşmaya karar verdi.

"Banyodaki fotoğrafları gördün mü?"

"Tabii canım," diye gülümsedi Borja, "pek... artistikler."

Bir anlığına birbirlerine baktılar, ağızları gülmekten kulaklarına varmıştı. Bahsettikleri fotoğraflar, Adrián'ın ilişkimizin başlarında çektiği bir seri çıplak fotoğraftı. On dokuz yaşındayken erkek arkadaşınızın bir çıplak fotoğraf seansı yapma fikri pek duygusal ve romantik gelebilir ama sekiz yıl sonra aynı fotoğrafların kocanız tarafından banyoya asılmış olmasının ne derece utanç verici olacağını tahmin etmek imkânsızdır. Tamam, fotoğraflar aslında çok güzeldi, çok açık değildiler ve ışık ayarı çok iyiydi. Kendi kendime, hâlâ çekici bir kadın olabileceğimi anımsatan nadir faktörlerden biriydi bu fotoğraflar.

"Sen de öyle fotoğraflar çektirebilir miydin?"

"Aslında pek bir şey gözükmüyor," dedi Carmen kızararak.

"Yok yok, bir şeyler gözüküyor," dedi Borja. Yeniden gülmeye başladılar.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler, Carmen."

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

Kısa sürede Carmen'in evine varmışlardı. Yanaktan verdikleri iki öpücükle ayrıldılar, Carmen arabadan indiğinde Borja, âdet olduğu üzere kapıdan içeri girinceye kadar bekledi, daha sonra el salladı ve caddede kayboldu.

Carmen, uyuma modeli olan yarı çıplak vücuduyla yatağına oturdu, bundan böyle Borja'yla yakınlaşmak için yeni bir çaba sarf etmeyeceğine kendi kendine söz verdi. Borja'nın ondan hoşlanmadığı aşikârdı.

Kulağına *ipod*'unu taktı ve bir Lenny Kravitz şarkısını açıp yeniden hayallere daldı.

Partiden en son ayrılan Nerea olmuştu. Carmen'i rahatsız eden yorumunu haklı çıkarmaya çalışıyordu.

"Valeria, neden bahsettiğimi biliyorsun. Carmen... Carmen ona fazla. Çocuk ayı değil evet, ama benim Carmen'imi hak etmiyor."

"Ama Carmen ondan hoşlanıyor ve aslına bakarsan, yakışıklı erkek kategorisine girmeyen birinden hoşlanmasına memnun oldum."

"Of, tamam, yarın özür dilerim," diye silkindi.

Adrián, camın kenarında çıplak ayakla son sigaramı içerken yanıma yaklaştı. Jordi, Adrián'ın albümlerini karıştırıyor ve Nerea boş boş tavana bakıyordu. Adrián bu gibi konulara karışmayı sevmezdi, ama yanımıza sokulup bir tabureye oturdu ve Nerea'ya hafifçe dokundu:

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi tatlı bir sesle.

Nerea başını omzuna yasladı ve, "Sen genelde tavsiye ver-

mezsin, demek ki bilge bir şey söyleyeceksin, hadi söyle," dedi.

"Güzellik, zaman karşısında yenilgiye uğramaya mahkûm bir diktatörlüktür. Güzelliği korumak için yapabileceğin tek şey onun fotoğrafını çekmek ve kâğıt üzerine ölü vücudunu muhafaza etmektir. Ama bundan daha fazlası değil." Adrián bunu söyledikten sonra üzerindeki *oversize* kazağı düzeltti ve elini saçlarından geçirdi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Yüzeysellikle ilgisi yok, Adrián. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Bu tip adamlardan hoşlanacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Bu tip adamlardan değil, o adamdan hoşlanıyor. Onun nesinden hoşlandığını sordun mu peki?"

Her ikisi de gözlerini bana çevirdi.

"Yanında kendisini özel bir kadın gibi hissetmesi hoşuna gidiyor. Gülmesi, kollarındaki kıllar, sigarasını yakması, soğusun diye kahvesine üflemesi, geçen bir partide dans ederken ona bakması hoşuna gidiyor. Böyle şeyler işte," diye cevap verdim.

"Tamam, tamam," dedi Nerea, ellerini teslim olur şekilde havaya kaldırarak, "yarın arayıp özür dilerim. Şimdi eve gidip ne kadar kötü biri olduğumu düşüneyim."

Adrián, elini Nerea'nın sırtına koyarak kapıya doğru ilerledi.

"Hadi, Valeria, biz de yatalım, yoksa bunların gideceği yok."

Hepimiz güldük.

Nerea evine döndüğünde bir süre arabadan inmeden

müzik dinledi. Carmen'e kendini kötü hissettirdiği için pişman olmuş ve üzülmüştü. Aslında o kadar da ağır bir söz söylediğini düşünmüyordu, Borja'dan gerçekten hiç ama hiç hoşlanmamıştı işte. Jordi, Nerea'nın kötü bir cadı olduğunu söylerdi hep, belki de haklıydı. Nerea'nın asıl sorunu, sevgilileriyle ilgili diğer insanların ne düşündüklerine gereğinden fazla önem veriyor olmasıydı. Carmen çekici ve seksi bir kadının, onun yanında silik kalan bir erkeğe nasıl bu kadar âşık olabileceğini anlayamıyordu.

Bunları düşünürken aklına kendi erkek arkadaşı geldi... Ne yaptığını çok merak ediyordu... Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, bir "iyi geceler" mesajı göndermek için telefonunu eline aldı.

"İyi geceler, Dani. Tatlı rüyalar gör. Yarın görüşürüz."

Yatağa uzanmıştı ki, BlackBerry'sine bir mesaj geldi:

"O zaman rüyamda seni göreceğim, ufaklık. İyi geceler ve yarın görüşürüz."

Mesajı okuduktan sonra yüzü bir doğum günü çocuğununki gibi aydınlandı ve Carmen'i tamamen unuttu.

İŞ SEYAHATİ

Pazartesi akşamı Carmen'den bir e-posta aldım. İyi karma ve iyi enerji olayının tam bir saçmalık olduğuyla başlıyordu metin, zira Carmen'in durumu, karma diye bir şey olmadığının yaşayan kanıtıydı. Sonrasında Borja'yla işyerinde karşılaşmalarını ve aralarında en ufak bir elektrik bile olmadığını, bu yüzden Borja'yı baştan çıkarma hevesini tamamen terk ettiğini, çünkü bu işlerde becerikli olmadığının artık belli olduğunu yazıyordu (benim konuyla ilgili düşüncelerim farklıydı).

Nihayetinde asıl kızgınlık sebebi geliyordu. Aylardır ajans için çok önemli bir müşterinin ekibine girmeye çalışıyordu ve sonunda ekibe adım atmayı başardığında, "ne dileğine dikkat et" cümlesinin ne kadar gerçekçi bir cümle olduğunu hatırlatan bir dizi olay gerçekleşmişti. Ekibe girmenin heyecanıyla saatlerce ofiste kalmayı göze almıştı; fakat (bu gibi hikâyelerde her zaman bir "fakat" olur zaten), ekibin mali hareketlerini kontrol etmek için seçilen kişi Carmen'e hayatı zindan eden patronunun ta kendisiydi, yani ondan

uzaklaşıp nefes alabilmek bir yana, iyice dip dibe çalışmak zorunda kalacaktı.

Ama esas sıkıntı bu da değildi. Müşteriye yeni kampanyalarını sunmak için firmanın merkezine gidilecekti ve sunumu yapmak için Carmen uygun görülmüştü. Arkadaşım diye demiyorum, ama Carmen tam bir canavardı. Carmen'e eşlik etmek için de, patronu ve tabii ki Borja seçilmişti.

Canımı sıktığı ve dırdır yaptığı için, bir de başarısız olmuş "Carmen-Borja" projesine göstermiş olduğum sabır ve destek için teşekkür edip öpücükler göndererek kapatmıştı e-postasını.

Bavulunu hazırladığını tahmin ederek biraz cesaret vermek için hemen telefona sarıldım. Bıkkın bir sesle yanıt verdi:

"Bu seyahat hiç iyi bir fikir değil. Şu Daniel denilen geri zekâlıyla bir dakika bile geçirmek istemiyorum, bir de üzerine Borja'da orada olacak. Zamanlama da bundan kötü olamazdı. Dün ütü yaparken bu gibi önemli etkinliklerde giyindiğim tek tayyörümü de yaktım ve yeni bir tayyör almak için çok ters bir aydayım, daha master ve lazer epilasyonun taksitleri bitmedi."

Bu işten de alnının akıyla çıkacağını söyleyerek onu biraz neşelendirmeye çalıştım, ama Carmen içindeki boşluğu bir paket *donut*'la doldurması gerektiğini söyleyerek yılgın bir sesle telefonu kapattı.

Carmen, ertesi gün öğle saatlerinde mecburen yeni bir tayyör almak için dışarı çıktı. Onun hoşuna giden modellerin artık çıkarılmadığını fark ettiğinde canı sıkıldı ama mecburen Nerea'nın giydiklerine benzeyen ve hemen diz altında biten

kalem etekli tayyörlerden almak zorunda kaldı. Bu modeldeki takımların Nerea'da nasıl durduğunu düşününce iyice canı sıkıldı, zira aynada gördüğü görüntüden pek memnun kalmamıştı.

Kendini neşelendirmek için, parası olmamasına rağmen, iç çamaşırı bölümüne girdi ve seksi bir takım aldı. Gerçi bunları birisine göstereceği zaman gelinceye kadar kesin modaları geçerdi.

Akşamüzeri işten bir arkadaşıyla kahve içmeye çıkmış, arkadaşının dertlerini dinleyerek sıkılıyordu. Arkadaşı otuzlu yaşlardaydı ve hatırlayabileceğinden de uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı onu terk etmişti. En azından on beş senedir birlikte olmalıydılar. Olayı anlatırken gözleri dolu dolu oluyordu. Bir başkası olsa, Carmen'in tepkisi, yeni birini bulacağını söylemek olurdu ama bu o durumlardan biri değildi. Arkadaşının her yerinden kıl fışkırıyordu, her yeri derken, yüzü ve boynundaki en ufak santimetreye kadar her yerinden yani. Fazlasıyla miyoptu ve lens de takamadığından, şişe dibi gözlükleriyle insanlara çekici gelebilecek klasik bir kadın profili oluşturmuyordu. Üstüne saçlarını gerektiği kadar sıklıkla yıkamamak gibi bazı hijyen eksiklikleri de gelince... Uzun lafın kısası, zavallı kızın durumu içler acısıydı.

Erkek arkadaşı da bir Yunan tanrısı sayılmazdı ama yan yana geldiklerinde birbirlerine uygun dediğiniz bir çift oluşturuyorlardı. Kız hıçkırıklar arasında, genç ve özgür karakteri sayesinde istediği bütün erkekleri elde edebilecek olmasını kıskandığını söylüyordu eski erkek arkadaşının. Gerçeği söy-

lemeye cesaret edemeyen Carmen de, erkeklerle onun da şansının yaver gitmediğini ve her ikisinin de ortak sıkıntısının tavırla ilgili bir durum olduğunu söyledi.

"Hayatta her şeyi elde edebilirmişiz gibi davranmalıyız aslında. O zaman eminim bütün erkekler bizimle olmak için sıraya dizilir, biz de onları bir peçete gibi kullanıp atabiliriz."

Eve döndüğünde yeni aldığı tayyörünü bir kez daha denedi. Takım üzerine tam oturmuştu ve pek hareket edecek alan bırakmıyordu. Böylesine dar kıyafetler giymek Carmen'e göre değildi, zira bol kıvrımlı vücudu fazlasıyla gözler önüne seriliyor ve çevresindeki diğer insanlardan daha fazla dikkat çekiyordu. Tamam, zayıf değildi ama aralarında benim de olduğum bütün kız arkadaşlarının gıpta ettiği güzellikte bir vücudu vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel göğüslere sahipti, sıkı ve çekici teninden hiç bahsetmiyorum bile.

Bilgisayarı açıp birkaç bloga göz gezdirdikten sonra pijamalarını giydi ve yeniden aynaya baktı... Bu sefer gerçekten kendisini gördü.

İşyerinde herkesin gördüğü kızı ve gerçekte nasıl göründüğünü fark etti. Uzun bacaklarını, güzel ağzını, makyaj ve saç yapmaktaki yatkınlığını gördü. Evet, tayyör onun üzerinde Nerea'da olduğu gibi durmuyordu ama eski tayyörüyle kıyaslandığında bu haliyle çok daha iyi görünüyordu. Koyu sarı ve dalgalı uzun saçları, eteğin altına denediği yüksek topuklu ayakkabılarıyla çok güzeldi.

Kendi kendisini gaza getirdi, öyle böyle değil, epey gaza geldi. Askıya taktığı takım elbisesini yatağa fırlattı, el bagajını

açtı ve takım elbiseyle birlikte aldığı seksi iç çamaşırlarını, cici bir pijama takımını, üzerinde muhteşem duran bir çift kot pantolonu ve yıllardır giymediği, dar ve dekolte bir bluzu içine yerleştirdi. Artık kendine güvenmenin zamanı gelmişti.

Ertesi sabah havalimanına erkenden varıp diğerlerini beklletmemek için erkenden kalktı. Havalimanına vardığında Daniel çoktan gelmişti. Birkaç dakika içinde Borja da oradaydı.

Kısa uçuşları esnasında Borja'nın birkaç bakışını yakalayan Carmen'in keyfi iyice yerine gelmişti. Kendine güvenli durmaya devam etmeliydi, böyle durdukça Borja'nın bakışları Carmen'den başkasını göremiyor gibiydi. Havalı bir edayla öğleden önce yapacakları sunumun son detaylarını ayarlamak için ufak dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmaya devam etti.

Kendinden o kadar emin görünüyordu ki, Daniel bile ona sataşmaya cesaret edememişti.

Uçak piste indiğinde bize (bana ve Lola'ya, Nerea'ya hâlâ dargındı), bağımsız ve kendine güvenli yeni Carmen olmanın getirilerinden bahseden bir mesaj gönderdi. Şans bu ki, mesajı attığında Lola ve ben de birlikte öğle yemeği yiyorduk. Lola, elindeki çeviriyi zamanından fazlasıyla önce bitirmişti ve yeni bir proje gelinceye kadar o günlük izin almıştı.

Carmen'deki bu tavır değişikliğine çok sevinmiştim, Lola da benimle aynı fikirdeydi. Tabii konu Lola olduğu için, Borja'nın göz açıp kapayıncaya kadar vahşi bir aygır gibi Carmen'in üzerine saldıracağından emin olduğunu da eklemişti.

Carmen muhteşem bir sunum yapmıştı ama Daniel yine de iğneleme seanslarından birini gerçekleştirmiş, birkaç

yerde kekelediğini ve İngilizce telaffuzunun da pek iyi olmadığını söyleyivermişti. Eski Carmen olsa, Daniel'in boğazını sıkmanın nasıl bir his olacağını hayal ederdi ama yeni Carmen söylediklerinin moralini bozmasına izin vermemiş, hiç oralı olmamıştı.

Borja ve Daniel yemek yemek için dışarı çıkmışlar ama Carmen havalı kadın rolünü oynayıp otelde kalmayı tercih etmişti. Halbuki durum hiç dışarıya gösterdiği gibi değildi. Topuklu ayakkabıları yüzünden cehennem azabı yaşamaya başlamıştı ve bir an önce bir duş alıp dinlenmek istiyordu. Hatta belki biraz şekerleme bile yapabilirdi. Ertesi güne şirketin uluslararası temsilcileriyle bir video konferansı yapacaklardı ve konferansa iyice dinlenmiş bir şekilde çıkmak istiyordu.

Duşunu aldıktan sonra yatağa uzanalı on dakika olmuştu ki, odanın kapısı çalındı. Kapıyı açtığında karşısında Borja'yı buldu. Carmen'i üzerinde kısa şortu ve içini belli eden transparan bir tişörtten oluşan pijamasıyla gören Borja, nereye bakacağını bilemiyordu. Tişörtün içinden belli olan göğüslerine bakmaya cesaret bile edemez bir hali vardı.

"Bir şey mi istedin?" diye sordu göğüslerini kapıya yaslanarak kapatmaya çalışarak.

"Yok, şey," dedi Borja üstdudağını ısırarak. Sonra söyleyeceğini unutarak yere baktı, gülümsedi ve derin bir nefes aldıktan sonra yeniden bakışlarını yukarı kaldırdı ve, "yemek yedin mi diye soracaktım," dedi.

"Hayır," dedi Carmen dudaklarını büzerek, "hafiften acıkmaya başladım aslında."

"İstersen aşağıdaki kafeteryaya inip bir şeyler yiyebiliriz," dedi.

Göz göze gelip, gülümsediler. Borja kaşlarını kaldırdı ve kısık bir sesle, "Hadi ama," dedi.

Eski Carmen olsa bu davetin arkasında neler yatıyor, diye düşünmeye başlayıp beynine kısa devre yaptırırdı fakat yeni Carmen sadece anı yaşamaya kararlı bir kadın olarak detaylara hiç takılmadan, "Bir dakika, üzerimi değiştireyim o zaman," demekle yetindi.

Kapıyı kapattı, sutyenini taktı, yanında getirdiği kot pantolon ve dekolteli bluzunu giydi ve merdivenlerden aşağıya inmeye koyuldu...

Fakat o da ne, sürpriz! Kader henüz Carmen'i sınamaktan vazgeçmemiş olmalıydı, çünkü aşağı indiklerinde karşılarında elindeki BlackBerry'siyle bir şeyler yazan Daniel'i bulmuşlardı. Başka bir masaya oturmaları pek tatsız kaçardı, bu yüzden mecburen iki sandalye çekip Daniel'in yanına oturmak zorunda kaldılar.

"Merhaba," dedi Daniel kuru ve mesafeli bir tonla.

"Merhaba. Carmen acıkmış ve biz de şey," dedi Borja, her zamanki gibi her detayı açıklama ihtiyacı duyarak.

"Tamam, tamam," diye sözünü kesti Daniel, gözünü telefonundan kaldırmayarak.

Carmen, konuşmazlarsa daha kolay olacağını ve biraz yemek yemenin zararı dokunmayacağını düşünerek bir sandviç ve bir dilim turta sipariş verdi.

Ama ne yazık ki, Daniel bir anda suratını kaldırdı ve

şeytani bir gülümsemeyle, "Vay, Carmen, kendine nasıl da özen gösteriyorsun ama! Dikkatli ol derim, senin yaşında ne yesen kalçalarına gidiyordur."

Carmen, morarıncaya kadar Daniel'in boğazını sıkmak, sonra da bacak arasında taşıdığı sallantılar yerinden kopuncaya kadar oralarını tekmelemek istedi. Sinirden öyle köpürmüştü ki, Daniel'in telefonunun ekran resmini fark etmemişti... Sonunda masaya doğru baktığındaysa telefonun ışığı kapanmış, ekranı da kilitlenmişti.

AY! BEN BUNU ÖĞRENMEK İSTEMİYORDUM!

O hafta sonu Carmen, aylardır görüşmediği anne babasını görmek için kendi kasabasına gitmişti. Sürekli doğum günü ve önemli yıldönümlerini unuttuğu için ne kadar kötü bir evlat olduğunun hatırlatılmasından sıkılmış, sonunda "dünyanın öbür ucu"ndaki memleketine "ezik" bir seyahate çıkmıştı. Tahmin edebileceğiniz üzere, kelimeler Carmen'in kendisinden alıntı.

O yokken ilginç ve eğlenceli bir şey yapmamamızı rica etmesine rağmen, Lola'yla birlikte cuma gecesi birkaç kadeh içmek için dışarı çıkmaya karar verdik. Kıskandıracak bir plan sayılmazdı bu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bana kalsa evde kalıp pijamaları çekerek, *Kırmızı Değirmen*'i izlemeyi tercih ederdim (Bunu söylediğimi asla kabul ettiremezsiniz!), ama Lola beni ite kaka duşa sokmuş ve dar bir kot pantolon ve topuklu ayakkabı giydirivermişti. Ha evet, üstüme de bir şey giymiştim, bir an sokağa üstsüz çıkmış gibi geldi kulağa, değil mi?

Gelmek isterse diye Nerea'ya da bir mesaj bıraktık. Mesajı ilk margaritayı devirmeden önce bıraktığımız için, mesaj

"alkolik geç ergenlik" anımız başlamadan gitmişti. Böylelikle anlamsız çığırış ve kıkırdamalar arasında evrenin en büyük partisine gelmesini istemekten kurtarmıştık.

Nerea'dan cevap beklerken bir fotoğraf çekip Carmen'e yolladık. Fotoğrafın altına mesaj olarak, "Çok fazla bir şey kaçırmıyorsun. Seni özledik," yazdık. Ailesinin yaşadığı kasabada İnternet çeken bir yer bulunca fotoğrafa bakacağından ve bizimle olmaya özeneceğinden emindik. Carmen'i tanıdığımız için de, o kasabada İnternet çeken bir yer buluncaya kadar durmayacağını biliyorduk. Facebook'suz bir hafta sonu Carmen için mümkün değildi.

Kısa bir süre sonra Nerea'dan cevap geldi, "Gelemem, kızlar. Sevgilimle buluşacağım, size iyi eğlenceler," beklenen bir cevap olmasına rağmen hafif moralimizi bozmuştu. Nerea'nın, sevgili yapar yapmaz kız arkadaşlarını satan şu kızlardan birine dönüşeceğinden korkuyorduk. Belki de bizim gibi iki kızla bir cuma gecesi sarhoş olmak ona eskisi kadar ilginç gelmiyordu artık.

Konuyla ilgili daha fazla konuşmamaya karar verip, Nerea'yı herhangi bir yere çağırmak için uyulması gereken yirmi dört saat kuralını hatırlayarak kadehlerimizi tazeledik.

Üçüncü kadehe geldiğimizde, telefonum titremeye başladı. Arayanın Nerea olduğunu görünce şaşırdım.

"Kızlar, Dani gecikecek, hâlâ ofisteymiş. İş seyahatine çıkmıştı ve çok önemli bir müşteriyle ilgili çözmesi gereken bilmem nesi varmış. Siz neredesiniz?"

"Maruja Limón'dayız,"* dedim gülerek.

"Aman, amma babaannesiniz! Tamam, on dakika içinde oradayım."

Telefonu kapattıktan sonra, şaşkın bir suratla Lola'ya döndüm:

"Nerea, babaanne kılıklı olduğumuzu ve yanımıza geleceğini söyledi."

"Aman Tanrım, bu sevgili her kimse Nerea'yı yeniden hayata döndürüyor desene!"

Sandalyesinden fırladı ve dramatik bir edayla, "Şükürler olsun!" diye bağırdı.

Nerea dar kotu ve yakası açık siyah bluzuyla içeri girdiğinde her zaman olduğu gibi mekândaki erkeklerin hepsi onu süzmeye koyuldu. Onu vahşi bir kedi edasıyla yanımıza çekmeseydik, içlerinden biri üzerine atlayabilir gibi duruyordu. Zarif bir tavırla garsona seslendi ve bizim içtiğimizin aynısından istediğini söyledi. Sonrasında oturdu ve gülümsedi.

"Bak sen, Maruja Limón demek. Gerçi itiraf etmem gerekirse, tam da ait olduğunuz yere gelmişsiniz. Ne de olsa siz de hem umutsuzsunuz, hem de kocamışsınız," dedi gülerek.

"E ne yapalım yani? Sonuçta evli bir kadınla takılıyorum, başka nereye götürebilirim ki bizi?" diye söylendi Lola.

"O evli dediğin kadın, düğününden bir ay sonra tekila partisi vermişti, hatırlarsan..."

"Teşekkürler, teşekkürler," dedim reverans yaparak. Hâlâ havalı olduğum eski zamanların hatırlatılmasından memnun olmuştum.

---

* *(İsp.) Ekşi kocakarı. (ç.n.)*

"Onlar eskidendi, yavrucuğum. Her neyse, senin bu ani fikir değişikliğini neye borçluyuz sen onu söyle. Ekildin mi yoksa?" dedi Lola yaramaz bir tavırla.

"Hayır, Dani geç kalacak, ben de önce sizinle buluşup onunla burada buluşmaya karar verdim. Böylelikle tanışmış da olursunuz. Hem fazla kalmamıza da gerek kalmaz. Merhaba, tanıştığımıza pek memnun oldum, görüşmek üzere, sonra telefonuma fikirlerinizi özetleyen mesajlar bırakırsınız, oldu bitti."

Tahmin etmiştim! Nerea asla spontane hareket etmezdi.

Bir saat ve iki kadehten sonra, Nerea, Dani'yle başlayan ilişkisinin neredeyse tüm detaylarını anlatmıştı. Dinlediklerimizden yola çıkarak, ki fazlasıyla şey dinlemiştik, ilişki umut vaat eden cinstendi.

Dani'nin gelmeyeceğini düşünmeye başlamışken barın kapısı açıldı, otuzlu yaşlarında bir adam kapıdan içeri girdi. Çevresini biraz süzdükten sonra bakışlarını bizim masada kilitledi ve gülerek yanımıza yaklaşmaya başladı. Masmavi, parlak gözleri ve muhteşem bir gülümsemesi vardı. Vücudu da ortalığı yakan cinstendi, uzun ve yapılıydı, tıpkı ellili yılların aktörlerine benziyordu. Evet, evet, bu Dani'den başkası değildi. Gökten inmiş tanrı kılıklı bu adamın üzerinde takım elbisenin nasıl duracağını hayal ederken ağzım az daha açık kalıyordu...

Bana bir sonraki içkimle bir elektrik akımı ver, Bay Garson. Sanırım kalbim durdu.

Gözucuyla ne tepki verdiğini görmek için Lola'ya baktım ve suratının tamamen değiştiğini görünce şaşırdım. Göz-

leri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı ve ağzını kapatmakta zorlanır gibiydi. İlk önce, Nerea'nın yeni sevgilisinden pek etkilendiğini düşündüm ama sonra bakışı garipleşmeye başladığında, yolunda gitmeyen bir şey olduğundan şüphelenmeye başladım. Suratındaki garip ifadenin, bastırmaya çalıştığı kahkahalarından olduğunu fark ettiğimde, o da yavaş yavaş kıkırdamaya başlamıştı. Sonrasında kahkahayı bastı. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama gülmekten lafı doğru düzgün anlatamıyordu.

Olan bitenin farkına varmayan Nerea, Dani'ye bir öpücük vermek için ayağa kalktı. Dani hafifçe gülümsedi ve Nerea'nın yanağına tatlı bir öpücük kondurdu. Lola bakışlarını yere çevirdi. Gülümsemesini durdurmak için burnunu sıkmasının işe yarayacağı gibi fazlasıyla hatalı bir fikri vardı. Ah be Lola, bunun en işe yaramaz fikirlerinden biri olduğunun ne zaman farkına varacaktın acaba?

İlk önce, Lola'nın eski sevgililerinden biri olduğunu düşündüm. Konu Lola olunca durumun bu olması fazlasıyla muhtemeldi. Lola bir hafta içerisinde, diğer tüm kız gruplarının toplanarak kırdığından daha fazla fındık kırabiliyordu. Cumartesi akşamı yanında uyuyup, pazar günü bize anlatıp bir daha asla görüşmediği onlarca erkek olmuştu. Ama bu seferki durum başka olmalıydı, zira gerçekten şaşkın duruyordu.

Zihnimde farklı senaryolar canlanmaya başladı.

Beş dakika kadar sonra yanımızdan kibarca kalktıklarında Dani'nin bizimle konuşmaya çalıştığını ancak fark etmiştim. Adamın bizimle ilgili olağanüstü bir ilk izlenimi oluşmuş ol-

malıydı, ne güzel. "Kafayı yemiş iki kız vardı. Biri kıkırdayıp duruyor, diğeri de hayal âleminde ağzının suyu akıyordu."

Artık gülmekten gözünden yaş gelmeye başlayan Lola'ya baktım. Bu kadar komik olan şey her neyse bana anlatmaya çalışıyor ama konuşmak için ağzını her açtığında yeniden gülmeye başlıyordu. En sonunda derin bir nefes aldı ve çığlığı bastı:

"Bu gelenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, söylesene artık!"

Bir kez daha nefes aldı. Lola'nın cevabını beklerken aklımdan olasılıkları geçiriyordum, porno yıldızı, jigolo, evli, rahip...

"Carmen'in patronu!"

O an her şey donuverdi. Bardaki müziği bile duymuyordum. Lola'nın da benim de sağ çıkmayı başaramayacağımız, nükleer bir felaketten daha da ölümcül bir şey başlamak üzereydi... Üçüncü Dünya Savaşı.

"Şaka yapıyorsun," dedim dişlerimin arasından.

"Hiç de bir kere!" diye bağırdı Lola, "Carmen'in *voodoo* yaptığı adamın ta kendisiydi!"

Duyduklarıma inanamıyordum. Lola yeniden gülmeye başlamıştı. Durumun ne kadar vahim olduğunu henüz fark etmemiş olmalıydı.

"Lola gülmeyi keser misin? Ne yapacağız şimdi?"

"Ben ne bileyim! Carmen'in patronu!" bozuk plak gibiydi. Aynı cümleyi tekrar edip kahkahayı basıyordu.

"Bana söylemek zorunda mıydın sanki?"

Kahkahadan kendinden geçen Lola, sandalyesinden yere çakıldı.

* * *

Ertesi gün son haberleri Adrián'a anlattığımda, pek ilgili gözükmedi. Şaşırdık mı? Hayır. Mesafeli, ciddi ve pek ketumdu.

Adrián'la dedikodunun tadı çıkmadığı için kız kardeşimi aradım ve olan biteni bir kez daha anlattım. Onun da tepkisi Lola'nınkiyle aynıydı, gülmekten katılıyordu. Lola'dan farkıysa hamile ve ufak bir idrar kesesinden mustarip olmasıydı. Konuşmamız da, haliyle, bir anda doğan acil tuvalet ihtiyacı yüzünden kesilmek zorunda kalmıştı. Of ya!

Şansımı bu kez annemle denedim ama o da annelere özgü bir sakinlik ve sorun çözmeye programlanmış tavırla, "Kızım, bence arkadaşınıza söyleyin durumu. Sonra öğrenirlerse olay çirkinleşebilir," dedi.

Söylemesi kolaydı tabii, ama iş uygulamaya gelince çirkinleşme anını yaratan kişi olmak pek işime gelmiyordu. Ya bana kızarsa? Ya bize kızarsa? Bize kızmasa bile bu durum Carmen'in hiç hoşuna gitmeyecekti. Sinirlenmiş bir Carmen, bin beygir gücündeki bir savaş silahıyla eşit derecede zarar vermeye hazır bir Carmen'di. Peki ya bu yüzden ilişkileri yolunda gitmezse o zaman Nerea nasıl tepki verecekti? Düşünmesi bile fenaydı.

Cumartesi akşamüzeri, camın yanına yaslanmış, çıplak ayakla sigara içerken Lola aradı. Başımızdaki sorunun büyüklüğü sonunda dank etmiş ve Yunan trajedisi Oidipus'ta olduğu gibi kendi gözlerini oymak ve Carmen'e olan biteni anlatmak zorunda kalmamak istediğini söylüyordu.

"Lola, bir şey yapmamız lazım."

"Hayır, Valeria, bir şey söylemeye niyetim yok. Kötü haber getiren elçilerin başına neler geldiğini gayet iyi biliyorsun. Carmen'in *Şeytan*'daki kız gibi kafasını arkaya çevirip üzerime saldırmasını istemiyorum."

"Aslına bakarsan, ben de anlatmak istemiyorum, hafiften tırsıyorum."

Lola gergin bir kahkaha patlattı.

"O zaman?"

"Bilmiyorum, Lola. Biraz beklemek en iyisi olacaktır herhalde. Belki de ilişkileri uzun sürmez ve Carmen öğreninceye kadar bu sorun da kendiliğinden çözülüverir."

"Güzel bir plan, beğendim."

Tek parça kalabilmek için sessizliğimizi koruyacağımıza söz verdik. Olay ortaya çıkarsa kızılcık sopasıyla dayak yemeyecektik ama ortam o kadar gerilecekti ki... Önüne geçmek ve aptala yatmak en iyisiydi. En iyisiydi ama kimin için? Bizim için mi, Carmen için mi, yoksa Nerea için mi?

Fabrika ayarı olarak aklım biraz havada gezdiğim için, pazar olduğunda konuyu çoktan unutmuştum. Lola ve ben duruma dikkat ettiğimiz ve "geri zekâlı" ile Carmen'in bir araya gelmesini engellediğimiz sürece, her şey yolundaydı. Bu yüzden o akşamüzeri Nerea beni aradığında, gayet sakindim.

"Valeria, bu akşamüzeri müsait misin?"

"Tabii ki," dedim.

"Diğerlerine de haber verdim, bana uğrayabilirsiniz diye düşündüm, birkaç kadeh içeriz."

"Bize bir şeyler anlatmak istiyorsun herhalde," dedim gülerek.

Nerea da güldü, fakat konuyla ilişkin bir şey söylemedi.

"Tamam, o zaman burada görüşürüz, tamam mı? Carmen seni almaya gelecek."

Carmen mi? Carmen ne zaman kasabasını ziyaretten dönmüştü ki?

"Carmen de mi geliyor?"

"Evet, aramızı düzeltmek ve sizdeki o gece söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Aramaya utandım. Ciddi ciddi konuşmak ve özür dilemek istiyorum."

"Ah, tamam o zaman. Ama sadece biz kızlar olacağız, değil mi? Erkek yok," diye ekledim panikle.

"Evet, evet ama Adrián gelmek isterse..."

"Yok, yok, istemez. Birazdan görüşürüz o zaman."

"Süper!"

"Ya, evet. Süper..."

OF, KAPA ÇENENİ TANRI AŞKINA!

Nerea'ya vardığımızda, Lola ile benim suratımızdaki ifade, her şeyi anlatır nitelikteydi. "Bir şampiyon gibi kıvır, Tanrı aşkına!" tarzında bir ifadeydi bu.

Nerea, zaman kaybetmeden Carmen'e dönüp geçen gece fazlasıyla yüzeysel olduğu için bin kez özür diledikten ve Borja'yla aralarındaki ilişkide herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için can attığını söyledikten sonra, konuyu beklenen yere getirdi:

"Gerçekten çok üzgünüm. Yaptığım eşekliğin farkına varamadım o an... Ta ki Dani'yle konuşuncaya kadar, sevgilimle yani."

Lola'ya gözucuyla baktım. Konu artık Carmen'in olan biteni öğrenmesinden ibaret değildi. Carmen'in patronu da, Tanrı vergisi bir yetenekle yürüttüğü Carmen'e hayatı zindan etme operasyonuna yeni bir silah kazanmış olacaktı.

"Adı Dani mi? Lanet olasıca! Tıpkı patronum gibi. Pislik herif her yerde karşıma çıkıyor."

"Tahmin edemeyeceğin kadar," diye fısıldadı Lola.

"Peki tam olarak ne konuştunuz?" diye sordum, Lola'yı duymazdan gelerek.

"İşte... arkadaşım Carmen'in işyerindeki bir arkadaşından hoşlandığını ve benim, adamın dış görünüşüyle ilgili çocukça ve biraz uygunsuz yorumlar yaptığımı."

"Neyse neyse, kapatalım artık bu konuyu!" diye karşılık verdi Carmen.

Yaratılış gereği sadomazoşist olan Lola, bizi bu kadar aceleyle bir araya toplamasının bir sebebi olup olmadığını soruverdi.

"Evet, aslına bakarsanız var."

Carmen oturduğu pufun üzerinde heyecanla doğruldu ve, "Öyle mi? Anlat bakalım!" dedi.

"Biraz sonra bu söylediğinden pişman olacaksın" ifadesini silmeye çalıştığım suratımı çaktırmadan öbür tarafa çevirdim. Nerea çoktan lafa girmişti bile.

"İşte... şey oldu... Onca zamandır süren kıtlıktan sonra..."

"Seni suladılar desene!" diye kahkahayı bastı Lola.

"Aman Lola, biraz yavaş ol," dedim kabarmış bir hindi gerginliğiyle.

"Dani ve ben hafta sonunu birlikte geçirdik..."

"Ah? Öyle mi? Ne güzel! Her şeyi anlat!" dedi Carmen heyecanla.

"Evet, evet ama önce alkollü bir şeyler getir," dedim fısıldayarak.

Birkaç limonlu kokteyl ve mıncıklamadan sonra Nerea sonunda pes etti. O kadar uzun zamandır bir erkekle beraber olmamıştı ki, yaşadıkları her şey ona fazlasıyla etkileyici gelmişti.

"... Ondan sonra yatağa uzandık ve önce boynumu, sonra da karnımı öpmeye başladı. Ah, kızlar, gece sonlandığında resmen kendimden geçmiş gibiydim... Şimdiye kadar kimse bana onun gibi dokunmamıştı... Ama, şey, sizce de yeterince bekledim, değil mi?"

En kötü an, henüz yaşanmamış olandır. Carmen, Dani'nin aletine ilişkin boyut ve en soruları sormaya başlayınca, işte o en kötü an gelmişti. Yerin kaç kat dibine geçeceğimi kestiremiyordum, Lola'nınsa gülmekten gözlerinden yaş gelmeye başlamıştı.

Carmen'in patronunun yatakta geniş tecrübeli, bol yetenekli ve gizli bir yerinde dövmesi olan muhteşem bir âşık olduğunu öğrenmek bana fazlasıyla rahatsız edici gelmişti. Dani iğrenç bir adam olduğu için değil, aslına bakarsanız gözlere ziyafet veren tiplerden biri bile olabilirdi (yani demem o ki, kim olduğunu bilmeseydim, ben de kendisini süzebilirdim) ama benim için Dani denilen herif, Carmen'e işyerini dar eden ve her yıl yaratıcı bir sinsilikle en düşük maaş zammını almasına sebep olan "ayı"dan başkası değildi. Kaldı ki, Lola'nın devasa hemoroit yorumu hâlâ kulaklarımda çınlıyordu...

"Peki dövmesi neyle ilgili? Benim aklımda Dani bir plaza erkeği, her daim takım elbisesi ve muhteşem saçlarıyla," dedi Carmen hayalperest bir tavırla.

"Şu an öyle ama gençliğinde çılgın şeyler yapmış olmalı. Birkaç Japon karakterinden yapılmış dövmesi."

"Neresinde?"

"Şey, çok özel bir yerinde," dedi utanarak saçlarıyla oynamaya başladı.

"Peki ne anlama geliyorlar?"

"Ortak tanıdık," diye yaramaz bir tavırla fısıldadı Lola, gözlerime bakarak.

"Kapa çeneni!" dedim usulca.

"Onurla ilgili bir şeydi galiba," dedi Nerea, tavırları aşktan kendinden geçmiş gibiydi.

"Tamam, tamam, oraları anladık. Yatakta nasıl?" dedi Lola, ağzındaki lokmayı yutmadan.

Carmen'in ilgi dolu bakışlarını gördükten sonra, "Lola, Tanrı aşkına amma kötüsün!" dedim.

"Kabalığından hiç bahsetmiyorum bile," dedi Nerea silkinerek, "ama merak ediyorsan söyleyeyim, bana kalırsa muhteşem. İkiledik."

"İki kez mi? Bu herif bir seks makinesi olmalı!" dedi Carmen şaşkınlıkla.

"Tanrı aşkına, daha fazlasını duymak istemiyorum," dedim ve ayağa kalktım, "evime, kocamın yanına gidiyorum."

Saatin geç omasını bahane etmiştim.

"Yarın çalışmaya gitmeyeceğini hatırlatmak isterim," dedi Lola bilmiş bir tavırla.

"Ben değil ama sen gideceksin," diye yapıştırdım cevabı. Güldük. "Tamam, ciddiyim, gerçekten gitmem gerek. Adrián'a bir haller oldu... Son zamanlarda bayağı garip davranıyor."

"Ama en ilginç detayları kaçıracaksın," dedi Lola kaşlarını kaldırarak.

"Sen hepsini bana yetiştirirsin, merak etme," dedim. Carmen gülümsedi... Ah, neye gülümsediği hakkında hiçbir fikri yoktu zavallının.

Saat geç olmasına ve Nerea'dan bizim eve yarım saatlik bir mesafe olmasına rağmen eve yürüyerek döndüm. Artık alışkanlık olduğu üzere, düz ayakkabı giymiştim, yürümekte bir sıkıntı çekmiyordum ve eve dönmeden önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Nerea'nın, Carmen'in patronuyla çıkıyor olmasının biraz komik sayılabileceğini düşünerek gülümsedim. Sonrasında yıllar boyunca karşımıza çıkan sevgili ve flört durumlarını düşünmeye başladım.

Neredeyse yirmi sekiz yaşındaydım ve Adrián'la dokuz yıldır birlikte olmama rağmen bir sürü şeye tanıklık etmiştim: Adrián'la tanışmadan önce benim yaşadığım tecrübeler ve Adrián'dan sonra kız arkadaşlarımın yaşadığı tecrübeler sayesinde. Sonuç olarak da şu kanıya varmıştım, benim yazdığım ve aslında sahip olmak istediğime inandığım tipte ilişkiler gerçek hayatta mümkün değildi. İnsanların kendi hayallerinden yola çıkarak yazdıkları edebi kitapları süsleyen o muhteşem ilişkiler, gerçek hayatta gereğinden fazla gösterişli ve biraz da eşcinsel ürünüydü.

Hayır, gerçek hayattaki ilişkiler farklıydı. Yoğun ve zehirli, insanı yok eden ilişkiler vardı, Lola ve Sergio'nun ilişkisi gibi; idealist ve masumane ilişkiler vardı, Carmen ve Borja'nın ilişkisi gibi; çağdaş ve gerçek ilişkiler vardı, Nerea

ve Daniel'inki gibi. Peki ama benim anlatmak istediğim ilişki bunlardan hangisiydi? Hangisi beni daha fazla çekiyordu?

Yazdıklarımın arasında kaybolmuş, yolumu bulamıyordum. Planlama kısmını iyi yapmıştım, gerçi o da olağanüstü sayılmazdı ama beni asıl sıkıntıya sokan kısım, hikâyenin gelişme bölümü olmuştu. Sıradan, yüzeysel ve hatta çocuksu olmuştu ve okuyanlara biraz kibirli geleceğinden de endişe ediyordum. Muhteşem bir başarısızlık abidesi olmak için gereken her şey elimdeydi; ama kendimi bu duruma teslim etmemeli, hikâyenin yeniden istediğim yola girmesi için bir şeyler yapmalı, ipleri yeniden ele almalıydım.

İşte bunun için de ne anlatmak istediğimi bulmam gerekiyordu. Gerçek bir şey anlatmak istiyordum.

Eve geldiğimde Adrián yerde oturmuş, dizüstü bilgisayarında bazı fotoğraflara bakıyordu. İçeri girdiğimi görünce utanarak gülümsedi.

"Kızlar nasıl?"

"Lola, Nerea'yı yeni sevgilisiyle ilgili aklına gelebilecek en küçük detaya kadar anlatması için sıkıştırdı. Durumun vahametinin farkında olan tek kişi hâlâ Lola ve beniz."

"Çok eğlenmişsinizdir kesin."

"Aman," dedim puflayarak, "limonlu kokteyl ve *light* bira. Nerea'nın evindeki her şey fazlasıyla *light* ve sağlıklı."

Mutfaktan en sevdiği yemeğin kokusu yükseliyordu ve mutfağa yöneldiğimde ocağın üstündeki tavaları gördüm.

"Bensiz mi yiyecektin yoksa?"

"Hayır, gelip gelmeyeceğini öğrenmek için seni arayacaktım şimdi. Motosikletle alırım seni diye düşünmüştüm."

"Baksana, Adrián," dedim buzdolabından iki bira çıkarıp yanına oturarak.

"Söyle bakalım," dedi beni kollarının arasına alarak.

"Biraz, biraz garip bir dönem geçiriyoruz, sence de öyle değil mi?"

Kaşlarını çattı ve, "Garip mi?" dedi.

"Evet, garip, soğuk... Anlarsın ya..."

"Nereden çıkardın bunu?" dedi sözümü keserek. Gülümseyerek kafasını çevirdi, bu konunun açılmasından rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

İşte o an, ilişkimizde ilk kez paniğe kapıldım. Adrián'ı başka bir kadına âşık olurken hayal ettim. Adrián'ın fotoğraf çekimlerinde ona eşlik eden şu modern ve güzel kızlardan birini öpebilme ihtimali kanımı dondurdu. Aynadaki yansımama baktıktan sonra işe yaramaz ama bir o kadar da güçlü ve amansız bir kıskançlığa kapıldım.

"Yarın neler yapacaksın?" dedim birdenbire.

Bira şişesinden koca bir yudum aldıktan sonra sabah erkenden bir fotoğraf çekimi olduğunu söyledi. Bir reklam kampanyası içindi ve canı hiç gitmek istemiyordu ama iş olduğundan gitmekten başka şansı yoktu.

"Benden başka yapabilecek kimse yok ve sonuçta, iş demek, para demek. Reklam kampanyaları genelde iyi ödeme yapıyor ve..."

"Baksana, ben de seninle gelebilir miyim?" dedim.

Şaşkınlıkla suratıma baktı. Şimdiye kadar hiçbir fotoğraf çekimine onunla gitmeyi önermemiştim. O da beni çağırmamıştı.

"Yani, belki bana da ilham gelir diye söylüyorum," diye ekledim gülümseyerek.

"Tamam, gel o zaman. Benim için sorun yok. Ama asistanıma haber vereyim, birlikte yemeyeceğimizi söyleyeyim. İkimiz bir şeyler atıştırırız, değil mi?"

Gülümsedim. Adrián'la birlikte dışarıda bir şeyler yemeyeli asırlar olmuştu. Biraz önce hissettiğim panik hafiflemiş gibiydi.

Adrián'ın genç asistanı Alex, patronuyla birlikte yemek yemeyeceği için üzülmezdi herhalde. Sık sık birlikte yediklerini biliyordum, arada sırada telefonda birlikte yemek yemekten söz ediyorlardı çünkü. Birlikte yemek için birkaç sandviç veya Tupperware'de götürülebilecek farklı bir yemek alıyorlardı. Genç çekirgesiyle* bu kadar iyi anlaşmasına bayılıyordum, gerçi iş konularında çok fazla konuşmadığımız için konunun detaylarına tam olarak hâkim de sayılmazdım. Ama yine de, bu konuda beni şaşırtacak ne olabilirdi ki, değil mi?

---

* *70'li yıllarda çok popüler olan "Kungfu" adlı dizide ustası tarafından, yetiştirdiği çırağa verilen "çekirge" adı, bir pop kültür referansı olmuştur. (ç.n.)*

ASİSTAN...

Güneş altında kavrulan bir parka vardık. Park halinde ve kapıları açık bırakılmış bir karavanın içinden ışıklandırma ekipmanı indiriliyordu. Ortalık tam bir keşmekeş durumundaydı ve kim, tam olarak ne yapıyor, kestirememiştim.

Adrián, tanımadığı insanlara karşı takındığı gergin ve soğuk kibarlığıyla karşılaştığımız herkesi selamlıyordu. Bu seferki çekimin onun alışkın olduğu çekimlerden biri olmadığını söyledi. Çekimi başka bir fotoğrafçının yerine yapacağını belirtti ve kendi alanı olmadığından işin yapım sonrasının çok uzun olacağından dert yandı. Anlattıklarından pek bir şey anladığım söylenemezdi ama afallamış bir şekilde, önümüzden geçmekte olan devasa set ekipmanını anlarmış gibi davranıyordum. Aslında ekipman ya da set pek umurumda değildi. Asıl ilgilendiğim şey Adrián ve ne kadar yakışıklı olduğuydu. Yırtık kot pantolonunun üzerine gri-kahve- rengi çizgili bir gömlek geçirmiş, gömleğin üzerine de yine kahverengi ve kapüşonlu bir hırka giymişti. Bir de üzerine dağınık saçları ve çatık kaşlarıyla görenler için tam bir göz ziyafetiydi.

Gri bir Opel Corsa'nın yanından geçtiğimizde, Adrián çevresine bakındı.

"Bu Alex'in arabası... Çoktan gelmiş olmalı. Pek dakiktir."

"İyi çocuk."

Adrián şaşırmış bir tavırla bana baktı ve sol kaşını kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok. Fotoğraf makinesini uzatabilir misin, lütfen?"

Ağzına kadar dolu çantayı uzattım sırıtarak. Adrián gülümseyerek, "Bunlar objektifler, canım, makine diğer çantada," dedi.

"Ah, tamam, tamam, al o zaman."

Şu meşhur genç çekirgeyi görmek için ben de çevreme bakınmaya başladım ama görünürde kimsecikler yoktu. Güneş gözlüklerimi bulmak için el çantamın derinliklerine dalmıştım ki, kafamı kaldırdığımda arkadan gelen bir kızın Adrián'm gözlerini kapatıp kim olduğunu sorduğunu gördüm. Adrián, kızın ellerine dokundu ve arkasını dönerek, "Alex! Korkuttun beni!" dedi.

Alex'in yirmi yaşlarının sonuna dayanmış, tıraşsız, dağınık ve *The Big Bang Theory*'den fırlamış bir erkek değil de, hayal edemeyeceğim bir güzelliğe sahip bir çıtır olduğunu gördüğümde, alt çene kemiğim açık kalmaktan az daha betona çarpıyordu. Alex henüz yirmili yaşlarına girmiş olmalıydı, esmerdi ve parlak, insanı kıskandıracak buğday bir teni vardı. Gözleri kendi başına dikkat çekecek nitelikteydi, kahverengi ve kocaman gözlerinin üzerinde simsiyah ve kapkalın kirpikleri, ben buradayım diye bağırıyordu resmen. Saçları upuzun ve dalgalıydı.

Kaliteli siyah kotu, darlıkta çığır açma hedefini başarmış gibiydi. Kemerinin üzerinde demir bombeli zımbalar vardı –kemerden laf açılmışken, o kadar aşağıya kemer takmanın ne işe yaradığını tartışabiliriz– pantolonun üstüne de dar ve dekolteli bir Ramones tişörtü giymişti. Kızdan gözlerimi alamıyordum. Kocamla benden daha fazla zaman geçiren ünlü asistan bu muydu? Peki o göğüslere o yaşta nasıl sahip olabilmişti? Bu kız asistan falan değildi, olsa olsa Yasak Bahçe'den Adrián'ın eline düşmüş yasak meyvenin ta kendisiydi. Çekici ve taze kokusu durduğum yere kadar geliyordu. Lanet olasıca çıtır, erkeklerden hoşlandığımdan emin olmasam, beni bile kendimden geçirebilirdi...

O an hissettiğim şeyi "korku" kelimesiyle ifade edemem... Benimki korkudan daha fazlasıydı. Ölmeden önce matadorla göz göze gelen bir boğanın hissettikleriydi.

Sonrasında kendime bakıp, neredeyse ergen yaşındaki birini kıskandığım için utandım. Evet, benim kalçalarım gözle görülür nitelikte genişti, vücudum onunki kadar sıkı değil, kirpiklerim onunkiler kadar kalın değil, tenim onunki kadar parlak ve hoş kokulu değildi. Soytarılığa kalkışmak istemediğim takdirde, üzerindeki pantolonu giyebilme ihtimalim sıfırdı... Ben de... Doğrusunu söylemem gerekirse, o an, en sofistike halimde değildim, diyelim. Suratımda makyajdan eser yoktu, saçlarımı öylesine bir topuz yapmıştım. Kot pantolon ve bir sonraki hayatında yer bezi olarak hizmet verebilecek bir tişört giymiştim... Güzel hissettiğimden emin olmadıkça sokağa çıkmadığım günleri hatırladım bir an.

Kendim için güzel hissetmekten bahsediyorum, diğer insanların ne düşündüğünü umursamadığım zamanları... Peki ya şimdi? Şimdi ne olmuştu bana böyle?

İrkildim ve bu konu hakkında düşünmemeye karar verdim.

"Merhaba Alex," dedim, dış kapının mandalı olmanın verdiği gerginlikle.

"Ah, selam!" dedi şaşkın bir ifadeyle.

"Tanışmadınız sanırım. Eşim, Valeria," diye açıklama gereği duydu Adrián, "dün gece bıraktığım mesajı dinlemedin mi?"

"Yok ya, konsere gitmiştim ve telefonu evde bırakmıştım. Ne diyordun mesajda?"

"Önemli bir şey değil... Bugün yalnız gelmeyeceğimi ve... işte yani."

"Ha!.. Tamam."

Bakıştılar.

"Hadi bakalım, iş zamanı!" dedim kollarımı havaya kaldırıp saçma bir mutluluk ifadesi takınarak.

Onları çalışırken izlemek beni şaşkına çevirmişti. Birbirleriyle konuşmaya bile ihtiyaç duymuyorlardı, aralarında olağanüstü bir iletişim oluşmuştu. Adrián kendi işini yapıyor, Alex de onun gölgesi gibi, attığı her adım ve yapacağı her işin peşinde, gerekli objektifleri, lensleri, daha kendisinden istenmeden hazırlıyor, fotoğrafları çekilen modellerin ışıklandırmalarını düzenliyordu. Çekimin ne reklamı için yapıldığını sormamıştım, ilgilenmiyordum da. Çekimin yapıldığı yerin karşısında bir kayaya oturmuş, olup bitecek gibi duran şeyin fragmanını izliyordum canlı yayında.

Ceptelefonumu çıkardım ve Lola'ya bir mesaj gönderdim. "Adrián'ın yardımcısı erkek değil, kadın ve tam bir fıstık." Sonra da ara vermeksizin tırnaklarımı yemeye koyuldum.

Tam üç saat sonra, artık kayanın yanındaki çimenlikte uzanmış, elimdeki kitapla zaman geçirmeye çalışırken, Adrián yanımda beliriverdi.

"Bitirdim," dedi yanıma çömelerek.

Bir an için, yanımda duran bu yakışıklı adamın gerçekten bana âşık olamayacağını düşündüm. Adrián alnının üzerine düşen saçlarını eliyle geriye iterek, bakışlarını bana kilitledi. Konuşmamı bekler gibi bir hali vardı.

"Güzel. Eve gidelim o zaman, sıcaktan piştim burada," dedim.

"Önce stüdyoya uğramam lazım."

Ne kadar da yakışıklı, diye düşündüm.

"Hımmm," diye lafa başlayacaktım ki sözümü kesti.

"Seni eve bırakayım mı?" diye sordu. Bunu o kadar kesin ve net söylemişti ki, kabul etmekten başka çarem kalmamıştı. Benim varlığımın sıkıntı ve işe engelden başka bir işe yaramadığı belliydi. Öyle olmasaydı, Adrián böyle damdan düşercesine beni eve bırakmayı önermezdi. "Hem ben de motoru evde bırakırım, Alex'in arabasıyla gideriz."

Gluop!.. Sanırım kendi tükürüğümle boğuluyorum.

"Tamam o zaman."

Eve geldiğimde soğuk yatağa kendimi bıraktım. Güneş altında o kadar saat kaldığım için biraz güneş çarpmış olma-

lıydı ki, vücudum alev alevdi. Üzgündüm, telefonuma baktım. Lola, salaklaşmamamı ve kafamdan senaryo yazmamamı söylemişti. Ama itiraf etmem gerekirse, o senaryo çoktan yazılmış, vizyona bile girmişti sanki.

Kötü çocuk bakışı ve güçlü ama yumuşak elleriyle muhteşem erkek Adrián, asistanının belinden masum bir hareketle tutar. Gündelik temaslardır bunlar, zararsız. Amma velakin günün birinde, ikisi arasındaki çekim, fotoğrafları basmak için girdikleri karanlık odada onları baştan çıkarır. Bizim ilk sevişmemizi hatırladım bir an. Adrián'ın ailesinin evinde, fotoğraf tutkusuna yardımcı olmak için karanlık odaya çevirdikleri odada yapmıştık biz de... Hayır! Aman Tanrım!

Midem kalkmıştı.

OOOF, OF!..

Carmen işe gömülmüştü. Sürekli burnundan aşağıya kayan gözlüğüne sinir oluyordu. Gözlüğü kafasına bir şeritle sabitlemek ve sürekli onlarla ilgilenmek zorunda kalmamayı hayal ediyordu. Saçlarını sıkı bir topuzla tutturmuştu, işyerinde asla saçlarını salıp dolaşmazdı.

Daniel Carmen'in yanından geçerken bir an durdu, masaya dayandı, ceptelefonuna bakarak elindeki projenin gidişatını sordu. Kafası başka bir yerde gibiydi.

"*Briefing* konusunu hallettim, bizim tanıtım bölümü de konuyla bu hafta içerisinde ilgileneceğini söyledi. Dün akşam yaptığımız paralel alan araştırması ve kullandığımız ek referanslara dair metinleri e-postana yolladım. Tüm bu elimizdekileri değerlendirebileceğimizi," –kendi kendine konuştuğunu fark edince duraksadı– "Daniel, beni dinliyor musun?"

"Evet, evet, affedersin. Her şey yolunda, böyle devam et," dedi sırtını sıvazlayarak ve koridorda kayboldu.

Carmen gözlerini fal taşı gibi açıp çevresini taramaya başladı. Bu ani yakınlaşmayı illa ki birisi görmüş olmalıydı. Gözleri çevresini tararken, Borja'nın gülümsemesiyle karşılaştı.

"Sen de gördün mü?" dedi masasından doğrularak.

Borja kafasını salladı ve çaktırmadan koridordaki kahve makinesini işaret etti. Carmen usulca masasından kalktı ve köstebeğinden bilgi alacak bir ajan mutluluğuyla kahve makinesine doğru ilerledi.

"Carmen, numara yapma yeteneğinin sıfır olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye güldü Borja.

"Of ya!"

"Chiquito de la Calzada* gibi sekerek geldin resmen."

İkisi de kıkırdayarak güldüler ve Carmen, Daniel'in kahvesinde tespit edilemeyen bir uyuşturucu olup olmadığını sordu.

"Yok, yok. Asıl durum şu," –kulağına fısıldamak için iyice yanına sokuldu– "Daniel biriyle çıkıyor. Dün telefondayken duydum. Nasıl da sevgi dolu konuşuyordu! Ah, bir de suratının halini görecektin!"

"Daniel mi? Sevgi dolu mu? Bak sen! Peki ne diyordu?"

"Bilmem, sevgi pıtırcığı muhabbetleri işte. Kimse duymasın diye uzaklaşmaya çalıştı ama ben gene de kulak kabarttım."

Birbirlerine bakakalmışlardı.

"Ah!" dedi Borja birden, "Çok komik bir şey demişti aslında. Kıza şey diyordu... 'Telefon numaran gerçekten bir melodi gibi tuşlanıyor,' gibi bir şeydi... Amma geri zekâlı herifmiş bizim, Daniel."

Carmen bir an duraksadı. Nerea sürekli telefon numaraları tuşlandığında ortaya değişik melodiler çıktığını söylerdi! Ne tesadüf!

---

* *Komik hareketleriyle ün kazanmış, İspanyol komedyen ve aktör. (ç.n.)*

"Başka, başka?" dedi merakla.

"Maite'ye iki kişilik bir masa ayırtmasını söylerken duydum geçen gün. Kesin romantik bir akşam yemeğine çıkacaklar."

Tam o esnada karşıdan Daniel'in yaklaşmakta olduğunu fark ettiler. Daniel, yanlarına vardığında bir an duraksadı. Karşısında ikisini bir arada gördüğüne şaşırmış gibi bir hali vardı.

"Bir kahve alalım demiştik."

"Tabii, tabii."

Daniel başıyla onayladı ve koridorda ilerledi. Carmen ve Borja ise gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Carmen, yemek saati süresince masasında oturup Daniel'in Facebook sayfasındaki ilişki durumunu "mutsuz baş belası"ndan "âşık geri zekâlı"ya değiştirmiş olma ihtimalinin kendisine ne gibi faydalar getirebileceğini düşündü. Masasında oturmuş, bilgisayarının önünde salatasını yerken bir yandan da karşı masada oturan Daniel'i süzüyordu. Eskisine oranla fazlasıyla mutlu görünüyordu, hareketli bir hafta sonu geçirmiş olduğunu tahmin etmek için fazlasıyla yeterli bir işaretti bu. Carmen kendi kendine gülümsedi. Bu adamın hiç kimseye cana yakın olabileceğini tahmin edemiyordu...

Bu esnada fark etmediği şeyse Borja'nın elinde kahvesiyle bir köşede durmuş, kendisini süzdüğüydü...

Eve dönmeden önce biraz dedikodu yapmak için Lola'yı aradı. Lola'nın Daniel'le ilgili bir yığın soru sormaya başlamış olması Carmen'in dikkatini çekmişti, Lola'nın durduk yere geliştirdiği bu yeni ilgi alanının arkasında neyin yattığını

merak ediyordu. Lola sağ olsun, tam bir posta güvercini gibiydi, susmak nedir bilmezdi. Neyse ki Carmen, uyanmaya başlayan merakına rağmen Lola'nın sorularına bir anlam verememiş, açıkçası durumu pek de üstelememişti, ne de olsa söz konusu olan Lola'ydı ve Lola'nın ağzından çıkan pek çok şeyin mantıklı bir açıklaması olmazdı.

Akşam sekizde Nerea hepimize bir e-posta göndererek Daniel'le artık resmi olarak bir çift olduklarını ve kendisinden bahsederken "sevgili" kelimesinin kullanılabileceğini haber vermişti. Anlattığına göre olay bir gece önce en sevdiği lokantada vuku bulmuştu: şehrin merkezinde ama pek bilinmeyen, ufak ve pek romantik bir Japon lokantasında. E-posta, Nerea'nın hoşuna giden protokollerden birine uygun olarak, mesafeli ve neredeyse soğuk bir dille yazılmıştı.

Carmen o akşam eve otobüsle döndü. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ıslanmış insanların, koşturmalarıyla karışınca yarattıkları garip ve nahoş ter kokularının içinde, çevresini kuşatan bir dizi sohbeti dinlerken, ayakkabılarını metrodaki diğer yolcuların şemsiyesiyle ıslanma azabından kurtarmaya çalışıp bir yandan da yarısına kadar geldiği ve pek ilgisini çeken ucuz romanını okumaya efor sarf etmeye niyeti yoktu.

Eve vardığında sırılsıklamdı, bu yüzden kapıdan içeri girer girmez ilk yaptığı şey ayakkabılarını çıkarıp, pijamalarını giymek oldu. Kuruması için saçlarını açıp bilgisayarın başına geçti. Erkek kardeşini aradı, e-postalarını kontrol etti ve sonrasında en sevdiği zaman geçirme etkinliğine koyuldu: Facebook'ta yeni arkadaş olduğu insanların fotoğraflarını incelemek. Hem eğ-

lenceliydi hem de işyerinde sağlam sohbet konusu açmaya yarıyordu. Gündemi takip etmek gerekliydi, öyle değil mi?

Ana sayfadaki güncellemeleri incelerken Nerea'nın profilinde güncellemeler olduğunu fark etti ve biraz göz atmak için hemen Nerea'nın sayfasına geçti. Birkaç yeni yorum, biri Lola'dan, biri eski sevgilisi Jaime'den... Yeni fotoğraflar mı onlar? Yoksa... Yoksa yeni sevgilisiyle çekilmiş fotoğraflar mıydı bunlar?

Veee!..

Uzaktan gelen bir şimşeğin gürültüsüyle tüyleri diken diken oldu ve hemen arkasından evdeki ışıklar bir anlık açılıp kapandıktan sonra tamamen söndü ve bilgisayarı da garip bir sesle kapanıverdi. Ortalık kapkaranlık oluvermişti.

Carmen o geceyi mum ışığında romanını okuyarak geçirmek zorunda kaldı. Lakin durum böyle olmasa bile korkmasını gerektirecek bir durum yoktu. Nerea, çiçeği burnunda sevgilisiyle çekilmiş hiçbir fotoğrafını sosyal medyaya yüklememişti... Henüz.

YOLUNDA GİTMEYEN BİR ŞEYLER VAR...

İncil'de anlatılan öykülerdeki fırtınaları aratmayan hava durumu yüzünden ortalık kapkaranlık olmuştu ve Adrián hâlâ eve dönmemişti. En azından motosikletiyle dönmek zorunda kalmayacağını düşünerek rahatladım ama aslına genç asistanının çıtır vücuduyla birlikte sıkıştığı daracık otomobilin içinde olması daha mı iyiydi? Hımmm... Sanmıyorum.

Nihayet anahtar sesi duyduğumda koltuktan fırladım ve kapıya koştum. Adriân sırılsıklam olmuş bir vaziyette içeri girdi.

"Selam! Stüdyodaki işlerini halledebildin mi?"

"Eh," dedi ağzının içinde yuvarlayarak, "bildiğin gibi."

Boğazına uzanarak bir öpücük kondurdum.

"Valeria, sırılsıklamım, hasta olacaksın."

"Umurumda değil, çok yakışıklısın!"

Zorlama bir gülümsemeyle beni ittikten sonra, duşa girip, ıslak kıyafetlerinden kurtulmak için on dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu lafların alt yazısında "beni biraz yalnız bırak" olduğunu anlamayan ben de, banyoya onunla birlikte dalıverdim.

Adrián ıslanmış kazağını ve içine giydiği gömleği çıkararak yere attı. Benim de soyunduğumu fark edince suratı garip bir ifade aldı.

"Duşa gireceğim," dedi kaşlarını çatarak.

"Ah, öyle mi? Ben de!" deyip gülümsedim.

Dişlerinin arasında zorlama olduğu belli olan bir gülümseme belirdi. Kot pantolonunu ve ıslak Converse'lerini çıkardı.

Tamamen çıplak kaldığında gözlerimi ondan alamadım. Spor salonuna gitmeden, diğer erkekleri sinir edecek kadar düzgün bir fiziğe sahip olan şanslı azınlıktandı. Her zaman zayıf fakat zinde görünüyordu. Tanrı vergisi biçimli göğsü ve dümdüz karnıyla muhteşem erkeğin ta kendisiydi. Gözlerimi daha aşağı indirdiğimde, göbek deliğinin altındaki kıllara gözlerim takıldı ve kızardım. Evet, karşımda duran çıplak kocamdan utanmıştım. Dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım ve işte o an benimle konuşmaya çalıştığını ancak fark ettim.

"Efendim?" dedim kısık bir sesle.

"Neyin bu kadar ilgini çektiğini sormuştum," dedi ve bu sefer zorlama bir gülümseme bile belirmemişti dudaklarında.

"Karşımda soyunan kocama bakıyordum. Bak..." dedim ve çamaşırlarımı çıkararak yere fırlattım, "bu da senin soyunan karın."

Adrián kaşlarını kaldırdı.

"Ya, evet," dedi en ufak bir tutku belirtisi göstermeden.

"Hoşuna gitmedi mi?" dedim yanma sokularak. Karşımızda duran boy aynasındaki yansımama takıldı bir an gözlerim. Üşüdüğüm için göğüslerim ufalmış, tenim de tavuk

derisi gibi olmuştu. Dalgalı saçlarım omuzlarıma kadar iniyordu. Karnımı tuttum ve gülümsedim.

"Tabii ki hoşuma gitti, canım. Çok şekersin."

Şekersin demek. Şekersin. Hani şu annenin sana hediye ettiği, hiç beğenmemene rağmen kabalık olmasın diye çok sevdiğini söyleyerek kabul ettiğin şal gibi. Şekersin ha? Annesinin sırtına kat kat havlu sokup sokağa saldığı ufak kız çocuğu gibi. Hay ben böyle işin!...

Bakışlarımı utanarak kaçırdım ve Adrián duşa girdi. Ben de bir cesaret arkasından giriverdim. Yüzünü suya dönmüştü, sırtına sokuldum ve sımsıkı kaslarının orta yerine yüzümü yasladım.

"Neler olup bittiğini söyleyebilir misin?" dedi ufak bir gülümsemeyle, ıslak yüzünü bana doğru çevirmişti.

"Seni özledim," dedim şımarık bir edayla, göğsünü okşayıp burnumu karnından aşağı doğru sürttüm.

"Beni sürekli görüyorsun zaten," diyerek şampuan şişesine uzandı. Şişeyi elinden aldım ve saçlarını yıkamama izin vermesini istedim. "Boyun yetişmez ki," dedi, ben ellerimle kafasına ulaşmaya çalışırken.

"Adrián, bak ne diyeceğim. Düğünün ertesi günü duşta sana yaptığım özel muameleyi hatırlıyor musun?" dedim, bedeninin alt kısmını hedef aldığım o sabahı hatırlayarak.

"Tabii ki hatırlıyorum."

Kafasını suyun altına soktu ve şampuanın köpükleri omuzlarından aşağı süzülmeye başladı. Ellerimle göğüslerini, karnını, belini okşamaya başladım. Bacaklarının arasına uzandığımdaysa birden irkildi.

"Yani... demem o ki... hatırlamakla yetinmek mi istersin yoksa hafızanı tazelememi mi?" dedim en baştan çıkarıcı halimle.

Adrián gözlerini açtı, saçları alnını kapatmış, yüzüne akan sıcak suya neredeyse köprü olmuştu. Adrián'ı iyi tanırım. Duraksadı. Bir an duraksadı. Daha sonra kararlı bir şekilde elimi bacaklarının arasından aldı, yavaşça yukarı kaldırdı ve, "Hafızam gayet iyi. O zamanlar daha genç ve daha enerjiktim," dedi.

Benim konuşmadığımı görünce iyice yanıma sokuldu, alnıma soğuk bir öpücük kondurdu ve yorgun olduğunu söyledi.

Yorgun mu? Hangi erkek özel muamele öneren bir kadına yorgunum derdi ki?

Daha fazla konuşmadık. Adrián duştan çıktı. Ben, biraz önce yaşananların üzerimde bıraktığı garip hissi geçirebilmek için suyun altında biraz daha kaldım. Duşun, içimdeki rahatsızlığı geçirmediğine karar verdiğimde suyu kapattım ve duştan çıktım.

Odaya girdiğimde Adrián haberleri izliyordu. Mutfağa ilerledim, fırından akşam yemeğimizi (hindi ve peynirli sandviç) çıkardım, yanına oturdum ve tabağını uzattım.

Akşam yemeği süresince ağzını bıçak açmadı. Yemeğini uzun uzun çiğneyerek yiyordu. Bense duşta yaşananları zihnimde başa sarıp tekrar tekrar yeniden oynatıyordum. Pek iştahım kalmadığından sandvicin kenarlarını tırtıklamaktan başka pek bir şey yapamamıştım. En sonunda derin bir nefes aldım ve konuya bodoslama dalmaya karar verdim:

"Alex'in erkek olduğunu sandığımı ne zaman fark ettin? Terslemek için sormuyorum ama..."

"Bu sabah," dedi yüzüme bakmadan, "ama zaten tanışacağımız için sesimi çıkarmadım."

"Anladım."

Yeniden sustuk.

"Çok güzel bir kızmış."

"Öyledir herhalde. Güzel olunacak yaşta," dedi.

Güzel olunacak yaşta mı? Ne yani, güzel olmak için belli bir yaş aralığı vardı ve ben artık o aralığı geçmiş miydim?

"Aynı zamanda çok seksi."

Başıyla onayladı.

"Onu çekici buluyor musun?" diye sordum korkarak.

"Gecenin bu saatinde bana çekici gelen tek şey yatak, Valeria."

"Anlıyorum."

Yatak. Ben değilim. Yatak.

Gülümsemeye kendini zorlamadan, sertçe gözlerime baktı.

"Neler oluyor?" dedi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Durduk yere nereden çıktı bu sorgulama?" dedi suratıma bakmadan, ellerini peçeteyle silerken.

"Hiçbir yerden. Biraz laflamak istemiştim sadece. Senle ayrıldıktan sonra tüm gün tek başımaydım."

Yeniden sustuk. Daha dokunaklı bir şeyler söyleyeceğini ümit etmeye başlamıştım ki, söyledikleri beni gerçekliğe geri fırlatıverdi:

"Çok yorgunum. Zahmet olmazsa bulaşıkları sen yıkayabilir misin?"

"Tabii, canım. Ne demek."

Bunun üzerine yanımdan kalktı ve ufacık salonumuzu yatak odamızdan ayıran paravanın arkasına geçti. İkimizden biri yalnız kalmak istediğinde gidebileceği bir yer olsun diye koymuştuk o paravanı.

Ses çıkarmamaya çalışarak bulaşıkları yıkadım ve mutfağı toparladım. Sonrasında Ikea'dan aldığımız masa lambasının ışığı altında, saçma sapan bir dergiyi karıştırıyor gibi yapmaya başladım. Ama aklım çok başka bir yerdeydi...

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Aslına bakarsanız, kendi kendime dürüst olmam gerekirse, bir süredir yolunda gitmeyen bir şeyler vardı... Ama neydi?

Lola, telefonunun çaldığını duydu ama telefona uzanıp açmayı canı istemiyordu. Yatağına yüzüstü uzanmış, dinleniyordu. O gün Sergio her zamankinden daha da fazla kabalaşmış ve ileri gitmişti. Onu bir konferans salonuna çekip kendisine bakıp durmamasını söylemişti. Bu da yetmemiş, üstüne bir de açıkça tehdit etmişti: "Eğer bu durumda çalışamıyorsan, önümüzde iki seçenek var. Ya sen bu işi bırakırsın, ya da ben seni." Lola o an, Sergio'nun mallarını kesip, deri bozukluk para çantası yapmayı hayal etmişti.

Her kim olursa olsun, kendisine bu şekilde davranılmasına tahammülü olmadığından fazlasıyla rahatsız olmuştu. Biraz kafa yorduktan sonra, böylesi gergin bir durumda alttan

almayıp bu gibi tehditlere pabuç bırakmayacağını söyleyerek ağırlığını koyabileceğini düşündü.

Zaten her tartışmalarından sonra aslında verilebilecek güzel cevaplar liste halinde iki üç saat sonrasında aklına gelirdi. Ama cevap veremese bile Sergio kendini daha üstün hissetmesin diye başını asla öne eğmezdi, her ne kadar Sergio'yla bir arada olamamak fikrinden ziyadesiyle çekinse de.

Bu gibi durumlar için üzülmezdi. Onun için anlam ifade etmezdi bu konular. Sergio istediği kadar havlasın, Lola için hava hoştu, ne de olsa bağırması geçtiğinde yine kendisine döneceğini biliyordu.

Ama işte o yüzden, bu sefer nasıl olup da bu kadar etkilendiğini anlayamıyordu.

Telefonu sonunda sustuğunda, rahatladığını hissetti. Arayanın Sergio olması ihtimali sıfırdı, bundan emindi. Sergio asla özür dilemek için aramazdı. Aralarında telefon açan birisi varsa bu her zaman Lola olurdu ve Sergio bir an önce konuşmayı bitirip kapatmanın yollarını arardı. Peki neden kendine hâkim olamıyordu? Ne kadar süslerse süslesin, Lola'nın anlattığı hikâyelerin neredeyse hepsinde, Sergio'nun gecenin bir yarısı haber vermeden Lola'nın kapısında belirdiği, Sergio'yla yatmaktan başka bir şey yapıp yapmak istemeyeceğini umursamadan canı her istediğinde ortaya çıktığının farkındaydık.

Lola, konu Sergio olunca yirmi dört saat erişilebilir olduğunun farkındaydı. Her zamanki girişken ve açık fikirli hali bu konuda ona pek fayda sağlamıyor gibiydi. Artık dü-

zenli bir ilişkiye ihtiyaç duymaya başlamıştı ve Sergio bu duruma ayak uydurabilecek en son aday bile olamazdı. Onunla yaşadığı bazı şeyleri hatırladığında, utanıyor ve kendi kendine içerliyordu. Kendini yavaş yavaş su alarak batan bir geminin içinde mahsur kalmış gibi hissediyordu.

Ayağa kalktı, mutfağa girdi ve her ne kadar tek başına içmenin içler acısı bir durum olduğu konusunda dalga geçiyor olsa da, kendine bir kadeh şarap aldı. İlk yudumu aldıktan sonra kendini daha da kötü hissetmeye başladı. Sonunda, kendini daha fazla tutamayarak, hıçkırıklara boğuldu.

Ertesi gün birlikte yemeğe gitmek için aradığımda, çalıştığı yere yakın bir yerdeki İtalyan lokantasında buluştuk. İkimiz de şaşkındık... Ben şaşkındım, çünkü Lola uykusunu alamamış ve geceyi birileriyle geçirmemiş gibi görünüyordu. O şaşkındı çünkü biraz makyaj yapmış, saçlarımı da şekle sokmuştum. Fakat ikimiz de şaşkınlığımızı dile getirmedik.

O gün, Lola'nın yemeğini aceleyle karışık bir öfkeyle yediğini fark ettiğimde, onun için telaşlandım. Hayatındaki bir boşluğu doldurmaya çalıştığından endişe ediyordum. Aşk hayatındaki eksikliklerin kendisinde yarattığı gerginlikleri, tıpkı birçok kez benim de yaptığım gibi, yemekle kapatmaya çalışıyordu sanki.

"Lola," dedim sevgi dolu bir sesle, parmaklarımla elini okşayarak.

"Ne?"

Çıkan sessizlik kendi sorusuna cevap olmuştu.

"Aç bir domuz gibi yiyorum, değil mi?"

Üzülerek onayladım.

"Sergio'yla aranız iyi mi?"

"Sergio'yla aramızın iyi olduğu görülmüş mü? Kendisi her zamanki gibi gayet iyi," dedi koca bir parça ekmeği ağzına götürürken, "ama ben artık yorulmaya başladım."

"Kız arkadaşıyla senin aranda bir seçim yapmasını söylemeyi düşündün mü hiç?"

Söylediğimi garipsemişti.

"Valeria, ben asla Sergio gibi biriyle çıkmak istemem! Kız arkadaşını benimle aldattığını düşünürsen, Tanrı bilir beni kiminle aldatır!"

"Ağzındakini yut, boğulacaksın. Belki kız arkadaşıyla ilgilidir aldatma sorunu, belki de..."

Lola elini kaldırarak beni susturdu, ağzındakileri yuttu ve, "Sergio'nun yapısı böyle, yapılacak bir şey yok. Hayatına giren kadınların tek görevi olduğuna inandırmış kendini. Kadın düşmanı olduğunu söylemiyorum ama 'evlenecek kadın var, eğlenecek kadın var' fikriyle yetiştirilmiş erkeklerden biri. Eğleneceği kadınların her yerde bulunabileceğini, evleneceği kadının günün birinde doğal olarak bulunacağına inanıyor," dedi.

"Peki, sen kendini eğlenilecek kadınlardan biri olarak mı görüyorsun?"

"Benim kendimi ne olarak gördüğümün ne önemi var ki?" dedi hüzünlü bir ifadeyle.

Light kolamdan bir yudum aldım.

"Peki sen?" diye soruverdi.

"Peki ben ne?"

"Elbise giymişsin, makyaj yapmışsın, *Light* kola içiyorsun, salata yiyorsun, ekmeği ellemedin..."

"Kendime biraz özen göstermeye karar verdim. Bunda bir kötülük yok ki."

"Yok, canım, tabii ki. Aslına bakarsan son birkaç aydır kız kurusu gibi geziniyordun ortalıkta."

"Çok sağ ol, Lola," dedim önümdeki salatayı yemeği bırakarak.

"Yani demek istediğim, bu yeniliklerin Adrián'm çıtır asistanıyla bir ilgisi yoktur, değil mi?"

"Yok, canım, ne ilgisi var!" dedim kafamı iki yana sallayarak.

"Bunu duyduğuma sevindim, aksi takdirde Adrián'ın seni bir iki kilo zayıflamış ve topuklu ayakkabıları çekmiş halinle daha fazla seveceğini veya arzulayacağını düşünüyorsan, asıl problemin sende olduğunu söylemek zorunda kalacaktın."

"Saçma sapan konuşma."

"Saçma sapan mı konuşuyorum, sen söyle."

"Tamam, belki de haklısın. Ama Adrián'ın beni daha fazla sevmesini istediğimden değil, kendimi fazla saldığımı ve bu durumun aramızdaki ilişkiyi etkilediğini düşündüğüm için böyle bir karar aldım."

"Amma manyaksın, Val," dedi, sevgi dolu bir ifadeyle, "kendi kendinle barışık ve görüntünden memnun olmalısın ve sürekli kaşlarını çatar durumdaki suratın bu duruma pek yarar sağlamıyor."

Sustuk ve yemeğimize döndük. İlginç bir andı. İkimiz de kendimizi iyi hissetmiyorduk; fakat korkularımızı dile getirirsek gerçekleşeceklerini düşündüğümüzden, en iyi tercihin aklımızdakileri halının altına süpürmek olduğuna karar vermiş gibiydik. Bizi rahatsız eden konuları dile getirmedikçe gerçek bir tehdit arz etmiyorlardı. Ne Lola kendini yalnız ne de ben kendimi iğrenç ve istenmeyen hissedecektim.

Eve döndüğümde Adrián, kucağına koyduğu dizüstü bilgisayarında bir film izliyordu. Benim içeri girdiğimi duyunca filmden başını kaldırdı. Önüne geçtim, suratına bakmaya başladım.

"N'aber? Kızlarla yemek mi yediniz?" dedi ilgisiz bir sesle.

"Lola'yla. Biraz keyfi kaçmış."

"Hadi ya!" dedi, "Neyse, film izlemek ister misin? *Vegas'ta Korku ve Nefret*'i izliyordum."

"O ne öyle," dedim dilimi çıkararak, "yemekten sonra film izlemek istemiyorum. Farklı bir şeyler yapabiliriz, ne dersin?" dedim ve karşısına oturdum. Adrián cevap vermedi. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun, birlikte neredeyse hiç zaman geçiremiyoruz ve eve döndüğünde konuşmak veya başka bir şey yapmak için çok yorgun oluyorsun... Ne bileyim, kendimize bir kıyak geçebiliriz mesela."

"Ne demek oluyor o?" dedi, o kadar ufak bir gülümsemeyle söylemişti ki bunu, gülümsemenin ne olduğunu anlamak için mikroskoptan bakmak gerekebilirdi, "Kıyaktan kastın nedir?"

"Sinema, gezinti, birkaç kadeh," dedim, üç dakikadan

uzun sürme potansiyeli olan bir seks gecesini önerecek olan ben olmayacaktım herhalde.

Adrián burnunu kaşıdı ve yüzünü ekşitti.

"Valeria, ay sonundayız..."

Başımı salladım ve camın karşısındaki masaya oturarak bilgisayarımı açtım. Sevişmek bedavaydı ama görünen o ki, beyimiz bunu gündeme bile getirmek istemiyordu.

"Evde mi yedin?" diye sordum.

"Yok, Alex'le dışarıda bir şeyler atıştırdık."

Çaktırmamaya çalışsam da panik olmuştum.

"Nereye gittiniz?"

"Daha önce gitmediğim bir Japon lokantasına. Muhteşemdi. İstersen bir hafta sonu birlikte gidebiliriz."

İsteksiz bir şekilde başımı salladım. *İstersen bir hafta sonu gidebiliriz.* Bizim bir yerlerde yemek yememiz söz konusu olduğunda ay sonu oluyordu fakat konu Alex olunca, gayet pahalı olduğuna şüphe olmayan bir Japon lokantasına rahatlıkla gidilebiliyordu. Bundan bir iki yıl önce olsaydı, mahallede bir yürüyüşe çıkar, dondurulmuş yoğurt alıp, birlikte yerken olan bitenden laflardık. Şimdiyse birimiz bilgisayarında film izliyor, diğerimizin de korkudan ödü patlıyordu.

"Biliyor musun, Adrián? Bence kız kardeşimi ziyaret etmenin zamanı geldi. Burada canım sıkılıyor ve görünen o ki bu akşam burada kalırsam ot gibi takılmam gerekecek," dedim sinirli bir sesle.

"Aslına bakarsan, oturup birkaç satır bir şeyler yazabilirsin. Hani, biraz çalışabilirsin. Çalışmak. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?" diye karşılık verdi rahatsız bir tavırla.

Cevap vermeden yüzüne baktım. Bu gibi yorumların ne kadar canımı acıttığını fark etmesini bekledim. Ama Adrián gözlerini bilgisayarından kaldırmaya zahmet dahi etmedi, çoktan filmine geri dönmüştü bile. Çantamı aldım ve sert bir edayla kapıdan çıktım. Kız kardeşime gideceğimi söylemiştim ama şu an nereye gideceğimden emin değildim. Beni bu halde hiç kimsenin görmesini istemiyordum.

ÖĞRENMEK İSTİYORUM AMA NEYİ?

Carmen'in burnuna garip kokular geliyordu. Konunun tam olarak ne olduğunu kestiremese de, ofisin prefabrike duvarlarından birine yaslanmış, kahvesini hızlıca yudumlarken Daniel'e gözlerini dikmiş, içindeki kötü hissin ondan kaynaklanıp kaynaklanmadığını kestirmeye çalışıyordu.

Borja'ysa, kendi masasında oturmuş, Carmen'in Daniel'i dikizlemesini izliyordu. Son zamanlarda Daniel'in suratına yapışan gülümseme her şeyi o kadar net açıklıyordu ki... Ama buna rağmen Borja'nın da anlamadığı şeyler yok değildi. Ama kalkıp Daniel'e soramazdı aklındaki şeyi. Peki ya Carmen'e? Yanına gitse bile ne diyebilirdi ki? "Carmen, Daniel' den bu kadar hoşlandığını bilmiyordum, gözlerini ondan alamıyorsun. Ondan hoşlanıyorsun demek?"" Böyle bir soruyu sorabilmesi için açıklanabilir bir mazereti yoktu.

Öğlene doğru Carmen işyerinden beni aradı ve fısıldayarak her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Bir anda beliriveren medyum içgüdüsüne şaşırmıştım. Bir sorun olduğunu söyledim.

"Aslına bakarsan bir saçmalık gibi gelecek ama Adrián ve ben dün gece kavga ettik... Bu sabah da evden günaydın bile demeden çıktı."

"Peki ama sebep?"

"Of! Sebebin ne olduğunu bir bilsem... En kötüsü de bu zaten. Adrián son zamanlarda çok garip davranıyor ve ben de her şey yolundaymış gibi davranmaktan yorulmaya başlıyorum."

"O kadar da abartma hemen. Adrián kuzu gibi çocuktur. Sana hayran olduğunu biliyorsun. Evet, pek kibar sayılmaz ama başından beri hep böyleydi."

"Demek sen de öyle düşünüyorsun! Yani sence de durum benden mi kaynaklanıyor?"

"Öyle demedim. Saçmalama şimdi... Bu akşam bir barışma seansı yaparsınız ve her şeyi unutur gidersiniz."

"Sen öyle san!" dedim neşesiz bir sesle. Sesimdeki ironi telefonun karşı tarafına da ulaşmıştı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Carmen, "o zaman ben işten çıkınca bir şeyler içmeye gitmeliyiz."

Teklifi söylenerek kabul ettim ve Nerea'nın çalıştığı yerin karşısındaki Broker Cafe'de saat yedide randevulaştık.

Lola, klozetin kapağına oturuverdi. Göğsü daralıyor ve nefes almakta zorluk çekiyordu. Biraz daha nefes almaya uğraşırsa gömleğinin düğmeleri patlayacakmış gibi hissediyordu.

Diğer çalışanların ağlamak ama aynı zamanda da dik duruşunu korumak için kendilerini tuvalete kapattığı zaman-

lardan biri değildi bu, Lola gözyaşı bezlerinin çalışıp çalışmadığını bile bilmezdi. Ama gelin görün ki, şimdi o da diğerleri gibi tuvalete saklanmıştı.

İçinde bulunduğu kabinin kapısı çalındığında, Lola'nın yüreği gümbür gümbür atıyordu.

"İçeride olduğunu biliyorum, Lola. Birileri gelip, kadınlar tuvaletine girdiğimi görmeden aç şu kapıyı."

Sergio'nun sesi ne kadar da yumuşak geliyordu... Bir azar değildi bu seferki, hatta bir rica bile sayılabilirdi.

Lola kapının mandalını açtı ve dışarı çıktı. Sergio, gözlerinin içine bakarak onu belinden kavradı ve neler olup bittiğini sordu. Vücudu o kadar yakınındaydı ki, Lola ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Gözyaşı bezleri çalışmayan çöl kaplanı, pamuk prenses olma yolunda ilerliyordu.

"Sana bir şeyler oldu. Son zamanlarda pek değiştin. Dün haddimi aştığımın farkındayım ama o an benden o kadar uzaktın ki, söyleyeceğim hiçbir şeyin sana gerçekten zarar vereceğini düşünemedim."

"Bana neler olduğunu bilmiyorum, Sergio ama haliyle bu durumdan memnun değilim."

Sergio, kulağının arkasına, tam da Lola'nın bayıldığı cinsten bir öpücük kondurdu. Elleriyle eteğini yukarı kaldırmaya, iç çamaşırını okşamaya ve boynuna doğru üflemeye başlamıştı.

"Sergio, işyerinin tuvaletinde seks yapmak için uygun bir zaman değil bence."

"Tamam, Lola," dedi, Lola'yı sinirle iterek, "ne söylemek istiyorsan söyle artık!"

"Durum da bu zaten," dedi Lola, acı bir gülümsemeyle, "sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ruth'u bırakmamı isteyeceğini düşünmüştüm."

"Ruth mu? Adını bile bilmiyordum," dedi, gülümseyerek, "hayır, hayır, Ruth'u terk etmeni istemiyorum."

Bir an, Sergio'dan kendisini bırakmasını isteyecek gücü hisseder gibi oldu kendinde. Ama ağzını açıp bir şeyler söyleyemeden Sergio alnına bir öpücük kondurup başını göğsüne yaslayarak endişelenmesini gerektiren bir şey olmadığını söyledi.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun. Konunun benimle ilgili olmadığını düşünmeye başladım."

Sergio gülümsedi. Lola ne cevap vereceğini bilememişti. Aralarındaki sessizlikten rahatsız olmaya fırsatı bile olmadan, Sergio kimselere görünmeden tuvaletten çıkıp gitmişti.

Lola derin bir nefes alarak yeniden kabine girdi.

"Lanet olasıca," dedi kendi kendine.

Tam o an telefonuna bir kısa mesaj geldi. 'Saat yedide Broker Cafe'de. Hepimiz orada olacağız.'

Mesajı okuduktan sonra hafifçe gülümsedi. Bir kez daha kendine acımaktan kurtulma şansı yakalamıştı.

Nerea'ya, işyerinin yakınlarında ve şehrin iş bölgesinin en *cool* barı olarak bilinen bir lokalde buluşmayı teklif eden bir e-posta gönderdim. E-postada birinci sınıf duygusal sömürü dili kullanmış, Adrián'la aramızın iyi olmadığını ve arkadaşlarımı görmeye ihtiyacım olduğunu yazmıştım. Yazarlık yeteneklerim

sağ olsun, ağzım laf yapıyordu. Arkadaşlarımı etkilemek için ne söylemem gerektiğini gayet iyi biliyordum. Kaldı ki, son zamanlardaki dış görünüşüm de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna dair fosforlu işaret fişeği gibiydi.

Nerea, e-postamı okuduktan sonra ofis telefonundan Daniel'i arayarak akşam yemeğine gelemeyeceğini, çünkü acil bir durum çıktığını söyledi. Böylelikle bir kez daha, evlenme çağına geldiğinde sevgili edinip arkadaşlarını eken o kızlardan olmadığını kanıtlamış olacaktı... En azından şimdilik.

Akşamüzeri saat yedide her zamanki olağanüstü haliyle bardan içeri girdiğinde, film yıldızları gibi taranmış sarı saçları ve kalp krizi geçirtmeye aday topuklularıyla herkesin dikkatini çekmişti. Hepimizi tatlı bir gülümsemeyle selamladıktan sonra oturdu, bacak bacak üstüne attı ve bir kadeh beyaz şarap sipariş etti. O an, bardaki birçok erkeğin dikkati Nerea'nın üzerinde konumlanmıştı.

Nerea sandalyesine gömülmüş, isteksiz bir edayla önündeki krakerleri kemiren Lola'ya bir bakış attı ve bana doğru eğilerek, Lola gittikten sonra konuşmamız gerektiğini söyledi. Başımla onayladım. Sergio'yla arasındaki ilişki hakkında konuşmak istiyor olmalıydı, yoksa Lola'nın gitmesini beklemenin lüzumu yoktu.

"Eee, anlatın bakalım. Neler oluyor? Sakın ilkbahar geldi saçmalıklarına başlamayın da!"

"Dün Adrián'la kavga ettik," dedim şarap kadehine uzanırken.

"Patronumdan nefret ediyorum," dedi Carmen.

"Takıldığım adamı sıkıyorum," diye mırıldandı Lola.

"Bak sen..." dedi Nerea, "sırayla gidelim bakalım. Şimdi... Adrián'la neden tartıştınız?"

"Adrián'ın sorunu..." dedi Lola mevzuya dahil olarak, "Valeria'nın pek de hazzetmediği gencecik ve gayet çıtır bir asistanının olması."

Herkes bir anda bana döndü.

"Buraya, beni yargılayın diye gelmedim. Adrián'la tartıştık; çünkü çok garip davranıyor, birlikte hiçbir şey yapmak istemiyor ve yan yanayken ağzından bir iki kelimelik homurdanmalardan başka bir laf çıkmıyor." Kızlar kaşlarını kaldırmış, son itirafı bekliyorlardı. "Ve evet, yatakta da pek hareket yok..."

"Adrián'ı kıskanıyor musun yoksa sen?" dedi Carmen şaşkınlıkla.

"Galiba evet," dedim gözlerimi masadan kaldırmadan.

"Ama bu çok saçma," dedi Nerea.

"Kendimi çok şey hissediyorum, şey," –ellerimle saçlarımı karıştırdım– "garip ve istenmeyen. Adrián artık beni, ben de onu..."

Aslında aklımdan geçen ve itiraf etmeye hazır olmadığım şey, Adrián'ın son aylarda bana bir kadına bakar gibi bakmıyor olmasıydı. Hele sevişme konusu falan, tık yoktu. "Özel muamele için çok yorgunum" tripleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Tamam, çıtır çiftler kadar enerjik ve ateşli olmak zorunda değildik, her an birbirimize dokunmak, öpmek zorunda da değildik ama yine de bizim ateş zayıflama-

mış, doğrudan sönüvermişti! Ama yine de bu durumu dile getirmeye cesaret edemiyordum. Sanki bu durumu yüksek sesle ifade etsem, her şey daha da gerçek gelecekmiş gibi hissediyordum. Kendimi daha fazla aşağılanmış hissetmek istemiyordum. Görüntümün zaten olan biteni gayet net ifade ettiğini düşünüyordum. Bu yüzden derin bir nefes alıp bakışlarımı kaldırdıktan sonra, devam ettim:

"Eve gidince yaptığım cadalozluk için özür dileyeceğim."

"Cadalozluk değil bence, ama gerginsin ve hayal görüyorsun," dedi Carmen tatlılıkla.

"Valeria... Adrián seni seviyor, bunu ben biliyorsam senin de bilmen gerekir. Sizinki tutkudan, aşktan, anlayıştan ve hayat arkadaşlığından da öte bir şey. Çok şanslısın."

Çok şanslı mıyım? Nerea'ya, "şanslı" kelimesinden ne anladığını açıklamasını istemek geçti içimden bir an. Telefonu açmak için bitirilen üç dakikalık sevişme seansı mesela, nasıl bir şans, değil mi?

"Tamam da, Nerea, ya," diye cümleye başladım, ama Lola sözümü bitirmeme izin vermeden, "Aman cümleni bitireyim deme, Valeria," dedi.

"Senin gibi muazzam bir kadının, koca memeli bir yeni yetmeden çekinmesine inanmak istemiyorum, Valeria," dedi Nerea, cümlesini neredeyse emir veren bir edayla bitirerek.

Nerea'nın söyledikleri beni tatmin etmese de, sakinleştirmişti. Belki de sorun bendeydi ve Adrián'a biraz daha fazla destek olmalıydım. Belki de onu endişelendiren bir durum vardı ve ben olan biteni fark etmeden, pijamalarım üstümde, gözyaşlarım burnumun ucunda evin içinde söylenip duruyor-

dum. Tepkilerine kızıyordum ama belki de aramızdaki bu durumun düzelmesi için benim de tepkilerimin değişmesi gerekiyordu. Belki de Carmen haklıydı ve tutku dolu bir gece, aramızdaki tüm sorunları çözebilirdi.

Dört kadeh ve Carmen'in, dünya üzerinde yolunda gitmeyen her şeyin nasıl Daniel'in suçu olduğunu anlatan aydınlatıcı tek kişilik konuşmasından sonra Lola, şarabın uykusunu getirdiğini söyleyerek kalkmaya niyetlendi. Hepimizi öptükten sonra, masaya bir banknot bırakarak bardan ayrıldı.

Lola'yı bu kadar sönük görmek hepimiz için çok üzücü ve garip bir durumdu. Bardan çıkarken hepimizin gözü Lola'nın üzerindeydi. Carmen bir şeyler söyleyecek oldu ama Nerea sözünü keserek başka bir konuya atladı. Bu da demek oluyordu ki, Nerea, Lola'yla ilgili her ne konuşmak istiyorsa, yalnız ve yalnızca benimle konuşmak istiyordu. Carmen'e güvenmediğinden değil ama konuyu çok dillendirmemek için böyle bir seçim yapmış olmalıydı.

Nerea, ilişkisindeki son gelişmeleri, masaya getirilen kuruyemişler eşliğinde anlatırken gözüm kolumdaki saate takıldı ve saatin geç olduğunu fark ettim. Çoktan on olmuştu ve Adrián'la aramızı daha da kötüleştirmek istemiyordum. Bu akşam, bu durumu çözmem gerekiyordu.

Carmen, sağ yanaklarımıza bir öpücük kondurup sarıldıktan sonra bardan ayrıldı. Yakın oturduğu için eve yürüyerek gideceğini söylemişti. İki öpücük vermekten nefret ederdi, ya yeni tanıştığı insanlara ya da senede ancak bir kez görmeye tahammül edebildiği insanlara iki öpücük verirdi. Carmen işte... Alışmış, kudurmuştan beterdir derler.

Nerea ve ben de bardan ayrılarak Nerea'nın arabasına doğru yürüdük. Arabaya yerleştiğimizde, Nerea derin bir nefes aldı ve bakışlarını tavana doğru doğrulttu. Çok ağır bir şeyi, olabilecek en uygun dille ifade etmeye çabalayacak gibi bir hali vardı.

"Konu Lola mı?" dedim, Nerea'nın bu yüzyıl içerisinde konuya girmesini hızlandırmak için.

"Söyleyeceklerimi yanlış anlamanı istemem... Lola'ya bayılırım, bilirsin, çok kafa kızdır, hatta ona gıpta bile ettiğimi söyleyebilirim. Benden çok daha seksi bir kadın olduğu ve seksten, benle kıyasla bin kat daha fazla zevk alıyor olduğu için, vücuduyla barışık ve canının istediğini yapacak özgürlüğe sahip olduğu için..."

Lola'nın seks hayatına ilişkin bizimle paylaştığı hikâyeleri düşündüm bir an... *Seksen Günde Devriâlem*'in porno versiyonuydu mübarek. Muhteşem bir hayat. Nerea haklıydı. Lola'nın yatağın altına saklanmış tabuları, korkuları, çekinceleri yoktu. Kendini tanıyor ve hayattan zevk alıyordu. Tam anlamıyla hayattan memnun bir kadındı, en azından yatakta. O konuyla ilgili bir sorum olduğunda, Lola'dan başkasına sormak aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Ama," diye devam etti, Castellana Caddesi'nde o saatte olmasına alışkın olduğumuz trafiğe dikkat ederek, "bana öyle geliyor ki bu durum son zamanlarda onu yormaya başladı ve Sergio'yla arasında olan bitenler özgüvenini yok ediyor."

"Ona sorarsan olup biteni kabullenmiş durumda," dedim. Kendimi şeytanın avukatı pozisyonuna sokmak. Sergio

ile Lola'yı ileride gerçekleşebilecek olası bir çift olarak sunmak ve konuyla ilgili aslında ben de dahil hepimizin paylaştığı ortak görüşü yalanmak istiyordum.

"Kabullendiği falan yok, Valeria. Arzuladığı şey aşk, elde ettiği şeyse yalnızca seks. Peki ya zamanlama? Lola'nın canı istediğinde mi yoksa Sergio niyet ettiğinde mi?"

"İkincisi olduğuna eminim ama bütün bunlar bizim fikirlerimiz ve konuya birinci elden dahil olmadığımız için yargılamaya da hakkımız yok."

"Hayır. Bir şeyler yapmamız lazım."

"Aman, Nerea, ne yapacakmışız? Lola'ya bütün bunları söylersek sinirlenir, iki hafta kadar bizimle konuşmaz, sonrasında yeniden eskiye döneriz ve bu konunun üzeri sonsuza kadar kapatılır. O da en olumlu senaryoda. Biz elimizden geleni yaptık. Lola bu konuyla ilgili ne düşündüğümüzü biliyor."

"Yani?"

"Yani, ne? Tüm bu söylediklerine Lola'nın kendisinin farkına varmasını beklemek zorundayız. Bu sırada da, her ne kadar zor olsa da, onu yargılamamamız lazım."

"O pislik için nelere katlandığının farkında mısın?"

"Evet," dedim, elini tutarak, "ama bunu kendisi görmeli, Nerea. Ben asıl, tüm bunlar bittiğinde iş durumuna ne olacak, ondan endişe ediyorum."

Nerea sessiz kaldı. Ama endişelendiği yüzünden okunuyordu. Bir konuyu düşündüğü zaman kaşlarını çatardı, yetiş-

tirildiği aile disiplinine göre kaşlarını çatmak çok ayıp olmasına rağmen. Annesinin, Nerea ve kardeşlerini taze ve genç tutabilmek için her gece zorla kırışıklık kremi sürdüğünden emindim. Bu gibi durumların Nerea'yı ne kadar rahatsız ettiğinin farkındaydım. Lola'nın birçok âdeti ona ters geliyor olsa bile, elin adamının arkadaşına bu şekilde davranması midesini bulandırıyordu. Lola onun arkadaşıydı... Başına gelenler hakkında düşündüklerini söyleyemez miydi?

Bizim eve yaklaştığımızda yeniden lafa girdi.

"Aklıma yatmayan birçok şey var, Valeria. Lola'nın, Sergio gibi bir tipin bunca derdini neden çektiğini anlayamıyorum. Bu durumun sebebini öğrenmek ve ona yardım edemesem de, onu anlayabilmek istiyorum."

"Çok kolay değil bu, Nerea..."

"Öyle mi dersin?" dedi, şaşkınlıkla.

"Lola her ne kadar kabul etmese de ya Sergio'ya, ya da yaşadıkları her neyse ona âşık."

Nerea başını iki yana salladı.

"Anlamıyorum." Motoru durdurdu. Gülümseyerek yanağına bir öpücük kondurdum ve bu kadar düşünmemesini söyledim. "Hah, öyle dedin ya, şimdi başka bir şey düşünemeyeceğim," diye karşılık verdi.

"Tabii ki başka şeyler düşünebilirsin," dedim yaramaz bir edayla, "sen olağanüstü bir kadınsın! Baksana, neden sevgiline sürpriz bir ziyarette bulunmuyorsun?"

Gülümsedi ve gözlerini direksiyona çevirdi.

"Bakarsın seni o ciddiye alır."

Nerea, arabayla caddeden aşağıya doğru ilerledi ama ilkeleri gereği doğrudan kendi evine döneceğine adım gibi emindim. Haber vermeden bir yere sürpriz ziyaret mi? O da nedir, şekerim?

YETER ARTIK

Carmen ertesi gün arayıp her şeyin yoluna girip girmediğini sorduğunda, ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Bardaki geceden sonra eve döndüğümde Adrián çoktan yatmış ve uykuya dalmıştı bile ya da uyuyormuş gibi yapıp buna beni inandırmıştı.

Bense tüm gece gözümü kırpmamıştım ama yine de bir şey söylemedim. Lola haklıydı. Adrián'la aramdaki ilişkiye, her birinin sahip olmayı hayal ettikleri ideal ilişki gözüyle bakıyorlardı. Onların gözünde benim ilişkim "muazzam" bir boyuttaydı ve ben de tüm bunların üstüne kalkıp tüm gece uyumadığımı, kocamın başka bir yatakta, başka bir kadınla beraber oluşunu hayal ederek, Camaron misali üstümü başımı paramparça edip sinir krizi geçirip evi başımıza yıkmanın eşiğine geldiğimi söyleyemezdim*. Kocamla aramın neden bozuk olduğuna ve neden birlikte olmadığımıza dair uydurabileceğim bahanelerin sonuna gelmiştim. Belki dışa-

* *İspanya'da flamenkoya yeniden değer ve önem kazandıran, 20. yüzyılın önde gelen flamenko sanatçısı Camaron de la Isla'nın en popüler parçalarından biri olan "Soy gitano"nun nakaratında bulunan, artık aşk acısına dayanamayıp, üstünü başını paramparça etmekten söz eden şarkıya göndermede bulunuyor. (ç.n.)*

rıda başkalarıyla birlikte oluyordu veya belki de artık beni arzulamıyor ve kendi başının çaresine bakıyordu. Sebep her ne olursa olsun, benim konuyla ilgili durumuma yardımcı olmadığı kesindi.

"İyidir iyidir, çok daha iyiyiz şimdi."

Aslında "iyi" kelimesini kullanmamın sebebi farklıydı. Evdeki fazlasıyla kullanılmış, içler acısı boyuta ulaşmış eski kıyafetlerimi elden çıkarmaya karar vermiş ve dış kapının yanındaki çöp torbalarının yanına çıkarmıştım.

"Ah, bunu duyduğuma sevindim. Aranızda ufak tefek sıkıntılar çıkması normal, Valeria. Kendine ve Adrián'a karşı hoşgörülü olmalısın."

"Haklısın, sanırım." Ona daha fazla yalan söylemek zorunda kalmamak için dua ederek dudağımı ısırdım. "Peki ya senden ne haber? Nasılsın?"

"Aslına bakarsan biraz gerginim. Bu hafta sonu Daniel'in meşhur doğum günü partisi var ve hepimiz davetliyiz. Gitmem diye düşünüyordum ama şimdi emin olamıyorum."

"Hımm... Demek ki Borja gidiyor?"

"Onun için değil aslında, artık Borja'dan bir beklentim olmadığını biliyorsun."

"Evet ama eğer gitmezsen Daniel, yokluğunu fark edecek ve daha da sinir bozucu olacaktır... En azından Borja'yla birlikte iyi zaman geçirebilirsin ve dönüşte de evine kadar sana eşlik eder kesin."

"Of!" diye iç geçirdi, "giyecek hiçbir şeyim yok!"

"Uydurma! Çok şeker bir siyah elbisen var ya!"

"Var olmasına da, elbiseye uyacak ayakkabım yok."

"İstersen bana uğra, ben sana bir şeyler ayarlarım. Bahane üretmekten de vazgeç!"

Güldü.

"Muhtemelen haklısın, ama gel gör ki içimden bir ses gitmemenin daha iyi bir fikir olduğunu söylüyor."

"Katır inadı mı var sende? Mızmızlık yapmayı bırakınca bana haber et, akşamüzeri ayakkabı seçimi için seni bekliyor olacağım."

Öyle de oldu. Siyah topuklu ayakkabılarım, zarif siyah el çantam ve siyah göz kalemiyle gitmeye hazırdı artık.

Patronunun doğum günü gecesi, Carmen saat on buçukta kapıya indiğinde, Borja çoktan gelmiş, aşağı inmesini bekliyordu. Arabasına yaslanmış, gözleri uzaklara dalmış bir şekilde elindeki sigarasını tüttürüyordu. Carmen bir an çığlığı basıp eve geri kaçmak istedi. Borja o kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı sanki? Karşısında bu şekilde durduğu müddetçe hislerini kontrol altında tutması daha da zorlaşıyordu.

Borja, Carmen'in indiğini gördüğünde sigarasını yere attı ve Carmen'i deliye döndüren gülümsemelerinden birini patlatıverdi. O an, dünya üzerindeki başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Carmen utanarak bakışlarını yere indirdi, gözlerini kırptıktan sonra arabaya yöneldi ve hiçbir şey söylemeden kapıyı açarak içeri oturdu. Borja arabayı çalıştırdıktan sonra dikiz aynasından göz göze geldiler ve usulca, "Merhaba," dedi.

Bu adamcağızın Carmen'e deliler gibi âşık olduğunu nasıl olup da anlayamıyordu?

Daniel, âdet olduğu üzere, kendi doğum günü partisini kendisi düzenlemişti. Sadece davetliler için kapatılan ufak bir mekân, sade ama lezzetli bir yemek servisi ve okyanusları doldurmaya yetecek kadar alkol. Her şey çoktan ödenmişti. Davetlilerin tek yapması gereken, partiye gidip güzel zaman geçirmekten ibaretti. Fabrika ayarı olarak sünger gibi içen Carmen için muhteşem bir plandı, kaldı ki dünya üzerinde en çok nefret ettiği insanı sarhoşken daha tahammül edilebilir bulabiliyordu.

Borja ve Carmen mekâna girdiklerinde, Daniel'in bir köşede dikildiğini gördüler.

"Hadi, gidip bir selam verelim," dedi Borja.

"İstemiyorum," diye karşılık verdi Carmen.

Borja bunun üzerine kahkahayı bastı ve Carmen'i sırtından iteleyerek, Daniel'e doğru ilerlemeye başladı.

"Uslu ol!" dedi kulağına eğilerek. Vücuduna bu kadar yakın durması Carmen'in tüylerini diken diken yapmıştı.

Daniel'in mutluluktan ağzı kulaklarında gibiydi. Doğum günü tebriğine teşekkür edip içecek bir şeyler almalarını söyledi ve ilerleyen dakikalarda sevgilisiyle tanışacaklarına dair söz verdi. Görünen o ki, "üçüncü kadeh sonrası güzelleşen insan" anını yaşıyordu. Belki de dördüncü, kim bilir. Carmen'e kalsa, alkol zehirlenmesi geçirinceye kadar içip kendi kusmuğunda boğuluncaya kadar yeterince içmiş sayılmazdı.

Konu Carmen'den açılmışken, bizim kızın biraz saf olduğundan bahsetmiş miydim?

Borja'nın yanında olup sevgilisi olamamaktan bunalmış olan Carmen, Borja bir köşede elinde içkisi, gözlerini kendi-

sinden ayıramazken, ortamdaki farklı insanlarla konuşmaya ve flört etmeye başlamıştı. Borja'ysa, başı sıkıştığı anda yardımına koşabilmek için Carmen'den başka hiç kimseye bakmıyordu. Carmen bu durumun farkında olmasa da, gecenin sonunda kendisini eve bırakacak birinin olduğunu düşünerek kendini güvende hisisediyordu. Borja'nın arabasında geçen dakikalar onun için büyük önem taşıyordu. Dinledikleri her şarkı patlamaya hazır bir aşk bombası ve unutulmaz bir hatıra yaratmaya yetiyordu sanki. Bizim Carmen'cik pek akıllı sayılmazdı ama âşıktı işte, ne yaparsınız.

Borja'nın yanında kendini o kadar güvende, rahat ve iyi hissediyordu ki, mercimeği neden hâlâ fırına veremediklerini anlayamıyordu. Mercimekler ve fırın, evet. Benim Carmen böyle biriydi.

Ofis dedikoduları, hiperaktif çocuklar ve ev işlerinde yardımcı olmayan eşlerle ilgili şikâyetleri dinlemekten sıkıldığında, içeceğini tazelemek için bara, Borja'nın yanına döndü.

"Gözüne takılan güzel bir kız var mı bari?" dedi, dirseğiyle hafifçe dürterek.

"Evet," dedi Borja, gizemli bir gülümseme takınarak.

Ufak çocuklar gibi kıkırdadılar.

"O zaman içelim mi?" dedi Carmen.

"Şerefimize!" diye karşılık verdi Borja.

"Şerefimize."

Carmen'in gerçekleşmesini arzuladığı şey de buydu, ikisinin şerefine.

Müzik sesleri gittikçe yükseliyordu ve birkaç kadehi çoktan devirmiş olan Carmen, Borja'nın çevresinde dans etmeye

başlamıştı. Ortamdaki herkes hafif sarhoş (veya sarhoşluğun hafiflik makamında) olduğu için, farklı dans hareketleri ortaya koymaya başlamış, mekân bir anda bir *bachata** maratonunu andıran görüntülere sahne olmaya başlamıştı. Carmen de kalçalarını oynatıyor, şarkıyı mırıldanıyor, Borja elinden tutarak onu çevirdiğinde saçları uçuşuyor ve gülümsüyordu.

Kısa bir süre sonra, diğer insanlardan ayrılmış, karanlık bir köşede duruyor halde buldular kendilerini ve heyecandan nefesi kesilen tek kişi Carmen değildi bu kez. Ne söyleyeceklerini bilemeden birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Söyleyecek hiçbir şey olmadığını düşünen Carmen, kollarını Borja'nın boynuna sardı ve sımsıkı sarıldı. Carmen, fiziksel kontağın kendisi için çok rahat bir alan olmadığını defalarca söylemiş olan Borja'ya sarılmıştı...

Fakat Borja, Carmen'i ittirmek şöyle dursun, kollarıyla belini kavradı ve vücudunu kendisininkine daha da yaklaştırdı. Boynuna ufak bir öpücük kondurdu. Carmen, yaşadığı anın rüya olup olmadığını anlamak için gözlerini açtı, gerçek bir andı bu yaşadığı... Derken karşıdaki merdivenlerden Nerea'yı gördü. Daniel'in elinden tutmuş, merdivenden aşağı iniyordu.

Nasıl yani? Nerea, Daniel'in elini tutmuş, merdivenlerden mi iniyordu?

Bir anda her şey yerine oturmaya başlamıştı. Bizlerle buluşmalarında olan garip kıkırdaşmalar... Ne olduğunu bilmese de, bir şeylerin döndüğünün farkındaydı ama bu kadarını tahmin etmesi imkânsızdı. Nerea ve Daniel birlikte miydi

---

* *Dominik kökenli 4/4 ritimli, romantik bir müzik ve dans türü. (ç.n.)*

yani? Kesin filmlerden fırlamış güzellikte ufak bebekleri olacak, eski nesil dört tekerlekli bebek pusetleriyle caddelerde fink atacaklardı. Nerea ve Daniel demek. Aman Tanrım! Nerea ve Daniel mi? Biri Nerea'yı vursun!

İlk şoku atlattıktan sonra, Nerea'yla karşılaşmamaları gerektiğini fark etti. Borja'nın ona sarılması ve öpmesi önemli değildi o an için. Çünkü olur da karşılaşırlarsa Daniel, Borja'ya âşık olduğunu anlayacak ve bunu aleyhine kullanmaktan geri kalmayacaktı. Bir an önce mekândan ayrılması gerektiğini hissetti.

Borja'nın kollarından sıyrılıp Daniel ve Nerea'dan gözlerini ayırmadan, hızlı adımlarla mekândan dışarı çıktı. Borja ise Daniel'i sarışın bir kızla görmüş ama kızın Nerea olduğunu fark etmemişti. Kaldı ki yakınlaşma adımına Carmen'in verdiği cevap yeterince açıktı, peşinden gitmeyecekti.

Carmen caddeye çıktığında başı dönüyordu. Ter basmıştı. Ama bu, dünyanın sonu değildi, kesin bir çaresi bulunabilirdi. Yine de Nerea'nın, yeni sevgilisinin Carmen ve Borja arasındaki durumu bildiğini düşündüğünde ağlamak istedi.

Peki Borja ne düşünmüştü? Neden apar topar terk etmişti ki mekânı? Pat diye fırlayıp kaçmasaydı öpüşebilirler miydi acaba? Lanet olası, neden hiçbir şey söylemeden çıkmıştı ansızın? Çare belliydi. İş değiştirip Nerea'dan saklanmaya başlamalı, bu arada çaktırmadan Lola'yı öldürmeliydi. Ondan nefret ediyordu. Şimdi her şey yerine oturmuştu ve durumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Daniel'den nefret ediyordu.

Caddeden aşağı koşarak uzaklaştı. Sabahın iki buçuğunda caddede ne bir insan ne de bir taksi vardı... Arkasından gelen ayak seslerini işittiğinde irkildi. Benden aldığı yüksek topuklu siyah ayakkabılarıyla anacaddeye doğru koşmaya devam etti. (Bu anı duyduğumda arkadaşımdan çok ayakkabılarım için endişelenmiş olmam beni kötü bir insan yapar mı?)

"Carmen!" diye bağırdı arkasından gelen bir ses.

Carmen arkasını döndü, park halindeki bir araca yaslandı. Kendini çok güçsüz hissediyordu. Borja onu sevmiyordu, işi yüzünden hayatından bezmişti, tek başınaydı ve şimdi de Daniel'in hayatına tamamen girmesini kabul etmek zorunda kalacaktı. En iyi günündeyken bile korkunç hemoroit olmasını dilediği Daniel'in.

Borja koşarak yanına geldi.

"Carmen, beni affet, düşünmüştüm ki..."

"Hayır, hayır, Borja, sen affet. O şekilde çıkmamalıydım ama..." Ağlamamak için kendini zor tutarak, koluna sarıldı.

"Biliyorum. Merak etme. Uzun zamandır farkındaydım ama gene de şansımı denemek istedim."

Carmen şaşırmıştı.

"Sen mi? Demek biliyordun ve bana söylemedin?"

"Elimde kanıt olmadan nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Başından beri." Carmen'in kafası iyice karışmıştı. "Ama denemek zorundaydım, Carmen. Anla beni. Belki ondan vazgeçebilirsin diye düşündüm."

Borja perişan görünüyordu.

"Ben bir embesilim, biliyorum. Carmen, bir tepki ver, bir şey söyle!"

Carmen ne söyleyeceğini bilemiyordu, çünkü neler olup bittiğini tam olarak anlayamamıştı. Gördüğü şeylerin bir anlamı olmayan şu garip rüyalardan birinde gibi hissediyordu, annesinin Arap dükkânlarından salyangoz almaya gittiğini gördüğü zamanki gibi. Gerçi hayır, o rüyadan uyandığında bayağı gülmüştü. Neyse, konu o rüya değildi şimdi. Karşısındakinin cevap beklediğini fark ederek, gerçek hayata geri döndüğünde gözlerini kapatarak lafa girdi:

"Kimden vazgeçebilirdim, Borja?"

"Yapma, Carmen."

"Kimden vazgeçmem gerektiğini düşünmüştün?"

"Daniel'den."

Carmen'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne oldu?" dedi Borja, irkilerek.

"Daniel'e âşık olduğum izlenimini mi veriyorum yoksa?" dedi Carmen, şok içerisinde.

"Ben... düşünmüştüm ki..."

"Borja, ben onunla birlikte olmak..." –iğrenerek yüzünü ekşitti– "...istemiyorum. Ondan nefret ediyorum. Vücudumun her bir santimetresiyle Daniel'den nefret ediyorum."

"Öyleyse..."

Carmen bu sefer de gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Daniel, Nerea'yla birlikte."

Bu sefer kafası karışan Borja'ydı.

"Hani benim arkadaşım, Nerea..." İkisi de arabaya yas-

lanmış, bir an duraklamışlardı. "Ben de şimdi öğrendim, lanet olasıcalar," dedi Carmen.

"Daniel'den nefret ediyorsun demek?"

"Tüm varlığımla evet!" dedi Carmen, gülümseyerek.

"Ben de düşünmüştüm ki, ne bileyim. Gözün sürekli üzerindeydi."

Carmen, iki eliyle suratını kapattı ve durumun komikliği karşısında kahkahayı bastı. Daniel'in, kendisine âşık olduğunu düşünüyor olabileceğini şimdi fark etmişti.

"Ama Borja, ondan iğreniyorum diyorum sana! Yeryüzüne adım atmış hiç kimsenin beni iğrendiremeyeceği kadar hem de! *Voodoo* yapmayı deneyecek kadar nefret etmekten bahsediyorum!"

Borja'nın şok olmuş bakışı karşısında, bazı şeylerin yakın kız arkadaş grubundan başka kimseyle paylaşılmaması gerektiğini öğrenmiş bulunmaktaydı.

İkisi de bir an sessiz kaldılar. Borja da utançtan gülmeye başlamıştı.

"Dur bir dakika, peki neden Daniel'den vazgeçmem için kanıt aramak zorunda hissettin ki kendini?" diye sordu Carmen.

Borja gülerek başını yukarı kaldırdı ve, "Öyle işte," dedi. Bir elini cebine koydu, diğer eliyle Carmen'i belinden kavradı ve, "Sanırım konuşmamız lazım," diye ekledi.

Her ikisi de Borja'nın arabasına bindikten sonra uzun bir süre konuşmadılar. Borja, konuşmaları gerektiğini itiraf etmiş ama konunun ne olduğunu söylememişti. Sonunda Carmen'in evine geldiklerinde Borja arabayı karşı kaldırıma park

etti. Park etti diyorum, park etti! Carmen'in etekleri çoktan zil çalmaya başlamıştı. Apartmana girip asansöre bindiklerinde de sessiz kalmışlardı. Borja'yı yukarıya davet etmesine gerek bile kalmamıştı Carmen'in, her şey inanılmaz bir doğallıkta cereyan ediyordu. Borja kendisine o kadar güzel bir şekilde bakıyor ve gülümsüyordu ki, Carmen biraz sonra bayılacak gibi hissediyordu.

Kapıyı açıp, içeri girdiklerinde, ışıkları açmadan yatak odasına ilerlediler. Camın yanına vardıklarında Borja, Carmen'i belinden kavrayarak ismini fısıldadı.

Borja'nın kendisine bu kadar yaklaştığı o an, neredeyse tamamen kapalı olan jaluziden, sokağın karşısındaki trafik lambasının ışığının içeri süzüldüğünü anlatacaktı Carmen sonradan. Birbirlerine nihayet iyice sokulduklarında öpüşmüşlerdi. Şu filmlerde görüp tüyleri diken diken eden cinsteki öpücüklerden biri olmuştu. Ufacık bir temas bile muhteşem bir tutkuyu ateşlemeye yetmiş gibiydi... Carmen "durdurulamaz tutku" diye adlandırmıştı o anı ama bana sorarsanız "cehennem ateşi kadar sıcak" daha uygun olurdu. Ve en şaşırtıcı olan şey de, Borja'nın göründüğü kadar çekingen bir erkek olmadığını görmek olmuştu.

Dudaklarının her santimetresini usulca öpüyor, her anın tadını çıkarıyordu. Bir an birbirlerinden ayrıldılar ve iç geçirdiler.

"Lanet olsun!" dedi Carmen.

"Daha söyleyeceklerim bitmedi," dedi Borja, yeniden yanına sokulurken.

Dudaklarına yeniden bir öpücük kondurduktan sonra, yatağa doğru ilerledi. Carmen gözlerine inanamıyordu. Yatağa gidiyordu! Usulca yatağın ucuna oturdular ve Borja yavaş bir sesle, "Sana bayılıyorum," dedi gülümseyerek.

"Ben de sana," diye karşılık verdi Carmen, Borja'nın elbisesinin fermuarını açtığını fark ederek.

Elbisesi kalçasına kadar inen Carmen, elleri titreyerek Borja'nın kazağını çıkardı. Birbirlerinin omzunu okşayarak, yeniden tutkuyla öpüştüler. Carmen, Borja'nın kemerine uzandı ve pantolonunu açmak için harekete geçti. Borja'ysa, elini tuttu ve kemerinden yukarı kaldırdı. Yatağa tamamen uzanmışlardı ve Borja, Carmen'in üstüne eğilmişti.

"Carmen, bu akşam seninle sevişmeyeceğim," dedi bir anda, boynunu okşayıp öpmeye devam ederken.

Bambaşka bir tepki bekleyen Carmen, kelimenin tam anlamıyla dumur olmuştu. Biraz sinirlenmiş, biraz da aşağılanmış hissetmişti. Ne yani? O kadar kötü mü öpüşüyordu? Belki de artık cazibesini kaybetmiş, bir erkeği yatakta çıldırtacak çekicilikten yoksun kalmıştı. Belki de aslında hiçbir zaman çekici olmamıştı. Hiçbir zaman Nerea kadar güzel, Lola kadar çekici, benim kadar kendinden emin olamayacağını düşünerek iç geçirdi. Zavallı Carmen'cik, ne kadar da yanılıyordu...

"Hımmm, tamam o zaman," dedi ve sutyeninin siyah kopçasını yerine takarken, yattığı yerden doğruldu.

"Hayır, beni yanlış anladın," diye karşılık verdi Borja ve sutyeni yeniden çıkarmaya koyuldu.

"Anlamıyorum."

"Bu anın gelmesini o kadar uzun süredir bekliyordum ki, hemen olup bitmesine izin veremem. Önümüzdeki iki üç yüzyıl süresince sana bakakalmak istiyorum," dedi.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Carmen'in suratında beliren kocaman gülümseme, Borja'dan karşılığını almıştı. Yeniden öpüştüler ve Borja, Carmen'in beline sarılarak, "Senin için çıldırıyorum," dedi.

Carmen'e göre dünya üzerindeki en muhteşem ilanıaşk anıydı bu. Aşk romanlarında yer alan binbir farklı senaryoya ihtiyacı yoktu, yaşadığı bu an fazlasıyla yeterliydi. Nerea'nın Daniel'i öpüp öpmediği, işinden kovulup kovulmayacağı, Lola'nın ona yalan söyleyip söylemediği ve hatta bildiklerini ondan saklayıp saklamadığının bir önemi yoktu o an.

Uyuyup uyuyamamanın da bir önemi yoktu, zira Carmen bütün geceyi, masasında otururken hayal ettiği tüm öpücükleri Borja'ya vererek geçirmek istiyordu.

Lola bir pazar sabahı kapısının çalmasına şaşırmıştı. Gözlerinde cumartesi gecesi makyajının izleri vardı hâlâ. Makyajını çıkarmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Hatta makyaj çıkarmak diye bir eylem olduğunun farkında olduğunu bile sanmıyorum, ama Tanrı vergisi muhteşem buğday teni sağ olsun, yatmadan önce banyoya girip, suratındaki bir ton makyajı silmek zorunda kalmadan da, cildi muhteşem kalıyordu.

Göz makyajı kalmış olsun ya da olmasın, kapının diğer ucunda Carmen'in pembe yanaklarıyla, gülen suratını gör-

mek, asıl beklenmedik olayıydı o sabahın. Muhteşem görünüyordu, neredeyse ışık saçıyordu. Sanki sabahın altısında bu kadar muhteşem görünerek uyanmış gibi bir hali vardı.

Lola'nın ağzını açmasına izin vermeden, kapıdan içeri girdi, salona ilerledi ve kahve masasının üzerine soğuk bir şişe cin koydu. Lola, saçları dağılmış bir halde, üstünde pijamasıyla masanın üstündeki şişeye baktı ve Carmen'e dönüp fısıldayarak, "Neler oluyor?" dedi.

"Buzdolabındaydı, içmek için bir fırsat çıkmasını bekliyordum. Önemli gelişmeleri kutlamak için bir kadeh kaldırmak lazım. Hadi, iki kadeh getirsene, Lola."

"Carmen, saat sabahın on biri. Benim için bile erken bir saat içmeye başlamak için."

"İki kadeh getir dedim," dedi kararlı bir tavırla, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Lola, Carmen'in kafayı üşütmüş olup olmadığını anlamayı deneyemeyecek kadar uykuluydu, bu yüzden kendisine söylendiği gibi iki kadeh çıkardı, Carmen'in yanına oturdu ve bir sigara yaktı. Birbirlerine karşılıklı fırlattıkları bakışla neredeyse bir bakışma düellosu yaşandı. Nihayet, Carmen bakışlarını kaçırdı ve içkileri servis etti.

"Sek mi içeceğiz?" dedi Lola şaşkınlıkla.

"Sek içeceğiz."

"Carmen, sarhoş musun?"

"Hayır."

"O zaman?"

"İç," diye emir verdi Carmenchu.

Lola emre karşı çıkmadan, kadehi kafasına diktiği gibi içiverdi. Kimin daha fazla dayanabileceğine dair bir iddia falansa bu, Carmen kendisine en dişli rakibi seçmişti. Carmen de elindekini içti ve kadehi sertçe masaya bıraktı.

"Peki neyi kutladığımızı sorabilir miyim?" dedi Lola, sigara dumanını üfleyerek.

"Dün akşam patronumun doğum günüydü," dedi Carmen.

Lola yutkundu.

"Kız arkadaşıyla tanıştım."

"Ah, öyle mi?"

"Evet, pek tanıdık geldi," dedi Carmen sinsi bir tavırla.

"Öyle mi?" dedi Lola, aptal ayağına yatarak. Her ikisi de sustu, fakat Lola daha fazla yalan söylemek istemiyordu. "Carmen," dedi, "ben..."

"Siz, demek istiyorsunuz herhalde," diye karşılık verdi sert bir tavırla Carmen.

"Nerea'nın durumdan haberi yok."

"Tahmin etmiştim."

"Valeria ve ben biliyorduk ama sana söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldık... Belki de kısa süreli bir ilişki olur, boş yere ağzımızın tadını kaçırmış oluruz diye düşündük. Hem kısa süreli bir ilişki olmasa bile, zamanından önce senin keyfini kaçırmak istemedik. Anlıyor musun?"

"Kızgın değilim," dedi Carmen gülümseyerek ve iki kadeh cin daha doldurdu.

"Değil misin? Buradan bakıldığında öyle durmuyor ama. Sabahın köründe aç karnına cin içirerek midemi delmeye kalkıyorsun gibi duruyor sanki. Tamam, itiraf etmem ge-

rekirse, yapmadığım şey değil ama Carmen, artık belli bir yaşa geldik..."

Carmen güldü.

"Kadeh kaldırmak istiyorum."

"Özel bir şey için mi?"

"Evet. Artık patronumun hayatını çekilmez yapabileceğim ve sen de bana yardım edeceksin. Ah, bir de, dün geceyi Borja'yla birlikte geçirdim."

Lola kahkahayı patlatarak kadehini Carmen'in şerefine kaldırdı. Kadehlerini fondip yaparak bir seferde bitirdiler ve birbirlerini alkışladılar.

Şu yeni plan, onları, çok eğlendirecek gibi duruyordu.

DOLABININ İÇİNE SAKLANMIŞ KADIN DER Kİ...

O an'"Beni sonsuza kadar sev" gibi cümlelerin önemi kalmamıştı. Artık anlamını yitirmiş, derin gözleri ve kirpikleri kaybolmaya başlamıştı. Hiçbir şey aslında göründüğü gibi değildi artık. En azından bir tepki vermesini bekleyerek David'e baktı Hector, ama her ikisi de hareketsiz kalmışlardı. Daha fazla söylenebilecek ne vardı ki? Susmak da bir cevap değil miydi zaten. Artık eve dönme zamanıydı. Bu cephede savunabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bu cephe artık kapanmıştı.

İç geçirdim. Artık kötüden daha kötüye doğru gidiyordu yazdıklarım. Yazdıklarımı öbek öbek toplayıp yakasım geliyordu. Hikâyem kötüleştikçe daha fazla gerilmeye başlamıştım.

Adrián, kulağına iPod'unu takmış, dizüstü bilgisayarında bazı eski fotoğraflarına bakıyordu. Bana tam olarak altı adım ötede duruyordu ama aramızdaki asıl mesafe bundan çok daha fazla geliyordu. Bu gerçeği kendime itiraf edemediğim zamanlarda da benden çok uzaktaydı büyük ihtimalle. Bir ara, bunun geçici bir süreç olduğunu düşünüp kafama

takmamayı seçmiştim. Ama bu durumun artık gündelik bir hal aldığını görüyordum artık. Eskiden sadece iş yoğunluğundan ötürü olduğunu düşündüğüm bu mesafe, aramızdaki "muhteşem" ilişkiyi paramparça etmiş, bizi bir uçurumun dibine kadar sürüklemişti. Ancak en azından artık belli bir doğallıkla konuşuyorduk birbirimizle. Doğallık doğru kelime olmayabilir aslında ama en azından konuşuyorduk.

Gözüm aynadaki yansımama takıldı. Öylesine toplanmış saçlarım, burnuma iz bırakan gözlüklerim, Adrián'ın eski ve artık yırtılmaya yüz tutmuş tişörtü... Artık beni çekici bulmuyor olması garip bir durum değildi aslında. Belki de başından beri ilişkimizi sabote eden kişi benden başkası değildi.

Telefon çaldığında, Adrián irkilmemişti bile. Müzik dinlediğinde sesini öyle çok açardı ki, salonun orta yerine bir fil dalsa, ruhu duymazdı. Bir şeye konsantre olmaya görsün, dikkatini dağıtmak imkânsızdı.

Telefon ekranında beliren numarayı görmemle, gülümseyerek cevap vermem bir oldu.

"Sıkıntı ve sinir malikânesi, buyurun."

"Bendeniz Viagra."

Lola'yı muhteşem kırmızı dudaklarında bir gülücükle hayal ettim.

"Bak sen, Anka kuşu gibi küllerinden doğdun demek!"

"Aman, sanki dipsiz kuyuya düşmüşüm gibi konuşmasana." Sergio'yla arasında olan bitenlerin ona ne kadar zarar verdiğine dair bir yorum yapmadan önce, belki kendisi bir şeyler söyler diye sessiz kaldım. Beklediğim gibi bir anlık durak-

saniyeden sonra yeniden söze girdi. "Aslına bakarsan düşmüştüm, evet. Ama sonra dünden önceki gün mideye indirdiğim bir paket *donut* ve iki litre Coca Cola beni yukarı çıkardı. Bir şeker ve kafein komasından sonra, bir anda ışığı gördüm."

"Demek kendini kolaya vurdun. Tıpkı 68 kuşağı gibi."

"Yok, yok, öyle değil. Şeker gözlerimi açtı ve evrensel bir gerçeği görmemi sağladı."

"Neymiş peki o gerçek? Sormamda bir sakınca yoksa..."

"Gerçek şu ki, dün elime aldığım kot pantolonu sonunda belime çıkartabildiğimde, eskiden yalnızca çekici kıvrımlara sahip kalçalarımın artık şarküteri reyonundan fırlamış yağlı sucuklara benzediğini fark ettim."

Kahkahayı patlattım.

"Evrensel gerçekten kastın bu mu yani?"

"*Donut*'lar seni kurtaramaz."

"Bunu dikkate alırım."

"Pizza da öyle." Lola yeniden lafa girinceye kadar gülmeye devam ettim. "Bu aydınlanmadan hemen sonra, başka bir şey daha dank etti kafama, tahmin bile edemeyeceğin bir şey."

"Vay anasını, Lola! Amma verimli bir pazar geçiriyorsun!"

"Aynen öyle!"

"Yeni bilgeliğinle aydınlat bakalım beni."

"Şeker kilo aldırır ve Sergio beni hak etmiyor."

Şaşırmıştım.

"Bunu söylediğine çok sevindim, canım," dedim, "biz sana demiştik" tavrımı gizlemeye çalışarak.

"Ve..."

"Dahası da mı var?"

"Evet. Gaza geldiğinde Carmen'in nasıl çatlak bir hatun olabileceğini keşfettim."

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Nasıl yani?" dedim, suratımda koca bir gülümsemeyle, neredeyse bağırıyordum.

"Dün patronunun doğum gününe gitmiş."

"Biliyorum, gitmesini ben tembihlemiştim."

"Aman ne iyi etmişsin, Valeria," dedi alaycı bir sesle.

"Nasıl yani? Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu."

"Şöyle ki, Daniel yeni sevgilisini piyasaya çıkarmak için doğum gününün uygun olacağını düşünmüş. Yeni sevgilisi... Ah, dur canım! Bizim Nerea değil mi o? Bizim Buzdolabı Nerea? Gözüm bir yerlerden ısıracak sanki..."

"Uzatma, anladım," dedim, canım sıkılarak.

"Yok yok, endişelenmeni gerektirecek bir durum çıkmamış. Nerea, Carmen'i görmemiş neyse ki. Carmen koşarak dışarı fırlamış ve zavallı Borja da, patronuna âşık bir kızın aşk acısı yaşadığını düşünerek onu takip etmiş."

"Neeee?" diye bağırdım.

"Uzun lafın kısası, Borja sonunda ilanıaşk etmiş ve geceyi birlikte geçirmişler."

"Neeee?"

"Tüm geceyi öpüşerek geçirmişler. Öpüşerek dedim, sevişerek değil yani," dedi kıkırdayarak.

"Öpüşerek mi? Ay, bizim Carmen ergenlik yıllarına geri dönmüş desene."

"Yok canım. Bizim kız Hindistan'dan getirilen azgın bir

maymundan beter durumda ama Borja'nın cıvıklığı tutmuş, 'bunu o kadar bekledim ki, ilk gece işi bitiremem' tarzı bir şey söylemiş."

"Bu dediğinden senin kötü niyetini çıkarırsak, kesin çok tatlı bir şey demiştir."

"Aman, her neyse... Ben ne diyordum? Ah, Carmen, patronuyla ilgili bildiği her şeyi, patronuna karşı kullanmaya karar verdi. Sabahın on birinde cin içerek kafayı bulurken saldırı taktikleri geliştirdik. Hem de aç karnına!"

"Yok artık! Böyle şeyleri hep ben yokken yaparsınız zaten! Aşk olsun!"

Her ikimiz de gülümsedik.

"Carmen'in sevgilisi var artık. Farkında mısın? Tek bekâr ben kaldım."

"Lola, ajandanı çıkar ve eski takıldıklarından birini ara," dedim, parlak kırmızı ojelerime bakarak.

"Aradım bile."

"Bu ne sürat böyle!"

"Bu cuma birkaç arkadaş çıkacağız," dedi, kendinden emin bir tonla.

"Hangi arkadaşlar?"

"Sen ve ben."

"Kafayı yemişsin sen."

Soru olarak sormamıştım bunu. Bariz bir gerçeği dile getirmiştim sadece.

"İlgisi yok. Üzerine muhteşem duran o kot pantolonu giymeni istiyorum. Dışarı çıkıp kafayı dağıtmak sana da iyi gelecek."

"Gecenin bir yarısı diskolara gidip tanımadığım tiplere tahammül etmeye niyetim yok canım."

"Valeria, sana gelir misin diye sormadım farkındaysan."

Lola bu tavrı takındığında hafif korku salardı.

"Ama Lola, ben artık... şey... ne bileyim. Artık eskisi gibi içmelere çıkmak falan..."

"İşte o yüzden dolabının derinliklerine gömdüğün o kadını geri çıkartacaksın. O kadını hatırladın mı, Valeria? Herkesi kendine hayran bırakan, bir karıncadan daha sosyal o kadını? Ben de o kadından bahsediyorum işte. Bu sefer o kadını dışarı çıkarıp dansa götüreceksin, Valeria. O kadın, bir başkaydı çünkü."

TARİHİN EN MUTLU PAZARTESİ GÜNÜ...

Carmen kendini bu kadar güçlü hissetmeye alışkın değildi ve dürüst olması gerekirse, hayatındaki bu gelişmeyi düzgün bir şekilde yürütüp yürütemeyeceğinden endişeleniyordu. Her yarım saatte bir, acaba her şey yolunda mı, diye düşünmeye başlayıp endişe nöbetlerine tutulmaktan çekiniyordu. Nefret ve intikam karnavalı planları da cabası! Kendini kanlar içine bulanmış ve şeytani bir kahkaha atarken hayal edebiliyordu.

Hayatındaki en önemli pazartesi günlerinden biri olacaktı ve henüz giyme fırsatı bulamadığı kısa kalem eteğinin açılışını yapmak için bundan daha iyi bir fırsat düşünülemezdi. Eteğinin altına şık bir çift stiletto giydi. Üzerine oturan siyah bluzunu, alışkın olduğu düğmenin bir altından ilikleyerek değişik bir dekolte vermişti.

Ofise girdiğinde Borja oturduğu yerden Carmen'i gözleriyle yemişti. Bundan sonra aralarında ne olacağı hakkında konuşmamışlardı ama durum ikisi için de gün gibi açıktı. Âşıklardı.

Carmen, çantasını masasına bıraktı, bilgisayarını açtı ve

bir kahve almak için kahve makinesine doğru yürüdü. Masasına geri döndüğünde bilgisayar ekranında onu bekleyen iki yeni e-posta olduğunu gördü, biri Daniel'den, diğeriyse Borja'dan gelmişti.

Önce Daniel'in e-postasını açtı ve kendisinden istediği toplantı saatini ajandasına not aldı. Daniel'in ofisine geçmeden önce, birkaç belgeyi gözden geçirmesi gerekecekti ve sadece birkaç dakika sonra, intikam planı işlemeye başlayacaktı. Kendi kendine gülümsedikten sonra, Borja'dan gelen e-postayı açtı.

Bu akşam yeniden görüşmek istiyorum. İstiyorum, istiyorum, istiyorum. Lanet olasıca, bu nasıl bir güzelliktir, söyle bana. Sana bakınca tek bir şey düşünebiliyorum: Tüm bu güzellik sadece benim mi yani? Beni çıldırtıyorsun.

Carmen, siyah çerçeveli gözlüklerini gözüne geçirip saçını bir tükenmezkalemle tuttururken gözucuyla Borja'ya baktı...

Daniel'in ofisine girdiğinde saat on buçuktu. Kapıyı arkasından kapattı. Planı nasıl hayata geçireceğini tam olarak düşünmemişti ama doğru an geldiğinde doğaçlama yapmanın en iyi yol olduğuna karar vermişti. Daniel'e içinde farklı belgeler bulunan dosyayı uzattı, oturdu ve detayları anlatmaya başladı. Daniel, elindeki belgelere bakarak projeyi gözden geçiriyordu.

"Bu arada," diye Carmen'in sözünü kesti, sırıtarak. "Borja'

yla birlikte vedalaşmadan ayrılıverdiniz partiden."

Carmen öfkeden köpürüverdi. Ofiste oturmuş, işten bahsetmeye çalışıyordu ve karşısındaki ahmak kalkıp doğum günü partisini gündeme getirmişti. Olgunlaşmamış koca bir bebekten başka bir şey değildi ve dünya üzerinde tek ilgi gösterdiği şey kendi dünyası olmalıydı. Nerea bu herifte ne görmüş olabilirdi ki? Soruya üstünkörü bir cevap verip geçiştirmek en akıllıca hareket gibi görünse de, gene de kendisini tutamadı.

"Öyle, ama aslına bakarsan zamanın su gibi akıp geçtiği partilerden biri değildi seninkisi. Kaçabildiğim ilk aralıkta kaçıverdim."

"Sıkıldın mı yani?"

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar," dedi Carmen gülümseyerek.

Verdiği cevabın Daniel'i rahatsız ettiği yüzünden belli oluyordu. İki yıldır ofisin parti organizatörü olarak nam salmıştı. Kendisine yağ çeken çalışanların doğum gününü kutlayabilmeleri için tüm şirket çalışanlarına parti düzenliyordu, ama bu embesil ve çapulcular topluluğundan biri karşısına gelip sıkıldığını söylemeye cesaret etmişti! Nasıl yani?

Daniel, Carmen'e öldürücü darbe vuracağından emin olduğu cevabını vermeden önce dudaklarını ıslattı.

"Sen farklı tipte partilere alışkınsındır eminim. Daha senin seviyendeki insanların olduğu yerlere, değil mi? Beleş sokak partileri, ucuz şarap, kola ve her yerine dövme doldurmuş tipler."

"Mahrem yerlerine Çince bir şeyler dövdürten adamları

bulmak için benim seviyemdeki yerlere gitmeme gerek yok gibime geliyor."

Birbirlerine baktılar. Kimse bir şey söylemedi ama Carmen içten içe sevinç çığlıkları atıyordu. Daniel zorlukla yutkundu. Aha! Yerlerinize geçin, hazır ve başla! Büyük ödül için rekabet başlamıştı! En az otuz saniye süren bir sessizlikten sonra, Daniel elindeki dosyayı Carmen'in eline tutuşturdu.

"Bir kez daha üstünden geç ve bitirdiğinde yeniden yanıma gel. Acele etme. Çok önemli bir proje bu."

O akşam Carmen ve Borja, elli avroluk bir şarap içip ergenler gibi öpüştüler fakat iç çamaşırlarını çıkarmadılar ve Borja, Carmen'de yatıya kalmadı.

Sabahın biri vurduğunda ve şarabın etkisi sadece Carmen'de görülmeye başladığında, stüdyo dairesinin kapısında ayrıldılar. Borja'nın da her geçen dakika kendinden geçtiğini gören Carmen, mutlu sonun yakın olduğunu düşünerek gülümsedi...

İLHAM VE İÇ ÇAMAŞIRI MODELİ

Pencereyi açtım. Evin içerisi eziklik kokmuştu. Daha net konuşmam gerekirse benim ezikliğim kokmuştu. Picasso'nun, ilhamın çalışırken gelebileceğiyle ilgili dediklerine katılıyordum ama benim yaptığım gerçekten çalışmaktan çok, anne ve babasını ders çalıştığına ikna etmek için masasına tünemiş bir ergenin can sıkıntısına benziyordu. Belki de kendimi bir şişe absent ve şekerlemeyle avutmalıydım...

Adrián günün bu saatinde, alışkanlığı olduğu üzere, işteydi. Bense evdeydim ve boğuluyordum. Her geçen gün, yayınevinden telefonu gelecek diye korkum artıyor ve yayıncının eline korkunç, berbat ve gösteriş budalası bir metin vermek istemiyordum. Şimdiye kadar yazdığım metin, en iyi ihtimalle bile, beni muhteşem bir başarısızlık örneği yapmaya yeterliydi.

İlk romanımı nasıl yazdığımı hatırlamaya çalıştım. Sabahın üçlerine kadar yazıp birkaç saatlik uykuyla işe giderek. Ofiste nasıl sıkıldığımı düşündüm. İlk romanımda asıl başarılı olan şey, çalışma tempom değil, kafamdaki fikirdi. Şimdiki metinin sıkıntısı da çıkış noktası mıydı acaba? İlk romanım muhteşem olmuştu. Okuyan herkes, olayların kendi ül-

kelerinin bir köşesinde geçtiğini düşünebilirdi. Gerçek hayattan kopmamış, karmaşık bir aşk öyküsü diye nitelendirilmişti eleştirmenler tarafından. Bir ödül kazanmış, yeterli sayıda satmıştı. Kötü bir eleştiri almamıştı bile. Tek söz ettiği şey aşk değildi; kız kardeşime göre, hayata karşı bir duruş gösterisiydi. Bense tam olarak ne olduğundan emin olmasam da, yine de yaptığım işten gurur duymuştum. Kitaptaki karakterler iyi inşa edilmiş ve fazlasıyla yaralanmış, gerçek karakterlerdi. Uzun süre önce tanıdığım birinden ilham alarak yaratmıştım baş karakterimi. Diğer başkarakterim de, Nerea, Carmen, Lola ve benim özelliklerimden parçalar taşıyan, etten, kemikten bir kadın olmuştu.

Peki ya şimdi?

Telefonu elime aldım ve yayıncım Jose'yi aradım. Birkaç çalmadan sonra telefonu açtı.

"Merhaba, Valeria," dedi, cana yakın ve insanı sakinleştiren sesiyle.

"Merhaba, Jose."

"Nasılsın? Yemeğe çıkalım mı diye seni aramayı düşünüyordum ben de."

"Biliyorum. Senin araman, Demokles'in kılıcı gibi tepemde asılı duruyordu kaç gündür."

"Beni korkutmasana!" dedi gülerek.

"Birlikte yemeğe çıkmak iyi bir fikir olabilir. Belki o zaman, bu seferki romanla başa çıkamadığımı itiraf etmekten bu kadar korkmam."

Jose yeniden güldü. Sanatçıların gelgitlerine fazlasıyla alışkın olmalıydı.

"Valeria, bak, kendini bunaltmanı istemiyorum. Yetişmemiz gereken bir tarih yok."

Bu söylediği kendimi daha da kötü hissettirmişti.

"Evet ama bildiğin üzere, bir anlık çılgınlıkla eski işimden ayrıldım ve şimdi... biraz paniğe kapılıyorum açıkçası."

"Belki de kendini gereğinden fazla sıkıyorsun."

Şaşırdım.

"Adrián senin tam aksini söylüyor."

"Adrián bir fotoğrafçı ve yaşadığı yaratıcı süreç aynı karakterde değil. Aramasına gerek kalmadan bir sanat eseriyle karşılaşabilir. Ama sen, yazdıklarını sıfırdan yaratıyorsun."

"Beni ciddiye alabileceğin bir şeyler sunmak için ne kadar sürem var? Bilmek istiyorum."

"Val, ben ciddiye alınabilecek bir roman değil, bomba gibi patlayacak bir roman istiyorum. Neyden bahsettiğimi biliyorsun."

"Böyle giderse asıl ben patlayacağım. Fikrim işe yaramıyor, galiba."

"Neden Adrián'la birkaç günlüğüne bir yerlere gitmiyorsunuz?"

"Şey... aslında... Adrián bu aralar çok yoğun." *Beni görmezden geliyor yani.* "Bilirsin, yoğun sezon."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi.

"Neyse, anlatmak istediğim bu değildi. Romanın ana fikrine bayıldığını hatırlıyorum. Bu yüzden endişeliyim... Ya fikri işleyiş şeklim yeterince gerçekçi değilse ve..."

Jose sözümü kesti.

"Sana duymaya ihtiyacın olan şeyi söyleyeceğim: Acelemiz yok."

"Hımm..." dedim, bir karşılık düşünürken.

"Şimdi belki de duymak istemeyeceğin şeyi söyleyeceğim, benim sana daha fazla zaman veriyor olmam, yazdıklarını seveceğin anlamına gelmiyor maalesef."

"Sıfırdan başlamam gerektiğini mi söylüyorsun yani?"

"Hiçbir şey söylemiyorum. Metni okumadım bile."

"Tanrı'ya şükür."

"Gayet iyi bir iş çıkartacağını biliyorum. Sen şans eseri olduğunu söylesen de, *Oda*'nın bir şans eseri olmadığını gayet iyi biliyorum. Şans sayesinde edebiyat ödülleri kazanılmıyor. Normalde seninki gibi romanlarla piyasaya girmediğimizi de hatırlatırım. Bizim alışkın olduğumuz bir tür değildi romanın... Tüm bunları düşündüğünde yazdıklarının çok iyi olması gerek, değil mi?"

"Belki de tüm yaratıcılığım ilk kitapta başladı ve bitti."

"Hayır, hayır, ilgisi yok. Aman, Valeria!" Güldü. "Kendini daha iyi hissettiğinde beni ara ve yemek için randevulaşalım, olur mu? İstediğin zaman metni okumaktan mutluluk duyarım."

Kabul ettim ve telefonu kapattım.

Adrián, cuma günü eve geç döndüğünde, ben de Lola'yla dışarı çıkmak için hazırlanıyordum. Yani hazırlanıyorum dediysem, iç çamaşırlarımla aynanın karşısına geçmiş, tırnaklarımı yiyordum diyelim.

Yanımdan suratında kocaman ve bulaşıcı bir gülümse-

meyle geçti. Tam Adrián'lık bir davranıştı bu. Belki de normale dönüyorduk. Üzerimde en seksi, siyah iç çamaşırlarım olmasına ve Adrián'ın vücuduma dönüp bakmamasına rağmen.

"Gülüyorsun, bakıyorum," dedim gülümseyerek.

"Evet."

"Hatırladığın bir şeye mi?"

"Aslında sana. Onca kıyafetin var ve yüzünde 'giyecek hiçbir şeyim yok' bakışı var, değil mi?" Bakıştık. Belime sarıldı ve alnıma bir öpücük kondurdu. Alnıma. Üzerimde en seksi dekolteli *büstiyerim* ve yeni yaptırdığım ağdanın eseri pürüzsüz derimi gösteren dantelli *külotum* var ve Adrián beni alnımdan öptü. "Bu akşam iyi eğlen."

"Emin değilim. Enerjimi kaybettim ve haklısın, giyecek hiçbir şeyim yok."

"Bunu giyme," dedi siyah ve dekolteli bir elbiseyi işaret ederek. "Bunu da giyme," dedi yeşil, ipek bluzu göstererek.

"Neden?"

"Çünkü çok güzel oluyorsun ve başkası sana bakarsa çileden çıkarım."

Başkası bana bakarsa çileden mi çıkarmış? Hımm, bunun olması için bana ilk önce kendisinin bakması gerekmez mi?

Biraz önce işaret edilen "tabu" kıyafetlerden birini giyme fikri çok baştan çıkarıcıydı, özellikle Adrián'ın bana farklı gözlerle bakmasını hayal ettiğim için. Siyah elbiseyi aldım ve bir seferde giydim. Beklentilerimin aksine, fermuarı çekerken zorluk yaşamamıştım.

Elbise bana yakışmıştı, kendimi güzel hissediyordum. Eski

kokoş Valeria'yı hatırlayarak aynadaki yansımama göz kırptım.

Banyoda makyaj yaparken, Adrián küvetin ucuna elindeki sandvicini ısırarak oturdu.

"Günün nasıl geçti?" dedim, süreceğim ruju seçmeye çalışırken.

"İyi. Biraz zordu, çok iş vardı. Alex'in de canı çıktı."

"Hımm..." Fırlama ergenimiz de yorulabiliyordu demek... Yorulduğu şey benim kocamla yiyişmek olmasın da...

"İlgimi çekebilecek bir projeden bahsetti, bazı dergilere satış bile yapabileceğimi düşünüyorum."

"Ne hakkında?" Vahşi cazibeli vücudunun yanı sıra, şimdi de zekâ küpü olmuştu çıtırımız.

"Almeria'da bir bağımsız müzik festivaline gidiyormuş, anlattığına göre tam fotoğraf çekilecek bir ortam. Pazartesi günü organizasyon heyetini arayıp basın girişi isteyeceğim."

"Almeria'da demek?" dedim şaşkınlıkla. Altdudağımı boyamış, üstdudağımı henüz boyamamıştım.

"Evet. Bir haftalığına. Pazar akşamı dönmüş olurum."

"Peki, birlikte mi gideceksiniz?"

"Hayır, hayır. Uyandığımda güzelce duş alamayacağım kirli bir çadırda yatıp kalkmak için yaşlandım artık. O kendi arkadaş grubuyla gidecek. Ben de yakınlarda bir motel odası kiralayacağım."

Rahatladım ve makyaj yapmaya geri döndüm.

"Güzel. Dikkat et de içkine hap atmasınlar."

"Sağ olasın, ninecim."

Aynadaki yansımamı inceleyip makyajımı düzeltmeye

koyuldum. Sonunda kendi kendimi onayladığımda, Adrián'a doğru yönelip onu öptüm.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi, bir eliyle sol bacağımı okşarken.

"Sağ ol."

Acaba evde kalıp eli daha yukarıya çıkacak mı diye beklemeli miydim?

"Yeni yetme tipler çevreni sarmaz, umarım."

"En azından bir yeni yetmenin asılmasını hak ettim, bence. Sen çıtırın biriyle günün sekiz saatini bir karanlık odada geçiriyorsun."

"Karanlık odada sekiz saat mi?" Güldü.

Cevabından şüphelenmiştim. Doğrudan bir cevap vermekten kaçınır gibi bir hali vardı.

Taksiden iner inmez Lola'yla karşılaştım. Bize eşlik edecek olan grup henüz gelmemişti ve Lola, elinde sigarasıyla barın kapısında dikilmiş, beklemedeydi. Sarılarak selamlaştık. Ruj sürdüğümüzde öpüşmek diye bir eylem mümkün değildi.

"Vay vay, bu ne güzellik!" diye bağırdı.

"Bu kadar şaşırmandan almayım mı, bilemedim."

"Salaklaşma. Kot pantolon altına düz ayakkabılarla gelirsin diye düşünmüştüm. Böylesine çekici bir hatun göreceğimi aklıma bile getirmemiştim."

"Adrián'ı kıskandırmak içindi aslında," dedim hafifçe kızararak, siyah elbisemi düzeltirken.

"Her ne için olursa olsun, nefes kesici görünüyorsun. Tam senlik. Ama senin sevdiğimiz halinde. Baksana,"–gözlerini kırpıştırdı– "yine asistan ufaklığı mı taktın yoksa?"

"Yok yok, o konuyu kapattım," dedim, saçlarımı gururla okşayarak.

"Hah, işte geldiler."

Lola'nın gözleri arkamda beliren gruba yönelmişti. Arkamı döndüğümde, birkaç metre ötemde bir erkek grubu görmeyi bekliyordum ama o kadar yakınımızda duruyorlardı ki, içlerinden birinin göğsüne çarpmamak için sağ elimle bir tanesini hafifçe itmek zorunda kaldım. Gerçi, içlerinden herhangi birinin, herhangi bir yerine çarpsam, tüh demezdim... O nasıl yakışıklı gençlerdi öyle... Lola'nın arkadaşları işte...

Gelincik avlamaya çıkmış iki tavşan gibi gözlerimiz, yanımızdaki erkeklere kilitlenmişti. Bu benzetmedeki gelincikler, karşımızdaki erkeklerdi yani... Ama ne gelincikler...

Juan'ın grubun sempatik elemanı olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Sempatik dediysem, çirkin olduğu için değil. Kahverengi gözlerinin üstünü süsleyen upuzun kirpikleri ve sevimli, büyük ağzıyla, neşeli ve çocuksu bir gülümsemesi vardı. Annemin gözlüklerini hafifçe aşağı indirip, "olmuş bu" tavrıyla süzeceği tiplerden biriydi. Her türlü gideri vardı yani.

Carlos, Lola'nın bu gece zafer anıtı olarak evine götürmeyi niyet ettiği elemandı; uzun bacakları, jöleli sarı saçları ve mavi gözleriyle, ikinci baharını yaşayan kadınlar için çalışan bir jigoloyu anımsatıyordu. Pahalı bir yerde yapılmış bembeyaz dişlerini gösteren gülümsemesi doğrudan Lola'ya

kilitlenmişti. Fiziksel olarak bakıldığında, her şey yerli yerindeydi. Ama genel havasına bakıldığında, bir tutam magandalık sezilmiyor değildi...

Üçüncü eleman... Víctor. Analar ne evlatlar doğuruyor. Parfümünün kokusu burnuma ilk geldiğinde, vücudumdaki birçok kasın gerildiğini hissettim. İç çamaşırımda bir karıncalanma duydum. Yüzü, vücudu, parfümü, her şeyi, ah, her şeyi karşı konulmaz bir enerji yayıyordu. Ya da şu an kendisini, saçlarımı ellerine dolamış, banyoda sevişirken hayal ederken kendime uydurduğum bahanelerdi bunlar. Esmer, uzun boylu, geniş omuzluydu ve muhteşem yeşil gözleri ışık saçıyordu. Işık saçıyor derken, ne derece ışık saçtığını kelimelere dökmek imkânsızdı. Lola'nın ondan bahsederken, hafif soğuk ve mesafeli olduğunu söylediğini hatırlasam da, karşımda dikilmiş, üstdudağını sağa kaydıran hafif gülümsemesiyle bana bakarken ben tam aksini düşünmeye başlamıştım. Sıcakkanlı, erkeksi, yakışıklı ve zarifti; koluna takıp gezdirmek isteyeceğin tiplerdendi yani. En doğal haliyle hazırlanmış testosteron zirvesiydi mübarek. Derisindeki her santimetreden feromon hormonu fışkırıyordu. Kollarına uzanıp kaslarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Vay canına! O ne biçim erkekti öyle! Gördüğümden ne kadar hoşlandığımın belli olduğunun farkındaydım; çünkü durum böyleydi. Ama her şeyi bu kadar mükemmel durduğuna göre, yatakta en fazla üç dakika dayanabiliyor olmalıydı...

Lola hepimizi teker teker tanıştırdıktan sonra, gruptaki herkesle öpüştük. Çevremizdeki diğer insanların konuşmaları

ve gülüşmeleri duyuluyordu. Bense gözlerimi Víctor'un üzerinden ayıramıyordum. Yanağımı öpmek için eğildiğinde parfümü buram buram hissediliyordu... Víctor ayaklı bir toplu imha aracı olmalıydı... Öpücüğün sürdüğü iki saniye içinde eliyle belimi, sırtımı ve saçlarımı okşayabilmeyi başarmıştı.

Tanışma faslını geçtikten sonra gözlerimi hâlâ Víctor'dan alamamıştım. Lola yanıma yaklaştı ve fısıldadı:

"Şu modele benziyor demeyeceksin umarım?"

Çarpık bir sırıtmayla gülümsedim. Lola, kaşlarını çatarken bir sigara yaktım. Victor da ağzında beliren çapkın bir gülümsemeyle beni izlemeye koyulmuştu.

Kokoş Valeria'yı dolaptan çıkarmak için bundan daha iyi bir gün olamazdı. Eve döner dönmez, pasaklı Valeria'ya, günlerinin sayılı olduğunu hatırlatmam gerekecekti.

DOLABIMDA YAŞAYAN KADINDAN KORKUYORUM...

Sohbet etmeye başlamak için konu bulmakta zorlanmadık. Yakışıklı oldukları kadar, sempatikti eşlikçilerimiz (bir artı puan daha). Sadık eş rolüme uygun olmaya çalışarak, Victor'dan olabildiğince uzağa oturdum ve ona bakmamaya çalıştım. Uzaktan şöyle bir süzmekle, dibine girmek arasında dağlar kadar fark vardır, değil mi? Lola da sağ olsun, Carlos' un ağzının içine girebilmek için köşeye oturarak bana yardımcı olmuştu. Kendimi rahat hissedinceye kadar Lola' nın yanında takılarak sohbet etmek daha akıllıca olacaktı.

Sessizliği bozarak, herkese ne iş yaptığını sordum. Aslında Lola bana herkesle ilgili tüm detayları çoktan vermişti; ama iş konusu, başarısız olması imkânsız bir sohbet açıcı ve dikkat dağıtıcıydı ve her zaman işe yarardı. Ben de ortamı süzerek, sempatik ve konuşkan kız rolünü oynamanın doğru olacağına karar vermiştim.

Carlos, özel bir okulda farklı seçmeli dersler veren bir öğretmendi. Lola'nın söylediğine göre, okulun yarısını çoktan baştan çıkarmıştı. Kendinden on yaş büyük olan müdürle bir ilişki yaşamış, seçmeli plastik sanatlar ve beden eğitimi

dersi öğretmenleriyle takılmış, hatta bir eski öğrenciyle bile birlikte olmuştu. Tam bir jigoloydu anlayacağınız.

Juan, bir grafik tasarım şirketinde çalışıyordu. Kendi söylediğine göre, günün on saatini bilgisayarın karşısında, on saatini uyuyarak ve diğer dört saatini de spor salonunda, işi yüzünden gelecekteki bedeninden korkarak geçiriyordu.

Víctor mimardı ama daha çok iç mimari üzerine çalışıyordu. Şaşırmıştım. Zira iç mimarlık üzerine çalışan erkeklerin eşcinsel olduğu gibi bir yanılsamam vardı. Diğerlerinden daha fazla ilgili görünmemeye çalışsam da, yaptığı iş hakikaten ilgimi çekmişti. Kaldı ki işinden büyük bir tutkuyla bahsediyordu, işini sevdiği her halinden belliydi, gerçi bunun bir sebebi de babasının işyerinde çalışması ve aslında o kadar da uzun mesailer yapmaması olabilirdi. Klasik şımarık, zengin çocuğu olduğunu ima etmiyorum ama istediği her şeyi yapabileceği kadar boş zaman bulmakta sıkıntı çekmediği belliydi. Bazı günler sabah sekizde işe girip ikide, diğer günlerse dörtte çıkıyordu... Günün geri kalanını spor salonunda veya kişisel projeleri veyahut sevgilileriyle geçiriyordu. Lola, Víctor'un çıtır kızlara karşı bir zaafı olduğundan bahsetmişti. Kendisinden çok farklı profildeki on sekizlik kızlarla en fazla üç ay takılıp, bir sonrakine atlayıveriyordu: okulu bırakmış, hafta sonunu diri vücutlarını ifşa ederek barda geçiren çıtırlarla. Onlarlayken Víctor'un ilgilendiği şeyin sohbet konuları olduğunu sanmıyorum.

İlk kadehten sonra daha da açılmıştık ve artık sohbetin sürmesi için yeni konu düşünme zorunluluğu ortadan kalk-

mıştı. Benim yazar olduğumu duymak hepsinin çok hoşuna gitmiş, pek klas bir işim olduğunu söylemişlerdi. Onların gözünde *Sex and the City* benim gibi bir kadının elinden çıkmıştı. O romanları yazan esas kadınların bütün günü evde, pijamaları, yağlı saçları ve on iki sene önce hediye edilmiş eski terlikleriyle geçirmesinin bir önemi yoktu, zira onların gözünde bütün yazar kadınlar her an yeni bir partiye gitmeye hazır, görkemli ve olağanüstü stilleriyle birleşik yaşıyorlardı.

İkinci kadehi bitirdiğimizde, gruptaki beyefendiler, içkilerimizi tazelemek üzere bara yöneldiler. Biz de tahmin edilebileceği üzere, kendileri hakkında acımasız bir dedikodu turuna dalıverdik. Lola, beni binbir soruyla sıkıştırmaya başlamıştı bile.

"Carlos'u nasıl buldun? Aman Tanrım, değil mi? Peki ya Juan ve Víctor? Onları beğendin mi? Ha, bu arada, Víctor'a attığın o bakışlar gerçek mi yoksa ben hayal mi görüyorum?"

"Hayal görüyorsun tabii ki. Ve Lola, Carlos, Sergio'dan bile daha beter. Sergio en azından karizmatik ve zarif bir erkek, Carlos'sa... mahalledeki kızlara gösterip, konuşturmayacağın aptal yakışıklılara benziyor."

Lola gülmeye başladı.

"Bunu ben de biliyorum. Hafif maganda olduğu kesin ama bu akşam onun eti de, kemiği de benim olacak. Bir yerlerimizi incitmezsek iyidir."

İkimiz de güldük. Lola'nın tüm bunları, pazartesi Sergio'ya anlatmak için yaptığının farkındaydım. Ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu ve ona karşı gelmeye cesaret edemezdim.

"Baksana, şu asistan kızla ilgili kurduğun saçma sapan kuruntulardan kurtulmana da ayrıca sevindim," dedi, sigarasını yakmak için çakmağını ararken.

"Ah, evet, akıllıca bir şey değildi zaten. Sanırım asıl sorun benim şu yeni kitap yüzünden her şeyi fazlasıyla kuruntu yapmam. Neyse ki yayıncımla konuştuk da biraz rahatladım. Kendimi eve kapatıp bir nevi kız kurusuna dönmekle bir şey halledilmiyor."

"Adrián bu yeni özgüvenine bayılmıştır eminim. Biraz daha bakımlı olabilirsen, daha da bayılacağına şüphem yok."

Lola'nın yaramaz bir tavırla gözlerini kırpıştırmasını görmezden geldim.

"Evet, birçok konuda fikrimi değiştirdim. Artık karşında yeni Valeria var. Buraya gelmeden biraz önce önümüzdeki ay Alex'le birlikte bir festivale gideceklerini anlattığında bile bunu dert etmedim."

Lola kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" dedim sakin bir tavırla.

"Alex festivale mi gidiyor?"

"Evet, ama o kendi arkadaşlarıyla gidecekmiş. Adrián bir motelde kalacakmış." Lola sigara dumanını üfledi ve dudaklarını ısırdı. "Ne oldu?" diye ısrar ettim. "Lola, ağzındaki baklayı çıkarır mısın lütfen?"

"Adrián, ona karşı bir şeyler hissetmiyordur, buna eminim; hatta onu senin korktuğun şekilde görmüyordur bile ama bana öyle geliyor ki Alex..."

"Ne olmuş Alex'e?"

"Niyeti bozmuş."

Sinirli bir kahkaha attı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim sinirli bir tavırla.

"Valeria, bir şey olmaz, merak etme."

"Herhalde bir şey olmayacak," diye söylendim.

"Yani demek istediğim, fotoğraf çekmek için birlikte seyahate mi çıkıyorlar? Hadi canım!"

Bardan dönen Víctor bir sandalye çekerek ikimizin arasına oturuverdi.

"Neyin dedikodusunu yapıyorsunuz bakalım?"

Juan ve Carlos da bardan dönmüşlerdi. İçkilerimizi aldıktan sonra, Lola lafa girdi:

"Valeria bana bir fotoğrafçı arkadaşından bahsediyordu." "Arkadaş" kelimesini seçmesine bakarsak, bu akşam benim bekâr olmam gerektiğine karar vermiş olmalıydı. "Bu arkadaşı önümüzdeki ay yirmi yaşındaki çıtır asistanıyla iş için bir festivale seyahat edecekmiş. Ben de, arkadaşı ne kadar düzgün bir erkek olursa olsun, kızın niyeti fena bozduğunu söylüyordum."

"Baş başa mı gidiyorlarmış?" diye sordu Víctor.

"Hayır, kız kendi arkadaşlarıyla, adam da tek başına, çalışmak için gidecek," dedim, *çalışmak* kelimesini vurgulayarak.

"Kızın planları arasında çalışmak olduğunu sanmıyorum," dedi Juan gülerek.

Şaşkın bir bakış fırlattım.

"Hepiniz aynı şeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Evet," dediler aynı anda.

"Aralarında bir şey geçmeme ihtimali olduğunu düşünen

tek kişi ben miyim?" dedim, kendi kendimi işaret ederek.

"Eğer arkadaşının demir gibi bir iradesi varsa belki..."

"Arkadaşım evli," dedim sözlerini keserek.

"Bu ne zamandan beri bir şeyleri değiştirmiş ki?" deyiverdi Víctor.

"Şey," diye kekeledim.

"Tüm evli erkeklerin eşlerini aldattığını söylemek istemiyorum, ama eğer iradesi güçlü değilse aralarında bir şey geçmesi fazlasıyla muhtemel. Nasıl olduğunu bilirsin, müzik, alkol, sigara, genç kızlar..." dedi Víctor.

Fazlasıyla endişelenmiştim.

"Neyse arkadaşın için endişelenme. Olur da yatarlarsa da, dünyanın sonu değil," dedi Carlos çapkın bir edayla.

Suratının orta yerine yumruk atmamak için kendimi zor tutarak, saçlarımı geriye attım ve derin bir nefes aldım.

"Bahsettiğimiz kişi arkadaşım değil. Kocam."

Ortalık bir anda sessizliğe gömüldü. Herkes, utanarak sırıtmaya çalışan Lola'ya dönmüştü.

"Hadi ya... Lola bize demişti ki..." diye özür dilemeye başladı Víctor.

"Lola salağın teki," dedim gülümseyerek.

Ortam bir anda gariplesti ve Juan dikkatimizi dağıtmak için havadan sudan bir konu açtı. Diğerleri konuşurken ben de içkimi yudumlayarak, biraz önce konuşulanları düşünmeye dalmıştım. Üzerimde bir çift göz hissederek kafamı kaldırdığımda, Víctor'la göz göze geldim. Hafifçe dirseğime dokunarak, endişelenmemem gerektiğini fısıldayıverdi.

"Tamam ama demirden iradesi yoksa neler olacağını kendin söyledin..."

"Valeria, güzelim, adam seninle evli. Yatakta senin gibi biriyle uyanabilecekken neden başkalarına bakma ihtiyacı duysun ki?" dedi çenesini omzuma yaslayarak.

"Ne demeye çalıştığını anlamadım," dedim gülerek.

"Bence bal gibi anladın."

Bunu öyle çekici bir şekilde söylemişti ki, iç çamaşırım bağımsızlığını ilan ederek, pantolonunun cebine taşınmak isteyivermişti bir an.

Lanet olsun, Valeria. Adamın biri kalkmış seninle takılmaya çalışıyor, sense... Ama belki de zararsız bir flörtleşmeden ibarettir. Önemsiz bir şey. Ah, Tanrım, tam heykeli dikilecek bir insan evladı bu Victor. Almeria konusunu yarın sabaha kadar unutamaz mıyım sanki?

Hayır. Hayır. Unutamam.

Birkaç kadeh sonra yeni bir mekâna geçmeye karar verdik. Sebebini tam olarak kavrayamasam da, Victor, grubun içindeki eşinin ben olmam gerektiğine karar vermişti. İçtiğimiz kadehler ve flörtleşme sayesinde kısa bir sürede şu yerin dibine batasıca festival ve asistanı unutmuştum, sakin ve rahat bir tavırla Victor'la şakalaşıyor, kelimenin tam anlamıyla eğleniyordum. Aslına bakarsanız, tam olarak unutmak denilemezdi ama alkolün ve yanımdaki ultra yakışıklı erkeğin etkisiyle, umursama seviyemde azalma meydana gelmişti. Bu konuyu yarın sabah düşünecektim. Şu an değil.

Gerçek anlamda dışarı çıkmayalı yüzyıllar olmuş gibi

hissediyordum. Uzun zamandır böyle süslenmiyor ve yeni insanlarla tanışmıyordum.

Yeni bara girdiğimizde, Juan'la birlikte bir köşeye geçerek, dinlemeyi sevdiğimiz müzik türleri hakkında sohbet etmeye başlamıştık ama Víctor bir anda sohbeti bölerek kolumdan tuttuğu gibi beni dans pistine sürükleyiverdi. Bir köşede hafifçe sallanmak başka bir şey, bir dans pistinin orta yerinde, tanımadığınız onlarca göz üstünüze çevrilmiş bir şekilde kurtlarınızı dökmek bambaşka. Nasıl dans edildiğini bile unutmuş olabileceğimi itiraf ettiğimde Víctor kulağıma eğilerek, asıl olayın dans etmekte olmadığını söyledi. Ardından dayanılmaz bir gülümsemeyle belimi kavrayarak beni iki yana çevirdikten sonra, göğsünü sırtıma yasladı ve elleri belimden yukarı çıkmaya başladı... O an nasıl dans edildiğini hayal meyal hatırlar gibi oldum... Dans etmek, birbirine dokunmak, sürtmek ve koklamak için yarattığımız bir bahaneydi, değil mi?

Ama asıl olarak hatırladığım şey, nasıl çekici ve eğlenceli olunabileceğiydi.

Lola'nın, karanlık bir köşeye çektiği Carlos'la işi resmen pişirmeye başladığını gördük. Birdenbire Víctor'la baş başa kalmış gibi hissetmiştik. Rahatlamıştık aslında ama... bir dakika... peki ya Juan? Tüm gece tek başına mı kalacaktı şimdi?

Arkadaşları tarafından ekilen iyi niyetli çocuk tavrını takınan Juan'ın, bir grup kızın arasına dalarak, en sevimli tavrıyla olta attığını fark ettik. Hayat öyle bir şey ki, kızlardan birinin ilgisini çekmeyi başarabilmişti.

"Arkadaşın Juan birileriyle takılıyor," dedim beni du-

yabilmesi için Victor'un göğsüne doğru sokularak.

"Budalanın tekidir o! Kiminle takılıyor?"

Dönüp baktığımızda Juan, kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor, kız da kahkahalara boğuluyordu.

"Kahverengi saçlı çıtır," diye işaret ettim.

"Gördüm, gördüm."

Kızlara o kadar uzun bakmıştık ki, onların da dikkati bize çevrilmiş gibiydi.

"Ooo, fazla dikkat çektik," dedi Victor, beni kolumdan tutup bir kenara çekerken.

Elleri sonunda belime inmiş, birbirimize sarılıvermiştik.

"Bence asıl budala sensin," deyiverdim kulağına.

"Sessiz ol. Burada saklanıyoruz herhalde. Dans etmeye devam."

Başımı omzuna yasladım ve nefes alışının beni heyecanlandırdığını fark ettim.

"Olmadı, Juan. Bu kızı tavlayamazsın!" diye söylendi.

"Nasıl?"

"Kızı tavlayamayacak diyorum."

"Nesin sen? Bir çeşit medyum mu?" dedim dalga geçerek.

"İstediğin her şeye iddiasına girerim ki, kız birazdan bizimkini ekip kaçacak."

"Tamam, o zaman eğer kızı tavlayabilirse bana bir kadeh ısmarlayacaksın."

"Aksi takdirde sen de bana bir öpücük vereceksin o zaman," dedi kaşlarını kaldırarak.

"O kadar da değil," diye itiraz ettim, her ne kadar ben de onunla aynı şeyi arzuluyor olsam da.

"Bence adil bir anlaşma."

"Tamam ama öpücüğü istediğim yere kondururum."

"Bu hoşuma gider!"

Dirseğimle göbeğine hafifçe vurdum, o da mızmızlanarak söylendi. Ah, Tanrı aşkına, kimi kandırıyordum ki? Öpücüğü ağzının tam orta yerine kondurmak istiyordum. Dilimin ağzının içinde olmasını istiyordum. Belki de daha aşağıda bir yerlerde.

"Tamam, o zaman, tahmin et bakalım, sence ne olacak şimdi?"

"Juan birlikte eve gitmeleri için ısrar edecek," dedi bana doğru sokularak. "Kızsa hemen reddi basacak. Birbirlerine bir iki öpücük verecekler ama iş daha öteye gitmeyecek."

"Peki bunu nereden çıkartıyorsun?"

"Çünkü siz kadınları tanıyorum. O kızın tek istediği şey biraz pohpohlanmak, hepsi bu."

"Ama bazen göründüğümüz insanlar değilizdir, unutma."

"Beni kandıramazsınız. Hiçbiriniz." Kolunu belime dolayarak, beni bir hamlede vücuduna yapıştırdı. "Hiçbiriniz," diye tekrarladı.

Alo, merhaba? İtfaiye mi? Evet, evet, bacaklarımın arasındaki yangını söndürmeye gelebilir misiniz acaba?

Dikkatimi dağıtmak için çevrede olan bitenlere dikkat kesilmeye karar verdim. Vücudumda olan bitenleri unutabilmek için yapabileceğim en sağlıklı şey buydu. İşte tam da o esnada, iki dakikadan kısa bir süre içinde, Juan dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırıverdi ve öpüşmeye başladılar. Ka-

ranlık bir köşeye doğru ilerlediklerinde, neler olup biteceğini görmek için Víctor'la beraber gitme konusunda ısrar ettim ama ellerimden tutarak, gitmemize gerek olmadığını söyledi.

"Nasıl yani?"

"Gerek yok. Bana öpücüğü vermeye başlasan iyi edersin," dedi dudağını ısırarak.

"Kendine fazla güveniyorsun."

Gülümsedi, elimi tuttu ve bara doğru ilerlemeye başladık. Bana bir şat ısmarladı, kendisiyse arabayla geldiğini söyleyerek içki almadı. Arkasından barmenin ısmarladığı bir şat daha içtim, arkasından bir tane daha. O sonuncu şatı kim ısmarladı hatırlamıyorum ama parasını benim ödemediğim kesindi.

Üçüncü tekila şatının limon dilimini ısırırken, biri Víctor'un omzuna dokundu. Sırtımızı döndüğümüzde, suratında şapşal ve hafif bitkin bir gülümseme belirmiş olan Juan'ı gördük.

"Kız tavlamanın şerefine mi içiyoruz yoksa?" dedi Victor, göz kırparak.

"Aslına bakarsan havlu atmamın şerefine... Saat zaten geç oldu, sabah da işim var..."

"Seni ekti, desene."

"Öyle oldu."

Víctor, Juan'ın sırtını sıvazladıktan sonra Juan, yanağıma bir öpücük kondurarak yanımızdan ayrıldı. Saat artık sabah beşi çeyrek geçiyordu ve Víctor muhteşem dudaklarıyla beni her an yiyebilecekmiş gibi bakmaya başlamıştı.

"Sana demiştim, değil mi?"

"Bence iç mimarlığı bırakıp medyumluğa başlamalısın," dedim.

"Bana bir borcun vardı sanki?"

Yaklaştım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Ne kadar iyi bir kızım, değil mi? Yanağından öptüm. Ah, aslında, o kadar da iyi sayılmam. Öpücük, sürmesi gereken iki saniyeden daha uzun sürmüştü. Hatta o kadar uzun sürmüştü ki, Víctor bu esnada çeneme bir öpücük kondurmak için fırsat dahi yakalamıştı.

"Dur bakalım!" dedim. "Çeneyle ilgili bir şey konuşmamıştık."

"Amma mızıkçısın."

Kolumdan tuttuğu gibi, yeniden dans pistine yöneldi. Sabahın bu saatlerinde kibarlığa ihtiyaç duyulmadığını anlamıştı, dans ederken bütün vücudumu okşadığını hissediyordum. Beni döndürerek, sırtımı göğsüne yasladığında dudakları saçlarımı, nefesiyse kulaklarımı okşuyordu.

"Hadi, evli falan olmadığını söyle bana," diye fısıldadı.

Hafifçe güldüm.

"Evliyim. Altı yıldır."

"Nasıl yani? Kaç yaşında evlendin? On beş falan mı?"

"Ne kadar kibarsın," dedim, kendimi biraz geri çekerek.

"Bir hanımefendiye yaşını sormanın çok kaba bir davranış olduğunu biliyorum ama senin evli barklı bir kadın olduğunu göz önünde bulundursak kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim acaba?"

"Neredeyse yirmi sekiz."

"Yani yirmi iki yaşında mı evlendin!"

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Bense otuz bir yaşında hâlâ tek takılıyorum."

"Henüz hayatının kadınıyla tanışmamışsındır."

"Hayır, aslına bakarsan tanıştım ama evli çıktı."

"Yapma ama! Çok eski bir hamle bu! Yeni bir şeyler denemelisin," dedim sırıtarak.

Kolumdan tutarak gözlerimin içine baktı.

"Bu durumdan hiç hoşlanmadım!"

Ne cevap verebileceğimi bilmiyordum. Hâlâ eve yalnız dönmeyeceği konusunda ümidi varmış gibi duruyordu.

"Bak sana ne diyeceğim, Valeria," dedi yeniden yanıma sokularak. "Sana bir önerim var."

"Uygunsuz bir öneri değildir umarım, aksi takdirde kocam seni sabahın ilk ışıklarında düelloya davet etmek zorunda kalabilir."

"Ah, tam bir şövalye olmalı şu kocan."

"Evet."

Yeniden geri çekilmeye çalıştım.

"O zaman asistanıyla arasında bir şey olacağından endişelenmene gerek yok, değil mi?"

"Evet canım, o konu kapandı zaten."

"O zaman önerimi dinleyebilirsin."

Onu duyabileceğim kadar yakın, fakat bedenlerimizin birbirine dokunmayacağı kadar uzak bir mesafede durmaya çalışıyordum.

"Eğer asistanıyla giderse, birkaç günlüğüne bende kalmaya gelebilirsin..." Göğsüne hafif bir yumruk attım. Aman Tanrım! Onlar nasıl sert kaslardı öyle!" Hadi ama ben de bir

centilmen olabilirim. Bir kupa kahve, bir kadeh şarap, bir sergi, sinema, parti. Kocandan izin isteyebilirsin."

"Ondan izin istememe gerek yok. İstediğim herkesle görüşebilirim," dedim ters bir tavırla.

"Evet ama benimle görüşmeni istemezse anlayışla karşılarım. Sağlıklı bir rekabeti kaldıramayacak bir sürü erkek var ortalıkta."

"Teklifini düşüneceğim," dedim ve dans pistine doğru ilerledim.

"Umarım bu, eve dönmeden önce telefon numaranı alabileceğim anlamına geliyordur."

"Beni eve bırakmak mı istiyorsun yoksa?"

"Bir kadın sabahın bu saatinde sokakta yalnız dolaşmamalı ve Lola'nın sana eşlik edebilecek durumda olduğunu sanmıyorum..."

Carlos'u bir duvara yaslamış, mercimeği fırına vermek üzere olan Lola'ya gözüm takılıverdi. Görmek isteyebileceğimizden kat kat fazlasını görmüştük bile. Neden hâlâ burada takıldıklarını anlamak elde değildi. Bir yığın yabancının gözü önünde değil, kapısı kapalı bir odada, bir yatakta olmaları lazımdı.

Saat sabahın yedi buçuğu olmuştu. O kadar içmeme, dans etmeme ve eğlenmeme rağmen, alkol sayesinde yüksek topuklu ayakkabılarımın verdiği acıyı hissetmiyordum ama gene de enerjim tükenmeye başlamıştı. Víctor'a bir taksiye atlayıp eve gidebileceğimi söylediğimde, arabasının çok yakındaki bir mavi

bölgede* olduğunu söyleyerek, beni bırakmak için ısrar etti.

"Burada sen olmadıktan sonra benim ne işim var ki?" dedi içten bir bakışla.

"Yeni bir yerlere gidebilirsin. Daha erken, değil mi?"

"Benim gideceğim yer belli."

Dudağını ısırdı.

Ah, Yüce Tanrım! Beni sınamaktan vazgeç, ne olur! Bu nasıl bir işkencedir böyle!

Vedalaşmak için Lola'nın yanına sokulduğumda, yarım yamalak bir şekilde vedalaştık ve sabah okuması için ceptelefonuna bir mesaj göndererek mekândan ayrıldım. Víctor, Hollywood filmlerinden fırlamış bir jön edasıyla arkamdan fırlamıştı.

Dışarı çıktığımda hava çoktan aydınlanmıştı. Böylesine takılmayalı yıllar olmuştu. Bunca saat, içki ve dans sonrasında, suratıma vuran sabah ışığıyla ne kadar korkunç göründüğümü düşünerek irkildim. Boş bir taksi bulsam, hemen atlayacaktım ama bu saatte boş taksi bulmak neredeyse imkânsızdı. Otobüs durağına doğru yönelmeye çalıştım ama Víctor bunun benim için yeterince gösterişli olmayacağını söyleyerek itiraz etti.

"Eve bu saatte dönmeyeli yıllar oldu," dedim mutlu bir edayla.

"Eve bu kadar sarhoş dönmeyeli de yıllar olmuş olmalı."

"Ben sarhoş değilim!"

Güldü. Gülümsediğinde gözleri kayboluyor ve çok sevimli görünüyordu. Gülümsediğinde, her an muhteşem görünmekle ilgilenmediği için daha da çekici oluyor gibiydi.

---

* *Madrid şehir merkezindeki birçok sokak, farklı renklerle ve ücretlendirme aralıklarıyla belirlenmiş park bölgeleri olarak kullanılmaktadır. Mavi bölge olarak belirlenen sokaklarda park halindeki araçlar, akşam belli bir saatten sonra bu bölgeye park etmeleri halinde, sabah saat dokuza kadar ücret ödemeden taşıtlarını park halinde bırakabilirler. (ç.n.)*

"Hadi, bin arabaya," dedi, arabasının kapısını açarak.

Kahkahadan kırılarak, kafamı iki yana salladım.

"Hayır!"

"Nedenmiş?" dedi, gülerek.

"Çünkü sana güvenmiyorum. Seninle yeni tanıştım ve sen de içtin."

"Akşamın ilk saatlerinde iki kadehçik içtim! Bu dediğim tam yedi saat önceydi! Hadi ama seni zorla bindirmek istemiyorum arabaya!"

"Denemeni isterdim açıkçası!"

Lafımı ikiletmeden gömleğinin kollarını kıvırdı ve sanki bir tüy kadar hafifmişim gibi beni kucağına alıverdi. Olan bitene inanamıyordum. Bundan birkaç saat önce pijama ve yağlı saç kombinine mahkûm bir kocakarıydım, şimdiyse kendimi genç, seksi ve çekici hissediyor, eğlenmek istiyordum ve tapılası bir erkeğin kollarındaydım. Attığım kahkahalar şehrin tüm sokaklarında çınlıyor olmalıydı; çünkü bu seferki kahkahalarım gerçekti, hakiki bir mutluluğun yansımasıydı. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki... Neredeyse süzülüyordum. İçkime bir şey katmış olamazlardı, değil mi?

Víctor beni koltuğa oturtup emniyet kemerimi bağladıktan sonra, sürücü koltuğuna kuruldu. Araba kullanan erkekleri hep çekici bulmuşumdur...

"Nerede oturuyorsun bakalım, seni kötü kadın?"

Gözucuyla baktım. Hiçbir yerde yaşamıyorum. Bunu kutlamak için sevişmeye ne dersin?

"Nerede oturduğunu söylemezsen, seni kendi evime gö-

türmekten başka çarem kalmayacak. Ve bunun olmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim, Pinokyo usulü yalan atarak.

"Bana güvenmeyerek iyi yapıyorsun, şimdi nerede oturduğunu söyle bakalım. Saat sekizi vurduğunda centilmenliğim, balkabağına dönüşüyor, haberin olsun," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Şu tarafta," dedim, soldaki caddeyi işaret ederek.

Gülerek ilerledik, rahat ve eğlenceli ufak bir seyahatin ardından Víctor, beni apartmanın kapısına kadar geçirdi. Belki de gerçekten kötü bir kadındım, tanımadığı bir adamdan bu kadar etkilenebilen kötü bir kadın.

Eve girdiğimde Adrián üstü açık bir şekilde uyuyordu. Uykusunda çok hareket ederek, üstünü açar, sabaha karşı da üşümeye başlardı. Üzerini örttüğümde, tek gözünü açarak beni süzdü.

"Merhaba, canım," dedim gülümseyerek.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, süperdi," dedim neşeyle ayakkabılarımı çıkarırken.

"Ucuz şarap koktuğunun farkındasın, değil mi?" diye şikâyet etti.

Cevap vermeden yatağa uzandım ve üstümü çıkarmadan uyuyakaldım. Ne gibi koktuğumun ne önemi vardı. Koku demişken, Víctor ne kadar da iyi kokuyordu öyle!

21

NEDEN BEN?

Carmen yatakta uzanıyordu. Yataktaki minderlerden birine sarılmış olan Borja, bacaklarını okşamakla meşguldü.

Carmen'in alev almasının üzerine yine klasik geri çekilmelerinden birini yapmıştı biraz önce. Carmen'se bu durumdan sıkılmaya başlamıştı, vücudundaki kıvrımlar da kendisiyle aynı fikirdeydi. Borja'nın karşısına çırılçıplak çıkıp onu yatağa fırlattığı gibi üzerine çıkmak istiyordu artık.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Borja yanına doğru uzandı.

"Carmen..."

"Efendim?"

"Bana kızgın mısın?"

Carmen şaşırmıştı.

"Kızgın mı?"

"Evet, yani ne bileyim, ne olduğunu bilmiyorum."

Carmen, eliyle saçlarını düzelttikten sonra Borja'nın iyice yanına sokuldu. Borja'ysa belini kavrayarak karşılık verdi.

"Kızgın falan değilim, Borja."

"Ama..."

"Aması falan yok." Ergen bir kız gibi yanıp tutuştuğunu söyleyecek hali yoktu ya.

Öpüştüler ve dilleri birbirlerinin ağzında mükemmel bir daire çizmeye başladı. Carmen bu esnada sutyenini açtı ve yere fırlatıverdi. Borja bir anlığına kendini yavaşlatmaya çalışarak, Carmen'in üzerine çıktı ve açıkta kalan göğüslerine doğru ilerlemeye başladı. Carmen zevkten inlemeye başlamıştı ki, Borja derin bir nefes alarak Carmen'in yanına uzanıp tavana bakmaya başladı.

"Borja," diye fısıldadı Carmen.

"Efendim?"

"Durumumuz gayet açık, sen de istiyorsun işte."

"Nasıl istemeyebilirim ki?"

"E tamam işte. Neden devamını getirmiyoruz o zaman?"

"Şey..."

"Ney? Hadi ama!" diye söylendi sabırsızca.

"Sana eski kafalı gelebilir ama böyle bir çılgınlık anımıza denk gelsin istemiyorum. Özel bir an olmasını istiyorum."

"Of, Borja, gören de bakiriz zannedecek."

Bir anlık sessizliğin ardından Borja yataktan kalktı, pantolonunun açık düğmelerini kapattı ve bir sigara yaktı. Carmen, korkudan ödü patlamış bir şekilde yattığı yerden doğruluverdi.

"Borja... yoksa bakir misin?"

"Tabii ki değilim! Tanrı aşkına, otuz yaşında bir adamım ben!"

O zaman?

"Ben..." Kızardı ve sigarasından bir nefes aldı. "Sadece

bir kişiyle birlikte oldum."

"Ve?"

"On sekiz yaşımdan yirmi beş yaşına kadar aynı kişiyle birlikte oldum... Ondan beri de hiç kimseyle birlikte olmadım ve bu konuda pek tecrübeli sayılmam..."

"Bunun neresi kötü? Ha, dört yıldır kimseyle birlikte olmama kısmı dışında tabii..."

"Şöyle ki... Senin gözünde acemi kalmak istemiyorum. Bir anlık heyecanla yapıp hiçbir şey ifade etmemesinden korkuyorum... Ben..."

"Dur bakalım," dedi Carmen sırtını dikleştirerek. "Ben de Julio Iglesias'ın* kadın versiyonu sayılmam, Borja. İki bin adamla birlikte olmadım yani. Bir anlık heyecana gelince... Bence bu gayet doğal bir durum, değil mi? Birbirlerinden hoşlanan insanların heyecanlanması yani..."

"Biliyorum, evet, ama ben öyle birisi değilim işte." Bir an göz göze geldiler. Borja kaşlarını kaldırdı ve sorgular bir tavırla, "Kaç sevgilin oldu ki senin?" diye soruverdi.

"Üç yıl biriyle birlikteydim, sonrasında da bir buçuk yıl başka biriyle."

"Ve sadece bu ikisiyle mi birlikte oldun?"

"Hımmm..." diye duraksadı Carmen, durumunu en nazik şekilde nasıl ifade edebileceğini düşünerek. "Aslına bakarsan hayır."

"Gözümü korkutuyorsun," dedi Borja gülümseyerek. "Bu korku geçinceye kadar da birlikte olmak istemiyorum. Birlikte olmamızın, henüz hissetmek için erken olan şeylerin

* *Ünlü şarkıcı İspanya'da çapkınlıklarıyla ünlü olup, günlük konuşmalarda ismi çapkın anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)*

sonucu olmasını istiyorum, anlıyor musun?"

Carmen gayet iyi anlıyordu. Borja'yı da gayet iyi tanıdığı göz önünde bulunursa, durumun hallolması bir gün ile kıyamet günü arasında bir boşluğa denk gelebilir demekti, kendisinin tahammül edebileceğinden çok daha uzun bir zamandan bahsediyor olabilirdi. Acaba sonunda Lola'yı dinleyip bir vibratör almanın zamanı gelmiş miydi?

22

SARHOŞLUK VE FARKLI SONUÇLAR

Adrián pazartesi günü erkenden evden ayrıldı. Fotoğrafçı bir arkadaşının galerisinde bir fotoğraf sergisi hazırlıyordu ve işi başından aşkındı. Açılış birkaç hafta içerisinde olacaktı. Ama ben, her zamanki gibi, bunu öylesine bir anda, baştan savma bir şekilde öğrenivermiştim. Şu iş konusunda konuşmama olayını biraz fazla abartmıştık galiba.

Bense tüm sabahı, akşamdan kalmalığın verdiği yorgunluğu ve uykusuzluğu nasıl telafi edebilirim diye düşünmekle geçirmiştim. Ya koca bir kız olmuştum ya da işin pratiğini kaybetmiştim. Peki ya Almeria? Aklımdan tamamen çıkmış gibiydi. Víctor'un burnuma vuran kokusu ve dudağını ısırma anı o kadar tazeydi ki... Aklıma birkaç, eh, fantezi soktu diyebilirim.

Öğlene doğru masasında oturmuş sandvicini yemekte olan Lola beni, cumartesiyle ilgili dedikodu yapmak için arayıverdi.

"Aslında dün arayacaktım seni ama Carlos gittikten sonra sabaha kadar kendime gelemedim."

"Hareketli bir gece geçirdin, desene." *Benimki gibi değil yani*, dedim içimden.

"Hem de nasıl. Adam insan değil canavar sanki. Gözlerim yuvalarından fırlayıncaya kadar rahat bırakmadı beni. O nasıl bir şeydir öyle, Tanrım... Beni öyle bir bıraktı ki..."

"Her neyse, şimdi biraz rahatlamışsmdır, değil mi?" dedim taverna ağzı sözcük haznesinin derinlerine dalmasına izin vermeden.

"Rahatlamak değil, keyfin zirvesindeyim. İşin en güzel yanı ne biliyor musun? Akşamüzeri Sergio'dan, ona uğramamı isteyen bir mesaj aldım. Birisiyle birlikte olduğumu ve gelemeyeceğimi yazdığımda anında arayıp, "Yapma, Lola, yalnız olduğunu ikimiz de biliyoruz," demesin mi? Peki tahmin et ben ne yaptım?"

"Telefonu Carlos'a uzattın."

"Ah! Evet! Nereden bildin?"

"Seni tanıyorum."

"Canı cehenneme. Bugün de aramızdaki şeyin ne olduğuna dair doğru fikirlerimizin olmasına çok sevindiğini ve benim kendisinden bağımsız olduğumu görmekten memnun olduğunu söyleyen bir e-posta göndermiş."

"Amma geri zekâlı herifmiş yahu! Peki sen nasıl hissediyorsun bu konuda?"

"Umurumda değil. Neyse o işte." Yalan söylüyordu, sesinin tonlamasından kırılgan bir öfkenin yankılarını alabiliyordum. "Aman, işte, ne diyordum... Victor aradı biraz önce."

"Ah, öyle mi?" dedim, elimdeki derginin sayfalarını karıştırırken.

"Evet ve telefon numaranı istedi."

Elimdeki dergi bacaklarımın arasından kayarak sayfaları

açık bir şekilde yere düştü. Ağzım da aynı o sayfalar gibi sonuna kadar açılmıştı.

"Umarım numaramı vermemişsindir," dedim bir nefeste.

"Aslına bakarsan senin mutlu bir evliliği olan evli barklı bir kadın olduğunu ve boş hayallere kapılmamasını söylemeyi düşündüm ama birbirinizle çok iyi anlaştığınızı ve seninle sadece arkadaş olmak istediğini söyleyince vermemek ayıp olur gibime geldi."

"Delirdin mi sen?" Víctor numaramı mı istemiş!

"Hadi oradan, sen de bayağı sevindin işte."

"Hiç de sevinmedim!" dedim anlamsızca sırıtarak.

"Valeria, sen zeki bir kadınsın ve bu söyleyeceğimi çoktan fark etmiş olduğundan emin olmama rağmen söylemezsem olmaz: Víctor çapkının önde gidenidir. Gözüne birini kestirdi mi, elde etmeden rahat etmez ve bu amaçta kullandığı yollar bizim pek alışkın olduğumuz taktikler değildir. Ahlaksız davranışları..."

"Ah! Desene senin erkek versiyonun!"

"Şaka yapmıyorum burada."

"Lola, bir şey olacağı falan yok. İyi anlaştığımız doğru, çıkıp bir şeyler içmemizde hiçbir kötülük yok. Bir kadının erkek arkadaşları olabilir."

"Víctor gibi arkadaşları olamaz," diye yapıştırıverdi cevabını.

"Senin arkadaşın değil mi peki?"

"O yüzden diyorum ya. Kalabalık mekânlara gidin. Baş başa kalırsanız pek..."

"Cümleni bitirme. Onunla yattığın şimdi dank etti kafama." Gözlerimi kapattım.

"Aman! Bir sarhoşluk anıydı, geçti gitti. O kadar sarhoştum ki, nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum."

"İnanmıyorum."

"Haklısın, yalan söyledim. Adam bir Yunan Tanrısı gibi sevişiyor ve aleti kafam kadar. Tam üç kez olmuştu o gece."

Kirpiklerimi kırpıştırarak, gözümün önünde canlanan sahneyi unutmaya çalıştım.

"Tamam, Lola. Daha fazla bilgi istemiyorum, gerçekten."

"O zaman dilimin ucuna gelen ve o an gözlerine bakarak yutmandan hoşlanan adamlardan olduğunu da söylemeyeyim."

"Ah, Tanrım!" Elimle yüzümü kapattım.

"Bu ara bir akşamüzeri görüşelim, olur mu? Senin eve uğrarım. Tam olarak ne olduğunu bilmediğin şu sergiyle ilgili Adrián'dan doğru düzgün bilgi almak istiyorum."

"Olur."

Daha fazla konuşamadım. Telefonu çat diye kapatmıştı, her zamanki gibi.

Lola kırmızı ajandasının yapraklarını karıştırarak, sergi-nin açılış tarihini not aldı: "Valeria'yı kurtar veya ona iyi bir boşanma avukatı ayarla." Bu duruma ön ayak olduğu için gerilerek dudağını ısırdı.

* * *

Akşamüzeri telefonum çaldığında saat altı olmak üzereydi. Mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş mısır gevreği yerken bir anda çalan telefona yetişmek için apar topar fırlamıştım mutfaktan.

Tanımadığım bir numara arıyordu, arayanın Víctor olduğuna emindim. Mideme bir kramp giriverdi. Derin bir nefes aldım ve telefonu açtım:

"Efendim?"

"Lola'nın seni bu aramadan haberdar ettiğine bir akşam yemeğine bahse girerim." Ağzından çıkan her kelimeden şehvet fışkırıyor gibiydi.

"Haklısın," dedim yutkunarak.

"Bana akşam yemeği borçlusun."

"Bahsi kabul etmedim ki. Doğrudan haklı olduğunu söyledim."

"Pek akıllısın bakıyorum. Meşgul müydün?"

"Şey..." Nasıl bir bahane üretebilirim diye çevreme bakınmaya başladım.

"Demek ki değilsin. Seni alıp bir şeyler içmeye çıkarmama ne dersin?"

"Bilmem ki... Saat biraz geç sanki." Odanın içinde dolanmaya başlamıştım. "Adrián ne der, onu da bilemiyorum."

"Şu an yalnız mısın?"

"Evet."

"Hadi o zaman, in aşağıya," diye fısıldadı. "Evinin önünde on beş dakikadır seni aramak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"Víctor, ben..."

"Bak sen! İsmimi bile hatırlıyorsun demek! Buna bir kahve içilir ama!"

"Sana doğruyu söyleyebilir miyim? Biraz hayal kırıklığına uğrayabilirsin," dedim, dehşetle aynadaki yansımama bakarken.

"Şaşırt beni."

"Ev kıyafetiyleyim."

"İç çamaşırlarınla mısın yani?"

"Hayır, hayır, ben," dedim şaşkınlıkla.

"Şaka yaptım! Bir şeyler geçir işte üstüne. Bekliyorum," dedi ve kapattı.

Çaktırmadan pencereye yaklaştım. Arabasına yaslanmış, bekliyordu. Kot pantolon, üzerine ince gri bir gömlek, onun üstüne biraz daha koyu bir gri kazak giymiş ve vanilyalı dondurmanın üzerine kondurulan çikolatanın muhteşemliğiyle başa baş gidecek kadar muhteşem bir dokunuş olan Ray Ban güneş gözlükleri takmıştı. İnsanın onu ısırası geliyordu.

Kendimden pek memnun olmayan bir halde, dolaba uzandım ve bir zamanlar en sevdiğim kot pantolonumu ve ağzı burnu yamulmuş ama dekoltesi yerinde bir tişörtü kapıverdim. Lola bu tişört için "çekici fakat rahat" derdi hep. Benim son zamanlarda giydiğim kıyafet tarzıyla birebir örtüşmediği doğruydu, ama üzerimi değiştirip aynaya baktığımda, gördüğüm şeyden memnun kalmıştım.

Saçlarımı öylesine bir atkuyruğu yaparak topladım ve asansörden aşağı inerken dudak parlatıcısı, biraz allık ve

biraz da rimel sürdüm. Sokağa koşarak çıktım ve yanağına iki öpücük kondurdum.

"Selam! Ne yapıyorsun bakalım buralarda?"

Víctor kendinden emin bir şekilde gülümsedi, beni baştan ayağa süzmüştü bile. Gülümsemesi karşısında dizlerimin bağı çözülmüştü sanki, öyle ki, nasıl karşılık vereceğimi bilemeden arabaya biniverdim.

O da arkamdan arabaya bindiğinde, beni nereye götürdüğünü sordum.

"Seni nereye götürüyorum?" diyerek gülümsedi. "Tehlikeli bir soru olabilir bu sorduğun."

"Evli bir kadınla flört mü ediyorsunuz siz, beyefendi?"

"Siz de kocanız olmayan bir adamla flört ediyorsunuz, hanımefendi."

"Uslu duracağına söz vermiştin," dedim kıkırdayarak.

"Uslu durmayan sensin," dedi arabayı çalıştırırken.

"Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum."

"O pantolon ve tişörtü öylesine giymiş olamazsın."

"Sokağa düzgün kılıkta çıkmayı seviyorum, ne var bunda," dedim.

"Bekâr erkekleri delirtmekten hoşlanıyorsun yani?"

Gülümseyerek bakıştık.

"Tam da öyle."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de evli bir kadını delirtmeye karar verseydim, orada sıkıntı olurdu işte."

"Böyle bir şeyi ilk kez yapmış olmayacağına bahse girebilirim."

Güldü.

"Üzgünüm, Víctor. Havlu atmanın zamanı geldi kanımca. Benimle aranda hiçbir şey geçemez," dedim gülümseyerek.

"Ah, hayır hayır, bunu yapma. Bir tutku oyununa dönüştürüyorsun durumu."

"Beni dışarı çıkarma planında tutku oyunları yoktu," dedim, saçlarımla oynayarak.

"Biliyorum. Uslu duracağım, merak etme. Sabaha karşı bir yerde cesedimin bulunmasını istemiyorum."

"Bakıyorum hızlı öğreniyorsun," dedim, direksiyonu tutuşunu incelerken. "Ee, günün nasıl geçti bakalım?"

"Hımm, iyi," dedi gülerek, "bu soru sorulmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki, sana ne diyeceğimi bilemedim bir an."

"Kibarlık olsun diye sormuştum ben de."

"Kibarlıktan hoşlanıyorsun demek?" dedi tutkuyla dudağını ısırarak.

"Doğallıktan hoşlanıyorum diyelim."

"O zaman gününün nasıl geçtiğini sormayacağım. Onun yerine benim günümün büyük bir kısmının seni düşünerek geçtiğini söyleyeceğim."

İkimiz de güldük.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum yeniden.

"Evime. Seni yatağa bağlayıp ismimi bağırıncaya kadar aklına gelmeyecek sapıklıkta şeyler yapacağım."

Ne diyeceğimi bilemeden, ağzım açık kalakalmıştım.

"Vay canına, söylemesi, düşünmesinden daha zevkliymiş!" diyerek kahkahayı basıverdi.

Lanet olası herif! Bacaklarımın arasında hissettiğim şey, sadece araba sürüşünü görmekten dolayı oluşan bir tutku muydu yoksa? Sıkışmış trafikte manevra yaparak ilerlerken, vücudunu incelemeye koyuldum: Göğüsleri kazağının altından belli oluyordu, karnı da dümdüz olmalıydı... Peki ya aşağısı? Orasını Lola'ya sormak lazımdı.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadım.

"Ne oldu?"

"Şey, çok trafik var, değil mi?"

Gözucuyla gülümseyerek, çekici bir edayla, "Bakmaktan sıkıldığında dokunabilirsin," deyiverdi.

Utançtan kıpkırmızı olmuştum.

"Ne diyorsun sen? Sana bakmıyordum ki!"

"Hadi canım oradan."

Devasa bir parkın karşısına park ettik.

"Gördüğün üzere, burası evim değil ve seni kemerle yatağa bağlamayacağım. Henüz."

"Dolaşacak mıyız?" diye sordum en sevimli suratımla.

"Evet, sonrasında da bir kahve içebiliriz. Burada bekle bir dakika."

Víctor arabadan indi ve kapımı açmak için ilerledi. Kapımı açtıktan sonra, Audi'sinden inmeme yardım etmek için elime uzandı. Arabadan indiğimde bir hamleyle vücuduma dayandı ve, "Nefis kokuyorsun," deyiverdi.

Ona kendisinin de şehvet koktuğunu ve pantolonunun

düğmelerini açmak için sabırsızlandığını söylemek istedim bir an. Ama onun yerine gizemli bir gülümsemeyle yetindim ve caddenin karşı tarafındaki kafeye doğru ilerlemeye başladım.

"Ne içmek istersin?" dedi kafenin kapısını açarken.

"Hımm, bir *Americano* içebilirim."

"Bak sen..." dedi gülümseyerek, "sert bir kadınsın demek. Süt ister misin?"

"Hayır, ne süt, ne de şeker."

"Burada bekle."

Victor kafenin derinliklerinde kaybolduğunda derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Cadde pek hareketliydi, insanlar işlerinden çıkmaya başlamış olmalıydı. Bir an, çalıştığım dönemde asansörden inerek caddeye çıktığım o anları hatırladım. Bir an önce eve dönüp yazmak için nasıl da sabırsızlanırdım... Yaptığım her şeyde, gittiğim her yerde, hikâye de benimle birlikteydi. Her an, yazmak istediklerimin bir yankısı, alternatif seçimler, daha iyi yapılmış sohbetler, daha gerçekçi karakterlerdi...

Bir an Víctor'un omzuma dokunduğunu hissettim, karton bardaktaki kahvem hazırdı. Teşekkür ettim.

"Ne düşünüyordun?"

Dudağımı ısırdım, gözlerimi devirdim ve boş bir sesle, "Hiç, öylesine duruyordum," dedim.

"Hımm, neyse. Bu akşam uyuyamayacağını göz önünde bulundurursak," dedi kahvemi işaret ederek, "biraz dolaşmaya ne dersin? Bakarsın yorulursun ve bir bebek gibi uyuyakalırsın."

"Yok, ben asla bir bebek gibi uyuyakalamam. Benimkisi

yarasa uykusu gibidir. Akşamları asla uykum gelmez, sabahları da saat ondan önce beni yataktan hayatta çıkartamazsın."

Caddenin karşısına geçtik ve sol eliyle belimi kavradı.

"Seni yataktan çıkartmak gibi bir niyetim olmazdı," dedi, "kendi yatağıma soktuktan sonra yani."

Gülümseyerek, kendimi biraz geri çektim. Yürümeye devam ettik.

"Yazarlığa geçtikten sonra çalışma saatlerin de ona göre değişmiş olmalı," dedi bir anda.

"Yazarlıkla alakası yok. Gece yarısı alışveriş programları, işte onlar beni mahvetti," diyerek göz kırptım. O da sahte bir öksürüğün arkasından, "Porno âşığı," deyiverdi.

"Konuyu değiştirelim. Seninle porno hakkında bir sohbete girmek istemiyorum. İçerdeki canavarı uyandırmanın âlemi yok şu an," dedi gülerek.

"Ben mi canavarım?"

"Hayır, canavardan kastım seni kaptığım gibi şuraya, şuraya veya şuraya yatırmak için duyduğum istekti," dedi, geçtiğimiz arabaları işaret ederek, "söylesene, ilk romanının adı neydi? Satın almak isterim."

"*Oda*. Ama satın almana gerek yok, bende birkaç örneği var evde."

Kaşlarını kaldırarak, "Satış konusunda yetenekliyiz, bakıyorum," dedi.

"Of, biliyorum, pazarlama konusunda faciayım. Bana kalsa tanıdığım hiç kimse kitabı satın almak zorunda kalmazdı."

"Kocan buna izin vermemiştir diye tahmin ediyorum."

"Evet, ama ekonomik bir sebepten çok, sanatsal değerine

önem verdiği için. Adrián bu gibi konularda pek..." –ne diyeceğimi düşünerek duraksamıştım– "...felsefi davranır. İlk fotoğrafını sattığı andan itibaren, sanatçı ve satın alan kişi arasındaki ticaretin, bir piyasa davranışından çok, bir teşvik olduğunu ve satış işleminin sanat eserinin değerini artırdığını söyler."

Víctor bir ıslık çaldı ve, "Vay canına!" dedi.

"Biliyorum, içdünyası çok geniştir Adrián'ın." O içdünyası fazla içerilerde kalmaya başlamıştı ama.

"Ben pek aynı fikirde değilim," dedi. Durdum ve konuşmasına devam etmesini bekledim. "Arz ve talep kanununa uyan tüm çalışmalar sanat mıdır yani?"

İşte bunu beklemiyordum. Gerçek bir sohbet mi bu? Hem de uzun bacaklı ve gördüğüm en çekici ağızlı adamla!

"Tam olarak değil. 'Çok satan' ve moda kavramları üzerine de fikirleri vardır," dedim yeniden yürümeye başlayarak.

"Zeki bir adammış."

"Yakışıklıdır da. Çok zevklidir," dedim.

Güldük. Alışkın olunanın aksine, konuyu süründürmek yerine, direk sadede gelmenin mantıklı olduğuna karar vererek pat diye, "Victor, beni neden aradın?" soruverdim.

Sorunun eninde sonunda geleceğini bilircesine başını salladı.

"Cumartesi günü seninle ilgili birçok soru kaldı aklımda. Çok ilgi çekici biri olduğunu düşünüyorum. Yatağa atamayacağım diye hayatımdan uzak kalmanı istemediğim birisin."

Güneş gözlüklerini çıkararak gülümsedi.

"Lola'ya bakarsak, farklı tipte kadınlardan hoşlanıyorsun."

"Şey," dedi utanarak, "kadın tipinden ne anladığına göre değişir. Aşağılık olarak algılamazsan sana dürüstçe bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Biraz keyifli zaman geçirmek için aradığım kadınlar var. Bir iki aylığına da olsa eğlendiğimiz. İşlerin ciddiye binmediği durumlar diyelim," dedi duraksayarak.

"Hafif aşağılıksın yani."

"Biraz, evet."

"O zaman benim gibi biriyle neden kahve içmek istiyorsun ki?" dedim kaşlarımı çatarak.

"İnsanın arkadaşı olamaz mı?"

"Benim gibi çok arkadaşın var mı peki?" dedim, ısrarcı bir tavırla.

"Hayır," diye itiraf etti gülerek.

"Bunun nesi komikti?"

"Daha önce bu gibi durumlarda bazı sorunlar yaşadığımı söylemem gerekirdi belki."

"Ah, anlıyorum."

"Sana da oldu demek?"

"Evet, ve ben benimkiyle evlendim."

"Söylesene, ne diye yirmi iki yaşında evlendin ki? Bağımsız, zeki, kendi arkadaş çevresi olan, çocuksuz... Çocuğun yoktu, değil mi?" dedi, yeniden durarak.

"Hayır, yok. Yürümeye devam edebilirsin."

"Çocuğun olsaydı da korkutmazdın beni," dedi.

"Ya ya, eminim öyledir. Konunun bunlarla alakası yok. Ne bağımsızlıkla, ne arkadaşlıkla, ne çocuklarla ne de ze-

kâyla. Belki biraz daha zeki olabilirdim gerçi ama evlilik benim için her zaman fazlasıyla romantik bir bağ olmuştur."

Önümüzdeki banka oturarak, kahvemden bir yudum aldım. Víctor ayakta durmuş, bana bakıyordu. En az iki dakika boyunca konuşmadık, birbirimizi milimetresine kadar süzmekle meşguldük. Görsel sevişme diyebiliriz sanırım. Pek garip ama eğlenceli bir durumdu.

"Yazar olmadan önce ne iş yapıyordun?" diye kırıverdi sessizliği.

"Bir İnternet sitesinde içerik direktörüydüm. Peki ya sen?"

"Babamın şirketinde çalışıyorum."

Yanıma yaklaşıp yaklaşmadığından emin değildim ama onu çok daha yakınımda hissetmeye başlamıştım.

"O zaman," –kafamı gökyüzüne kaldırıp bu karmaşık anı bozabilecek absürtlükte bir soru bulmaya çalıştım– "sence bir önce hayatında kimdin?"

"Önce sen söyle."

"Bir ressamın ilham perisiydim. Şu bol kıvrımlı ve çekici olanlardan."

"O zaman ben de ressam olmuş olmayı dilerdim."

Gülümsedim. Ergenlik dönemindeki flörtleşmelere benzemeye başlamıştı durum. Tam da o anda telefonum çalıverdi. Ekranda Lola'dan bir mesaj belirmişti:

"Valeria, bu hayata dalarsan beni de yanında cehenneme götüreceksin. Hemen o adamın yanından uzaklaş. Gözlerine bakayım deme yoksa bir an kendini kapı önünde sevişirken bulabilirsin. Sonrasında vicdan azabından kör, topal kalırsın. Son

kısımdan emin değilim ama bizim okuldaki rahibeler öyle derdi."

Yeniden gülümsedim.

"Lola mesaj göndermiş," dedim, telefonu yeniden çantama koyarken.

"Lola, Lola," diyerek gülümsedi ve yanıma oturdu.

"Kapı önünde, ha?"

"Sana bundan bahsetmemeliydi," dedi yeniden gülümseyerek. Utanmıştan çok, gururlanmış gibi bir hali vardı.

"Neden ki?"

"Anıma dedikoducusunuz."

Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elimden tuttu. Eli elime değdiğinde, bir anda panik olarak geri çekildim. Fazla fiziksel temas olmasını istemiyordum.

"Valeria..."

"Efendim?"

"Yarın akşam bir kadeh şarap içmeye davet etsem şansımı zorlamış mı olurum?"

"Evet."

"Anladım," dedi, başını sallayıp ellerini cebine koyarak.

"Perşembe daha iyi olur benim için."

Gülümsedi. Birkaç adım önünden yürümeye başladım. İçten içe, yeniden görüşeceğimiz için kendimi fazlasıyla suçlu hissetmeye başlamıştım bile. Víctor'da farklı bir şeyler vardı.

KELİMENİN TAM ANLAMIYLA SUÇLU

Lola, bilgisayarının karşısına geçmiş, muhteşem pahalı gözlüklerinin arkasından Sergio'yu gözetliyordu. Muhteşem pahalı diyorum çünkü erkek seçme konusundaki yeteneksizliğine karşın, aksesuvar seçimi konusunda ondan iyisi bulunamazdı. O günkü mesainin bitmesine on dakikadan biraz fazla zaman kalmıştı ve mesai arkadaşlarının büyük bir çoğunluğu yavaştan toparlanmaya ve bilgisayarlarını kapatmaya başlamışlardı bile. Lola'ysa hareket etmeden, Sergio'yu izleyerek, üzerine birdenbire bir felaket düşmesini hayal ediyordu.

Birer birer herkes ofisten çıkıp gittiğinde, Lola hâlâ bilgisayarının başında, işi başından aşkınmış numarası yapıyordu.

Birileriyle havadan sudan konuşmaya çalışan Sergio usulca Lola'nın masasına yanaştı. Takım elbisesi hafif kırışmıştı ve Lola'nm masasına dayanmasıyla, ceketinin ön düğmesi isteksiz bir zarafetle açılıverdi. Lola'nın tüm dikkati ceketin altındakine takılıvermişti.

"Lolita," diye fısıldadı.

Bu 'Lolita'nın ona hiçbir fayda sağlamayacağından bihaberdi, zira Lola bundan beş dakika önce, üç gündür ken-

disinden telefon bekleyen Carlos'u çaldırmış ve kendisini aramasını söylemişti. Carlos'un Lola'yı araması an meselesi olmalıydı, bu da demek oluyordu ki, ikisi konuşurlarken kulak misafiri Sergio'dan başkası olmayacaktı. Tüh! Gerçi asıl nüans, işlerin tam anlamıyla planlandığı gibi gidebilmesi için konuşmayı yeterince uzun tutabilmekteydi.

"Efendim," diye karşılık verdi.

"Bana gidip bir kadeh şarap içmeye ne dersin?"

Lola daha önceden hazırlanarak geldiği "dur bir düşüneyim" ifadesini takındıktan sonra başını iki yana salladı.

"Gelmesem daha iyi olur. Birinden telefon bekliyorum."

"Ya aramazsa?"

"Arayacak," dedi, koyu kahverengindeki tırnaklarına bakarak.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Planının işe yarayacağını hissederek bakışlarını Sergio'ya doğrulttu.

"Biliyorum işte."

Sözünü bitirir bitirmez telefonu çalmaya başladı. Sergio henüz yanından ayrılmamıştı işte. Hah, bir de bu gece onu yatağa atabileceğini sanıyor olmalıydı.

"Efendim?" diye açtı telefonu.

"Pazartesi günü arayacağını söylemiştin," diye fısıldadı Carlos'un sesi telefonun karşı ucundan.

"Ben kötü bir kızım, benden bu kadar hoşlanmanın sebebi de bu zaten."

"Haklısın. Seni almaya gelebilir miyim? Seni özledim."

"Nerede çalıştığımı biliyor musun?"

"Evet, on dakika içinde orada olabilirim, yakınlardayım."

Lola gülümseyerek telefonu kapattı. Sergio'ya bakarak, en ukala tavrıyla, bu seferlik ona yardım edemeyeceğini söyledi. Çantasını aldı, el aynasında kendisini süzerek rujunu tazeledi ve burnunu pudraladı. Sergio'dan ayrılmak için elini sallıyordu ki, Sergio bir anda kolundan kavrayıverdi.

"Lola..."

"Efendim canım," dedi saçını düzelterek.

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Sergio, benimle ilgili bayağı yanılıyorsun, hem de uzun zamandır," diyerek Sergio'nun elinden kurtuldu ve kıyafetini düzeltti.

"Başka açıklaması olamaz. Beni cezalandırıyor musun? Nedir bu?"

Lola gülümsedi.

"Acıttı mı?" dedi şeytani bir gülümsemeyle.

"Sinirlerimle oynuyorsun, Lola, bu durumu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum."

"Belki de bazı şeyleri bu kadar garanti görmemelisin."

Yavaş adımlarla ofisten çıktı. Sergio'nun arkasından gelerek, buluşacağı kişinin bir numaradan ibaret olup olmadığını teyit edeceğinden emindi. Neyse ki Carlos, Lola'nın beklediğinden de hızlı bir şekilde şirketin kapısında belirivermişti bile. Kapının önünde dikilmiş bir vaziyette kalakalan Sergio da böylelikle Lola'nın Carlos'un yanına geçerek, motosikletine binip, kasklarını takmadan önce yeni âşığına şehvetli bir öpücük vermesini izlemişti.

Evet, her şey planladığı gibi gitmişti Lola'nın... Ama o zaman, neden bu kadar boş hissediyordu kendisini? Niçin bu kadar üzgündü?

Carmen, sehpanın üzerine koyduğu birkaç kokulu mumu yaktı. Masadaki buz kalıbında duran şampanyayı soğumaya bırakmıştı; kadehlere eşlik etmesi için özenle hazırlanmış çilekler, yenilmeyi bekliyordu. Borja merdivenleri çıkıyor olmalıydı. Carmen'in saçları taranmış, tüyleri alınmış ve tüm vücudu parfüme bulanmıştı.

Kapıyı açtığında Borja bir an ürkmüştü. Şimdiye kadar görmediği, ipek bir gecelik içinde muhteşem görünen bir Carmen'di ona kapıyı açarak içeri geçmesini söyleyen. Borja'nın o gece için seçtiği gömleğin altındaki şeyleri bu gece çok farklı anlar bekliyor olmalıydı.

"Merhaba, canım," dedi, sevgilisinin göğüs dekoltesinden gözlerini alamayarak.

"Merhaba..."

Borja yanına yaklaşarak dudağına ufak bir öpücük kondurduktan sonra, elindeki poşetleri bırakmak için mutfağa yöneldi.

"Japon lokantasının oralardaydım, yeriz diye bir şeyler aldım. Daha doğrusu sen yersin diye. Ben bu saçmalığı asla ağzıma sürmem. Benim için dolapta bir şeyler olacağını umuyorum."

Carmen, gömleğinin yakasından çekerek vücudunu ken-

disine yaklaştırdı ve hemen tatlıya geçmek istediğini söyledi.

"Bugün biraz garipsin, değil mi?" dedi Borja çekinerek.

"Hayır, canım, garip değil... Ben," -biraz daha kibar bir şekilde söyleyebilir miyim diye düşündü ama çabalamanın faydası yoktu- "azgınım."

Borja gözlerini fal taşı gibi açtı. Birkaç saniye sonrasında koltuğa yığılmış, Carmen'se üzerine oturmuştu bile.

"Carmen, neden sakinleşmiyorsun biraz?"

"Çünkü sakinleşmek istemiyorum."

Boğazını öperek, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Borja'ysa tahrik olmak bir yana, karşısındaki kadından gittikçe korkmaya başlamıştı, bu yüzdendir ki Carmen elini pantolonuna soktuğunda, Borja'da ufacık bir ereksiyon bile hissetmemişti. Tüm bu olan bitenler bir Gracita Morales* filmini hatırlatıyordu resmen. İlk temas için amma güzel bir an olmuştu yani!

Borja'nın gözlerine baktı, dilini ısırdı ve bir hışımla yatak odasına giderek kapıyı sertçe kapattı. Kafası daha da karışan Borja usulca kapıya doğru ilerledi ama kapıyı çalmaya fırsat bulamadan, karşısında üzerine bir şort ve bir tişört geçirmiş Carmen'le burun buruna geldi.

"Carmen... neyin var böyle?" dedi, Carmen'i belinden kavrayarak.

"Sen söyle," diye söylendi Carmen, kendini ayırmaya çalışarak.

---

* *Utangaç, iyi huylu ve komik kadın karakterlerini canlandıran, İspanyol sinemasının eski oyuncularından. (ç.n.)*

"Bilmiyorum, sana yemin ederim ki hiçbir şey anlamıyorum. Bu olan biten saçmalık da neyin nesi böyle?"

Carmen işte tam da o anda, karşısında tartıştığı adamın tüm hayatı boyunca birlikte olduğu, gariplikleri ve kaprislerini hoş görecek kadim bir sevgili olmadığını fark ediverdi. Borja'yla yalnızca birkaç haftadır birlikteydiler. Yaptığından utanıvermişti bir anda.

"Üzgünüm, Borja. Ben, bana ne oldu bilmiyorum. Bu konuyla ilgili nasıl tepki vermem gerektiğini kestiremiyorum," dedi saçlarıyla oynayarak.

"Hangi konudan bahsediyorsun? Bir sorun mu var?"

"Şey," dedi, biraz önce kalktıkları koltuğu işaret ederek, "bu konudan bahsediyorum."

"Carmen," diye güldü Borja, "bence gereğinden fazla porno izlemişsin sen."

Bu sözünün arkasından bir sigara yakarak koltuğa çöken Borja karşısında dehşete düşen Carmen'in, bahse konu iddiayı yalanlamaya hali dahi kalmamıştı.

"Sana söylemiştim," diye ekledi.

"Neyi?" diye ısrar etti Carmen.

"Çekindiğimi söylemiştim sana... Senden karşılık olarak böyle bir şey asla beklemiyordum. Senden istediğim şeyin olağandışı bir durum olduğuna da inanmıyorum. Tek beklediğim, ben kendimi hazır hissedinceye kadar ve üzerimdeki baskının kalktığına inanıncaya kadar bana zaman vermen."

"Ben, bir erkeğin böyle düşünebileceğini sanmazdım."

Lola'nın haklı olduğunu ve ne kadar hoş olursa olsun hafif

yeteneksiz bir adam olabileceğini düşündü ilk defa. Neyse ki komplo teorilerine gömülmesine fırsat kalmadan, Borja'nın kendisini kucağına oturtmasıyla yeniden dikkati dağıldı.

"Seni şaşırtmama izin ver. Çılgın fantezilere, mumlara, şampanyalara ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacım olan şey seni yatakta çırılçıplak görmek ve istediğim her şeyi yapabilmek. Ve sonunda seviştiğimizde, ikimiz için de farklı bir anlama gelmiş olması."

"Bunu söylememeliydin," dedi Carmen, umutsuzlukla mutluluk arasında bir gülümsemeyle.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü üzerimdeki kıyafetleri her an parçalayabilirim."

Borja gürültülü bir kahkaha patlatarak, Carmen'i koltukta yalnız bırakıp mutfağa doğru ilerledi. Carmen itiraf etmek zorundaydı, belki de beklemek kötü bir şey olmayabilirdi, belki de bu sefer gerçekten anlamlı bir ilişki yolunda ilerliyor olabilirdi.

Aynada kendimi süzdükten sonra, biraz ruj, biraz da allık sürdüm. Saate baktım, kimseyi bekletmekten hoşlanmazdım.

Adrián biraz önce eve gelmiş ve hemen işe gömülmüştü. Dışarı çıkıp bir şeyler içmemde bir sakınca olup olmadığını sorduğumda usulca, "Hayır," demekle yetinmişti.

"Bu akşam pek eğlenceli olamayacağım zaten. Sergide hangi fotoğraf setlerini kullanacağımıza karar vermem gerek."

Son zamanlarda hiçbir zaman pek eğlenceli olmadığını söylemek istesem de, iyi bir eş olma ısrarımı sürdürdüğüm için dilimi ısırmakla yetindim.

"Yanında kalıp yardım etmemi ister misin?" diye sordum en sevimli tavrımla.

"Gerek yok, yalnız yapmam gereken bir iş bu."

Yalnız. Tabii ki canım. Diğer her şey gibi. Diğer ihtiyaçlarını da yalnız hallediyor olmalıydı...

Banyodan yüksek topuklu bir çift ayakkabı, dar bir kot pantolon ve üst düğmelerini açık bıraktığım beyaz bir bluzla çıktığımda, Adrián'm yüzüne bir şaşkınlık ifadesi oturuvermişti.

"Vay canına, bu ne güzellik böyle. Kızların takıldığı barlardan birine mi gidiyorsunuz?"

"Yok, bu akşam kızlarla çıkmıyorum. Bir erkek arkadaşla çıkacağım."

Bir an sessizlik oldu.

"Kiminle?"

"Víctor'la."

"Lola'nm arkadaşı olan Víctor'la mı?"

"Evet," dedim, konuya fazla önem vermeyen bir tavırla aynada kendimi süzerek.

Rahatsız olduğuna dair bir hareket yapmamıştı ama durumu teyit etmeme fırsat kalmadan, ev telefonu çalıverdi. Telefon ekranına bakıp bana doğru uzandı.

"Seni arıyorlar."

"Efendim?" diyerek açtım telefonu, bir yandan da ma-

nikürümü inceliyordum. Ellerim o kadar güzel duruyordu ki... Ah, ah! Nasıl bu kadar uzun süre canavar elleriyle gezinebilmiştim ortalıkta?

"Merhaba."

"Merhaba, Nerea! N'aber?"

"Haber şu ki... Bir iki haftalığına aranızdan ayrılıyorum, geri döndüğümde ne göreyim, cehennem donuvermiş, Carmen kendine sevgili yapmış, Lola, Sergio'yu terk etmiş ve başka biriyle takılmaya başlamış, sen de ergenlik yıllarına geri dönmüşsün ve Lola'nın arkadaşlarından biriyle çıkıyormuşsun. Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum."

"Amma aptalsın! Dani'yle nasıl gidiyor, onu söyle sen?"

"Çok iyi, ama konuyu değiştirmeye çalışma. Nasıl biriyle çıkıyor olabilirsin, asıl onu söyle?"

"Neden olmasın? İyi anlaşıyoruz ve eğleniyoruz."

"Duyduğum kadarıyla yakışıklıymış bir de. Tanrı aşkına, Val, bir âşığın olsun diye bu adamla takılmıyorsundur umarım!"

"Tabii ki hayır, deli kız."

"Her şeyi anlat bana, Val, lütfen..."

"Şimdi olmaz. Birazdan çıkmam lazım."

"Kızlarla mı buluşuyoruz? Bana neden haber vermediniz?" dedi panikle.

"Hayır, ben Victor'la buluşuyorum."

"Víctor'la demek."

"La Piquer şarkısı gibi konuşmayı bıraksana!" dedim, bir yandan gözucuyla Adrián'ın tepkisini ölçmeye çalışırken.

"Ay, Valeria, Tanrı aşkına, sen delirmişsin..."

"Bu kadar endişelenmeni gerektirecek bir durum yok, Nerea. Bu kadar endişelenirsen saçların beyazlayacak, o zaman göreceksin," dedim. Bu konuyu kesin annesine danışacaktı konuşmamızın ardından.

"Yarın akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu.

"Bana uyar. Ah, bu arada, Adrián'ın sergisini duydun mu?" dedim, Adrián'a doğru gülümseyerek.

"Yoo..."

"Birkaç hafta içinde bir galeride yeni bir sergi açacaklar. Sen de gelirsin, değil mi?"

"Tabii ki! Dani de gelebilir mi?"

O esnada evin önüne yanaşmış bir arabadan iki kez korna çalındı ve Adrián başıyla sokağı işaret etti.

"Ee, herhalde," dedim.

"Arkadaşın gelmiş olmalı," dedi Adrián ilgisiz bir tavırla.

"Nerea, şimdi kapatmam lazım. Yarın konuşuruz, olur mu?"

"Tamam, sakın benim yapmayacağım bir şey yapma. Öpüyorum."

"Merak etme."

Telefonu kapattım, Adrián'a bir öpücük kondurdum ve merdivenleri hızla indim. Victor arabasına yaslanmış, beni bekliyordu. Üzerinde kot pantolon ve vücuduna dikilmişçesine muhteşem duran siyah bir gömlek vardı. Bu nasıl olağanüstü bir fizikti Tanrım...

Yanaktan kondurulan bir öpücükle selamlaştık ama Víctor'un yanağınıza bir öpücük kondurması demek, bir elinin

belinize sarılarak vücudunuzu kendisine doğru yapıştırması, diğer elinin de boynunuza uzanmış, saçınızla oynamaya başlaması demekti. Selamlaşma anının sürdüğü milisaniye içerisinde bütün bir flörtleşme seremonisini gerçekleştirebilecek kapasiteye erişmişti hınzır.

Bir an göz göze geldikten sonra, farkında olmadan dudaklarımızın çevresinde ufak bir gülümseme beliriverdi. Azıcık şehvetli olarak nitelendirilebilecek bu bir çift gülücük, söylemek istediklerimizden de daha fazlasını haykırır nitelikteydi.

O an birdenbire Adrián'ın pencereden bizi izliyor olabileceği ihtimali aklıma geldi, bu yüzden yaşadığımız andan sıyrılıp arabaya biniverdim. Kaldı ki, kocamın gözetlemesi olmasa bile adamın birinin gözleriyle beni yemesine daha uzun bir süreliğine izin verecek değildim. Víctor da beni takip ederek, sürücü koltuğuna yerleşti ve sözü uzatmadan arabayı çalıştırdı.

"Bugün günümün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?" dedi trafiğe karışırken.

"Günün nasıl geçti?"

"Bitmek bilmedi. Seni ve geçen gün giydiğin tişörtü düşünmekten başka bir şey yapamadım."

"Domuzun tekisin," dedim cilveli bir tavırla gülerek.

"Ne münasebet. Güzele bakılır değil mi? Ah, bu arada, bugün de hiç fena sayılmazsın hani."

"Bence de."

"Seni bu kadar seksi yapan şey nedir, Valeria?"

"Ben seksi falan değilim, sen hastasın, durum bundan ibaret."

"Hastayım ama seni her gördüğümde delirircesine tahrik olmaktan hastayım."

Ufak bir kahkaha patlatarak hafifçe koluna vurdum.

"Yeter artık."

"Senin evin orada pencereye yaslanmış bizi izleyen adam kocandı, değil mi?" dedi dikiz aynasından gözlerini ayırmadan.

Of, Víctor'u araba kullanırken izlemek bir porno film izlemekten farksızdı benim için. Bu durumun nesi beni bu kadar tahrik ediyordu ki?

"Mümkündür," dedim.

Gülümsedi, koltuğuna iyice yerleştikten sonra vites değiştirerek, üç şeritli geniş bir caddeye doğru hızla ilerlemeye başladı.

"Seni dışarı çıkaracağım için huzursuz oluyor mu?"

"Huzursuz olmasını gerektirecek bir durum yok."

Dudağını ısırdı ve sağa, dar bir sokağa sapıverdi.

"Öyle mi dersin?" dedi, yaramaz bir tavırla.

"Öyle."

"Yazık oldu..."

"Başka ne bekliyordun bilemiyorum," dedim gülerek.

"Bekliyordum işte... Arzuluyordum."

"Víctor," dedim camdan dışarı bakarak, "aramızda olan bitenin bir laf kalabalığından ibaret olduğunun gayet farkındayım. Bu konuşmalarımızın arkasında gerçek hiçbir şey yok."

"Haklısın. Seni kıyafetlerinle duşun altına sokup ıslak vücudundan kıyafetlerini parçalayarak atmak gibi bir emelim asla olmazdı mesela."

Gözlerimi ona yönelttim. Arabayı durdurmuş ve sinsi bir gülümsemeyle gözlerini bana dikmişti.

"Hadi oradan. Böyle bir şeyi isteseydin asla dile getirmezdin."

Sırtını arka koltuğa doğru yaslayarak, park etmek için geri geri gitmeye başladı, suratındaki sinsi gülümseme hâlâ yerli yerindeydi. Nihayet park ettiğimizde, altdudağını ısırarak yeniden bana bakmaya başladı.

"Ne var?" dedim, bulaşıcı gülümsemesine daha fazla dayanamayarak.

"Gerçekten dile getirmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Utançtan," dedim, gayet bariz bir şeyden bahseder bir tavırla.

"Bende o dediğin şeyden yok," dedi sakin bir tavırla emniyet kemerini çıkarıp bana doğru dönerek, "benimle ilgili bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi. Bir şeyi yapamayacak olmam, o şeyi arzulamadığım anlamına gelmez. Örneğin, seni temin ederim ki şu an gömleğindeki bütün düğmeleri tek bir hareketle açabilirdim. Tabii ki sonrasında seni yatağıma atabilmek isterdim. Ama bunun olanaksızlığının farkındayım ve sadece hayal etmeyi tercih ediyorum." Zorlukla yutkundum, konuşmaya devam etti. "Kaldı ki bence sen de hayal ediyorsun. İkimiz de sadece hayal ettiğimiz müddetçe benim, senin ve kocan için hiçbir sorun yok demektir. Eğer yanlış düşünüyorsam, lütfen söyle."

"Senin hakkında hayal falan kurmuyorum."

"Öyle mi? Ben senin hakkında fazlasıyla hayal kuruyorum ve seninle ne kadar iyi zaman geçirdiğimi tahmin bile edemezsin. Çok kısa bir süre içinde senin de benimle ilgili hayal kurmaya başlayacağına eminim," dedi ve arabadan indi.

Ben de onu takip ettim. Artık gülümsemiyor, ufak el çantamda bir şeyler arıyor numarası yapıyordum. Kolumdan sakin bir tavırla kavrayarak, "Rahatla, Valeria," dedi, "Biraz sohbet edip birkaç kadeh şarap içerek, caz dinleyeceğiz. Kocandan saklamak zorunda kalacağın hiçbir şey yapmayacağız yani. Yanlış bir şey yapmıyorsun."

Başımla onayladım. Kendimi daha iyi hissediyordum. Gereğinden fazla havaya girmiş olmalıydım. Víctor gibi her istediği kadım elde eden bir adamın benimle bir şey yaşamak için çaba sarf etmeyeceği belliydi.

Sonrasında gece o kadar hızlı aktı ki hangi ara sonlandı anlayamadım...

Beni eve bıraktığında saat gece yarısını vurmuştu. Akşam yemeği yemeden mideye indirdiğim üç kadeh şarap yüzünden hafif sarhoş olmuştum. Her ne kadar bu ifadeyi kullanmaktan zerre kadar haz etmesem de, muhteşem bir gece geçirmiştim. Hafif de tahrik olmuştum ve Adrián'ın uyanık ve neşeli olmasını diliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse şarap, gittiğimiz mekânın loş ışıkları, cazın seksi melodileri ve Víctor'un önlenemez çekiciliği içimde uzun za-

mandır hissetmediğim arzuları uyandırmıştı. Victor, karşısındaki kadını hiç zorluk çekmeden arzudan delirtebilecek bir yetiye sahipti. Tek yaptığı konuşurken yüzüne doğru eğilip, saçlarını ayırarak kulağına fısıldamaktı. Sadece bu bile tüm tüylerimin diken diken olmasına ve sutyenim içinde göğüslerimin dikleşmesine sebep olmaya yetmişti.

Víctor üzerinde kocaman ve ışıklı bir uyarı tabelasıyla gezmeliydi aslında...

Ben ne kadar istekli olursam olayım, kapıyı açar açmaz karşımda bulduğum karanlık daire ve horul horul uyuyan Adrián biraz keyfimi kaçırmıştı. Önce mutfağa girerek, buzdolabından bir iki şey atıştırdım. Sonra banyoya giderek dişlerimi fırçaladım ve makyajımı temizledim. Her zaman giydiğim pijamamı üzerime geçirmek üzereyken fikir değiştirdim ve siyah ipekten yapılmış havalı geceliğimi üzerime geçirdim.

Yatağa uzandığımda Adrián'ı uyandırmayı düşündüm, üzerimdeki geceliği tek bir hareketle çıkarıp atabilirdim... Derken aç kamına içilen şarap bir anda gözlerimi kapayıverdi.

Víctor'un dudakları boynumdan aşağı inerken, elleri tüm vücudumu okşuyordu. Nefesini ensemde hissedebiliyordum. Gömleğimden kopan düğmeler yere saçılmıştı... Vahşi bir tutkuyla öptü beni... Sonra iki eliyle göğüslerimi kavradı ve elimde olmadan inledim.

Üzerindeki kıyafetleri çıkardım. Kaç parça kıyafet giydiğini hatırlamıyorum ama bir dakikadan kısa bir sürede üzerine çıkmıştım bile. Adrián'la henüz sevgili olduğumuz dönemlerde gittiğimiz bir otelin süit dairesine benzer bir odada, yatağa

uzanmıştı Víctor. Karşımdaki Adrián değildi, hayır. Muhteşem çıplaklığıyla bir an önce içimde olmayı ve beni çıldırtmayı arzuladığını fısıldayan Víctor'du bu. Kucağına oturdum ve ereksiyonunun üzerinde hareket etmeye başladım.

Elleri tüm vücudumu kavrıyor, doğru noktaların her birine dokunuyordu. Pozisyon değiştirdik, bu sefer o üste çıkmış ve beni yatağın baş kısmına bağlamıştı. Bacaklarımla belini kavradım ve sert bir şekilde içime girmesiyle zevkten haykırmaya başladım. Oh, Tanrım, tam anlamıyla muhteşemdi!

Sonrasında bir anda dizlerimin üstünde buluverdim kendimi. Víctor arkama geçmiş, elleriyle göğüslerimi kavramış ve inleyerek üzerime eğilmeye devam ediyordu.

Daha fazla dayanamayacağımı düşünerek inlemeye başladım. Zevkten kendimden geçecek gibiydim.

Uyanacağımı fark ettim. Kendime sinir olmuştum, muhteşem bir orgazmı kaçıracaktım. Víctor'a hızlanmasını söylediğimde, inleyen dudaklarım kulaklarımda hissedebiliyordum. Her an hızlanan, yükselen, ritmik inlemelerimizin sonunda nihayet geliyordum, geliyordum ve Víctor da bir anlık haykırışla gelmişti...

Uyandım. Terden sırılsıklam olmuştum. Doğrularak oturdum. Adrián bu esnada uyanmış olmalıydı.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu uykulu bir tavırla.

"Hiç, bir kâbus gördüm," dedim bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak.

"Uyumaya devam et, her neyse bitti artık."

Yeniden uzandım. Kâbus... evet, bu bir kâbus olmalıydı. Kocam mutlu mesut bir şekilde ölü libidosuyla yanıma uzanırken, rüyama giren başka bir erkeğin beni kendimden geçirmesini açıklayacak başka bir kelime yoktu.

İTİRAF ET, SENİ GÜNAHKÂR

Gördüğüm rüya, tahmin de edilebileceği ve gayet ciddi temelleri olduğu üzere, kızlarla yiyeceğimiz akşam yemeği de göz önünde bulundurulduğunda, bir gerginlik konusu olarak kafamın tam orta yerine konumlanmıştı. Kızlarla buluştuğumda durum gerçekleşmemiş gibi davranamayacağım, "sadece" bir arkadaş olduğunu iddia ettiğim biriyle böyle bir rüya görmüş olmam konusunda sessiz kalamayacağımı bal gibi biliyordum.

Aslında gerçekten kötü bir niyetim yoktu Víctor'la ilgili. Her şey o loş ortamda dinlediğimiz, insanın içini bir hoş eden caz melodileri ve şarap kadehlerinden sonra oluvermişti. Öte yandan, içimi yakıp kavurmakta olan bu durumu paylaşabileceğim arkadaşlarımın olması beni rahatlatmıyor değildi. Ne de olsa hiçbir zaman sır tutabilen birisi olmamıştım. Sıklıkla içimi dökme ihtiyacı duyardım. Şayet durum gerçekten ciddi ve beni fazlasıyla geren bir durumsa, kız kardeşim veya annemle konuşurdum. Geri kalan tüm konuları bizim kızlara anlatırdım, onlar da sağ olsun, anlattığım her

konuya birbirinden tamamen farklı üç farklı bakış açısıyla cevap verirlerdi. Eğer üçü de bir konuda aynı fikre varırlarsa, haklı olduklarını sorgulamadan kabul ederdim. Kaldı ki hiçbir şey olmasa bile, yıllardır süregelen bir nevi grup terapisi olan buluşmalarımızı kalkıp sorgulamaya niyetim yoktu. Evet evet, bu akşam yemekte sökülecektim.

Ah, evet, içimi döktüğüm isimler arasında kocam Adrián'ın ismini saymadığım kimsenin dikkatini çekti mi acaba? Uzun bir zaman önce Adrián da sırdaşlarımdan biriydi, fakat kendisiyle ilgili konulara fazlasıyla gömülmeye başladığı anlardan birinde sırdaşım olmayı bırakmıştı.

Uyandığımda, Adrián'ın evde olmadığını fark ettim. Bizimkisi bir evlilikten çok yatak arkadaşlığı gibi bir şeye dönüşmüştü sanki. Stüdyoya ziyaretine gitmeyi düşündüm ama dikkatim dağıldı. Kafam karışıktı... Kaldı ki stüdyoya gitmeyi canım hiç istemiyordu. Adrián'la kaybettiğimiz yakınlığı yeniden kazanmaya çalışmak o kadar nahoş bir tecrübeydi ki, denememeyi tercih ediyordum... Ne demişler, göz görmeyince...

Koca bir tabak peynir ve domates soslu makarnayı mideye indirmeye başlamışken telefonum çalmaya başladı. Dergi ve yastıkların altında bir yerlerden gelen sesi takip ederek telefona ulaştım ve cevap verdim.

"Efendim?"

"Bugün aramamı beklemiyordun, değil mi?" dedi Víctor'un baştan çıkartıcı sesi telefonun diğer ucundan.

"Doğru, bugün senden haber almayı beklemiyordum. Ne de olsa hafta sonu," dedim, kızaran yüzümü elime geçirdiğim bir yastıkla anlamsızca kapatmaya çalışarak. Konuştuğum adam

dün gece rüyamda beni kendimden geçiren adamdı ne de olsa, "Kesin arkadaşlarınla ava çıkarsın diye düşünmüştüm."

Güldü. Doğal olduğuna inandırmaya çalıştığım sahte tavrım ona komik mi gelmişti acaba? Aslında asıl sormak istediğim beni ne diye aradığıydı... Tamam tamam, aslında asıl yapmak istediğim telefonu duvara fırlatarak, yatağın altına saklanmaktı.

"Avlanmak ifadesi biraz..." dedi gülerek.

"Korkunç, biliyorum. Affımı talep ederim, efendim."

"Affedildiniz, hanım efendi. Bugün için bir planın var mı?"

Birkaç saniye sessiz kaldım. Benimle bu kadar ilgilenmesine şaşırmıştım.

"Evet, kızlarla akşam yemeğine çıkacağız."

"Hadi ya. Sadece kızlar mı?"

"Evet, sadece kızlar."

"Hımm... Ben de orada olmak isterdim," dedi. Sesi doğrudan bacak aramla konuşuyor olmalıydı, çünkü dün akşamki karıncalanma hissi yeniden belirivermişti.

"İstersen hayalini kurabilirsin," diye karşılık verdim.

"Bunu yapacağımdan şüphen olmasın, gerçi ben ikimizi başbaşa hayal etmeyi tercih ederim... Baksana, kızlarla akşam yemekleri gece yarısına kadar sürer mi peki?"

"Hımm," dedim, ne söyleyeceğimi bilmeyerek. Böyle bir ısrarı beklemiyordum.

"Seni korkutmuyorumdur umarım?"

"Korkmak mı? Hayır, ama..." diye güldüm.

Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra çekinerek güldü.

"Seni rahatsız etmek istemem ama evde olacağım, görüşmek istersen ara lütfen."

"Victor," dedim kapatmasına izin vermeyerek.

"Efendim?"

"Beni neden aradın?" dedim gözlerimi kapatıp altdudağımı ısırarak.

"Çünkü seni aramak istiyorum... Seninle vakit geçirmek istiyorum... O kadar." İç geçirdi. "Uslu duracağıma söz verdim, evet ama içten içe neden seni düşünmekten vazgeçemediğimi çözmeye çalışıyorum..."

Sessiz kaldım. Başıma nasıl bir iş açıyordum böyle?

"Gördün mü, sessiz kalıyorsun. Artık beni arayacağın varsa da aramazsın," diye sitem etti.

"Seni arayıp aramayacağımı bilemiyorum ama seni aramasam bile bunun biraz önce söylediğin şeyle ilgisi olmayacak," diye karşılık verdim.

"Bu durum seni rahatsız etmiyor mu yani?"

"Bu durumun bir sorun olması için benim de olan bitenin gerçek olduğuna inanmam gerekir. Görüşmek üzere."

Korkudan bembeyaz kesilerek telefonu kapattım. Yatağın altına saklanmak istiyordum ama yatağın üstüne oturup kafamı yorganla kapatmakla yetindim.

Kızlarla randevumuza daha önceden kararlaştırdığımız saatte gittim. Nerea bizden önce gelmiş, her zamanki görkemiyle gelmemizi bekliyordu. Üzerinde yirmili yıllardaki elbiseleri andıran kısa ve bol püsküllü, dar bir elbise vardı. Ben giysem yer bezi gibi dururdu fakat mevzu bahis Nerea olunca biraz sonra

podyuma çıkacak bir manken izlenimi veriyordu işte.

Nerea'yla selamlaşır selamlaşmaz, Carmen ve Lola mekânın iki farklı ucunda beliriverdiler.

Carmen yüksek belli bir kot pantolon, üzerine yarı trasparan, dik yakalı, gri ve desenli bir bluz giymişti, pek *yetmişler* havası taşıyordu. Lola beli düşük siyah bir pantolon, üzerine de dekoltede bonkör siyah bir bluz geçirmiş, kırmızı topuklu ayakkabılarıyla *Grease*'den Olivia Newton John'un seksi bir versiyonunu andırıyordu. Evet, arkadaşlarım her zaman olduğu üzere muhteşem görünüyorlardı fakat diğer zamanların aksine, bu sefer üzerimdeki ahı gitmiş vahı kalmış kıyafetlere endişelenen, tişörtünün kırışıklıklarını düzeltmekten olan bitene dikkat edemeyen Valeria o gece orada yoktu; çünkü bu sefer ben de bol iltifat aldığım kırmızı ipek bir bluz, bilek hizamda biten dar bir kot ve siyah renkli ve yüksek topuklu ayakkabılarımla, en az onlar kadar iyi görünüyordum.

Üçünün de bana bakıp gülümsediklerini fark etmiştim. Eskiden tanıdıkları, gösterişli Valeria'nın geri dönüşüne sevinmişe benziyorlardı.

Her zamanki masamıza oturup şaraplarımızı ısmarladıktan sonra, üçü de şapşal bir ifadeyle bana bakmaya başladılar. Evden çıkmadan önce kirpiklerime varıncaya kadar süslenmeye başlamış olmamın arkasında yatan nedeni anlatmamı bekliyor olmalılardı. Ah, bir de buluşmadan önce Lola kesin her birini arayıp benimle Víctor arasındaki "ilişki"den bahsetmiş olmalıydı. Acaba Adrián'ın annesini de aramış mıydı?

"Hadi, Valeria, çıkar bakalım ağzındaki baklayı!" diye lafa girdi Carmen.

"Anlatacak bir şey yok," dedim sert bir tavırla.

"Dün yeniden buluşmadınız mı?" diye sordu Lola.

"Evet, ama buluşmak deyince kulağa pek garip geliyor. Garip bir durum olmadı halbuki."

"Yalan atmaya devam etmeden önce biraz önce Carlos'la konuştuğumu ve Víctor'un bu akşam olur da sen ararsın diye dışarı çıkmayacağım öğrendiğimi söylemek isterim," dedi Lola gözlerini açıp ellerini havaya kaldırıp sallayarak.

"Bu akşamüzeri de bana, sürekli beni düşündüğünü söylemişti," dedim, gözlerine bakmadan gülümseyerek.

"Bu yaptığın çok nahoş bir hareket, Valeria, aranızda hiçbir şey olmayacağını bildiğin bir erkeğe ümit veriyorsun," dedi Nerea, sinirli bir tavırla.

Aramızda hiçbir şey olmayacaktı, değil mi?

"Biraz hayal kurmasına izin versene, Nerea! Bunda ne kötülük var?" diye çıkıştı Lola.

"Bence Nerea haklı... Dün akşam yeterince hayal kurdum zaten," dedim göz kırparak.

"Bu tam olarak ne demek bakayım?" diye haykırdı Carmen heyecanla.

"Dün gece rüyamda Víctor'u gördüm, en ateşli haliyle."

Nerea ve Carmen şaşkınlıkla ellerini çırptılar, Lola ise etkilenmemişti.

"Normal! Sizin şaşırmanız da onu tanımadığınızdan. Adam ayaklı aşk makinesi resmen."

"Peki ne gördün rüyanda?"

"Şey, işi pişirdiğimizi," dedim tavana bakarak.

"Detayları duymak istiyoruz, canım, o kadarını tahmin etmiştik zaten," diye ısrar etti Carmen.

"Ooof! Bildiğin Kamasutra'yı işte."

"Allah özenerek yaratmış, her bölgesini. Bir Yunan Tanrısı gibi sevişiyor hem de," dedi Lola, bir sigara yakarak.

"Onunla yattın mı yoksa?" diye sordu Nerea, sakin bir tavırla.

"Birkaç yıl önce."

"Bir kapı önünde," diye ekledim.

"Bu gizli bir bilgiydi, Valeria," dedi Lola sinirli bir tavırla. Gizliymiş, tabii canım. Ben söylemeseydim, önümüzdeki on saniye içinde kendisi aynı şeyi söylemeyecekmiş gibi.

"Hangi kapı önünde?" diye sordu Nerea ürkerek.

"Aman! Ne bileyim! Bir kapı önünde işte! Şehir merkezindeki apartmanlardan biriydi... Belki de annenin kapısının önünde yapmışızdır!"

Nerea gözlerini devirdi ve sonrasında konuşmama devam etmem için bana döndü.

"Her neyse, burada asıl söylemem gereken iyi vakit geçirdiğimiz. Daha ötesi yok."

"Daha ötesi olmadığı müddetçe sorun yok," dedi Nerea, peçetesini katlayarak kucağına koyarken.

"Kızlar, yapmayın ama ben Adrián'la evliyim. Hayattan daha başka ne isteyebilirim ki!" Yeniden sarhoş mu olmuştum, yoksa Víctor'la olan rüyanın verdiği sarhoşluğun etkisinde miydim bilemiyorum ama söylediklerimde gayet ciddiydim.

"Bu belirsiz ve içimi bayan yorumlarına rağmen, sana şu kadarını söyleyeyim. Sakın evine gideyim deme. Ev res-

men bir seks malikânesi gibi. İçeri girersen, onunla yatmadan çıkamazsın," dedi Lola.

"Kaç kez yattınız Tanrı aşkına?" dedim kaşlarını kaldırarak.

"İki... galiba... Yoksa üç müydü? Yok, yok, dört. Aman, bilmiyorum. Bir sefer kapı önünde, bir sefer de koltukta, koltuktan eminim. Hangisi daha iyi geçti onu tam hatırlamıyorum," diyerek gözlerini devirdi.

İkisini çıplak, terli, inleyen bir halde düşünmek içimde açıklanmaz bir kıskançlık uyandırmıştı. Ama buna rağmen kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Her neyse, konu kapanmıştır. Başka bir şeyden konuşalım artık," dedim.

Bunun üzerine Carmen, Borja'yla aralarında mevcut olmayan cinsel hayatlarından bahsetmeye başladı, ardından Nerea'nın sevgilisiyle düzeyli ilişkisini dinledik. Ah, bir de Lola'nın yeni sevgilisi ve Sergio'nun kıskanmasından da bahsettik haliyle. Evet, çok eğleniyorduk ama neden bilmiyorum, içten içte dışarı çıkıp Víctor'u aramak, onunla bir kadeh daha içmek istiyordum... Eğlenceliydi, yakışıklıydı, kibardı, cennetten bir parça gibi kokuyordu ve kendimi bir kraliçe gibi hissetmemi sağlıyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmeyi arzulamam gerçekten garip miydi?

Eve döndüğümde saat iki olmuştu ve kapı önünde on dakika kadar durup düşündükten sonra, yukarı çıkmaya karar verdim. Víctor'u aramak için çok geç olmuştu. Onu neden aramadığımı açıklayan bir mesaj atma gibi bir zorunluluğum da yoktu.

Eve girdim, yatağın yanında üstümü çıkardım ve Adrián'ın yanına uzandım. Yağmur ormanlarından fırlamış bir

sürüngen edasıyla sürünerek, kolunun altına girmeyi başardım ve başımı göğsüne yasladım. İçten içe özlüyordum kocamı. Ah, bir adım atsaydı gerisini ben getirecektim ama...

"Nasıl geçti?" diye fısıldadı uykulu bir sesle.

"Her zamanki gibi. Dedikodu, dedikodu, dedikodu."

"Beni özledin mi?" dedi, koluyla belimi kavrayarak.

"Çok."

Adrián beni kendine yaklaştırıp, dudaklarıma masum bir öpücük kondurduğunda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi olmuştum. İlk öpücükten sonra bir yenisi geldi, bu sefer daha tutkuluydu. Vücudum önündeki fırsatı kaçırmamak istercesine, tamamen uyanmış ve irkilmişti. Üzerine çıktım ve kasıklarının üzerinde doğmakta olan minik bir ereksiyon hissettim. Hafifçe inledim. Adrián beni öpmeye devam ediyordu... Elini alıp göğsüme yasladığımda, geri çekildi.

"Valeria, saat sabahın ikisi."

"Ve?"

"Çok yorgunum, canım istemiyor."

Canım istemiyor mu? Saat sabahın ikisi mi? Nasıl yani? Son aylarda fazlasıyla özlediğim kocamla işin hakkını veren bir gece ne kadar iyi gelirdi halbuki...

Elden bir şey gelmeyeceğini anlayarak yanına uzandım ve aşağılanmışlık duygusunun getirdiği öfkeyle bir kavga çıkartmamak için derin bir nefes aldım. Adrián'sa, sanki hiçbir şey olmamış gibi sırtını döndüğü gibi birkaç saniye içinde horlayarak uyumaya devam etti. Bense tüm geceyi kafamdaki tilkileri kovalayarak geçirecektim.

* * *

Sonunda uykuya dalmayı başardıktan çok kısa bir süre sonra, pencereden tam suratıma gelen sinir bozucu bir gün ışığı yüzünden uyandım. Adrián'a seslendim, ama günlerden cumartesi olduğunu unutmuş olmalıydım. Adrián ve iş arkadaşları için tüm cumartesiler, hele ki şimdiki gibi bir sergi arifesinden bahsediyorsak, hafta içi gibi sıradan bir iş günüydü. Lanet olası sergi.

Sabahın on biri olmuştu bile ve bilgisayarın karşısına oturursam epi topu üç saçma sapan cümle yazdıktan sonra, yazdığım her şeyi silecek, arkasından önce ekrana, sonra evrene saydırmaya başlayacaktım. Banyoya girdiğimde önceki gece gördüğüm erotik rüyayı hatırladım ve içinde bulunduğum gerçek ilişkinin hangi ara bu kadar umutsuz bir hal aldığını düşündüm. Aynadaki yansımama uzun uzun baktım, sormaktan dahi korktuğum bir soru vardı aklımda, acaba artık Adrián'a çekici gelmiyor muydum? Vücudumda kayda değer bir değişiklik olmamıştı aslında, ama belki de Adrián, Alex gibi genç kızların peşinde koşan bir adamdı ve ben olgunluğa erişinceye kadar fark edememiştim. Dudağımı ısırdım. Hayır. Hayatta olmaz. Olan biteni düşünüp kendimi harap edecek değildim. Bir önceki gece olan talihsiz reddedilme anını sineye çekip yeniden deneyecektim. Yalnızca yirmi sekiz yaşındayım, lanet olası!

Kendime verdiğim o gazla duşa girdim ve arkasından güzelce süslenerek Adrián'ı stüdyosunda ziyaret etmeye karar verdim. Dar paça bir kot pantolon ve Adrián'ın hayran olduğu siyah

Rolling Stones tişörtümü giydim. Havalar ısınmaya başlıyordu.

Metroda üç durak, bir aktarma, on beş dakikalık bir yürüme sonrasında stüdyonun kapısına varmıştım. Tüm dünyadan izole edilmiş bir bodrum katını kiralamışlardı. İçeriye ofis havası veren bir masa ve sandalye, arkasında yer alan dolapta da daha önceki proje ve yapılan işleri gösteren arşiv duruyordu. Tüm stüdyoda kelimenin gerçek anlamıyla düzenli olan tek yer işte bu ofis havası verilmiş kısımdı, ne de olsa gelen bütün potansiyel müşteriler burada ağırlanıyordu. Odanın arka tarafında Ikea'dan alınmış siyah bir kanepe ve film karelerinden alıntı desenlerle bezenmiş yastıklar vardı.

Koca stüdyoda toplam iki kapı vardı. Bir tanesi ufak bir lavaboya, diğeriyse karanlık odaya açılıyordu. Adrián eski okul fotoğrafçılardandı, kendi fotoğraflarını kendi karanlık odasında hazırlamayı seviyordu.

Adrián nihayet kapıyı açtığında, yanaklarım güneşten kızarmıştı bile. Gerçi tek sıcaklayanın ben olmadığını fark etmem uzun sürmemişti, bu yargıya varmamda kapıyı üstsüz ve terden sırılsıklam bir şekilde açan Adrián'ın da faydası dokunmuştu tabii ki.

"Seni beklemiyordum. Girsene," dedi, yeniden içeri girerek.

"Klima mı bozuldu?"

"Karanlık odada çalışırken klimayı açmayı sevmediğimi biliyorsun."

"Bir sorun mu var?" diye sordum, aramızdaki garip hissiyata anlam vermeye çalışarak.

"Hayır, sadece gelmeni beklemiyordum," dedi, ellerini

pantolonunun cebine sokup omuzlarını silkerek.

Lanet olası. Karşımdaki adam kocamdı. O kadar çekiciydi ki, ama bana bir o kadar da uzaktı...

"Biliyorum ama biraz birlikte olmayı istedim, fena mı yani? Eskiden olsa böyle demezdin. Sana yardımcı olabileceğim bir şey vardır kesin," dedim, gülümseyerek.

"Aslına bakarsan hayır, fotoğraflar kurumak üzere..."

"Karanlık odadasın demek? Karanlık odaya girmeyeli bir asır olmuş gibi hissediyorum! Son zamanlarda senin de dijital kullandığını düşünmüştüm..."

"Evet, ama arada sırada eski alışkanlıklara dönüyor insan."

Kollarımı boynuna dolayarak, vücuduna yaklaştım. Kalbim, yerinden fırlayacak gibiydi. Önceki gece yüzünden hâlâ kötü hissediyordum ama karşımdaki adam herhangi birisi değil, kocamdı. Dudaklarından öpmeye başladığımda gözlerini bile kapatmadığını fark ettim ve neler olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan, beni yeniden durduruverdi.

"Valeria..."

"Şimdi ne var?" dedim iç geçirerek.

"Yalnız değiliz."

"Nasıl yani?"

Yarı aralık duran karanlık odanın kapısına doğru kaydırdım bakışlarımı. Birkaç saniye içinde kapı tamamen açıldı ve içeriden kim çıktı dersiniz? Evet, Alex. Karı koca arasındaki "mahremiyet"i bozduğu için utanmışa benziyordu. Ama bu, kapının önünde, üzerinde ince ötesi kıyafetleriyle dikilmekte olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Üzerinde ufacık bir kot etek

ve iç çamaşırını belli eden kolsuz bir siyah tişört vardı.

"Merhaba, Valeria."

"Merhaba, Alex."

Bakıştık. Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim bir an. Fakat hemen ardından, bunun pek iyi bir fikir olmadığına karar vererek, kendimi sokağa atıp ağlamanın daha uygun olacağına karar verdim.

"Tamam, o zaman, sizi hamamınızda yalnız bırakayım, işiniz başınızdan aşkın görünüyor," dedim, çantamı omzuma asarak.

"Valeria." Adrián beni çok iyi tanıyordu ve sinirlendiğimi anlamış olmalıydı. "Alex, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Buna gerek yok. Konuşmamız gereken her neyse bunu eve döndüğünde konuşuruz," diye karşılık verdim.

Kapıyı açtığım gibi kendimi sokağa attım. Bir anda ikisinin terli vücutlarını yan yana hayal ettim... Henüz metronun girişine varmamıştım ki, neredeyse doğal bir refleksle elimi çantama attım ve telefonumu çıkardım. Kimi arayacağımı düşünürken, ellerimin hafifçe titremeye başladığını fark ettim. Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Numarayı çevirdim ve sadece iki kez çaldıktan sonra karşı taraf cevap verdi.

"Selam!"

Tek başına bu ses, beni kendimden geçirmeye yetiyor gibiydi.

"Selam, Víctor."

"Dün gece aramadın," diye kibarca çıkıştı.

"Haklısın, seni şimdi arıyorum. Meşgul müsün?"

"Senin için asla. Seni nereden almamı istersin?"

"Adresini ver. Bir saate oradayım."

Víctor ellerini hevesle ovuşturmuş olmalıydı o an. Bense ne düşüneceğimi bilemiyordum.

VÍCTOR VE VALERIA

Önce eve uğrayıp üstümü değiştirdim. Víctor beni bu kılıkta göremezdi, değil mi? Bağımsızlığını ilan eden saç tutamlarını düzene soktum; yeşil, uçuş uçuş bir elbise, topuklu bir çift ayakkabı giydim ve sokağa inip bir taksi çevirdim.

Víctor'un dairesine vardığımda, onu, suratında fazlasıyla aşikâr bir gülümsemeyle beklerken buldum. Tanrı affetsin ama bu adamın bir barda veya bir sokakta attığı gülümsemeler resmen günah içerikliydi. Evine girdiğimdeyse tüylerim diken diken olmuştu.

Beni belimden kavrayarak, yanağıma bir öpücük kondurup saçımla milisaniyede oynamayı her zamanki gibi başararak, oturma odasına doğru ilerledi.

"Bu şerefi neye borçluyum, bakalım? Yanlış anlama, seni görmeye bayılıyorum ama sanmıştım ki," dedi gülümseyerek.

"Canım istedi, diyelim."

"Duymak istediğim tek açıklama buydu."

Lola'nın anlattıklarına kalsa, antresi kırmızıya boyan-

mış, deri koltuklarla döşenmiş, seks oyuncakları ve prezervatiflerle dolu bir ev canlanırdı gözünüzde ama durum, bunun tam aksiydi.

Modern, elden geçirilmiş ve mümkün olabildiğince *cool* tasarlanmış iki odalık bir stüdyo daireydi bu. Ev işleri için bir yardımcı tutmuş olmalıydı, yoksa her şeyin bu kadar temiz olduğu bu evi tek başına idare ediyor olması imkânsızdı.

Siyah bir polo tişört ve bir kot pantolon giymişti. Her zamanki gibi baştan çıkartıcı kokuyordu. Hafif titredim, o derece diyorum.

Mutfak taburesine usulca oturduktan sonra, muhteşem bir kadehte bir *dry martini* hazırlamasını izledim. Onunla birlikte olduğum her an, kendimi iyi hissediyordum. Adrián'la birlikte geçirdiğim anlardaki gerginlikle kıyaslandığında, cennette gibiydim.

"Aç mısın?" diye sordu, kadehi uzatırken.

O an saatin kaç olduğunun dahi farkında olmadığımı fark ettim. Belki de misafirliğe gelinmemesi gereken bir saatte dalıvermiştim evine. Günün her saati bana zaman ayırabileceğinden nasıl bu kadar emin olabilmiştim ki?

"Hayır. Kusura bakma, saatin farkında bile değilim," dedim, utanarak.

"*Suşi* sever misin?" dedi, her zamanki baştan çıkarıcı gülümsemesiyle.

"Bayılırım," dedim, bir nebze rahatlayarak.

"Şehrin en iyi Japon lokantasının üstünde oturmak gibi bir lükse sahibim. Eve servis de yapıyorlar ayrıca," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Süper ama ben ısmarlıyorum."

"Hiç sanmam."

Yemek gayet normal bir havada geçti. Víctor suşi almak için masaya doğru her uzandığında salyalarımın yerlere kadar akmasına rağmen... *Suşi*'nin yanında Japon biralarını devirdikten sonra, mutfağındaki kahve makinesinde iki *espresso* hazırladık. Arkasından elimizde kahvelerle salona geçtik ve tıpkı iki eski dost gibi, yerlere serilmiş şahane yastıkların üzerine oturarak sohbet etmeye başladık. Her şey gayet normal gibi görünse de, her ikimiz de olan bitenin fazlasıyla farkındaydık: Ben, kocasıyla kavga etti diye önüne gelen ilk erkekle yatarak kendini teselli etmeye çalışan kadınlardan değildim. Víctor, sonunda dayanamayarak kaşlarını kaldırdı ve çarpık bir gülümsemeyle konuya dalıverdi:

"Baksana, kocan şu an benimle birlikte burada olmandan rahatsız olmuyor mu?"

"Rahatsız olmasını gerektirecek bir durum yok."

"Hâlâ aynı fikirde misin?" dedi. Bir an önceki geceki rüyayı hatırladım ve elimde olmadan kızardım. "Kızardın! Endişelenmem gereken bir durum mu var?" diye sordu gülümseyerek.

"Yok canım."

"Kocanın endişelenmesini gerektiren bir durum mu o zaman?"

"Hayır. Onun endişelenmesi gereken başka şeyler var."

"Bırak tahmin edeyim," dedi ayağa kalkıp, CD çalarına bir CD yerleştirirken. Tüm odayı hâkimiyeti altına alan hafif bir müzik duyulmaya başlamıştı.

"Neyi tahmin etmek istiyorsun?"

"Evde huzursuzluk mu var?"

"Öyle de denilebilir," dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Bak sen... Bir nevi medyum olmalıyım. Peki huzursuzluğun neden kaynaklandığını sorabilir miyim?"

"Çalıştığı stüdyoya uğradım ve üzerinde tişörtü yoktu. Kıyafet konusunda gayet rahat olan asistanı da onunla beraberdi üstelik." Konuşmak istemesem de, kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyor gibiydi.

"İş üstünde mi yakaladın yoksa onları?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır ama kocamın, ufacık etekleri ve sutyenleriyle ortalıkta dolaşan yirmilik kızların yanında tişörtünü çıkarmasından hoşlanmıyorum. Her neyse bu konudan bahsetmek istemiyorum."

Elini birkaç günlük tıraşı gelmiş olan kirli sakalında gezdirdi, dudağını ısırdı ve usulca fısıldadı:

"Peki bana neden daha önceki gibi bakmadığından bahsetmek ister misin?"

Gülümsedim.

"Sana öyle geliyor. Her zamanki gibi bakıyorum işte."

"Hayır, bir şeyler farklı bu sefer... Gergin görünüyorsun."

"Sırtım ağrıyor, ondandır, uzun saatler bilgisayar karşısında oturduğum için," dedim, gözlerimi yerden kaldırmayarak.

Kahkahayı patlatıverdi ve bir saniye bile geçmeden arkama geçmiş, bir eliyle sırtımı, bir eliyle de boynumu incelemeye başlamıştı bile. Zevkten inlemek üzereydim.

"Pek bir sıkıntı yok kaslarında."

"O kadarını bilemem. Ama bayağı ağrım var," dedim.

"Çok garip."

Birkaç dakika boyunca boynuma masaj yaptı, sonrasında elleriyle enseme ve kafatasıma doğru ilerledi. Ayakkabılarımı çıkarıp anın tadını çıkarmaya karar vermiştim ki, "Elbiseni çıkarsan daha rahat olur, aslında" deyiverdi.

"Abartma," dedim gülerek.

"Denemek zorundaydım."

"Bir masaj uzmanı olsaydın, giyinik olup olmadığım umurunda olmazdı. Senin aklın başka yerde olmalı."

"Evet. Tam da dediğin gibi. Ben ne fizyoterapist ne de masaj uzmanıyım. Ama buna rağmen nerede durmam gerektiğini tahmin edebiliyorum."

Yeniden sustuk. Nefesini boynumda hissedebiliyordum. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, o an hayalini kurduğum tek şey, boynuma bir öpücük kondurması, ardından her yerimi öpmesi ve yere serilmiş o muhteşem halının üzerinde beni becermesiydi.

"Biliyor musun? Benimle herhangi bir fiziksel temasa geçmekten çekineceğini düşünmüştüm," dedi, kulağıma usulca fısıldayarak.

"Çekiniyorum zaten. Seni neredeyse hiç tanımıyorum," dedim gözlerimi kapatarak.

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona doğru döndüm ve gözlerine baktım.

"Bu, nereden baktığıma göre değişir."

"Beni gerçekten zorluyorsun," dedi, nefis dudağını ısırarak.

Vücudumu tamamen ona doğru döndüm ve kollarımı, dizkapaklarına koydum. "Fazlasıyla, hem de," diye ısrar etti.

"İsteyerek yapmıyorum," diye karşılık verdim. Ağzımdan mantıklı kelimeler çıkmasına rağmen ellerim vücudumun geri kalanından bağımsızlığını ilan etmiş olmalıydı, çünkü ellerim kot pantolonundan yukarı, kaslarını hissedebileceğim bir yere doğru kayıvermişti.

"Ne kadar çekici olduğundan haberin var mı acaba?" dedi yüreğimi hoplatan bir fısıltıyla.

"Saçmalama," dedim. Ağzımdan çıkanlara rağmen ellerim hâlâ kaslı bacaklarında takılı kalmıştı.

"Saçmalamıyorum. Seni düşündükçe lanet olası bir ergen gibi hissediyorum," dedi, sağ elimi okşamaya başlayarak. Bileğimi hafifçe okşadıktan sonra elimi bıraktı. Göz göze geldik ve benim de söylemek üzere olduğum şeyi o söyleyiverdi, "Belki de evine, kocanın yanına gitmeli ve işleri yoluna koymaya çalışmalısın, değil mi?"

Ayağa kalktım. Víctor da beni takip etti. Ah, Tanrım, ne kadar da yapılı bir vücudu vardı öyle!

"Sebebini sormayacak mısın peki?" dedi son anda, eliyle belimi kavrayarak.

"Hayır. Sormama gerek yok çünkü haklısın. Yapmam gereken şey..."

"Aslında gitmeni istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ah, hayır. O zaman, neden gitmemi söylüyorsun?"

"Çünkü benim bile bir sınırım var, Valeria. Çünkü kendini bu kadar kötü hissetmene sebep olan o dangalak kocana sinir oluyorum."

"Adrián bana kendimi kötü hissettirmiyor."

"Öyle mi? Sana dokunmayalı yıllar geçtiğine kalıbımı basarım..."

Hay Allah. Konu bir anda nasıl oraya gelmişti öyle? Elini uzatarak omzumu hafifçe okşadı. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır," dedim, gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek.

Víctor bana doğru bir adım attı, eliyle saçlarımı kulağımın arkasına iterek, usulca fısıldadı:

"Benden bir mesaj iletmeni istiyorum kocana. Benim bu kadar uslu davranmamı hak etmediğini söyle ona. Ah, senin bu kadar uslu davranmanı hak etmediğini de söyle. Eğer o olmasaydı, sabaha kadar sevişiyor olacağımızı söyle. Biraz silkelensin ve kendine gelsin. Çünkü günün birinde onun hâlâ var olup olmadığını umursamaktan sıkılacağım."

Kendimi bir adım geriye çekerek gözlerine baktım. Dudaklarım hafif aralanmış, zorlukla alabildiğim nefesim dışarı çıkmaya çalışıyordu. Buradan bir an önce ayrılmalıydım...

"Lanet olsun," diyebildim sonunda.

"Bence de," dedi, gözlerini benden ayırmayarak.

Çok yoğun ve zor bir an yaşamıştık. Bu şekilde yanından ayrılmak istemiyordum. Gözlerimi arkamızda kalan kanepeye diktim ve yaramaz bir tavırla kıkırdadım.

"Lola'yla işi pişirdiğiniz kanepe bu muydu yoksa?"

Víctor çekici bir kahkaha patlatarak, "Hangisi daha fena, bilemiyorum," dedi, "Lola'nın her şeyi anlatmış olması mı, yoksa senin bu kadar patavatsız olman mı?"

O kahkaha sayesinde, Víctor'un hayatlarının sonuna

kadar birlikte olacak bir kadın arayan sevimli erkeklerden değil, hafta sonları bellerine dolayabilecekleri bir çift bacak arayan erkeklerden olduğunu hatırlayabildim.

"O kanepe, bu kanepe, değil mi?" diye ısrar ettim.

"Evet, aynen öyle."

Gözlerimi bir anlığına kanepeye diktim, aralarında olan biteni hayal etmekten alamamıştım kendimi.

"Yoksa hayal mi ediyorsun?" dedi, ellerini pantolonunun ceplerine sokarken.

"Hayır, canım, olur mu hiç öyle şey. Kendini fazla önemli sanıyorsun."

"Dilerim Lola, performansımın hakkını vermiştir sana anlatırken."

"Öyle yaptı, merak etme. Senden rüşvet aldığından bile şüphelendim bir an."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ve, "Öyle mi?" diyerek beni yeniden belimden kavradığı gibi kendisine çekiverdi.

"Lola'nın anlattığına göre," diye devam ettim.

"Evet?"

"Yok bir şey."

"Hadi ama!"

Göğsüne yaslandım.

"Bunu sana söylememeliyim aslında," dedim, tişörtünü hafifçe okşayarak.

"Ama söylemek istiyorsun."

"Evet, çünkü ne tepki vereceğini görmek istiyorum."

Gülmeye başladık. Víctor, ellerini kalçama doğru indirmişti bile.

"Yatakta bir Yunan Tanrısı olduğunu söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet, daha yeni başlamışken üç kez olduğunu anlattı."

"Peki sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana bu kadar fazla dokunmaman gerektiğini."

"Şu an aklımdan nelerin geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. İstersen anlatabilirsin."

Birbirimizin vücuduna iyice yapışmış gibiydik, bir nevi soyunmadan sevişme sayılabilirdi bu. Saçımı okşadı ve "Henüz durabilecekken, durmanı tavsiye ederim. Yoksa kendimi tutamayabilirim."

"Bir şeyler hissettim bile," dedim, kalçalarımda hissettiğim ereksiyonuna atıfta bulunarak.

"Lola'ya, sana yapacaklarımın yarısını bile yapmadım."

"Ortam biraz fazla mı sıcak sanki? Sana da öyle gelmiyor mu?" dedim, kendimi hafifçe geri çekmeye çalışarak.

"Biraz, evet."

"Artık gitmeliyim," dedim, ciddi bir tavır takınmaya çalışarak.

"Seni çırılçıplak soyup duvara dayayarak sevişmeye başlamadan gitmelisin bence de," dedi inleyerek.

Vay anasım. Bana mı öyle geliyordu yoksa iç çamaşırlarım kendiliğinden dışarı çıkmak için harekete mi geçmeye başlamışlardı?

"Bence gereğinden fazla sıcak oldu burası," dedim, kendimi iyice geriye çekip kapıya doğru yönelerek.

Victor önüme geçerek kapının önünde dikiliverdi.

"Özür dilerim, söylememem gereken bir şey söyledim."

"Evet, söylememen gereken bir şeydi. Ben çok duygusal bir insanım, sonra bir yığın kâbus görüyorum, bunu biliyor muydun?" dedim, kirpiklerimi arka arkaya kırpıştırarak.

Bir anlık sessizlikten sonra dudakları yeniden şehvetle büzüldü.

"Rüyalarına giriyorum demek."

"Orası beni ilgilendirir."

"İyi iş çıkardığıma eminim."

"Orası da beni ilgilendirir," dedim, gülümseyerek.

"Daha fazla detay vermek için ne istersin?"

"Senin verebileceklerinden çok daha fazlasını."

"O zaman şöyle diyeyim, eğer sorularıma cevap verirsen, öpüşmeden gitmene izin verebilirim."

"Bu numaraları başka kadınlarla dene bence."

"Hadi ama gitme," dedi, "benimle kal."

"Hoşça kal," dedim, kapıyı açarken.

"Akşama konuşuruz," dedi, kapı eşiğine yaslanarak.

"Cevap vereceğimi sanmıyorum."

Aman... aman... Tam bir tutku oyununa dönüvermişti olay.

Eve dönüş yolunda hiçbir şey düşünmedim. Kafamda binbir farklı tilki dolaşıyor, yüzüme oturmuş şehvetli sırıtma, Víctor'un yalnızca birkaç fısıltıyla beni ne kadar dişi ve çekici hissettirdiğini inkâr etmeme engel oluyordu. Arzulandığımı hissetmek o kadar iyi gelmişti ki... Kendimi uzun süredir bu kadar kadınsı hissetmemiştim. Vücudumda dolaşan mutluluk hor-

monları öyle bir seviyeye çıkmış olmalıydı ki, Adrián'ın evin önünde park ettiği motosikletini görmemiştim bile.

Eve girdiğimde Adrián koltuğa oturmuş, camdan dışarıyı seyrediyordu. Anahtarları kapının arkasına bırakarak, ayakkabılarımı çıkardım. İçeri girdiğimde beni neyin beklediğini tahmin etmek zor değildi.

"Seni neredeyse yirmi kez aradım," dedi, buz gibi bir sesle. Biraz sonra başlayacak konuşmanın pek ılımlı geçmeyeceği belliydi.

"Telefonumu kapatmıştım."

"Neredeydin?" dedi, aynı gergin ve soğuk tonla.

"Buralarda."

"Kızları aradım. Nerede olduğuna dair hiçbirinin fikri yoktu," bana doğru döndü, üzerimdeki kıyafetleri inceledi ve "ah, şu arkadaşınla mıydın yoksa?" dedi.

"Evet, bir şeyler yemeğe gittik," dedim, çantamı yere bırakıp saçlarımı dağıtarak.

"Beni rahatsız etmeye mi çalışıyorsun, Valeria?"

"Benimle ilgilenmek için fazla meşgul olduğunu söyleyen sendin."

"Arkadaşın da istediğin tüm ilgiyi göstermek için bir köşede bekliyordu zaten, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun? Beni kıskanıyor musun yoksa?" dedim, sakin bir tavırla duvara yaslanarak.

"Hayır. Ama ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum ama bu konu karşısında sakin kalabileceğimi sanmıyorum."

"Peki sence benim sakin kalabilmem olasılık dahilinde mi?" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Aptal olma, Valeria," dedi, gözlerini devirerek.

"En azından arkadaşlarımla birlikteyken üzerimi çıkarmadığımı biliyorum."

"Klima açık olmadığında ne kadar sıcak olduğunu biliyorsun stüdyonun! Ufak bir kız çocuğu gibi davranıyorsun."

"Neden kızgın olduğum hakkında en ufak bir fikrin dahi yok, değil mi?"

"Yanılıyorsun. Neden kızgın olduğunu bal gibi biliyorum, seni on yıldır tanıyorum ben!" diye bağırdı. Ne kadar olduğunu hatırlayamayacağım kadar uzun bir süreden sonra Adrián sesini yükseltmişti. Karşılık vermezsem, yeniden içine kapanarak, bir bahane bulup evden gideceğini düşündüm. Lakin henüz ağzımı açmaya fırsat bulamadan, birkaç kekelemeden sonra derin bir nefes aldı ve, "Valeria," dedi, "ben Süpermen değilim. Benden çok fazla şey bekliyorsun. Aynı zamanda müşterilerimi memnun edip, Almeria'ya hazırlanıp, sergiyle ilgili işleri halledip, her gece seninle sevişemem."

Bu son söylediğini ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Her gece mi?" dedim, silkinerek.

"Evet, her gece."

"Bu söylediğine bakılırsa, en azından bir gece sevişmiş olmamız gerekmez mi?"

"Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?" dedi, dudağını ısırıp kollarını kavuşturarak.

"Benden kaçtığını."

"Yanılıyorsun," dedi, eliyle saçlarını tarayarak.

"Nasıl? O zaman neden aylardır bana dokunmadığını söyleyebilir misin?" dedim, kırılmış bir ifadeyle.

"Daha geçen gün birlikte olduk ya."

Adrián cinsellikten bahsetmekten hiç hoşlanmazdı, konuşmanın gittiği yerden rahatsız olduğunu biliyordum.

"Onu birlikte olmak olarak mı görüyorsun?" dedim, yargılar bir edayla.

"Senin kadar enerjim yok benim."

"Nedenini anlatabilirsen sevinirim."

"Çünkü senin gibi süresiz kafa izninde değilim, Valeria!" diye bağırdı. Şok olmuştum ve Adrián da yüzümdeki ifadeyi görmüştü, fakat aldırış etmeden devam etti, "istediğin saatte yatıp kalkıyorsun, iki kelime dahi yazdığın yok, evi baştan savma bir şekilde toparlıyorsun, buzdolabını sadece canın bir şey istediğinde dolduruyorsun ve sabahlara kadar canın her kiminle isterse onunla dışarıya çıkıyorsun. Birbirimizi neredeyse hiç gördüğümüz yok ve eve nefesin alkol kokmuş sarhoş bir şekilde döndüğünde üzerine atlamamı mı bekliyorsun? Delilik bu!"

Karşılık verebilmek için söyleyeceğim kelimeleri dikkatlice seçmem gerekiyordu. Çünkü bu durumdan nefret etsem de, söylediklerinde haklılık payı vardı.

"Haksızlık bu, Adrián."

"Olabilir ama ben böyle düşünüyorum."

"Benim hayatım bu artık. Hoşuna gitmiyorsa yapman gereken biliyorsun," dedim; pasif agresif bir edayla.

"Peki ya sonra? Sonsuza kadar ilk romandan kazandığın

parayla yaşayamazsın, farkındasın değil mi? İkinci romandan alacağın parayı kazanabilmen için de romanı yazıyor olman gerekiyor. Ama senin bunu düşünmene gerek yok, ne de olsa tüm masrafları Adrián karşılıyor, değil mi?"

"Bu söylediğin doğru değil! Benim evimde yaşıyoruz!"

"Yeter artık! Sana kaç kez başka bir eve çıkalım dedim, söylesene?"

"Başka bir eve çıkmak istemiyorum!"

Artık sakinliğimizi tamamen yitirmiş, çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştık. Bu şekilde kavga etmeye alışkın değildik, ama şimdiye kadar içine hapsolduğumuz zehirli sessizliğin de ilişkimize faydası dokunduğu söylenemezdi.

Derin bir nefes aldım. Yatağa oturdum ve konuşmanın yönünü değiştirmeye karar verdim.

"Yorgunum, Adrián. Her gün seninle mücadele etmek beni tüketiyor. Bütün günü sorunun ne olduğunu düşünerek geçirirsem nasıl yazabilirim ki?"

Adrián suratını eliyle kapattı. Sessiz kalmış, sessizliğiyle beni daha da germişti...

"Söyle artık! Seni hayal kırıklığına uğrattığımı itiraf et! Benimle aynı evde olmaktan rahatsız olduğunu, bu rutinden nefret ettiğini söyle, hadi! Artık benden hoşlanmadığını ve bana dokunmak istemediğini söyle, lanet olasıca!"

"Konu bu değil. Sakinleş ve cinsellikten bahsetmeyi bırak artık, çünkü aramızdaki sorun bu değil."

Aramızdaki sorunun cinsellik olmadığını düşünebiliyordu, demek. Taştan yaratılmış olmalıydı, başka açıklaması olamazdı. Ben Víctor'un evinden iç çamaşırım ıslanmış bir şekilde dönmüştüm, o ise sorunun bu olmadığını iddia ediyordu. Ne yani, sağlıklı bir ilişki miydi bu? Tabii ki hayır!

"İşten ayrılmak istediğimde beni desteklemiştin," dedim, aklımı Víctor'dan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Valeria, artık ufak bir kız çocuğu değilsin, bunun farkına varmanın zamanı geldi de geçiyor. Bu ergen hayatını daha fazla sürdüremezsin."

"Romanımı yayımlayalı sadece birkaç ay oldu."

"Bunun benim söylediklerimle ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var. Yalnız ve yorgunum, Adrián, neden anlamıyorsun? Nefes alamıyorum! Bu durumdan memnun olduğumu mu sanıyorsun?" dedim, yeniden sesimi yükselterek.

Adrián derin bir nefes aldı ve sessiz kaldı. Arkasını dönüp mutfağa doğru ilerledi. Bağrışmalardan hiç hazzetmeyebilirdi ama gerçek hayat böyle bir şeydi işte. Ben de bağırmaktan hoşlanmıyordum. Ağlamamak için boğazımdan aşağıya bastırdığım yumruyu gizlemek zorunda kalmaktan da nefret ediyordum.

On yıl birlikte olduktan sonra bile Adrián'ın kavgaları yarıda bırakıp gitmesine alışamamıştım. Onunla girilen kavgalar orta yerinde bir anda bırakılır, farklı ve beklenmedik bir zamanda yeniden açılır, bir kara delikmişçesine sonsuza kadar havada kalırdı.

Son sözü söylenen ben olacaktım ama bu durum beni

memnun etmeye yetmiyordu. Son sözü söylüyor olmak ne işe yarardı ki? Kendimi daha kırılgan ve güçsüz hissettirmekten başka?

O akşam bir daha konuşmadık. İkimiz de, birbirimizden olabildiğince uzağa, yatağın köşelerine doğru yattık. Bir evlilikte sorun halletmeye çalışmak işte böyle bir şeydi.

SERGİ

"Barıştınız mı sonunda?" diye sordu Nerea, telefonun öbür ucundan.

"Öyle de denebilir. Bir nevi ateşkes ilan ettik. Ateşkesin arkasındaki savaş hattı pek karışık ama," dedim, sigaramı söndürürken.

"Serginin açılışına sadece iki gün kaldı... Açılışı atlatınca her şey yoluna girecek, bundan eminim."

"Evet ama benim günlerimi içerek ve hantallık ederek geçirdiğimi düşündüğüne hâlâ inanamıyorum! İçerek, hem de! Gören de banyoda bir şişe votka sakladığımı falan zanneder."

"Öyle demek istememiştir," dedi sabırla, "Víctor'la görüşüyor olmandan rahatsız oluyor bence."

"Ya... Víctor..." dedim, sigara paketiyle oynayarak.

"Aranızda bir şey mi geçti yoksa?"

"Dört kez aradı görüşmek için ama her seferinde bir mazeret buldum."

"Görüşmek istemiyor musun yani?"

"Bilakis. Ama Adrián'ı daha fazla rahatsız etmekten çekiniyorum." *Ah, bir de beni çırılçıplak soyup duvara yasla-*

mak istediğini duymak istemiyorum, diye geçirdim içimden.

"Víctor'la aranızda olan bitenler anlamsız bir zaman öldürme, değil mi?" dedi, endişelenerek.

"Birlikte iyi vakit geçiriyoruz ama gerisi gelmeyecek. Konuyu değiştirsek iyi olur artık," dedim, Víctor konusunu kapatmak isteyerek.

"Dinlenmene bak o zaman, ufaklık."

"Cuma görüşürüz."

Saat gece yarısını vurmuştu ve Adrián hâlâ evde değildi.

Bir iş günü. Sabah saat on bir. Carmen kapıyı çalmaya tenezzül dahi etmeden Daniel'in ofisine dalıverdi. Cuma akşam yemeğinde elde ettiği taze bilgilerin tadını çıkarmaya kararlı, sakin fakat öldürücü adımlarla ilerliyordu.

İçeri daldığını gören Daniel elinde olmadan irkildi.

"Ah, kusura bakma, korkuttum mu yoksa?"

"Kapıyı çalabilirdin," diye söylendi Daniel, elini göğsüne getirirken.

"Aman sen de!"

"İstediğim şeyi hazırladın mı?"

"Evet, işte burada. Kendimden de birkaç madde ekledim, *Külahçık*," dedi gülümseyerek.

Külahçık, Daniel'in annesi ve büyük kız kardeşlerinin kullandığı ve Daniel'in nefret ettiği bir lakaptı. Carmen lakap bombasını fırlatabilmek için bütün hafta bir fırsat çıkmasını beklemiş ve sonunda bombanın pimini çekip Daniel'in suratına fırlatıvermişti.

Daniel, bunları anlamakta zorluk çekiyor olmalıydı. Eliyle burnunu sıktı, delirmesine ramak kalmıştı. Carmen'le olan bitenleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti.

"Carmen."

"Efendim?"

"Eski sevgililerimden birine rüşvet falan mı veriyorsun?" dedi, yorgun bir tavırla masasına yaslanarak.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bal gibi de anlıyorsun," diye ısrar etti.

"Hayır, gerçekten, ne demek istediğin hakkında fikrim yok."

"Külahçık'ı nereden öğrendin o zaman?"

"Ne bileyim! Bir Noel yemeğinde falan duymuş olmalıyım. Bence çok sevimli bir lakap."

"Ben öyle düşünmüyorum. Keçileri kaçırmamı istemiyorsan lütfen beni o isimle çağırmaktan vazgeç."

"Sakin ol, Daniel, bu kadar rahatsız olacağını bilmiyordum. Konuyu kapanmış bil. Aramızda kalacak yani," dedi, otuz iki dişini birden gösteren bir sırıtmayla.

"Neyse," diye iç geçirdi Daniel, "getirdiklerini inceleyeceğim. Yarın sabah projeyle ilgili yapılması gerekenlerin üzerinden geçmek için tüm departmanın katılacağı bir toplantı yapılmasını istiyorum."

"Tamamdır. Ha, bu arada, Daniel," dedi, ayağa kalkıp kapıya doğru yönelirken, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Her şey yolunda mı? Seni biraz içine kapanmış görüyoruz da..."

Daniel ağlamamak için kendini sıkarak, zorlama bir kahkaha attı. Geçtiğimiz bir hafta kelimenin tam anlamıyla bir cehennem olmuştu ve Carmen de bunun gayet farkındaydı. Başına gelen tüm aksilikleri en yakın kaynaktan öğrenivermişti bile, vergi dairesinden güzel bir uyarı almış, işleri yarım yamalak yapmaya başladığı için patronundan azar işitmiş, Nerea'yla birlikteyken yatakta en kötü performansını sergilemişti.

"Merak edilecek bir durum yok ama sorduğun için teşekkür ederim."

Carmen bir anlığına irkildi, acaba Daniel'in üzerine gereğinden fazla mı gitmeye başlamıştı? Ne yapıyordu böyle?

Ofisten çıktı ve Borja'ya gözucuyla bile bakmadan koridorun öbür ucuna doğru hızlı adımlarla ilerledi. Merdivene ulaştığında, bir basamağa oturdu ve birkaç kez derin nefes aldı. Birkaç saniye sonra Borja yanında belirivermişti.

"Sorun nedir, ufaklık?"

"Borja, sanırım ben kötü biri oldum," dedi, gözlerini yerden ayırmayarak.

"Hayır, kötü biri değilsin."

"Daniel'i çıldırtmak üzereyim. Böyle devam ederse depresyona girecek ve benim yüzümden Nerea, engelli bir sevgiliyle uğraşmak zorunda kalacak."

"Depresyonun bir engel olarak sayılmadığını biliyorsun."

"Yataktan bahsettiğinde engelli sayılır," dedi, korkmuş bir ifadeyle.

"Arkadaşların ve senin bu konuyla ilgili takıntınızı fark ettikçe geriliyorum," dedi Borja, gülümseyerek.

Basamağa, Carmen'in yanına çömeldi. Saçları her zamanki gibi bir yana taranmıştı.

"Borja..."

"Carmen... Dövmeyle ilgili yaptığın şey çok güzeldi. Vücudun belli bölgelerindeki izlerin çok acılı bir süreç sayesinde silinebileceğini ima etmen, kahvaltıya davet edip, bağırsaklarını bozduğunu bildiğin kremalı bir pastayı araya sıkıştırman fazlasıyla komikti. Ama bir yerde bir şey yanlış gitti ve konuya hâkimiyetini kaybetmeye başladın..."

"Bence de," dedi Carmen, başını Borja'nın omzuna yaslayarak, "sanırım bu kadarı yeter. Daha fazla uğraşmama gerek yok, intikamımı fazlasıyla aldım."

"Evet, bu arada, seni asla kızdırmamam gerektiğini de öğrenmiş oldum," dedi, dudaklarına hafif bir öpücük konduraraak. "Adrián'ın sergi açılışı yarındı, değil mi?" diye konuyu değiştirdi.

"Evet, az daha unutuyordum!"

"Umarım eğlenceli olur..."

Lola ve Sergio kimseye fark ettirmeden birbirlerini süzüyordu. Lola, Sergio'nun teslim bayrağını çekmesi için biraz daha süreye ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Lakin artık sabrının sınırlarını zorlar hale gelmişti. Carlos'u öldürmesine ramak kalmıştı... Geçtikleri her aynada kendini süzmesinden,

dakika başı saçını taramasından nefret etmeye başlamıştı. Sürekli regl olma bahanesini kullanıyordu ve yalanının ortaya çıkması da an meselesi olmalıydı. Ama hayır, plana devam etmek lazımdı...

Ofisteki herkes çıktığında, Sergio, alışkın olduğu üzere, Lola'nın masasına yanaştı, ceketinin düğmesini açtı ve gözlerini Lola'nın gözlerine dikti.

"Neler oluyor, Lola?" diye fısıldadı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum."

"Yerinin doldurulabileceğini kabul etmekte zorlanıyorsun bakıyorum," dedi. Bakıyorum demişti ama gözleri bilgisayarına kilitlenmiş, yukarı bakmaya cesaret edemiyordu.

"Yerimi bir anda doldurmanı ne yapacağız peki?"

"Bir anda olmadı, Sergio," diye karşılık verdi Lola, zorlama bir gülümsemeyle. Dudakları gülümseme şekline girinceye kadar vücudunun her köşesinden soğuk bir ter damlası akıvermişti.

"En azından arkadaş olamaz mıyız, Lola? Aramızdaki bu durumdan hiç hoşnut değilim."

"Hayır," dedi Lola, Sergio usulca elini tutmak için uzanırken, "her şey bitti, Sergio. Senin bir sevgilin var, git ona ağla istersen."

Ani bir tavırla ayağa kalktı ve koridorda ilerlemeye başladı. Sergio'nun kendisini takip eden ayak seslerini duyduğunda

bir anlığına da olsa neşelendi, fakat dış kapıya yeniden tek başına çıktığında, anlık neşe yerini alışık olduğu hüzne bıraktı.

Telefonun dördüncü çalışında, cevap verebilmek için kendimi hazırladım.

"Efendim?"

"Selam," (bir duraksama) "benim. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

"Senden kaçmıyorum, Víctor," dedim, kendimi yatağa fırlatarak.

"Geçen hafta evimde olanlarla mı ilgili yoksa?"

"Hayır, ilgisi yok, gerçekten."

"Bir kahve içmek ister misin?"

"Çok isterdim ama yapamam. Evden çıkmak üzereyim şu an."

"Öyle olsun, Valeria. Beni istediğin zaman arayabilirsin," dedi, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Bekle, bir dakika, kapatma."

Bir anlık bir sessizlik ve karşılıklı iç geçirmeden sonra, "Şey," diye kekeledi, "seni görmek istiyorum. Seni, seni özlüyorum... biliyor musun?"

Özlemek mi? Beni özlemek mi? Midemde aniden bir kelebek geçit töreni başlamış gibiydi. Ah, lanet olasıca, kimi kandırmaya çalışıyordum ki? Ben de onu görmek istiyordum işte. Üç gündür ondan başka hiçbir şey düşünmemiştim.

"Çıkmak üzere olduğum doğru, elbise almaya gitmem lazım. Benimle gelmek istersen..."

Kısa bir sessizlikten sonra Víctor derin bir nefes aldı ve, "Tabii ki," dedi.

"Yarım saat sonra şehir merkezinde buluşalım mı?"

Yarım saat sonra bir mağazanın önünde, omuzları düşmüş bir halde beni bekliyordu. Reddedilmişti ve bu, alışkın olmadığı bir his olmalıydı. Kadınlardan kaçan adam olmaya alışkındı, kendisinden kaçılmasına değil.

"Çok kötüsün," dedi, yanına yaklaştığımda.

"Aman aman, sakın ağlayayım deme de."

Yanağıma bir öpücük konduracağını düşünmüştüm fakat beni kollarının arasına alıverdi ve uzun bir süre sarılmış bir vaziyette durduk. (Belki de gereğinden de fazla uzun bir süre.) Hâlâ sarmaş dolaşken yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına itti. Ah, Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Yanımızdan geçen kızlar da benimle aynı fikirde olmalılardı ki, gözlerini ondan alamadılar.

"Yanımızdan geçen kızlar seni kesiyordu," dedim, gülümseyerek.

"Fark etmedim bile. Sana bakmakla meşguldüm."

Hafifçe kızardım ve yürümeye başladık.

"Bu elbise ne gibi bir etkinlik için?" dedi, eli elime değerken.

"Yarın akşam Adrián'ın sergi açılışı var."

"Ah, *first lady* olacaksın yani."

"Muhteşem bir elbise istiyorum," dedim, kafamı hafifçe ondan yana çevirirken.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Nereye?" dedim, şaşkınlıkla.

"Açılışa."

Caddenin orta yerinde duruverdim. Gözlerimi Víctor'a diktim ve, "Şey, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Tabii, anlıyorum," dedi, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

"Alışverişten anlar mısın?" diye sordum, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Gülümsedi ve yeniden yürümeye başladık.

"Evet, fazlasıyla hem de," dedi, göğsünü kabartarak, "neredeyse diğer her şeyden anladığım gibi."

En sevdiğim mağazalardan birine girdik ve askılar arasında bakınmaya başladık. Aradan yalnızca birkaç dakika geçtikten sonra bana doğru ıslık çaldığını duydum, elinde birkaç tane muhteşem elbiseyle beni bekliyordu. Mükemmel bir zevki vardı bu adamın.

"İçlerinden bir iki tanesini denemem için seç, gerekirse komisyon ödemeye razıyım."

"Ödeme olarak, seçtiklerimi üzerinde görmek istiyorum."

Ah, ah!.. Neden bu kadar büyüleyici olmak zorundaydım ki, be adam?

Seçtiği elbise yığının arasından dört tane elbiseyi elime alarak, kabinlerden birine girdim.

Víctor'un bu kadar yakınında çıplak olduğumu düşünerek kıkırdadım. Kıkırdadım, evet, bir ergene dönüşüyordum her geçen an.

İlk elbiseyi aldım ve başımdan aşağı geçirdim. Sol kolun altına kalan fermuarı çektim ve aynadaki yansımama baktım. Gereğinden fazla transparan olmuştu. Vücudumu bırak, DNA'larım bile görünüyor olmalıydı bu elbisenin içindeyken. Yeniden soyundum, elbiseyi askısına geçirdim ve ikinci elbiseye el attım.

Yeniden bir kıkırdama geldi o an. Böyle bir elbiseyle açılışa gidebileceğimi nasıl bir zihin depremi anında düşünebilmişti acaba? Elbise güzel olmaya güzeldi, evet, ama iç çamaşırıma kadar inen dekoltesi, bu elbisenin de elendiği anlamına geliyordu. İkinci elbiseyi çıkarmak, birincisi kadar kolay olmamıştı. Ufak çaplı bir mühendislik projesi kadar güç sarf ederek nihayet elbiseden kurtulduğumda, üçüncü elbiseyi elime aldım.

Nihayet benim de hoşuma giden bir elbise çıkmıştı. Siyah, geniş straplez dekolteli, *new lady** bir abiyeydi. Ayna karşısında bir iki tur attım, kendimi mümkün olabilecek her açıdan görmek istiyordum. Gördüğümden memnun kalarak, dördüncü elbiseyi denemek için yeniden soyundum. Tek kollu, koyu yeşil, dantel detaylı ince bir kumaştan yapılmıştı. Elbise vücuduma tam oturmuştu fakat fermuara yetişemiyordum... Bir anlık kararsızlıktan sonra, satış danışmanına seslenmek için kafamı hafifçe dışarı uzattım ama tahmin edilebileceği üzere, göz hizamda görünen tek insan evladı, Víctor'du. Kabinin önündeki pufa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dudaklarını ısırarak, telefonuyla bir şeyler oynuyordu.

"Víctor," diye seslendim.

---

* *(İng.) Yeni nesil kadın. (ç.n.)*

"Efendim?" dedi, bakışlarını bana doğru kaldırarak. Tek bir bakışıyla beni eritebilmesi inanılmazdı.

"Satış danışmanlarından birine seslen, lütfen."

"Ne oldu?"

Ayağa kalktı, kazağını düzeltti ve elleri ceplerinde, bana doğru ilerledi.

"Şey, sana böyle bir şey diyeceğimi asla hayal etmezdim ama fermuarımı çekebilir misin acaba?"

Sesli bir kahkaha patlattıktan sonra, böyle bir sınamayı hak edecek ne yaptığını sordu şakayla karışık. Kendince bir nevi gazilik mertebesine ulaştığını söyledikten sonra ufacık kabine girdi ve perdeyi çekti.

"İçeri girmene gerek yoktu, aslında," dedim, domates kıvamına gelerek, "sadece fermuarımı çekeceksin."

İki kişi için fazlasıyla dar bir alandaydık, bu yüzden bir an önce dışarı çıkmak istiyordum. Fermuarı çekebilmesi için arkamı döndüm, açık fermuarın içinden iç çamaşırlarım görünüyordu.

"Çok ama çok kötüsün, Valeria," dedi, fermuarı yukarı çekerken.

"Olabilir ama sen bunu kaldırabilecek kadar güçlüsün," diye güldüm.

"Yeterince güçlü müyüm, bilemiyorum."

Fermuarı tamamen yukarı çektikten sonra, işaretparmağıyla ensemi okşadı.

"Dışarı çık ve elbiseyi beğenip beğenmediğini söyle," diyerek kabinden çıkmaya yeltendim.

Víctor cevap vermedi, gözleri dudaklarıma takılı kal-

mıştı. Ben de konuşması için ısrar etmedim, çünkü içten içte kollarına atlamak ve vücudunun her milimetresini öpmek istiyordum.

Sol elinin parmaklarıyla ellerime uzandı, sağ eliyleyse hafifçe sırtımı okşuyordu. Baştan çıkartıcı kokusu burnuma vurduğunda, elimde olmadan vücuduna sokuldum. Kokusu o kadar yakındı ki... Bir an önce uzaklaşmam lazımdı ama uzaklaştım mı? Hayır. Kıpırdamadan, olduğum yerde kalıverdim.

Victor, ciğerlerine yeterince hava girmiyormuşçasına uzun ve ağır bir şekilde nefes alıp veriyordu. Benimse kafam karışmış, gerilmiş, aynı zamanda da heyecanlanmıştım ve işin kötü yanı, bu üç hissin hiçbirini gizleyemiyordum. İki eliyle birden belimi kavradı ve beni göğsüne yasladı. O kadar güçlü ve çekiciydi ki, sarılmasına karşı koyamamıştım. Kendimi ona bırakmak o kadar kolaydı ki. Onunla geçirdiğim her an, kendiliğinden akıp gidiyor gibiydi. Her şeyi gereğinden fazla zor hale getiren de işte bu durumdu zaten.

Bir elini kabindeki aynanın camına koyarak, sırtını soğuk cama yasladı. Vücutlarımız gittikçe birbirine yaklaşıyor ve neredeyse ön sevişme olarak sayılabilecek şehvetli bir sarılışla birbirimize bakıyorduk. Nefesi hızlanmıştı... Gözlerimi kapatarak, dudaklarının benimkilerine doğru yaklaştığını hissettim. Başım dönmeye başlamıştı, nefesim kesilmiş, beynime yeterince oksijen gitmediği için bayılacak gibi olmuştum. Dizlerim titremeye başlamış, mideme bir kramp girivermişti. Victor'u bir deneme kabininin içinde öpmek affedilmez bir günah olmamalıydı... Islak dudaklarımda ne-

fesini hissettiğim an, başını geri çekti ve alnını, alnıma yaslayarak gözleri kapalı bir şekilde iç geçirdi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Şey," diyebildim yalnızca.

Víctor yeniden bana doğru eğildiğinde, bu sefer kendini geri çeken ben olmuştum. Aslına bakarsanız, vücudum, vicdanım tarafından yönetilmeye başlamış olmalıydı. Son zamanlarda pek yanımda bulundurmadığım vicdanım...

"Diğer elbiseyi denemelisin," dedi, kendine gelmeye çalışarak.

"Haklısın. Fermuarı... şey..."

"Tabii," dedi, başını iki yana sallayıp, kendine gelmeye çalışarak. Tahammül edilmesi neredeyse imkânsız bir duruma sokmuştuk birbirimizi... "Lanet olsun, Valeria," diye söylendi.

"Ne oldu?"

"Sabrımı yeni bir seviyeye çıkarttığının farkında mısın?" dedi, gülümsemeden.

O esnada fermuarı açılmış bir şekilde hâlâ üzerime duran elbise, bir anda üzerimden düşüverdi. Elbiseyi yeniden yukarı çekmek için eğildiğimde, elbise çoktan ayaklarıma kadar inmişti.

Víctor hafifçe inledi. Bense, neremi örteceğimi bilemedim.

"Çıkmalısın," dedim usulca. Cevap vermedi. Gözlerimi sıkıca kapatarak, *yer yarılıp da içine girsem*, diye diledim. "Lütfen, Víctor."

Derin bir nefes alarak kabinden çıktı. Birkaç saniye bo-

yunca kabin kapısının iki farklı tarafında, sessizce durduk. Nefes alışını hâlâ duyabiliyordum. Dışarıda kalmakla yeniden içeri dalarak, ikimizin de yapmak istediği şeyi yapmak arasında karar vermeye çalıştığını tahmin etmek güç değildi. Sonunda dudağını ısırarak söze girdi:

"En azından üzerinde nasıl durduğunu görmeme izin ver. Seni aklımda biraz önceki kadar çıplak bir halde hayal etmeye devam edemem, lütfen," dedi, konuyu olduğundan önemsiz göstermek için zorlama bir kahkahayla.

"Tamam tamam, bir dakika bekle. Lola bunu daha önce anlatmış olmalı sana... Ben sakarlık kraliçesi sayılırım, el yerine iki adet sol ayağın olduğunu düşün, benim sakarlık seviyem işte o. Mütemadiyen düşerim, kendimi bir yerlere çarparım, yemek sürekli boğazıma kaçar... Genel olarak sosyal ortamların embesiliyim diyebiliriz."

Konuşurken bir yandan da elbiseyi giymeye çalışıyordum. Gereğinden fazla gerilmiştim. Çantama el atıp telefonumu kaptığım gibi Lola'ya bir mesaj gönderdim: *Lola, buraya gel ve ellerimi kes. Gene aptallığım tuttu. Ufacık bir kabinde, Víctor'un önünde iç çamaşırlarımla kalıverdim.*

Derin bir nefes aldım ve kabinin perdesini açtım. Víctor beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Diğer renk daha iyiydi sanki," dedi.

"Öyle mi dersin?"

"Evet."

Beni usulca kabine geri ittikten sonra, perdeyi çekti. Sonrasındaysa mağazanın içine doğru ilerleyen ayak seslerini duydum.

Kasaya vardığımızda biraz önce olan biteni yok saymaya çalıştık. Siyah sutyenimden fırlamaya hazır göğüslerimden bahsetmedik mesela. Ya da diken diken olan tüylerimden. Yahut Víctor'un pantolonunda kendiliğinden hayat bularak dışarı çıkmak isteyen ereksiyonundan. Ama olan biten yaşanmamış gibi davranmaya çalışmak, biraz önce yaşananların gerçekliğini silmeye yeterli değildi.

Bir kahve içmek veya başka bir şey yaparak dikkatimizi dağıtmanın konusunu bile açmadan, doğrudan arabaya doğru ilerledik. Yapmamız gerekenden daha fazlasını yapmıştık.

"Ben otobüsle dönebilirim aslında," dedim, yüzüne bakmadan.

"Saçmalama."

Arabaya bindiğimizde Víctor bir an sessizce oturarak camdan dışarı baktı. Bu durum oyun olmaktan çıkıyor muydu yoksa? Yoksa yalnızca ben mi zorlanmaya başlamıştım? Ben bunları düşünmeye dalmışken bir anda iç geçirdi ve gözucuyla bana baktı.

"Özür dilerim," dedim. Her ne kadar ne için özür dilediğimi bilmesem de.

"Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok," diye karşı çıktı, "benim hatamdı."

Kontağı çalıştırdı ve ağır bir tempoyla hareket ettik. Arabayı çalıştırması bile beni heyecanlandırmıştı.

Yol boyunca tek bir kelime dahi etmedik. Günün nasıldı, hafta sonu ne yapacaksın, hava da pek sıcak gibi en ufak bir sohbet dahi açılmadı. Derin bir sessizlik kaplamıştı ortamı. Eve vardığımızda yorumlanması zor bir "hoşça kal"la veda-

laştık. Şimdiye kadar alışılagelenin aksine, yanağıma bir öpücük kondurmamıştı. "Hoşça kal," dedim. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez, kokusunu burnumda hissetmeden, bir anda ayrılıvermiştik. Yakınında olmak ve elimi bacağının üzerine gezdirmekle beni arzuladığını düşünmek beni hem iyileştiriyor hem de hasta ediyordu.

Apartmana girdiğimde, bir an kendime gelmek için duraksadım. Eve girdiğimdeyse beni bekleyen kimse yoktu. Hiç şaşırmamıştım, doğrusu. Kaldı ki, Adrián içeride olsaydı bile, yine de beni bekleyen kimse olmayacaktı. Yatağa uzandım ve telefonu elime aldım, Lola'dan bir mesaj gelmişti: *Víctor'la nasıl olup da ufacık bir kabinde yalnız kaldığını sormayacağım. Ama önce ev ve kanepe, şimdiyse kabin sınavlarını başarıyla geçtiğini söylemeden edemeyeceğim. Demir gibi bir iraden olmalı, Valeria ama yine de aranızda olan bitene dikkat etmen gerektiğini düşünüyorum.*

Konuya önemli hale getirmemek için, cevap vermemeye karar verdim. Kendi vicdanımla baş başa kalmam gerekiyordu. Kocamın aklının başka bir yerde olduğundan şikâyet edip tüm zamanımı Víctor'u düşünerek geçirmem doğru değildi. Sadık bir eş numarası yaparak Adrián'a muhteşem bir elbise bulduğumu ve açılışta yanında olmaya layık olacağımı anlatan bir mesaj gönderdim.

Aynanın karşısında soyunurken, Víctor'un vücudumu beğenip beğenmeme konusunda dürüst olup olmadığını düşündüm. Sutyenimi çıkardım ve kamımı okşadım. Kabinde olan bitenleri düşünmeden duramıyordum... Dudağımı ısırdım. İç çamaşırımı indirdim ve yalnızca bir sarılmayla bile ne kadar

tahrik olduğumu düşündüm. Víctor'la zaman geçirmeyi bırakırsam bu hisleri bir daha hissedebilecek miydim? Gerçekten istediğim şey neydi? Víctor'un ellerini düşündüm... Ne kadar güçlü, sıcak ve yetenekli görünüyorlardı...

Duşa girdiğimde hâlâ Víctor'un ellerini hayal ediyordum. Vücudumdan aşağı akan suyun izini elleriyle nasıl takip edeceğini, bu yaptığımızın yanlış olduğunu kulağıma nasıl fısıldayacağını... Sağ elim kendiliğinden aşağı indi ve bacaklarımın arasında durdu. Sırtımı duvara yasladım. Elimin ufak bir dokunuşu bile kalbimin hoplamasına yetmişti. Elimi daireler çizerek bacak aramda gezdirmeye, inlemeye ve dudaklarımı ısırmaya başladım. Tanrım... Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı. Vücudum bu kadar doğal bir hissi arzuluyor diye neden acı çekmek zorunda kalıyordum?

O esnada telefonum çaldı. Bir mesaj gelmişti. Acaba Adrián mıydı? Adrián'ın aklıma gelmesiyle, durdum. Hayır. Víctor'u düşünerek kendimi tatmin etmeyecektim... Çok tehlikeli bir duruma sokuyordum kendimi... Aklım neredeydi böyle?

Vücuduma sardığım havluyla banyodan çıktım ve aynı anda içeri giren Adrián'la karşılaştım. Askısıyla birlikte yatak odasına koyduğum elbiseyi inceliyordu. Beni gördükten sonra soğuk bir tavırla gülümsedi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve elbiseye bayıldığını söyledi. Elimde olmadan utanmıştım. Ne kadar berbat bir kadın olmuştum böyle. Başka bir erkekle yatmak istiyordum.

"Sen ne giyeceksin peki?" dedim, saçlarımı havluyla kurularken.

"Henüz bilmiyorum. Belki de sıra dışı sanatçı bahanesiyle çıplak giderim."

"Tüm kadınları hayran bırakacağına eminim."

Bir an göz göze geldik ve gülümsedik. Rahatlamıştım, her şey yolundaydı. Dönüşü olmayan bir yerde değildik henüz. Her şey yoluna girebilirdi.

"Yarınki kıyafetimi sen seçebilir misin?" diye sordu.

"Seve seve. Ne kadar zevkli olduğumu görmedin mi? Kırmızı topuklu ayakkabıları giyeceğim bu arada, senden bir karış uzun olacağım, haberin olsun," dedim alaycı bir tavırla saçlarımı tararken.

Adrián yatağın ucuna oturdu ve başını ellerinin arasına koydu. Yanına gittim.

"Bir sorun mu var?"

"Yok, hayır," dedi, gözlerini bana doğrultarak, "gerginim sadece. Yarın benim için zor bir gün olacak ve hâlâ bitirmem gereken işler var."

"Hadi canım, muhteşem geçeceğine eminim, kaldı ki ben de senin yanında olacağım."

"O da... başka bir konu..."

"Hangi konu? Yoksa gelmememi mi söyleyeceksin," dedim, göz göze gelmeye çalışarak.

"Hayır. Ama yarın için başka bir kavalye bulmalısın. İstersen kızlarla gel veya kız kardeşinle. Ama benim başım fazlasıyla kalabalık olacak ve sana istediğin kadar ilgi göstere-

meyeceğim. Senden daha fazla Alex'le olacağım, bunu şimdiden öğrensen iyi olur. Sonrasında hayal kırıklığına uğrayıp kavga etmeye başlamanı istemiyorum."

Başımla onayladım. Oturma odasına doğru ilerleyerek neredeyse tamamen çıplak vücudumla koltuğa seriliverdim. Dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime aldım. Adrián o kadar net ve mesafeli konuşmuştu ki, söyleyebileceğim hiçbir şey durumu değiştirmeye yetmeyecekti. Kendimi aptal yerine konulmuş hissetmiştim. Telefon ekranına baktığımda, biraz önce gelen kısa mesajın, Víctor'dan olduğunu gördüm...

Dürüst olmam gerekirse bu akşam uyuyabileceğimi sanmıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, senin neredeyse tamamen çıplak vücudundan başka bir şey göremiyorum... Bunun doğru olmadığının farkındayım ama seni görmeyi bırakmak istemiyorum. Asla. Kocan umurumda değil. Daha az dayanıklı olsaydım neler olacağını hayal ederek geçireceğim tüm geceyi. Üzgünüm. Umarım bana kin tutmazsın.

Gözlerimi kapattım. İç geçirdim. Mideme bir kramp girerek gözlerimi açtım ve Víctor'a cevap vermeye karar verdim. *Bu kadar sakar olduğum için dilerim sen bana kin tutmazsın. Yarın için bana eşlik etmeye ne dersin? Çok kalabalık bir ortam olacak, geniş bir mekân, bir sürü de yabancı insan.*

Üzerimi giyinmek için ayağa kalktığımda, telefonum yeniden çalmıştı. Mesajın kimden geldiğini ve ne yazdığını tahmin etmek güç değildi: *Anlaştık.* Kısa ve öz.

Yarın küçük çaplı bir dünya savaşı çıkabilirdi.

Mesajları sildim ve yatağa uzandım. Adrián henüz uyanıktı ve dizüstü bilgisayarında birisiyle konuşuyor gibi seri bir şekilde bir şeyler yazıyordu.

BARİKATLARA!

Ayna karşısında hazırlanırken, Víctor'u bana eşlik etmesi için çağırmış olmamın bir nevi intihar olduğunu düşünmeye başlamıştım. Gelmek ister mi diye kız kardeşime sorabilirdim, gerçi hamile haliyle o kadar saat ayakta durması iyi bir fikir olmayabilirdi... Belki de, belki de her şey yolunda geçecekti ve Adrián, Víctor'un yalnızca bir arkadaş olduğunu kabul edecekti. Çünkü sadece arkadaştık, değil mi?

Bir sigara yaktım ve tanıdığım en mantıklı insanı aradım. Konuyla ilgili gerçek fikrini söylemekten çekinmeyecek tek kişiyi.

"Merhaba," diye cevap verdi Nerea.

"Merhaba, ufaklık."

"Hazırlanıyorsun, değil mi? Ben de. Bir saniye bile geç kalmak istemiyorum. Ağzınızı bir karış açık bırakacak muhteşem bir abiyeyle geleceğim," dedi heyecanla.

"Görelim bakalım," diye mırıldandım.

"Her şey yolunda mı?" diye karşılık verdi.

"Fazla düşünmeden bir şey yaptım ve..."

"Ne?"

"Adrián açılışta benimle ilgilenemeyeceğini ve yanıma başka birini alıp gitmemi söyledi dün. Benden fazla Alex'le zaman geçirecekmiş açılışta."

"Yoksa sen de Víctor'u mu davet ettin?"

"Evet," dedim, beni bu kadar iyi tanıdığına *lanet okuyarak.*

"Hımmm, aslına bakarsan..." dedi, duraksayarak. Gözlerimi kapattım ve biraz sonra üzerime salınacak kınanma cezasına hazırlandım. "Bence düşündüğün kadar kötü bir fikir değil bu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, belki de böylelikle ikinizi bir arada görebilir ve Víctor'un sadece bir arkadaş olduğuna inanabilir. Metresini ortalıkta gezdirmiyorsun sonuçta."

"Öyle düşünürsen..."

"Öyle düşün, zaten! Bugün Adrián için büyük bir gün. Kendini iyi hissetmesi lazım, senin kitap tanıtımlarından biri gibi bir şey bu."

"Nerea, kitap tanıtımım fazlasıyla komik geçmişti. Hatırlayınca bile gülesim geliyor."

"Orası öyle ama gayet güzeldin."

"Yani..."

"Üzerimizdeki baskıyla hepimiz farklı şekilde uğraşıyoruz, Valeria. Ah, baksana, Adrián yanında mı yoksa?"

"Hayır, kıyafetlerini stüdyoya götürdü. Orada ufak bir banyo var. Sanırım yalnız ya da Alex'le beraber olmak istedi. Ne söylesem bilemiyorum."

"Aptal olma."

Kapı çalındı.

"Öğüt için sağ ol, yavrum. Orada görüşürüz."

"Kafana takacağım bir şey yok," dedi telefonu kapatmadan önce.

Olan biteni kafaya takmamak mümkün değildi aslında, ama bir şey söylemeden telefonu kapattım ve kapıya yöneldim. Kapı deliğinden baktığımda, her zamanki destansı muhteşemliğiyle bekleyen Víctor'u gördüm.

"Üzerimde bornoz var," diye seslendim.

"Aslına bakarsan asla zamanından önce gelmezdim... ama şey," dedi, kapıya iyice yaklaşarak, "tuvalete gitmem lazım."

Kapıyı açtım ve, "Koridorun sonunda," dedim.

Yanımdan şimşek gibi bir hızla koşuverdi. Aynadaki yansımama baktım. Saçlarım ve makyajım tamdı. Son bir saati saçlarıma maşa yapmak ve sahip olduğumu neredeyse unuttuğum makyaj malzemeleriyle makyaj yaparak geçirmiştim. Şimdi tek yapmam gereken elbisemi ve nefes kesici kırmızı topuklu ayakkabılarımı giymekti.

O an lavabodan bir flaş sesi geldi.

"Banyonun içinde neyin fotoğrafını çektiğini öğrenebilir miyim?" dedim, neşeli bir tavırla. Biraz sonra dışarıda beliren Víctor'un suratındaki çarpık gülümsemeyi görünce, kendi sorumu kendim cevapladım: banyodaki fotoğraflarım...

"Hayır, ah, hayır," dedim, gülerek.

"Evet, ah, evet," diye karşılık verdi.

Telefonu ceketinin cebine koyduktan sonra beni baştan aşağı süzerek bir ıslık patlattı.

"O fotoğraflar çok eski. Artık aynı vücuda sahip değilim," diye karşı çıktım.

"Bu söylediğinin doğru olmadığını kanıtlar bir şeyler gördüm yakınlarda. Bornozu yere düşürecek misin bakalım?"

"Sanmıyorum," dedim, telefonunu alıp fotoğrafı silmek için yanına yaklaşırken.

"Şu önündeki bağcığı açsan yeter," dedi, bornozun beline doğru işaret ederek.

"Oyun oynamayı bırak ve telefonunu ver. O fotoğrafların telefonunda olmasını istemiyorum."

"Ne önemi var ki? Bu fotoğraflarla ne kadar iyi zaman geçireceğimi biliyor musun sen? Biraz insaflı ol, ey kadın."

Kolumdan tutarak vücudumu göğsüne yasladı ve bir eliyle belimi okşarken, bir yandan da yanağımı ve ensemi öpmeye başladı. Eli nihayet bornozdan içeri girmeye çalıştığında, silkelendim.

"Tanrı aşkına, Víctor," dedim, bornozu üzerimden atmak için içten içte deliriyor olsam da.

"Ne yani? Sana sarılmak için de mi izin yok?" dedi, yaramaz bir tavırla.

"Bu şekilde sarılacaksan, hayır."

"Böyle giderse günün birinde sarılarak nirvanaya ulaşacağız, değil mi?" dedi, bir adım geri geçilerek, "Fermuarını çekmemi ister misin?"

"Hayır," dedim, yatak odasında bulduğum sahipsiz bir kabloyu sallayarak, "kendi Víctor'umu kendim yaptım. Şimdi müsaadenle, banyoya gidip üzerimi değiştireceğim."

Gülümsedi, "Bence gitmene gerek yok, göreceğim her şeyi çoktan gördüm."

"Sana öyle geliyor," dedim, sırıtarak.

"Öyle mi? Yoksa o bornozun içinde tamamen çıplak mısın?"

Cevap vermedim. Ağzımı açarsam, "gel ve üzerimdeki her şeyi dişlerinle kopar," deme ihtimalimden çekiniyordum. Konuşmamak daha iyiydi. Banyonun kapısını örttüm ve elbiseyi üzerime geçirdikten sonra, ev yapımı fermuar çekicimin işe yaramadığını fark ettim. Hay aksi şeytan. Hay bin kunduz.

"Víctor, şey, icadım işe yaramıyor. Acaba?"

"Tabii ki," dedi, "günün en sevdiğim anına geldik demek."

Merdivenleri Víctor'a dayanarak indim (neden diye sormayın, topuklu ayakkabılar). Dış kapıya vardığımızda bizi gören yaşlı komşumuzun alkışlarıyla karşılaştığımızda, zavallı kadının kafasının karıştığını, yanımdakinin Adrián olmadığını söylemek için durmak istedim ama bu isteğim kısa sürede geçiverdi.

Víctor, arabanın kapısını açtıktan sonra, sürücü koltuğuna yerleşti ve arabanın arka koltuğundan iri ve kırmızı çiçeklerden oluşan bir buket çıkarıverdi.

"Ah, Tanrım! Ne kadar naziksin! Çok teşekkür ederim!"

"Rica ederim."

"Ayakkabılarıma da uydu!"

Arabanın içinde bir anlık bir sessizlik oldu. Victor gülümseyerek bana bakıyordu. Saçlarıma, gözlerime, dudakla-

rıma, göğüslerime... Sonrasında kaşlarını kaldırarak, "Evet, teyit edilmiştir, beni çılgına çeviriyorsun," deyiverdi.

Gözucuyla bakıştık.

Açılışın yapılacağı galerinin bir sokak üstüne park ettik ve Víctor, koluna girmem için bir işaret yaptı. Koluna girmeye fırsat bulamadan, Carmen ve Borja'yla karşılaşıverdik. Karşısında gördüğü manzara karşısında Carmen'in ağzı bir karış açık kaldı. Evet, bayanlar ve baylar, Víctor yalnızca benim için değil, tüm dişi varlıklar için çok yakışıklı bir adamdı. Kaldı ki, o gece normalde olduğundan da çekici olmayı başarmıştı. Arabadan inerken ceketini çıkarmış, ceketi bagaja koyduktan sonra, beyaz gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Gözleri de ne kadar yeşildi öyle!

Galerinin girişinde, bizi, sözleştiğimiz üzere Lola ve Carlos bekliyordu. Selamlaşmalar, öpüşmeler ve el sıkışmalar bittikten sonra, hep birlikte içeri girdik. Ortam yavaş yavaş dolmaya başlamıştı bile. Bir sürü tanımadığım insan vardı içeride... Adrián'ın arkadaşları olmalıydı bunlar.

Ağzı kulaklarına varmış bir şekilde sırıtmakta olan kocamın yanına ulaşmak için insanların arasından geçmeye başladım. Her şey yolunda gibi görünüyordu.

"Ah! Selam," dedi, şaşkınlıkla.

Ufak bir öpücükten sonra, "Merhaba canım," diye karşılık verdim.

"Çok güzel olmuşsun."

"Sağ ol. Sen de pek yakışıklısın."

"Kiminle geldin?" dedi, kalabalığa bakınarak.

"Hayır ama biraz garip bir durum olduğunu kabul etmelisin."

"Henüz birbirinizi tanımadığınız için böyle söylemen normal... Seni rahatsız ettiyse üzgünüm."

"Hayır. Biraz gerginim, sadece. Bir sanat komisyoncusu gelecek de," dedi, çenesini kaşıyarak.

"Tamam," dedim, elimi sevgiyle göğsüne yaslayarak, "ben de etrafı bir turlayayım bizim kızlarla. Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Seni sıkboğaz etmek istemiyorum ama... Seni özledim sanki."

Başını salladı ve birkaç saniye içinde Alex yeniden yanı başında belirivermişti. John Lennon ve Yoko Ono gibiydiler sanki, bense kendimi kırıntılarla idare eden zavallı bir *groupie** gibi hissetmeye başlamıştım.

Biraz sonra Victor geri gelmişti.

"O da neydi öyle? Amma garip bir kocan var."

"Garip değil. Biraz gergin sadece," dedim.

"Hepimiz stresle farklı şekilde başa çıkıyoruz ya da çıkamıyoruz."

"Bayağı hızlı gezdin sergiyi," dedim gülümseyerek.

"Aramızdaki garip sessizlikten hoşlanmadım. Kötü huylu bir tümör gibiydi."

"Bize para kazandırabilecek her teklif, benim kabulümdür," dedim göz kırparak.

O an Lola, kelimenin tam anlamıyla kendinden geçmiş bir halde yanımıza koşuverdi.

---

* *Özellikle* rock *gruplarına özgü olan, gruplarla birlikte hareket eden, ağırlıkla kadın hayranlardan oluşan takipçiler. (ç.n.)*

"Valeria... Nerea'yı davet etmiş olabilir misin?"

"Sence? Herhalde!"

"Aman iyi yaptın, iyi yaptın," dedi, sinirli bir edayla.

"Neden davet etmeyecekmişim ki?"

"Bir tahmin et bakalım kiminle gelebilir? Jordi'yle birlikte gelmesini istediğini sanmıyorum, değil mi?"

Başıma bir anda dank ediveren telaşla, Carmen'i aramaya başladım.

"Sorun nedir?" diye sordu telaşlanarak.

"Carmen'i gördün mü?"

"Hayır."

"Nerea, Carmen'in patronuyla birlikte ama bu durumdan haberi yok... Şimdi açıklayamayacağım kadar uzun hikâye, sen Carmen'i arayıp buradan kaçırtmaya bak."

"Yıllardır uyguladığı baştan çıkarıcı alfa erkeği tripleri hiçbir kadını kaçırtmasına izin vermez ki," dedi Lola.

Gülüşerek bakıştılar.

"Seninle konuşmam gereken şeyler var," diye fısıldadı Víctor.

"Neymiş o?" diye karşılık verdi Lola, her zamanki alaycı tavrıyla.

"Ağzında ıslanmayan baklalar hakkında."

"Şimdi sırası değil!" diye araya girdim.

O esnada elinde bir çeşit aperitif ve şarap kadehiyle Carmen belirdi.

"Carmen!" diye çığlık çığlığa yanına koştum. Torununu kucaklamak için heyecanlanan yaşlı bir nine gibi çıkmıştı sesim.

Carmen bir an irkildi, şarap boğazına kaçtı ve haliyle boğulmaya başladı. *Aferin, Valeria.*

"Ah, bak sen, genelde boğulan Valeria olurdu ama neyse," dedi Lola usulca.

Biraz sonra Carmen'in arkasında beliren Borja, sırtına vurmaya başlamıştı. Carmen'se çaresizce nefes almaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu.

İşte tam da o an, Nerea ve Dani el ele lokale giriş yaptılar.

İçeri girer girmez göz göze geldik. Kalabalık arasında kaybolmamıza izin verecek devasa bir insan topluluğu yoktu ne de olsa, kaldı ki kalabalık olmayı başarsaydık bile, an itibariyle herkesin gözü, boğulmakta olan Carmen'e takılmıştı.

"Ah! Canım, iyi misin?" diyerek Carmen'in yanına koştu Nerea. Daniel ise birkaç saniye boyunca olduğu yerde durup Borja ile Carmen'e bakmakla yetindi. Hay aksi şeytan... Ah! Herkes barikatlara!

Carmen henüz ağzını açmamıştı fakat Dani'yle göz göze geldiği o an, Lola ve benim nefesimiz kesilmişti bile. Borja'nın suratı farklı bir renk paletine boyanmış gibi renk değiştirmeye ve Carmen ise keşke boğazına kaçan aperatifle birlikte ölmüş olmayı dilemeye başlamıştı.

"Merhaba, Nerea... Şey, Valeria beni korkuttu ve şey boğazıma kaçtı," dedi, garsonlardan birinin uzattığı suya uzanırken.

Nerea, bana ölümcül bakışlarından birini atmakta gecikmemişti.

"İsteyerek olmadı ama!" diye kendimi savundum.

"O kadarını tahmin edebiliyorum... Neyse, hey, Carmen, Dani'yle tanışıyor musunuz?" dedi, Daniel'e bakarak, "Daniel, en yakın arkadaşlarımdan biri, Carmen. Bu da Borja, Carmen'in sevgilisi."

"Vay vay!" dedi Dani, ağır bir tavırla, "Çok memnun oldum, Carmen. Demek bu da erkek arkadaşın?"

Nerea bir an kafası karışmış bir ifadeyle bana baktı. Olan bitenden haberi olmasa da, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu sezmiş olmalıydı.

"Yoksa siz, daha önceden tanışıyor muydunuz?"

"Hayır," dedi üçü aynı anda.

Nerea daha fazla konuşmadı, çünkü açıklama bekleyen prenses moduna geçmişti bile. Söze Carmen girdiğinde, Lola, Carlos, Víctor ve ben ne söyleyeceğini şaşkınlıkla dinlemeye koyulduk.

"Nerea... Dani benim patronum olur."

"Ve de benim," diye ekledi Borja.

"Ya," dedi, iki parmağını dudaklarına götürerek, "peki bu durumdan ne zamandır haberdarsınız?"

"Birkaç haftadır. Taş çatlasa bir ay."

Nerea dönüp bize baktı.

"Sen de biliyor muydun peki?" diye sordu Daniel'e.

"Hayır, ben de şimdi öğrendim," dedi Daniel.

Nerea her ne kadar istese de olay çıkartamazdı. Zira konu hakkında ısrar etmeye başlarsa erkek arkadaşının en mahrem bilgilerini arkadaşlarıyla paylaştığını itiraf etmek zorunda kalacaktı.

"Neyse," dedi zorlama bir gülümsemeyle, "sorun değil, canım. Bazen çekingenliğin tutuveriyor işte! Tesadüf diyelim."

Daniel, Carmen'e yaklaşırken, Nerea da yanından geçen ilk tepsiden bir kadeh şarap kapıverdi.

"Son haftalarda bana çektirdiklerin hakkında Nerea'ya bir şey anlatmayacağım ama senin hakkında düşündüklerimle ilgili sessiz kalabilir miyim, bilemiyorum."

Carmen güçlükle derin bir nefes aldı. Daniel, Nerea'nın yanına gidip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra elini, beline doladı.

"Olsun, böyle şeyler oluyor işte. Evrende bir çeşit otomatik yargılama sistemi olmalı, bana düşen ceza da buymuş demek ki," dedi Carmen, durumu kabullenmeye çalışarak.

"Ben düşünemedim, şey..." diye kekeledim.

"Merak etme," dedi Borja'ya bakarak, "buradan gidersek senin için sorun olur mu?"

"Hayır, tabii ki."

"Adrián'la vedalaşayım, o zaman."

Başımla onayladım. Kahkahayı patlatmamak için kendini zor tutan Lola'yı dirseğimle hafifçe dürttüm. Dürtmemle gülme halini kapmam bir olmuştu ama neyse.

Nerea bir bahane bulup mekândan ayrılmak için bir süre daha beklemişti. Carmen'in uygulamakta olduğu yeni suç ve ceza uygulaması hakkmdaki son gelişmeleri öğreninceye kadar, sinirli olduğunu belli etmemişti. Aslına bakarsanız, içtiği şaraptan mıdır bilinmez, biraz önce olup bitenin, çok da

önemli olmadığını düşünür bir hali vardı sanki. Hatta bu durumun, Carmen ve Dani arasındaki kan davasını bitirebileceğini bile düşünmüştü bir an. Daniel ise, Carmen'le girdikleri savaşta yeni bir cephe açıldığını ve saldırı sırasının sonunda kendisine geldiğini düşünüyordu. Nerea'ya kızmamıştı... Karma böyle bir şey olmalıydı.

Lola biraz daha takılmak istedi. Kafamın çok karışık olduğunu fark etmiş ve yanımdan ayrılmak istememiş olmalıydı. Kaldı ki, eve gitmeye yeltendiği an, Carlos'un da onunla birlikte gelmek için ısrar edeceğinin farkındaydı ve o an Carlos'la uğraşmayı hiç mi hiç istemiyordu. En iyisi saat iyice geç oluncaya kadar burada kalıp sonrasında yorgunluğunu bahane ederek eve tek başına girmekti. Bu birinci seçenekti. İkincisi, Carlos'u bir tekmeyle yere devirip topuklarıyla arkasına güzel bir veda tekmesi vurmaktı. An itibariyle iki seçenek de eşit derecede güzel geliyordu Lola'ya.

Víctor eğleniyor gibi duruyordu, bense bir şekilde beni atlatmayı başaran Adrián'ın peşinden koşup duruyordum. Ne kadar eğlenceli bir plan, değil mi? Siz onu bir de zavallı ayaklarıma sorun! Topuklu ayakkabılarla yürüme alışkanlığımı kaybedeli birkaç yüzyıl olmuş olmalıydı. Güzel olmanın bu kadar acı verici bir deneyim olduğunu unutmuştum.

Eve gidip gitmemek arasında karar vermeye çalışırken galerinin sahibi ve Adrián'ın ortağı, konuklara kısa bir konuşma yapılacağını duyurdular. Hepimiz kulak kesildik. Ben, o an, Adrián'ın yanında duruyor olmam gerektiğini hissediyordum ama Adrián'ın aynı şekilde düşünmediği belliydi.

Kararlarına ve duruşuna saygı göstermeye çalışıyordum, fakat bu durum artık gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı. Ben galerinin bir ucunda tek başıma dikilirken Alex, Adrián'ın arkasına geçmiş, ergen bir hayranlıkla âşık olduğu usta öğretmenini süzüyordu. Ondan nefret ediyordum. Bu kadar güzel olduğu ve kocama bu kadar yakın olabildiği için.

"Esmer kız kim?" diye fısıldadığını duydum Carlos'un.

"Valeria'nın eşinin asistanı," diye karşılık verdi Víctor.

"Bayağı ateşli bir hatunmuş," dedi Carlos, "Hadi ama Víctor, dalga mı geçiyorsun? Tam yatağa atmalık bir parça," diye ekledi Víctor'un onay vermediğini gördüğünde.

Carlos'un ağzından çıkanları duyduğuna şüphe olmayan Lola'ya doğru döndüm. Gözlerini devirerek, "Anormal," diye söylendi dişlerinin arasından. Víctor hâlâ konuşmamış, elini yavaşça belime dolamakla yetinmişti. Ah, vücudunun verdiği sıcaklık ne kadar da iyi gelmişti.

Galeri sahibi Adrián'ın çalışmasını günümüz fotoğrafçılığında taze bir soluk olarak nitelendirerek sözlerine başladı. Bu çalışmalar, dünya çapında yeni takipçiler kazanacak çağdaş bir akım niteliğindeydi. *Adrián, dünyanın dört bir yanındaki yeni takipçilerinin arkasından gitmek isterse onunla birlikte gitmek ister miyim*, diye düşündüm. Bütün bunları, Víctor'un eli, belime dolanmış bir şekilde düşünüyor olduğumu fark ettiğimde panikledim. İşte tam da o panik anımda, sözü Adrián'a bıraktılar.

Kimin konuşma yapacağıyla ilgili önceden sözleşmiş olmalılardı, zira Adrián'la ilgili iyi bildiğim bir şey varsa o da kalabalık içinde konuşmaktan nefret ettiğiydi. Ama o an,

kendisinden istenen konuşmayı reddetmek yerine, derin bir nefes alarak, önce bana, sonra yanı başında duran Alex'e bir bakış attı. Alex, Adrián'ın bakışına, omzuna hafifçe dayadığı eliyle cevap verdi. Kendimi berbat hissetmiştim. Belki de bu akşam burada olmamı istememişti. Belki de evde kalmalıydım. Ya da Victor'la bir şeyler içmeye gitmeliydim.

Adrián söze girdi.

"Beni tanıyanlar, konuşma yapmak konusunda pek beceriksiz olduğumu bilirler," dedi gülümseyerek, "ama tüm bu çalışma süresince yanımdan bir dakika ayrılmayan değerli iş arkadaşıma teşekkür etme fırsatını kaçırmam mümkün değildi. Bu çalışmadan kazandığım tecrübe, kariyerim için paha biçilmez bir ilerleme ve tüm bunlar için kendisine çok teşekkür ederim. Bu tecrübenin, fotoğrafların satış fiyatlarını açıklayacağını ümit ediyorum," dedi, Alex'in gözlerine bakıp, hafif bir kahkaha patlatarak, "bu gece bizimle birlikte bulunan sizlere de teşekkürü borç bilirim. Özellikle günün her anı beni destekleyen ve bu işin kahrını benimle birlikte çekmekten çekinmeyenlere. Her şey için sonsuz teşekkürler, Alex. Söyleyeceklerim bu kadar. Herkese teşekkür ederim."

Lola, biraz önce suratıma atılan görünmez tekmeden sonra nasıl olduğumu görmek için gözucuyla bana baktı. Suratım mosmor olmuş olmalıydı, çünkü son bir dakikadır nefes almamıştım. Víctor'sa eliyle belimi ovalayarak, sessizce güç vermeye çalışıyordu darbe almış vücuduma.

"İyi misin?" diye sordu Lola.

"Bir saniye lütfen," diyerek, hızlı adımlarla Adrián'a doğru ilerledim. Belki de sinirimin geçmesini beklemeli, eve gitmeli

ve eve dönmesini beklemeliydim... Hadi canım! Bu kadarı da yeterdi! Bu sefer sessiz kalmayacaktım, hayır. Adrián beni aşağılamak için eline geçen fırsatı kullanırken çekinmemişti, ben de aynı şekilde cevap vermeyi fazlasıyla hak etmiştim.

"Adrián."

"Ne var?"

Alex hâlâ yanı başında dikilmiş, koca siyah gözleriyle beni süzüyordu.

"Baksana, güzelim, kocamla baş başa konuşabilmemiz için bir dakikalığına da olsa kuyruğundan ayrılmaya ne dersin?" dedim ters ters.

O an beni daha da sinirlendiren bir şey oldu. Öyle ki, Alex, yanımızdan ayrılmadan önce, Adrián'a bakıp gitmesi için onun da onay vermesini beklemişti. Neler oluyordu böyle? Benim hiçbir ağırlığım yok muydu bu olan biten saçmalıkta? Alnımda büyük harflerle "embesil" yazılmış ve söylediklerim ciddiye alınmaz olmuştu da benim mi haberim yoktu?

Derin bir nefes alıp iç geçirerek Adrián'a döndüm.

"Neler olup bittiğini öğrenebilir miyim?" dedim dişlerimin arasından.

"Hiç. Bir sorun mu var?"

"Beni bu kadar ötekileştirmene sebep verecek ne yaptığımı bilmiyorum ama bu gece yaptıklarını hak etmedim."

"Bugün senin özel günündü de ben mi fark etmedim acaba?" dedi kötü niyetli bir tavırla.

"Kendini gitgide aşıyorsun. Bunun günün kahramanı olmakla bir alakası yok. Ben senin eşinim. Senin için bu kadar

önemli bir günü de benimle birlikte geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Yalnız kalmamak konusunda çok başarılısın, Valeria. Bu akşam yanında benim de olmama gerek yok gibi duruyor, öyle değil mi?"

"Tüm bunların sebebi Víctor mu, Alex mi, sen mi yoksa ben miyim çözemiyorum. Artık açık açık konuşmanın zamanı geldi de geçiyor."

Gözlerini devirdi.

"Valeria, şu an doğru bir zaman değil bunları konuşmak için," dedi, gözlerini yere dikerek.

"Gitmemi mi söylüyorsun yani?"

"Evet, çünkü sana kızgınım."

"Peki sebebini söylemeyecek misin?" dedim şaşkınlıkla.

"Sebebini ben bile bilmiyor olabilirim."

"Bu yaptığının haklı olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

"Hayır ama şu an böyle hissediyorum. Şimdi lütfen git."

"Merak etme, gidiyorum."

Arkamı dönerek, arkadaşlarımın yanına gidecektim ki, Adrián yeniden söze girdi. Saldırıları bitmemiş olmalıydı.

"Víctor'la mı gideceksin?"

"Sorun bu mu şimdi?"

"Tüm bunları neden yaptığını anlamıyorum. Çocukça bir oyun mu bu?"

"Onu tanışmanız için getirdim buraya. İyi bir insan olduğunu görmen ve ona saygı duymayı öğrenmen için," dedim. Yalan söylediğimin farkındaydım.

"Ufak bir kız çocuğu gibisin, Valeria. Artık git, lütfen,"

dedi, elini çenesine götürüp bir hışımla arkasını dönerken.

"Benimle birlikte gelmesi için birini getirmemi söyleyen sen değil miydin? Bana kalsa, senin yanında olmayı tercih ederdim."

"Kızlardan birini getirirsin diye tahmin etmiştim," dedi, yeniden bana doğru dönerek.

"Kimi getirdiğim seni neden ilgilendirsin ki?"

"Bu yanındaki adam bir arkadaş falan değil, Valeria, ve ikimiz de bunu gayet iyi biliyoruz."

"Sen ne biliyorsun ki? Onu tanımak için çaba bile sarf etmedin! Onu tanıman ve bir sorun teşkil etmeyeceğini kendi gözlerinle görebilmen için getirdim buraya!" dedim ısrarla.

"Canın ne istiyorsa onu yap ama artık git buradan. Seninle tartışmak istemiyorum. Akşama beni bekleme. Açılıştan sonra kutlamaya gideceğiz."

"Kutlamadan kastın Alex'le birlikte yatağa atlamaksa seni bir geri zekâslı gibi beklememem için bana haber et, bir zahmet," diyerek, sinirden titrer bir halde Lola'nın yanına ilerledim.

"Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Umurumda değil. Gidelim," dedim, elinden kaptığım şarap kadehini bir nefeste kafama dikerek.

Carlos ve Víctor, hiçbir yorum yapmadan, arkamızdan gelmişlerdi.

"Valeria nereye gidiyoruz?" diye ısrar etti Lola.

"Bir kadeh bir şeyler içelim, lütfen."

"Valeria, neden bana gitmiyoruz?" dedi, endişeli bir ifa-

deyle. "Bu gece bende kal. Buzdolabında sakladığım şişeyi içip uyuruz, olur mu?" dedi şefkatle sırtımı okşayarak.

"Hayır, eve gitmek istemiyorum. Düşünmeme izin vermeyecek bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ah, Val, bu akşam dışarıda kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye ısrar etti Lola.

"Biraz hava alsa iyi olur. Ben ona eşlik ederim."

İkimiz de Victor'a döndük. Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini yere dikmişti. Endişelenmemizi gerektirecek bir durum çıkmayacağına söz veriyordu.

"Víctor'la mı gitmek istiyorsun?" diye kulağıma fısıldadı usulca.

Kafam karmakarışık bir şekilde Víctor'a baktım. Elini uzatmış, tutmamı bekliyordu. Elimi uzattım, parmaklarımız birbirine değdiğinde, el ele tutuştuk ve, "Onunla gidiyorum," dedim.

Lola endişeyle dudağını ısırdı.

"Yarın sabah konuşuruz," dedi. Víctor'la el ele tutuşuyor olmamı önemsemeden, kocaman bir sarılmayla beni sarmaladıktan sonra, yeniden kulağıma doğru eğildi ve, "Tanrı aşkına bir çılgınlık yapayım deme. Çılgınlıkları benim gibi insanlara bırak. Telefonumu açık bırakacağım, fikrini değiştirirsen ara," dedi.

Başımla onayladım ve yanağıma bir öpücük kondurdum.

Víctor'la yürümeye başladığımızda, kolu artık omzumdaydı.

HAVA ALMAK...

Víctor'un arabasında ilerlerken, sessizce şehrin ışıklarını seyrediyorduk. Camdan dışarı bakarak korkunç geçen geceyi kafamda yeniden canlandırıyordum. Víctor ise konuşmadan, ilerlemeye devam ediyordu. Saat gece yarısını vurmuştu ama henüz eve dönmek istemiyordum. Karnım açtı, bir sigara içmek ve ayakkabılarımdan kurtulmak istiyordum. Olan bitenin benim suçum olup olmadığını bilmeye ihtiyaç duysam da, bu durumu an itibariyle çözemeyeceğimi biliyordum.

Víctor hafifçe öksürerek, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, melankolik bir sesle.

"Galeriye geri dönmek ister misin? Seni kapıya kadar götürebilirim."

"Hayır. Adrián'ı tanıyamıyorum artık. Bu akşam hiçbir şeyi açıklığa kavuşturamayacağız."

"O kadar kötü mü?"

Gözucuyla Víctor'a baktım. Ona içimi döküp dökmemek arasında kararsız kalmıştım. Derin bir nefes alarak dürüst olmaya karar verdim.

"Son birkaç ay oldukça zor geçti. Sanırım bütün ilişkilerde olduğu gibi, biz de zor bir dönem geçiriyoruz. Adrián çok yoğun çalışıyor, benim gündelik hayatımdan pek memnun değil..."

"Ve..."

"Ve ne?"

"Sorun ettiği tek şey senin günlük rutinlerin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve ben. Onu demek istiyorum."

Kimi kandırıyordum ki? Henüz ne söyleyeceğime karar veremeden, Victor yeniden söze girdi, "Valeria, ben istediğin kadar centilmenlik yaparak durumu kızıştırmayayım, fark eden bir şey olmayacak. Adrián aptal değil ve bence haklı," dedi, gözlerini dikiz aynasından ayırmayarak.

"Ne konuda haklıymış?"

"İkimiz hakkında düşündüklerinde. Sen bir sonraki adımı atmaya hazır olsaydın, onun ne düşündüğü umurumda dahi olmazdı. Beni duraksamada bırakan sensin, o değil."

Şaşırmıştım.

"Yoksa bu aramızda olanların mantıklı olup olmadığına takılmazdım," diye ekledi.

"Ama geçen gün kabinde..."

"Hayır," dedi, başını iki yana sallayarak, "yatağa atılacak bir maceradan daha fazlasısın benim için. Orada durmak zorundaydım. Durmasaydım... Ne yani, bir kabinde mi? Yapma, Valeria."

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim, ellerimle yüzümü örterek.

"Biliyorum. Bu yüzden ısrar etmiyorum zaten."

"İyi bir insansın ve dürüstlüğünü takdir ediyorum," dedim, elimle bacağına hafifçe vurarak.

"Sen de çok iyi bir insan ve olağanüstü bir kadınsın," dedi, elini, elimin üzerine koyarak, "ve seni düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Arabanın içini yeniden sessizlik kapladı. Ellerimiz yeniden birbirine kenetlenmişti.

"Seni nereye bırakmamı istersin?"

"Eve gitmek istemiyorum. Lola'yı arayabilirim ama ne söyleyeceğini tahmin edebiliyorum. Mantıklı ve sabırlı olmam gerektiğini duymaktan gına geldi."

"O zaman bana gidelim, ne dersin? Bir şeyler yer, bir kadeh bir şey içer ve ne yapacağımızı düşünürüz. Söz veriyorum, kimse mantıklı ve sabırlı olmak konusunda ağzını açmayacak."

"Sağ ol, Victor."

Gülümsedi. Gerçekten iyi niyetli miydi yoksa aklında farklı bir fikir mi vardı, emin olamıyordum. Belki de olan biteni bu kadar sorgulamayı bırakmak en iyisi olacaktı.

Eve vardığımızda, sessizce içeri girdik. Ayakkabılarımı çıkarıp acı çekmekten yorulmuş parmaklarımı ovalayarak, mutfaktaki yüksek sandalyelerden birine oturdum. Victor'un yüzüne vuran buzdolabı ışığı, şiirsel bir görüntü yaratıyordu.

"Hay aksi," dedi, dolabın içine bakarken.

"Bekâr adam buzdolabı, değil mi?" dedim, takılarak.

"Bira, limon ve birkaç parça şey," dedi, başıyla onaylayarak.

"Ben bira alayım."

Dolaptan iki buz gibi bira çıkarıp açtıktan sonra, birini bana uzattı. Bir yudum aldıktan sonra birbirimize baktık.

"Limon alır mısın?" diye teklif etti.

Kahkahayı bastım.

"Hadi ama daha başka bir şeylerin de olması lazım. Dolapları bir karıştıralım bakalım. Biramı tut."

Víctor biramı alarak, kendininkiyle birlikte tezgâhın üstüne bıraktı ve dolapları karıştırmak üzere üzerine çıktığım sandalyeyi dengede kalması için kavradı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı, "paniğe kapılıyorum sanki."

"Sakin ol..."

Sakin ol demek kolaydı tabii. Birkaç saniye sonra dengemi kaybedip üzerine düşme numarası yapana kadar.

"Tam bir şapşal maymunsun," diyerek güldü.

Ben neden çıkmıştım bu sandalyeye? Ah, evet, dolaplara bakmak için. Sorun şu ki, dolaplara dair bir şey gördüğüm falan yoktu, sadece onu yakınımda hissetmek, kabul edemeyeceğim şehvetli düşüncelere kapılmak için uyduruvermiştim dolap bahanesini. Sandalyeden inmeye çalışırken hafifçe dengemi kaybettim.

"Bekle, yardım edeyim."

Ona doğru döndüm, ellerimi omzuna doladım ve vücudumu ona doğru yaklaştırdım. *Kirli Dans*'taki* meşhur lambada sahnesini *yeniden* çekiyormuş hissine kapılmama ramak kalmıştı. *Kirli dans*, evet, aramızdaki olayın adı bu olmalıydı.

---

* *Ülkemizde "İlk Aşk, İlk Dans" adıyla gösterilen 1988 yapımı ABD filmi. (ç.n.)*

Elleriyle belimi kavrayarak, beni yukarı kaldırdıktan sonra, yeniden sandalyede ayağa kalkmama yardım etti.

"Ulu Tanrım," dedi, dişlerinin arasından.

"O kadar ağır mıyım?" diye sordum utanarak.

"Hayır ama çok oyalanmasak iyi olur. Bu açıdan manzaram pek güzel ve ben de sıradan bir ölümlüyüm, sabrımı bu kadar zorlamayalım."

Gördüğüm tüm raflara saldırmaya başladım. Vücudunun ne kadar yakınımda olduğunu ve baş hizamın onun vücudunda nereye geldiğini düşünmek beni terletmeye başlamıştı.

"Aha! Buldum!" dedim abartılı bir zafer ifadesiyle.

Victor beni yeniden kavrayarak, bu sefer yere inmeme yardımcı oldu. Yukarı çıkmış olan elbisemi düzelttikten sonra, rafta bulduğum patates cipsini uzattım.

Salondaki minderin üzerine yayılarak, cips ve bira ikilisinin tadını çıkarmaya koyulduk. Onun yanındayken o kadar rahattım ki...

"Alışverişe çıkman lazım," dedim, şakayla karışık usulca omzuna vurarak, "ev tam takır kara bakır."

"Evde yemek yediğim yok ki. Düzgün beslenmek istediğim zaman annemi ziyaret ediyorum."

"Bak sen! Otuz yaşında eşek kadar adamsın!"

"Otuz bir," dedi şakayla karışık.

"Sigara içmemde bir sakınca var mıdır, otuz bir yaşındaki beyefendi?"

"Yok, tabii ki."

Ayağa kalktı, odanın camlarını açtıktan sonra, çıkardığı kül tablasını uzattı.

"Sigarayı bıraktın demek?"

"O kadar belli oluyor mu?" diye güldü.

"Korkunun kokusu buraya kadar geldi de."

"Bana da bir nefes ver o zaman," dedi, yeniden yanıma otururken.

"Olmaz. Bıraktıysan bir sebebi olmalı."

Sigarayı yaktım. Ayaklarımın dibine oturmuş olan Víctor, yanıma süzülerek, sigarayı dudaklarımın arasından çektiği gibi bir nefes aldı.

"Yeniden başlamamalısın."

"Hayır. Başlamamalıyım. Ama içinde bulunduğumuz durum, mükemmel bir bahane teşkil etmiyor mu?"

Gülmeye başladım. Gülmekten gözlerimden yaş gelmek üzereydi. Víctor da kahkahalarıma katıldı.

"O zaman Lucky Strike'a içelim."

"Light olmak kaydıyla."

Sigaramdan bir nefes uzattım. Onun sigara karşısındaki yüz ifadesini görünce, kendimi tutamayarak, kahkahayı bastım ve alışkanlık olduğu üzere, boğulmaya başladım.

"Bak sen! Lola başına böyle şeylerin geldiği konusunda uyarmıştı ama nasıl düzelteceğimi söylemedi!" dedi takılarak.

Derin bir nefes aldım.

"Geçti bile."

"Yapma ya... Hayat öpücüğü verme şansım da gitti desene," dedi, dudağını bükerek.

"Baksana, Lola'nın konusu açılmışken... Sence de çok şey mi?"

"Çok ne mi?"

"Ateşli."

"Aman, Valeria, bu ne biçim bir soru böyle," diyerek gözlerini üzerime dikti, kaşlarını hafif rahatsız bir ifadeyle çatmıştı, "tüm kadınlar gibiydi diyelim."

"Nasıl yani? Kadınların hepsini bir mi tutuyorsun? Aralarında hiçbir fark olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey... Lola tüm kartlarını açık oynuyor, birçok şeyi gizli tutmayı tercih eden pek çok kadından farklı olarak... Sanırım her birinin kendini ifade ediş şekli farklı. Lola hiçbir şeyi önemsemiyor, diğer insanların onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil. Tek önemsediği şey, kendisinin nasıl hissettiği. Bu özelliğini oldum olası sevmişimdir. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır, yatakta o kadar ateşli değil. Ama hayatın geri kalanında evet."

"Hımm... Peki kişisel bir soru sormam gerekirse onu neden bir daha aramadın?"

"Bir düşüneyim." Sağ elini kafasına götürerek parmaklarıyla saçlarını taradı. "Hayır, onu aradım ama romantik bir buluşma için değil. Olan biteni elimizden geldiğince doğal bir ilişki olarak adlandırmaya çalıştık. Aslına bakarsan, aramızda geçenleri sana anlatmış olmasına şaşırdım doğrusu. Ona olan tavrım hiçbir zaman değişmedi. Sonuçta aramızdaki güzel bir kaçamaktı, fakat gereğinden fazla uzamıştı. Zevkliydi ama yine de bir kaçamaktan öteye geçemezdi. Lola'yı bir kaçamaktan fazlası için düşünemem. Benim tipim değil."

"Gereğinden fazla uzayan bir kaçamak." Lola'nın anlattığı birkaç çılgın geceyi anlatmak için yetersiz kalmıştı. Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyordum ama Lola'yı

bir sonraki görüşümde, biraz önce duyduklarımı kendisiyle paylaşacağımı söylememe gerek yok herhalde.

"Dünyaya gelmiş gelecek hiçbir erkeğin onu geri çeviremeyeceğini düşünmüştüm," dedim.

Omuzlarını silkti.

Kanepeye dokundum ve, "Burada mı yaptınız?" diye sordum.

"Gene başladık," dedi, içimi gıdıklayan bir gülümsemeyle.

"Hafif sarhoş olduğum göz önünde bulundurulursa gayet normal."

"Seni sarhoş etmek pek kolaymış."

"Bana alkolden başka bir şey yedirip içirmezsen, sonuç bu oluyor haliyle."

"Ha, şimdi suçlu ben oldum demek. İstediğin kadar reddet, bu kanepeye bir nevi takıntın var."

"Aslına bakarsan evet," diye güldüm, "sizi orada hayal ediyorum, anlarsın işte," dedim, dudaklarımı ısırırken, elimle girilen fiziksel ilişkiyi anlatan bir işaret çakarak.

"Biraz sonra uyuyakalacağını ikimiz de biliyoruz sanırım. Neden yatağa geçip, biraz rahatlamıyoruz? Hem belki şu 'anlarsın işte'yi daha detaylı gösterirsin bana."

"Tabii, sen, ben ve alt kattaki yarım düzine Çinliyi de çağıralım istersen," dedim, kahkahayı patlatarak.

"Biraz sohbet ederiz, uykuya dalmaya başladığın an, buraya, sapkınlık kanepesine gelirim. Olur mu?" dedi, saçımı okşayarak.

"Hayır. Olmaz. Eğer sen sapkınlık kanepesinde uyuya-

caksan, ben de orada uyuyacağım."

Gözucuyla bakıştık.

"Bakarız. Hadi bakalım."

Yatak odasına sebepsiz bir gerginlikle girdim. Kabul etmeye çekiniyor olsam da, biraz korkmuştum. Adrián'a öylesine kızmış, olan bitenden öylesine büyük bir hayal kırıklığına kapılmıştım ki... Ve Víctor öylesine muhteşemdi ki...

Her şeyi daha da zorlaştırırcasına (ya da belki de kolaylaştırırcasına), Víctor CD çalara bir CD yerleştirdi ve yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran ufak gece lambasını yaktı. Bir anda kendimi bir filmin içindeymiş gibi hissetmeye başladım. Şu izlemeye utandığınız filmlerden değil, hayır, bir an önce üzerlerini çıkarıp işe koyulmalarını istediğiniz filmlerden. Ah, işte, bakla ağzımdan çıkmıştı sonunda.

Gardırobunun çekmecesini açarak bana bir gömlek uzattı. Sonrasında, kendi gömleğini çıkarmaya koyuldu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Üzerini burada mı çıkaracaksın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet. Beni izleyecek misin?"

"Olabilir."

Gözlerini yüzümden bir saniye ayırmadan, yavaşça düğmelerini çözmeye başladı. Tüm düğmeleri çözdüğünde, eline aldığı gömleği, camın yanında duran siyah deri koltuğa bırakıverdi. Büyülenmiş gibiydim. Gördüklerim karşısında şaşırıyor olmama şaşırıyordum. Tüm boş zamanını spor salonlarında geçiren bir erkeğin başka nasıl bir vücudu olabilirdi ki zaten? Öylesine güzel bir vücutsa, karşıma geçip insanı kendinden ge-

çiren bir özgüvenle üstsüz kalmaktan daha iyi başka ne için kullanılabilirdi peki?

"Sen de soyunacak mısın yoksa sana yardım etmemi mi bekliyorsun?" dedi, içimi karıncalandıran bir fısıltıyla.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi göğüslerinden, karnından ayırmaya çalıştım. Ulu Tanrım. O karnındakiler baklava mıydı yoksa? Onların neslinin tükendiğini sanıyordum! Bir şehir efsanesi olduğu söyleniyordu baklavaların!

Kıyafetlerimi kendim mi çıkarmak istiyordum yoksa karın kaslarının efendisinin mi? Ne kadar gereksiz bir soruydu bu böyle.

"Olabilir," dedim, gizemli bir edayla.

"Gel."

"Ne?"

"Fermuarın."

"Ah, doğru."

Yanına yaklaştım ve sırtımı döndüm. Elbisenin omuzlarını hafifçe indirdi. Kıpırdamadan, sessizce kalakaldık bir an. Parmakları omuzlarımı okşamaya ve dudakları usulca ensemi öpmeye başladığında, vücudum bir saniye beklemeksizin tepki verdi. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım. Mantığın bir şeyi yapmamanız gerektiğini söylemesi başka bir histi, hormonların sizi baştan çıkarmasıysa tamamen başka. Evet, bu çok başka bir histi. Hayat kadar doğaldı. Yirmi sekiz yaşında, sağlıklı ve aylardır kimseyle birlikte olmamış bir kadının vücudunun verdiği doğal bir tepkiydi bu.

Víctor'un eli fermuara uzanarak aşağı doğru ilerlemeye

başladı. Daha önce başka elbiselerde de aynı şeyi yaparak, pratik kazandığından mıdır bilinmez, elbise bir anda yere düşüverdi. Arkamı dönmeden, olduğum yerde kaldım. Belki de içten içte iyi bir kız olmak istiyordum hâlâ. Doğru olanı yapmak istiyordum. Víctor'un bana karşı olan saygısını yitirmesini veya daha sonra pişman olacağım bir şey yaparak özsaygımı yitirmeyi istemiyordum. Zihnimi farklı bir yere çekmeye çalıştım. Kafama farklı bir düşünce sokabilirsem, bu durumu da atlatabilirdim. Lakin, Víctor'un ensemde hissettiğim nefesi, her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Sırtım, göğsüne yaslanmış, sıcacık ellerinden biri, karnımı kavramaya başlamıştı.

"Víctor..."

"Üzgünüm," dedi. Yanımdan uzaklaşmamıştı.

Dudakları bir kez daha ensemi öpüverdi. Hafif ıslak öpücüğü, içimde ufak çaplı bir fırtına koparmaya yetmişti. Bir eliyle hiç zorlanmadan sutyenimi çıkarıverdi.

"Victor, lütfen, beni daha fazla zorlama," dedim, gözlerimi kapayarak.

Elleriyle sutyenimin askılarını aşağı doğru indirdi ve bir saniye sonra, elbisemin yanında sutyenim de orada, yerdeydi. Ama elbiseden farklı olarak, bu seferki hızlı düşüşe ben izin vermiştim.

"Durmamı söylersen, yemin ederim duracağım," dedi, kulağımın arkasına fısıldayarak.

"Yalan söylemek zorunda kalacağımı biliyorsun," diyebildim.

Vücudunun her köşesini hissedebiliyordum. Vücudum uzun bir kış uykusundan uyanmış gibiydi.

"Bu akşam aramızda bir şey olamaz, ısrar etmeyeceğini söylemiştin," diye ekledim zorlukla.

Bir an kararsız kaldı. Yalnızca birkaç saniye sürmüştü kararsızlığı, ama Víctor yine de sözünü tutmakla tutmamak arasında gidip gelmişti. Son tahlilde, bekâr bir erkekti ve kimseye karşı bir sorumluluğu yoktu. Yaptıklarıyla ilgili hesap vermesi gereken biri varsa, o da bendim. Bu durumu zorlaştıran kişi, bendim.

Birkaç saniye düşündükten sonra, iyi çocuk olmaya karar vererek, iç geçirdi ve bir adım geri çekilerek, benim için çıkardığı gömleği uzattı. Tüylerim diken diken olmuştu, kendimi kırılgan ve aptal hissediyordum. Gömleği üzerime geçirdim ve yüz ifadesini okuyabilmek için arkamı döndüm. Kot pantolonunun düğmelerini çözdüğünü görünce, yeniden sırtımı döndüm. Tek bir gecede bu kadar fazla şey görmek istemiyordum.

"Daha önce hiçbir erkeği iç çamaşırlarıyla görmedin mi yoksa?"

"Seni görmedim, hayır," dedim kızararak.

"Tamam. Bitti işte."

Usulca arkamı döndüm. İç çamaşırının başladığı yerden başlayan, düşük belli, denizci mavisi ince bir pijama altı giyinmişti. Biraz önceki heyecanı geçmişe benziyordu. Çok yazık. O noktaya kadar gelmişken o çamaşırın altındakini de görmek güzel olurdu halbuki. Yeniden göğsüne ve karnına baktım. O nasıl bir vücut, o nasıl bir kas topluluğuydu öyle, Yüce Tanrım! Analar neler doğuruyordu böyle!

Víctor yatağa uzandıktan sonra, yanına geçmemi söy-

ledi. Utanarak yanına gittim, iç çamaşırım gözükmesin diye üzerimdeki gömleği çekiştirerek yatağa yüzüstü uzandım.

"Bir beyefendi olacağına söz verdiğimde, beni bu kadar zorlayacağını tahmin edememiştim."

"Seni zorlamıyorum, Víctor," dedim. Bir an kendimi rahatsız hissetmiştim ve oradan ayrılmak istedim.

Ne kadar koca bir aptaldım ben böyle! Buraya ne halt etmeye gelmiştim ki? Ne bekliyordum acaba? Yeni arkadaşımın evinde uyumanın, kendi evimde uyumak kadar masum bir şey olmasını mı? Rahat bir şekilde gülümseyerek, birbirimizi kucaklayarak, kafamız daha da karışmış bir şekilde ayrılmamızı mı?

"Haksızlık bu," deyiverdi, beni kendi düşüncelerimden çekip alarak.

"Neymiş o?"

"Durumu kontrol altına alması gereken kişi olmam haksızlık," dedi, bir koluyla gözlerini kapatarak.

"Olan biten hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum zaten. Ama istemediğini söylemiyorsun ya da benden uzaklaşmıyorsun." Derin bir nefes aldı, kolunu aşağı indirdi ve bana baktı. "Sadece," dedi ve cümlesini bitirmeden yüzünü bana doğru çevirerek uzandı.

İtiraz etmeden, ona doğru yaklaşarak, vücudumu, onunkine yapıştırdım. Sıcak elleriyle gömleğimin içini okşamaya başladı. Önce belimi, sonrasında kalçalarımı ve nihayetinde, omuzlarımı. Tüylerim yeniden diken diken olmaya başlamıştı ki duruverdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Gelecek sefer bu kadar zorlandığımda kendimi tutabileceğimden emin değilim, Valeria."

Eliyle yeniden omzumu okşadığında, utanarak gülümsedim.

"Üzgünüm," dedim, fısıldayarak.

"Ben de üzgünüm," dedi, nazik bir gülümsemeyle, "işin en kötü yanı ne biliyor musun? Şu an aklımdan geçenleri göremiyor olman."

"Anlat o zaman."

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü yanımdan kaçıverirsin," dedi, gözlerini kocaman açarak.

"Bahse girerim ki..."

"Neye?"

"Aslına bakarsan seninle bahse girmemek en iyisi. Üzerimdeki gömleği kaybetmekten korkuyorum."

Hınzırca bakıştık ve...

Aç karnına alkol almayın demelerinin sebebi buydu herhalde.

29

BAHSE GİRERİM Kİ...

"İyi, kötü veya normal davranmak arasında kararsızım," dedi, gözlerini dudaklarıma dikerek.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"İyi davranırsam, biraz sohbet edip uyumanı bekler ve sonrasında tıpış tıpış kanepeye giderdim. Uslu bir çocuk gibi."

"Kötü davranırsan?"

"Üzerine tırmanarak, seni tanıdığım ilk andan beri yapmayı hayal ettiğim her şeyi tek tek yaparım. Evli bir hanımefendiye yapmamam gereken şeyleri..."

Gülümsedik. Víctor, dudaklarını burnumun ucuna değdirerek belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

"Peki ya normal davranırsan?" diye sordum, sol bacağımı, bacaklarının arasına yerleştirerek.

"Normal davranırsam, sana yapmak istediğim her şeyi anlatıp sonra seninle birlikte uyuyakalırım."

"İlk seçenek en mantıklısı gibi duruyor."

"Biliyorum," dedi, elini aşağı doğru indirerek.

"Ama üçüncü seçenek..."

"Seçim senin."

"Bir düşüneyim o zaman," dedim gülümseyerek.

"Normal davranmamı mı istersin?"

"Bilemiyorum."

"Peki hangi normal seçeneğini arzu edersin?" dedi sol kaşını kaldırarak, "aptal ve normal mı olayım, yoksa centilmen ve normal mi?"

"Ortaya karışık olsun," dedim, dudağımı ısırarak.

"Üzerindeki şu gömleği çıkarmak isterdim," diye fısıldadı, "ve karnını öpmek."

Yüzüstü dönerek gözlerimi tavana diktim. Zorlukla yutkunabiliyordum. Víctor gömleğimi, siyah iç çamaşırımı ortada bırakacak şekilde yukarı çektikten sonra, göbek deliğime hafifçe üfledi. Mideme kramplar girmeye başlamıştı. Nefes almaya çalışarak devam etmemesini diledim içimden, lakin ıslak dudakları beni dinlemeyerek, kasıklarıma bir öpücük kondurdu.

"Üzerine yatmak, göğüslerinin her birini teker teker ısırmak istiyorum. Vücudunun her bir noktasını öpmek, kokunu içime çekmek, yumuşak derinin tadına bakmak istiyorum."

Sesimi çıkarmadım. Víctor üzerime çıkmış, burnunu boynuma gömmüş, kokumu içine çekiyordu. Vücutlarımız o kadar yakındı ki, göğüslerimizin birbirine değdiğini hissedebiliyordum.

"Senin gerçekten nasıl olduğunu görmek istiyorum," dedi, her bir kelimeyi uzunca vurgulayarak, "iç çamaşırlarını çıkarmak ve neyin hoşuna gittiğini öğrenmek, her yerine dokunmak istiyorum. İçine girmeden önce parmaklarımla seni

hissetmek, seni biraz sonra olacaklara hazırlamak istiyorum."

"Víctor, lütfen..."

Bir eliyle kasıklarımı okşamaya başlamıştı.

"Bana dokunmanı istiyorum. Senin için hazırım, bunu içimde hissediyorum. Ne kadar heyecanlandığımı hissetmeni ve vücudumla oynamanı istiyorum. Seninle hayal kurduğum zamanlardaki gibi zevkten inlediğini duymak istiyorum. Seninle ilgili ne kadar fazla hayal kurduğumu biliyor musun? Seni öptüğümü, sana dokunduğumu, içine girdiğimi hayal ediyorum..."

"Víctor," diye inledim.

Boynuma konan ıslak bir öpücükle, vücudum irkilmiş, tüylerim diken diken olmuştu. Onu bacaklarımın arasında hissetmek, ikimizi de zevkle inletmişti.

"Seninle birlikte olduğumu hayal ediyorum, bacaklarını belime dolayarak beni arzuladığını gösterdiğini hayal ediyorum," dedi, boynumu bir kez daha öperken bir eliyle iç çamaşırımın içine dokunarak, "lanet olsun, Valeria..."

Evet, lanet olsun.

"Bütün bunları anlatmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye söze girdim.

"Bazen benimle birlikte duşa girdiğini hayal ediyorum. Beni tahrik etmediğin tek bir yer bile yok hayallerimde."

Omzumu hafifçe ısırdı. Vücutlarımız birbirine kenetlenmiş ve hafifçe sürtünmeye başlamıştı. Daha sonra üzerimden inerek yeniden yanıma sokuldu. Bacaklarımız yeniden birbirine dolanmıştı ve ereksiyonunu tüm sertliğiyle hissediyor-

dum. Üzerindeki ince pijama sayesinde, hissetmesem de, rahatlıkla görebilirdim ya neyse.

"Kocanın yanında uyurken sana neler yaptığımı anlat bana," diye fısıldadı.

"Söyleyemem," dedim, altdudağımı ısırarak.

"Zevkten kendinden geçiriyor muyum seni?"

"Evet. Bir orgazmın orta yerinde uyanıyorum."

"Ne yapıyorum peki?"

"Tanrım, birçok şey," dedim, iç çamaşırımın içine giren eli, tehlikeli bir şekilde aşağı doğru ilerlerken, "çok hoşuma giden ve çok kötü olan birçok şey..."

"Sana asla yapamayacağım birçok şey."

"Asla."

Asla. Bu kelimeyi düşünmeden söylemiş olmam garipti. Ne demek asla yapamayacağı şeyler? Niçin asla demiştik ki?

"Çok yazık, değil mi?"

"Şu an öyle geliyor," dedim, eli yeniden çamaşırımdan yukarı doğru çıkarken, "ama yarın ayık kafayla pişman olabilirim."

"Yarın olduğunda bunları sen ve benden başka kimsenin öğrenmesine gerek yok."

Gittikçe heyecanlanıyorduk ve kendimizi kontrol etmekte zorlanmaya başlamıştık.

"Her ne kadar çekici bir fikir olsa da bunun olmayacağını biliyorsun."

"Seni bir kez öpmeme izin ver, yalnızca bir kez," dedi yaklaşarak.

"Olmaz, lütfen," dedim, gözlerimi sıkıca kapayarak.

Ama Víctor'un eli çenemi kavradı ve dudaklarımı, onunkilere yaklaştırdı. Silkinmem, karşı çıkmam, üzerimi giyindiğim gibi eve geri dönmem gerekirdi ama tüm bunların hiçbirini yapmadım. Sıcak ve yumuşak dudaklarının, dudaklarıma değmesine izin verdim. Nefesini, nefesimde hissettim. Dudaklarıma kondurduğu ilk öpücüğe, başka bir öpücükle karşılık verdiğimde, üstdudağımı, iki dudağı arasında hapsederek uzunca tadına baktı. Kesik kesik nefes alıyorduk. Dillerimiz utangaç bir şekilde birbirlerini okşamaya başlamışlardı.

Kendimi nihayet biraz geri çektiğimde, Víctor yeniden yanıma uzanmadan önce, son bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Sonrasında yemyeşil gözleriyle bana baktı.

"Ne zaman beni sınamaktan vazgeçeceksin?" dedim, dudaklarımla oynayan ellerine bakarak.

"Sen sınanmaktan yoruluncaya kadar."

"Peki ya şu an sınanmaktan yorulduğumu söylesem?"

Elini aşağıya doğru indirerek, belimi okşamaya başladı. Bacaklarımız yeniden kenetlenivermişti.

"Uykun var mı?" diye sordu.

"Hayır. Senin?"

"Hayır. Ama daha fazla oyun oynamaya izin yok sanırım."

Gülümsedim.

"Kanepeye gideyim, o zaman," dedi, kararlı bir sesle.

"Hayır, hayır, gitme. Ben giderim," dedim, kolunu kavrayarak.

"Olmaz, sen misafirsin."

"O zaman sen de burada kal," diye ısrar ettim.

Tavana bakarak iç geçirdi.

"Yatağımda giysili olarak yatmayı başaran tek kadın sensin," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Kanepeye gitmen, bu durumu değiştirmeye yetmeyecek."

"Evet ama en azından bu kadar yakınımda olmayacaksın."

Tüm gücümü toplayarak kolunu yatağa doğru çektim.

"Tamam, tamam, kalacağım," diye karşılık verdi, "ama en azından sana sarılmama izin ver," diye ekledi.

"Tamam."

Yanıma uzandı. Arkamı döndüğümde, koca kollarıyla tüm vücudumu sarmıştı bile. Saçlarımı kokladığını hissettim.

"Bana aklımı kaçırtacaksın," dedi.

"Sen de bana."

"Böyle bir duyguyu daha önce yaşamamıştım."

Eli bir kez daha gömleğimin içine uzanarak, belimi kavradı. Cevap vermemeye karar verdim. Hayır. Valeria, çeneni kapalı tutmalısın çünkü eğer şimdi konuşursan kesin pişman olacağın bir şey söyleyeceksin. Tamam mı?

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra, uyuyakaldığını düşünerek, kendimi biraz geri çekmeye çalıştım. Beni kendisine daha da fazla çekmesiyle uyumadığını fark etmiş oldum.

"Valeria?"

"Efendim?"

"Senden çok hoşlanıyorum ve sana karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Yeniden sessizlik. Ne cevap verebilirdim ki bu söylediğine? Cevapsız kalıp uykuya dalmasını beklemek yapılabilecek en korkakça şey olurdu, ben de korkak olmayı seçtim. On beş dakika sonra nefes alıp vermesi yavaşlamış, uykuya dalmıştı bile. Bir an parmaklarımın ucunda ayağa kalkarak, kanepeye gitmeyi düşündüm fakat bu düşünceyi hayata geçiremeden, ağırlaşan gözkapaklarımın kapandığını hissettim...

GERÇEKLER...

Saat sabahın dokuzunu gösterdiğinde, üzerimde aynı gece elbisesiyle, otobüse binmiş, evime doğru yol alıyordum. Birkaç yaşlı anneanne tarafından, üzerimdeki kıyafet yüzünden söz işitiyor olmama kulak asmadan, Lola'yı aramaya çalışıyordum ama *lanet olasıca* hatun telefona çıkmıyordu. Bana olan biteni pek de umursamaz bir şekilde, bir yerlerde sızıp kalmış olmalıydı.

Kendimi doğal olarak bunalmış hissediyordum. Dün gece olan bitenlerden mutlu değildim. Gerçi Víctor'un üzerine atlayarak, vücudumun benden istediklerini yapmadığıma göre bende demir gibi bir irade olmalıydı. O öpücük... O anı hatırlayarak dudaklarıma dokundum. O öpücükte kirli, yolunda gitmeyen hiçbir şey yoktu. Yanımda, bana sarılırak uyumasına izin verdiğimde midemde duyduğum heyecanlı kasılmayı hatırladım. Sabah onu, benim yerime yastığa sarılır bir şekilde, uyumaya devam ederken bırakmıştım.

Vücudumuz, bazen kafamızı karıştırır. Arzu ve şehvet bir nevi yılan gibidir. İçinizde usulca süzülerek, her seferinde

daha fazlasını ister. Bazı durumlarda onu görmezden gelebilirsiniz, bazı durumlardaysa ona istediğini vermekten başka çareniz kalmaz. Onu dinlerken yapabileceğiniz tek bir hatayla, tüm hayatınızı mahvedebilirsiniz. Hayır, buna değmezdi. Değil mi? Víctor'a beni iten tek şey saf arzudan mı ibaretti yoksa?

Eve vardığımda, derin bir nefes aldım ve daha fazla beklemeden, içeri daldım. Kapının önünde beklemenin kimseye bir yararı olmayacaktı.

Adrián yatağın üstüne oturmuş, tırnaklarını yiyordu. Karşısına geçtim ve, 'Neredeydin?' ile başlayan bir kavganın gelmesini bekledim, ama Adrián sessiz kaldı. Tüm geceyi dışarıda geçirmiş gibi bir hali vardı, üzerinde dün akşamki kıyafetleriyle iç geçirerek tırnaklarını kemiriyordu.

Karşısına oturdum ve bana söyleyebileceği her şeye karşı kendimi hazırladım. Bunu hak etmiştim. Lakin Adrián bana baktı ve, "Senin için endişelendim," demekle yetindi.

"Üzgünüm."

"Geri dönmeyeceksin diye korktum. Tam bir geri zekâlı gibi davrandım dün akşam."

Bu söylediklerini işitmek beni o kadar şaşırtmıştı ki, bir an ne cevap vereceğimi bilemedim.

"Hayır, öyle deme. Eve dönmem gerekirdi."

"Nerede olduğunu bilmek istemiyorum," dedi, gözlerini ellerinden kaldırmayarak.

"Hiçbir şey olmadı," dedim, yalan atarak.

"Tamam."

"Víctor konusunda canını sıktığım için özür dilerim."

"Canımı sıkmasına izin vermemeliydim. Kendi kendimi sinirlendirdim. Çok yakışıklı bir adamla geldiğini görünce seni kıskandım," dedi hafifçe kızararak.

"Öyle olacağını önceden tahmin edip kızlarla gelmeliydim."

"Hayır, hayır, sana eşlik edecek birisini bulmanı ben istedim senden. Bunu yapmamalıydım belki de, orada, benimle birlikte olmalıydın ama ben seni uzaklaştırdım. Arkadaşlarının kim olacağı konusunda sana karışmaya hakkım yok. Eğer Victor'la iyi anlaşıyorsanız, yani benim için ama her şeye rağmen sana karşı farklı bir niyeti olduğunu hissediyorum..."

"Hiç kimse bana ne yapacağım konusunda bir şey söyleyemez, merak etme. Eğer yanılıyorsam, kendi başıma yanılırım. Ben yalnızca seninle olmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. Söylediğime şaşırdığından değil, her zamanki tavrı öyle olduğu için.

"Bu arada Alex de çok güzel," dedim dişlerimin arasından.

"Muhtemelen öyledir ama ona o gözle asla bakmadım."

Ah, Adrián, ne kadar kötü bir yalancısın.

Kendimi kötü hissettim. O an, başka bir yerde olmak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Víctor'un yanında uyanarak şu an yaşadığım yeri düşünmemek istiyordum.

"Alex'in de seninle ilgili farklı niyetleri olduğunu hissediyorum," deyiverdim sonunda.

"Onun sorunu bu," dedi, bana bakarak, "Víctor sana kur yaptı mı peki?" diye sordu, hoşuma giden gülümsemelerinden biriyle.

"Kendi çapında, evet, ama özünde iyi bir çocuk."

"Onun yanında mıydın?"

"Bilmek istemediğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim."

"Evet, onun yanındaydım."

"Uslu durdu mu peki?"

Normal, diye düşündüm. Víctor'u şimdiden özlemiştim.

"Tabii ki," diye karşılık verdim.

"Seni öptü mü?"

"Hayır, canım!" dedim yutkunarak. "Sadece birkaç bira içtik ve sonra uyuyakaldık."

"Bir şey yapmaya çalışmadı mı yani?"

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak, "Víctor fazla konuşup hiçbir şey yapmayan erkeklerden."

"Buna sevindim. Sabaha karşı düelloya tutuşmamıza gerek kalmayacak, desene."

Dişlerimin arasından gülümseyerek, "Seni nasıl da tanıyorum," dedim.

Adrián bana doğru uzandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sağ eliyle önce boynumu, sonra saçlarımı okşamaya başladığında, birden Victor aklıma geldi. Ne kadar farklı kokuyordu. Parfümü, evi, çarşafları, sabunları, her şeyi farklı kokuyor ve bana farklı duygular hissettiriyordu. Adrián ise aynı ben gibi kokuyordu.

Adrián alnını, alnıma yasladı. Ufak bir gülümsemeyle, bu kadar yorgun olmasaydı, beni uzun bir süre meşgul edeceğini söyledi. Gözlerimi kapattım. Keşke bu kadar yorgun

olmasaydı. Bu nasıl bir yorgunluksa aylardır yorgundu. Acaba neden? Onu yoranın ben olmadığım belliydi...

Kendime gelmek için duşa girdim. Çıktığımda, Adrián'ın uyuyabilmesi ve içimdekileri bir an önce dökebilmek için üzerimi değiştirdiğim gibi, beni anlayabilecek tek insanın evine doğru yola çıktım.

Lola kelimelerle tarif edilmesi güç bir topuz ve gözlerinin altında yuva kurmuş yarasa yavruları gibi duran akmış rimeliyle kapıya çıktığında selam vermek yerine, kapıyı açık bırakarak, yatak odasına geri dönerek, kendini yeniden yatağa bırakmayı seçmişti. Onu bu saatte uyandırmış olmam hoşuna gitmemiş olmalıydı ama en iyi arkadaş olmanın getirdiği görev bilinciyle yardım çağrısına hayır deme yetkisinin olmadığının da farkındaydı.

"Lola, benimle biraz ilgilenecek misin yoksa başka birilerini mi arayayım?"

"Evet, evet, hazır elin değmişken benim için de birkaç doktor arayıver."

"Hayatında daha fazla erkeğe ihtiyacın yok bence!"

"Sus, sus. Dün akşam Carlos'a ağzının payını vermek zorunda kaldım. Yarım saat boyunca yukarı çıkmak istediğini söyleyip durdu."

"Sen ne yaptın peki?"

"Bana bir kahve yapar mısın?" dedi, bana doğru dönerek.

"Senin evinde olduğumuzun farkında mısın?"

"Hadi ama," dedi, tüm dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemeyle, üzerimdeki elbiseyi okşayarak, "bu ne güzellik böyle!"

Karşımdaki sululuk abidesi karşısında dilimi çıkararak mutfağa ilerledim ve kahveyi hazırlamaya başladım. Lola sessiz adımlarla arkamdan gelerek bir iskemleye çöktü ve buzdolabıyla aşık atabilecek büyüklükte bir salata turşusunu mideye indirdi.

"Kahve ve salatalık turşusu mu? Amma domuzsun Lola. Beslenme alışkanlıklarına hâlâ neden şaşırdığımı da bilmiyorum ya..."

"Sen beslenme alışkanlıklarımı bırak da beni dinle."

"Ah, evet, Carlos'a ne yaptın bakalım?"

Turşu kavanozunda duran suyu da mideye indiriverdiğinde, kusmamak için kendimi zor tuttum. Eliyle ağzını sildikten sonra anlatmaya başladı:

"Önce bir güzel azarlamayla başladım. Kendisini bir şey sandığını söyledim. Ne tepki verse beğenirsin? Evin girişinde benimle birlikte olmak istediğini söyledi! Víctor'dan duymuş olmalı yaptıklarımızı. Aman, neyse. Ben de dedim ki, 'Carlos, canım, sen aptalın önde gidenisin ve seninle bir daha asla birlikte olmak istemiyorum. Kaldı ki aletin hem küçük hem de yamuk. Beni rahat bırak ve gözümün önünden kaybol.'"

"İnanmıyorum," dedim gülerek.

"Víctor'a sor istersen. Sonrasında kesin telefonlaşmışlardır. Söylediklerimin doğru olmadığı konusunda yarım saat konuştuklarına bahse girerim. Victor'u gördüğünde, benim haklı olduğumu söylersin artık."

Gözlerimi devirdim ve, "Victor'la bu konudan bahsetmesek daha iyi olmaz mı?" dedim.

"Nedenmiş?" dedikten yalnızca birkaç saniye sonra ellerini havaya kaldırarak, "Yok artık, yok artık! Sana benim yapacağım çılgınlıklardan birini yapmamanı söylemiştim," diye bağırdı.

"Yapmadım zaten."

"Bu arada şu lanet olasıca kahve zımbırtısı neden hâlâ kaynamıyor?" diye inledi abartılı bir edayla sandalyesini tekmeleyerek.

"Lola, sen ne içtin şekerim?" dedim, kaşlarımı çatarak. Lola hiçbir zaman pek sakin olmamıştır ama bu sabah kendisini aşmış bir hali vardı.

"Turşu suyu bende kafa yapıyor," dedi, ellerini yumruk yaparak.

"Adrián'la barıştık, sanırsam," dedim, karşımdaki dramatik tek kişilik performansı önemsemeden, kahve kupalarını çıkartarak.

"Sevindim. Ama bu söyleyeceğim her ne kadar kulağa çok kötü gelse de, şu an umurumda bile değil."

"O zaman şunu söyleyeyim... Dün geceyi Víctor'la beraber geçirdim. Benimkisi bir nevi irade diyeti olmalı. Düğünden önce yaptığıma benzer," gözlerimi kapattım ve yataktaki halimizi hayal ettim.

"Seni etkilediğini biliyordum!"

"Beni etkilemesine şaşırmış gibisin," dedim, 'deli misin' dercesine bir bakış fırlattı. "Ama her ne olursa olsun, geriye alamayacağım bir şeye girip her şeyi batırmak istemiyorum."

Aslında söylemek isteyip de söylemeye cesaret edemediğim, Víctor'a karşı gerçekten bir şeyler hissetmeye başlamış olmamdı. Onunla birlikte bir şeyler yaşamak istemiyordum, evet; çünkü başka birisiyle evliydim ve kendimi olan bitene kaptırırsam vicdan azabından kahrolacak, Adrián'la olan ilişkimin başından sonuna kadar kötü bir ilişki olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım. Hayır, bunu yapmayacaktım.

"O zaman dün akşam hiçbir şey olmadı yani?" dedi, kaşlarını çatarak.

"Az daha oluyordu ama son anda kendime geldim," diye karşılık verdim, kaynayan kahveyi servis ederken.

"Son anda kendine gelmekten kastın nedir peki?"

"Yatağa uzandık ve yapabilseydik neler yapacağımızı tek tek anlattık. Aslına bakarsan, anlatmanın büyük bir kısmını Víctor yaptı," dedim, vereceği tepkiyi bekleyerek.

"Hepsi bu mu?" dedi, tepkisiz bir tavırla.

"Ne demek hepsi bu mu? Bu anlattıklarım az mı?" Şimdilik öpücükten bahsetmesem iyi olacaktı.

"Evime gelip yalan atmaya başlamanın sebebini öğrenebilir miyim?" dedi gülümseyerek.

"Yalan atmıyorum," diye karşılık verdim, tıpkı Lola gibi gülümseyerek.

"Yarım yamalak gerçekler bu anlattıkların ki bu yalan atmaktan da beter! Ne olduğunu adam gibi anlatır mısın?"

"Bir şey olmadı ama az daha oluyordu. Benden çok hoşlandığını, bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını söyledi ama birlikte olduğu tüm kadınlara aynı şeyleri söylediğine bahse girerim."

"Ah, canım, kendi kendine uydurduğun münasip bahaneyi yerle bir etmek istemem ama ben Víctor'layken bana sadece, 'Beni aygır gibi azdırıyorsun' ve 'Prezervatifin var mı' demişti."

"Aman, Lola. Sen çok kolay oltaya geliyorsun da ondan," dedim gülerek.

"Sen de gergin ve kasıntının önde gidenisin," dedi, gürültülü bir kahkaha patlatarak, "bu dediğini bana başka birisi söylese suratına tencereyi yerdi."

Çantamın içinden ceptelefonuma bir mesaj geldiğini haber eden bir zil sesi duyuldu.

"Kesin Víctor'dur," dedi Lola, gözlerini kırpıştırarak.

"Ne alakası var canım! Carmen ya da Nerea'dır kesin."

"Víctor olduğuna neyine istersen bahse girebilirim."

Çantayı açıp içinden telefonumu çıkardım. Gözleriyle beni takip eden Lola, bir yandan kahvesini yudumlarken, bir yandan da benden gelecek onayı beklemekteydi.

"Kazandın. Víctor'muş," dedim.

"Ne diyor peki?"

Şöyle diyordu:

Evden çıkmak için kapıyı kapattığında uyandım ve bir daha geri uyuyamadım. Seni aramakla mesaj göndermek arasında kaldım. Son tahlilde, gördüğün üzere, korkak olduğumu kanıtlayarak, mesaj göndermekte karar kıldım. Dün gece olan bitenlerden utanıyorum. Aç karnına içme derler, bilirsin. Aramızdaki kırmızı çizgiyi geçmiş olmaktan ve beni bir daha görmek istemeyeceğinden korkuyorum. Eğer elimde

olsaydı, sana anlattığım her şeyi yapar ve seni saatlerce, usanmadan öperdim. Senin de içten içte bir şeyler hissettiğinden eminim. Ama her şeye rağmen, aramızdaki her neyse bu halinden de mutluyum, bunu söylemek istedim. Bunu bir bahane olarak algılamazsın umarım. Seni bir kez daha görebilmek için her şeyi yaparım. Beni ara.

"Söylesene yahu! Çatlatma adamı," diye bağırdı Lola.

"Önemli bir şey değil," demekle yetindim.

"Önemli bir şey değil, demek?"

"Aynen." Telefonu avucumun arasına aldım.

"Yemezler! Ver şu telefonu!"

"Olmaz!"

"Ya sen verirsin ya da ben almasını bilirim!"

Mutfaktan koşarak çıktım ama daha birkaç adım ilerleyebilmiştim ki, arkamdan bir hışımla üzerime atlayan Lola sayesinde oturma odasındaki kanepeye yığılıverdim. Sonrası mı? Üzerime çıkarak, telefonu bırakıncaya kadar elimi ısıran manyak arkadaşım.

"Biliyordum işte! Düpedüz seni götürmek istiyor!" diye zafer edasıyla bağırdı Lola, ekrandaki mesajı okuduktan sonra.

"Lola!"

Üzerimden kalktığı gibi dans etmeye ve argo şarkı sözlerinden bir güzelleme yapmaya başladı. Sonunda yorulduğunda yanıma oturdu, elimde bıraktığı diş izlerinin üzerine ufak bir öpücük kondurdu, dizimi hafifçe okşadıktan sonra nihayet ciddileşti.

"Valeria, şaka bir yana... Sana anlattıklarını gerçekten yapabilmesini ister miydin?"

"Yüzde doksan beş, evet; içimdeki ahlaksız domuz sağ olsun."

"Peki sadece sana anlattıklarını mı arzuladın? Sadece seks miydi arzuladığın?"

"Evet, sanırım evet," diye itiraf ettim, hafifçe kızararak.

"Valeria, neden bir kaçamak yapmayı düşünmüyorsun?"

"Adrián'ı ne kadar sevdiğimi biliyorsun... Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Biliyorum ama ikimizin arasında kalabilir bu. Seni anlayışla karşılayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bunu yapamam. Victor'la aramızdaki sınırı geçersem sonrasında olacakları hayal dahi edemiyorum."

"Olacakları düşünmeden kendini bir kez olsun serbest bırakmak istemez misin?"

"İstemenin, yapabilmekle bir ilgisi yok," dedim, iç geçirerek.

"Yüce Tanrı aşkına, Val, demir gibi iraden varmış senin," dedi, yanıma uzanarak.

"Hiç sorma. Kaldı ki Víctor gibi bir adamın, benim gibi bir kadından bu kadar etkilenmesini düşünürsen... Hâlâ nasıl olduğunu anlayabilmiş değilim."

"Ben de senin bu tavrını anlayamıyorum işte," dedi, ciddi bir bakışla.

Haklıydı. Yıllar önce kendimizle ilgili bu tipte yorumlarda bulunmayı yasaklamıştık.

"Bana kendimi çok iyi hissettiriyor," diye ekledim.

Bir an nefesini hatırlayıverdim. Onu yeniden öpmek istiyordum ama bunu dile getirmeyecektim.

Lolita bana usulca sarıldı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurduktan sonra, "Víctor'un gözlerini kör etmesine izin verme. Hissettikleri konusunda dürüst olduğuna eminim ama sana daha önce de söylediğim gibi, istediğini elde edinceye kadar her şeyi yapabilecek bir adamdan bahsediyoruz. Ve görünen o ki, şimdi istediği şey, sensin," dedi.

Evet, öyle olabilirdi. Şayet öyleyse neden aklımı böylesine çelebiliyordu peki?

TARİHİN EN KÖTÜ PAZARTESİ GÜNÜ...

Carmen o sabah uyandığında, işe gitmemek için bir hastalık uydurup uydurmamak arasında kararsız kalmış; fakat kaçınılmaz yüzleşmeyi geciktirmenin, Daniel'in intikam planına daha fazla zaman kazandıracağını ve böylelikle de daha acı verici bir intikam uygulayabileceğini düşününce işe gitmeye karar vermişti.

Daniel acımasız bir adamdı ve şimdiye kadar kendisi için yapılan *voodoo* bebeğini, yere düşmesi umuduyla ofisindeki sandalyesinin çivilerinin nasıl gevşetildiğini, Carmen'in onun suratı yerine koyduğu yastığını nasıl yumruklandığını ve daha başka bir sürü şeyi öğrenmiş olmalıydı. Uzun lafın kısası, birbirinden güzel ve sevimli şeyler...

Ofise gözlerini yerden ayırmadan girdi. Kapı eşiğinden adım atar atmaz, suratına inek dışkısı gibi bir şeyin atılmasını bekliyordu. Ama beklediğinin aksine, ne ters bir bakışla karşılaştı ne de inek dışkısıyla. Bu iyiye işaret miydi? Belki de Daniel henüz saldırmaya hazır değildi. Neyse böylesi daha iyiydi, böylelikle Carmen de nasıl bir savunma yapacağını

düşünecek zaman bulabilirdi.

Masasına oturdu, bilgisayarını açtı ve bir kahve almak için ayağa kalktı. Yanına yaklaşan Borja'yla göz göze gelerek bir anlığına gülümsediler. Sırlarının ortaya çıkacağına dair ortak bir korkuyu paylaşıyorlardı. Birlikte olduklarını hiç kimse bilmemeliydi işyerinde. Onların Aşil topuğu da işte bu sırlarıydı.

Koridorda beliren Daniel, elindeki dosyaları inceleyerek yanlarından geçti ve odasına girmeden önce kibarca Carmen'i odasına çağırdı. Belki de işler bekledikleri kadar kötü gitmeyecekti, belki de ilk defa iki yetişkin insan gibi karşılıklı konuşacaklardı. Kim bilir.

"Merhaba, Daniel."

"Merhaba, Carmen. Otur, lütfen. Ve kapıyı kapat."

"Bu ne resmiyet," dedi Carmen, gergin bir gülümsemeyle.

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Carmen sesini çıkarmadan, Daniel'in devam etmesini bekledi. Daniel'sa, sandalyesinde doğrularak, bilgisayarını açtı. Sonrasında gözlerini yeniden Carmen'e çevirdi, hafifçe öksürerek, boğazını temizledi ve, "Carmen, gönüllü olarak istifanı sunmanı istiyorum," deyiverdi.

Carmen ne diyeceğini bilemedi. Kirli oyunlar, intikam planları bekliyordu ama bu, bu fazlasıyla gerçek ve ciddiydi.

"Ciddi olamazsın," dedi, fısıldayarak.

"Ciddiyim."

"Mezun olalı beri burada çalışıyorum, Daniel. Yıllardır buradayım! Stajımı bile bu departmanda yapmıştım."

"Üzgünüm."

"Hayır, üzgün falan değilsin," sinirlenmeye başlamıştı, "ve beni kovamazsın. Usulsüz işten çıkarma bu. Bana olan hislerin seni kör etmiş olmalı. Kendime bir avukat bulacağım ve mücadele edeceğim, bunu sen de biliyorsun."

"Carmen, mücadele etmeden, istifanı sunacaksın," dedi, Carmen'e doğru sakin bir tavırla yaklaşarak. Aralarındaki masa olmasa Carmen, suratının orta yerine yumruğu indirmişti.

"Böyle bir şeyi neden yapacağıma dair bir açıklama bekliyorum."

"Çünkü bunu kendiliğinden yapmazsan, aynı şeyi Borja'dan isteyeceğim ve bana öyle geliyor ki, seninle kıyaslandığında Borja çok daha kolay karar alabilecek birisine benziyor."

"Sen neden bahsediyorsun böyle?"

"Şirket kuralları gereğince, çalışanlar arasında hiçbir romantik ilişki yaşanamaz."

"Ama Daniel..."

"Ah, bunu görmezden gelebilirim... Ama biliyor musun, Carmen? Canım istemiyor."

"Yıllardır sana tahammül ediyorum ve şimdiye kadar işimi asla aksatmadım."

"Öyle olabilir ama şirket kurallarını çiğnedin, Carmen. Sonuç olarak, ya Borja'dan ayrılırsın ya da bu şirketten."

"Bu dört duvarın dışında kiminle birlikte olduğumu nasıl bilebilirsin ki?" dedi, sinirlerine hâkim olmakta zorlanarak.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, gerçek anlamda birlikte olduğunuzu sanmıyorum. Durum öyle olsaydı, benimle uğraşacak vaktiniz veya enerjiniz kalmazdı. Ama yine de, bir-

likte olmaya devam edip etmediğinizi anlamakta sıkıntı çekeceğimi sanmıyorum."

"Nerea, bunu yanına bırakmayacak, seni aşağılık manyak!"

"Haddini aşıyorsun."

Carmen kendini zor zapt ediyor, boğazına düğümlenen hıçkırıkları bastırmakta gittikçe zorlanıyordu.

"Borja'nın gitmesine izin vermeyeceğimi, son tahlilde benim istifa edeceğimi biliyorsun."

"Aynen öyle, bu yüzden önce seni çağırdım. Aksi yönde hareket etmek daha acımasız, belki daha eğlenceli bile olabilirdi ama işin doğrusu, bir an önce senden kurtulmak ve Borja'dan faydalanmak istiyorum. Merak etme, herkese kendi isteğin doğrultusunda ayrıldığı masalını anlatacağız. Böylelikle, sahte de olsa, bir gram onurla ayrılabileceksin."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Carmen, kendini daha fazla tutamayarak, gözyaşlarına boğulurken.

"Çünkü lanet olası bir aşağılık, manyak bir psikopat, geri zekâlı, beceriksiz, kafası basmaz bir odun ve benim hakkında söylediğin diğer her şeyin ta kendisiyim."

"İşyerinin dışında söylediklerim seni zerre kadar ilgilendirmez!" dedi, hıçkırıklar arasında bağırarak.

"Sesini yükseltme. Kendini kontrol et. Kararını verdiysen böyle davranmana lüzum yok."

"Bak, Daniel," dedi, sandalyesinden kalkıp Daniel'e doğru ilerleyerek, "buradan gideceğim, evet, ama Nerea bana yaptıklarını öğrendiğinde kıçına öyle bir tekme atacak ki, o

lanet olası kıçının ikiye ayrıldığını hissedeceksin."

Bunu söyledikten sonra elini, göğsüne bastırarak, Daniel'in önünde bu şekilde ağladığına sinirlenmiş bir halde kapıya yöneldi. Bu şirkette çalıştığı yıllar süresince şimdiye kadar her seferinde kendini sokağa çıkıncaya kadar tutmayı başarabilmişti ama bu sefer olmamıştı. Daniel'in karşısında ağlamıştı. Olan bitenlere hâlâ inanamıyordu.

Tam kapıyı açıyordu ki, Daniel'in sesini duydu.

"Ah, Carmen."

"Ne var?"

"Eşek şakası kaldırmayı bilmiyorsan başkalarına da yapmayacaksın."

"Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, şimdi masana dön. Bundan sonra bir daha asla sesini yükselttiğini duymak istemiyorum. Bugün, bana saygısızlık ettiğin ilk ve son gün olarak kalacak. İşine devam edeceksin ve burnunu başka hiçbir şeye sokmayacaksın."

Carmen bir hışımla kapının yanında duran askılığı devirmek istedi ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Kendisinin yerinde Lola olsaydı, askılığı nasıl devireceğini hayal ederek bir nebze rahatladı.

"Yani tüm bunların bir eşek şakası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, tıpkı senin eşek şakaların gibi... Şimdi masana dön," dedi, sesini yükselterek.

"Hayır."

"Ne demek hayır?" dedi, şaşırarak, "Burada dikilip duramazsın."

"Merak etme, durmayacağım da. Buradan gidiyorum. Sana tahammül etmesi için başka birini bul," dedi, bir anlığına gözlerini kapatıp, bu yaptığının doğru olduğuna emin olarak. "İçimi o kadar uzun süredir şişiriyorsun ki, artık patlama noktasına geldim. Böyle bir şeyin olacağını tahmin ediyordum. Tahammül edilemez, beceriksiz herifin tekisin. Kelimenin tam anlamıyla beceriksizsin, doğru duydun. Bunu birilerinin suratına söylemesi gerekiyordu, seni beş para etmez bok çuvalı. Gidiyorum ama başım yukarıda, sana nasıl bir embesil olduğunu nihayet söyleyerek gidiyorum. Ah, bu arada, Nerea asla aşağı inmez, çünkü *ondan* iğreniyor. İkide bir kızın boğazına sokmaya çalışmaktan vazgeç artık lanet olası aletini, seni arsız sapık."

İçini döktükten sonra, departmandaki tüm iş arkadaşlarının şaşkın bakışları eşliğinde koridorda ilerledi. İş arkadaşları, içeride konuştuklarını duymamıştı ama yüksek sesle bağırdığı kelimelerden bazıları dışarıdan da anlaşılmış olmalıydı.

Borja'nın masasının önünden geçti, dudaklarına kocaman bir öpücük yapıştırdıktan sonra kendi masasına yöneldi, masanın üstündeki kupa, birkaç fotoğraf, bir dosya ve kalemi aldıktan sonra, çıkışa doğru yöneldi.

Arkasından koşar adımlarla odasından fırlayan Daniel belirdi.

"Carmen."

"Ne var?"

"Lütfen bir daha düşün, büyük bir hata yapıyorsun."

Carmen sesini alçalttı, ofisteki herkesin aralarında olan biteni bilmesine lüzum yoktu.

"Seni her gün görmemek, hayatımda alacağım en iyi karar olacak, Daniel. Senden iğreniyorum, sana tahammül edemiyorum. Son birkaç haftada haddimi aştığımı mı düşünüyorsun? O zaman şirket yemeklerinde, önüme gelen tatlıyı yememem gerektiği konusunda yaptığın şakaları, kilomla nasıl her fırsatta dalga geçtiğini, benim yaptığım işlere önce dalga geçip sonra kendi işinmiş gibi sunduğunu hatırla."

"Carmen, lütfen, gel, bunları konuşalım."

"Hayır," dedi. Hâlâ ağlıyordu.

"İstifa edersen tazminat ya da işsizlik maaşı bile alamayacaksın, Carmen, bunu sen de biliyorsun."

"Artık geriye dönüş olmadığını görmüyor musun?"

Departmandaki herkes işini bırakmış, onları izliyordu.

"Her şeyin bir çaresi vardır, Carmen, lütfen gitme. Bunu senden patronun olarak istiyorum. Ekibi sensiz bırakma."

"Yerime başkasını bulursun elbet."

"Senin gibi birini bulamam."

"Şimdi bunlarla mı kandıracaksın beni?" dedi, sesini hafifçe yükselterek.

"Carmen..."

Carmen elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve arkasına bakmadan dışarı yöneldi. Borja bir an ayağa kalkacak gibi oldu fakat Daniel'in kendinden geçmiş bir tavırla, Carmen'in

arkasından gitmeye cesaret edenin kovulacağını bağıra bağıra söylemesinden sonra, ne yapacağını bilemeden geri oturdu. Sonuçta ikisinin de aynı anda işsiz kalması iyi olmazdı.

Carmen bir süre anlamsızca dolaştıktan sonra, bir parka girdiği gibi gördüğü ilk banka oturarak, yüzünü elleriyle örttü ve yeniden ağlamaya başladı. Biz arkadaşlarından başka sahip olduğu tek şey, biraz önce bıraktığı işiydi. Aile, hobi, kişisel hayat... Bunlardan hiçbiri yoktu hayatında. Hayatının son altı yılında her şeyini tek bir şirkete adamıştı. Böyle bir anın gelip çatacağını, büyük bir tutkuyla kendini adadığı işini bırakacağını asla tahmin edemezdi. Olan bitenleri birileriyle paylaşmaya ihtiyacı vardı.

Nerea bir yıldan kısa bir süre önce müdürlüğe terfi etmiş, sonradan eklenmiş prefabrike üç duvarın ve binanın esas halinde var olan bir cam duvarın oluşturduğu odasında çalışmaya başlamıştı. Görkemli iş kulesinin otuz altıncı katında, şehir manzaralı bir ofisi vardı.

Her sabah olduğu üzere, eline aldığı kahvesiyle kendisine gönderilen e-postalarını kontrol ediyordu. Çantasında çalan telefonunu duydu; fakat iş saatlerinde kişisel aramalar kabul etmek onun yapacağı bir şey değildi. Telefonun çalması nihayet durduktan sonra, rutin işlerine devam etti. Ta ki yaklaşık bir saat sonra, ofis telefonu çalıncaya kadar.

"Efendim?"

"Merhaba, Nerea," dedi, kattaki kibar resepsiyon görevlisi.

"Merhaba, ne oldu?"

"Bir ziyaretçin var."

"Kimseyi beklemiyorum. Başından savmayı dene, lütfen," dedi, bir yandan gelen e-postalara cevap vererek.

"Kişisel bir ziyaret sanırsam. Adının Carmen Carrasco olduğunu söyledi."

"Carmen mi?"

"Evet."

Nerea bir an duraksadı.

"Tamam, tamam, geçmesine izin verin, lütfen."

Ayağa kalktı ve ofis kapısını araladı. Diğer tüm şirketlerde olduğu üzere, müdürler haricinde tüm çalışanların açık ofis usulüyle çalıştığı bir ofisti onlarınki, lakin elinde tuttuğu bir adet kupa, iki adet fotoğraf ve kolunun altına sıkıştırdığı bir dosyayı taşıyan, gözleri ağlamaktan şişmiş ve kıpkırmızı olmuş, akan burnunu gürültülü bir şekilde çekmekle uğraşan Carmen, Nerea'nın ofisine doğru ilerlerken, *hiç kimse* gözlerini bilgisayarından kaldırıp ona bakmaya tenezzül etmemişti.

"Carmen, neyin var?" diye sıçradı yerinden. "İyi misin?"

Carmen yeniden sümkürerek ağlamaya başlayınca Nerea yerinden kalkarak, usulca ofis kapısını örttü. Carmen masanın karşısına duran sandalyeye çöküverdi.

Bunu takip eden neredeyse yarım saatlik süre boyunca Nerea'nın ağzından tek kelime dahi çıkmadı, daha doğrusu çıkamadı. Carmen duraksamadan konuşmaya başlamış. Daniel'le birlikte olduklarını nasıl öğrendiğini, daha sonra Ne-

rea'dan duyduğu ufak ayrıntıları nasıl kendi intikamı için kullanmaya karar verdiğini ve Daniel'in de, kendisine yapılan her şeyin karşılığını bugün nasıl verdiğini anlatmaya koyulmuştu.

Nerea duyduklarına inanamıyordu. Olayda adı geçen herkese kızgındı. Dürüst davranmadığı için Carmen'e, olan bitene sessiz kaldığım için bana, Carmen'e intikam planlarında cesaret verdiği için Lola'ya ama hepimizden öte Daniel'e. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi! Profesyonellikten bu kadar uzak bir harekete nasıl kalkışırdı! Patron olarak örnek olması gerekirken diğerlerinden beter olup çıkmıştı.

"Evine gidip biraz uyumanı istiyorum. Bense," diye söze başladı Nerea, ne söyleyeceğini kendisi dahi tam kestiremeden.

"Hayır, Nerea, hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Sadece olan biteni itiraf etmek istedim."

"Anlıyorum, Carmen ama şu an evine gitmelisin."

Carmen, çalmaya başlayan telefonunu eline aldığı gibi, yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Borja arıyor. Bir saattir arayıp duruyor ama onunla konuşacak durumda değilim. Beni bu haldeyken duymasını istemiyorum," dedi, hıçkırıklar arasında kekeleyerek.

Nerea, Carmen'in elinde sallanan telefonu alarak cevapladı, "Borja, ben Nerea. Carmen şu an konuşabilecek durumda değil fakat merak etmeni gerektirecek bir durum yok. Bana bir iyilik yapmanı isteyebilir miyim? Dani ofiste mi?"

Kapıyı korkarak açtım. Carmen kolay kolay bu hale gel-

mezdi. Başından geçenleri aşağı yukarı tahmin edebiliyordum. Rahatlatıcı bir çay içirdikten sonra, yatağa yatmasını ve bir Lexatin içmesini istedim. Bunca sene boyunca tanıdığım Carmen'i, daha önce böyle görmemiştim.

Nerea, Daniel'in ofisinin bulunduğu kata emin adımlarla girdi. Resepsiyondaki kız, ona nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda (yani 'nereye gittiğini sanıyorsun'un kibar versiyonunu söylediğinde) saçlarını savurarak, öldürücü bir buzlar kraliçesi bakışı fırlatmış ve ilerlemeye devam etmişti.

İçeri girdiğini gören Borja, eliyle Daniel'in odasını işaret ettiğinde, odada birinin olup olmadığını anlamak için birkaç saniye kapı önünde bekledikten sonra, kapıyı çalmadan içeri dalıverdi. Dani karşısında Nerea'yı görünce donakalmış, başını ellerinin arasına koyuvermişti.

"Nerea..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kendisi istifa etti! Ben sadece ufak bir oyun oynamak istemiştim. O kızın akli dengesi yerinde değil."

"Bu kadarı yeter, Daniel! Bu yaptığının ne insancıl ne de profesyonel bir açıklaması yok!"

"Ama o da yani demek istediğim, bir dersi hak ediyordu."

"Peki ona ders vermesi gereken kişinin sen olduğun kanaatine nasıl vardın? Olan bitenleri umursamayarak, hepsinden daha iyi bir insan olduğunu göstermen gerekirken hem de! Sen Carmen'in patronusun, Tanrı aşkına, yaramaz bir

çocuk gibi hareket edemezsin! İşin en kötü yanı ne, biliyor musun? Carmen geri dönmeyecek. Geri döneceğini düşünüyorsan Carmen'i hiç tanımamışsın demek."

"Peki ben ne yapayım? Ve ya ne yapabilirdim?"

"İşsizlik maaşı alabilmesi için ne gerekiyorsa onu yapabilirsin mesela. Daha sonra güzel bir tavsiye mektubu yazabilirsin."

"Ama Nerea!"

"İkiniz de saçmaladınız, ufak çocuklar gibi davrandınız. Aslına bakarsan, yıllardır ufak çocuklar gibi davranıyorsunuz. Benim, departmanımda çalışan herkesle arkadaş olduğumu falan mı sanıyorsun? Ama hiçbirine bu şekilde bir oyun oynamadım, oynamam da... Bak, Daniel, arkadaşım Carmen'in yetiştiği kasabadan nefret ettiğini anlattığım zamanı hatırlıyor musun? Nefret etmesinin sebebi yüzeysellik değildi ve bence sen, bunun arkasında yatan gerçek sebebi asla anlayamadın. Oradan nefret etmesinin sebebi, kendisi için bir gelecek görememesiydi o küçük kasabada. Carmen, tanıdığım en zeki kadınlardan biri, bence sen de bunun farkındaydın ve ondan korkuyordun... Buraya kendi başına, hiç kimsenin yardımı olmadan gelmeyi başardı ve ailesinin onunla nasıl gurur duyduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Bu yaptığımın, aramızdaki kavgaya bir son vereceğini düşünmüştüm, niyetim onun buradan gitmesi değildi."

"Bak, canım," dedi, gözlerini kapayarak, "en yakın arkadaşlarımdan birinden bahsediyoruz. Birkaç gün bekledikten sonra, tavsiye mektubunu doğru Carmen'e gönder.

Birkaç gün beklediğine emin ol, Carmen'in mektubu yırtıp atmasını istemeyiz, değil mi? Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Nerea ayağa kalktı ve bir hışımla dışarı çıktı.

Daniel ofisinden çıktı, Borja'nın yanına gelerek, Carmen'i görmek istediğini söyledi.

"Valeria'nın evinde."

Borja, Nerea'yı tanıdığı için ne kadar şanslı olduğunu o an fark etti. Nerea, bu kadar soğukkanlı kalabildiği ve Carmen'in yanında Borja gibi bir iyilik abidesi olduğu için şükretmişti. Carmen ise o an, Lexatin'i piyasaya süren şirketten başka hiçbir şey için şükretmiyordu.

32

GÜZEL ŞEYLERİN ÖNEMİ...

İki gün boyunca yataktan çıkmayarak, Carmen'e olan bitenleri düşündüm. Carmen, sakinleştirici hapla birlikte gelen güzellik uykusundan bir Anka kuşu gibi yeniden doğarak uyanmış, daha yaratıcı ve daha iyi bir maaş öneren yeni bir iş aramaya başlamıştı bile. Daniel'den gelen tavsiye mektubunu özgeçmişine eklemiş, yeni bir iş bakarken işsizlik maaşı alabilmek için gerekli evrakları hazırlamaya koyulmuştu.

Doğal olarak her birimiz, uzaktan yakından tanıdığımız herkesi arayarak, Carmen'in girebileceği bir pozisyon olup olmadığını soruşturmaya başlamıştık bile. Aslına bakarsanız, Carmen'in fazlasıyla nitelikli bir özgeçmişi vardı zaten, tek sıkıntı, yeni personel arayışında olan şirketleri arayıp, bulmaktı.

Bu olan bitenin neden bu kadar önemli olduğunu düşündüm uzunca. Bir işe sahip olmak neden bu kadar önemliydi? Konu yalnızca para mıydı? Yoksa kişinin kendisini değerli hissetme ihtiyacıyla mı ilgiliydi? Hırs mıydı? Peki bu hırsın bir sonu var mıydı?

Üç gün boyunca bir bilge edasıyla düşündükten sonra, sonunda aydınlanıverdim. *Stand by* konumundaki bilgisayarımı aldığım gibi anlatmak istediklerimi fark ediverdim. Gerçekleri yazmak istiyordum. Peki bunu nasıl yapabilirdim?

Eski işim kötü bir iş sayılmazdı, hatta diğer işlere nazaran rahat bir iş bile sayılabilirdi. Rutinlere bağlı, sakin bir pozisyondu. Tüm sosyal yetilerden arındırılmış, klasik bir şefimiz vardı. Neredeyse herkesin sahip olduğu, sıradan işlerden biriydi işte. Çalışma koşullarım piyasa şartlarına göre daha iyiydi aslında, ama buna rağmen orada çalıştığım her an bir şeylerin eksikliğini hissediyordum. Sürekli hissettiğim, kocaman bir boşluk vardı içimde. Bunalıyordum, neden bunaldığımı tam olarak anlayamama rağmen. Peki ya şimdi? İstediğim şeyi elde edebilecekken günlerce yataktan çıkmama lüksüne gerçekten sahip miydim?

Bilgisayarın ekranını kaldırdım ve yeni bir dosya açtım. Birkaç saniye boyunca klavyeye bakıp durdum, sonrasında derin bir nefes aldım ve korkak bir tavırla yazmaya başladım. Birkaç dakika içerisinde parmaklarım uçarcasına yazmaya başlamıştı bile.

Yerimden kalkarak sandalyeye oturdum. Birkaç saat içerisinde, aylardır hayal etmeye çalıştığım hikâyenin ana taslağını yazmıştım. Hikâye aylardır beni takip ediyor, yazılmayı bekliyor gibiydi, ancak şimdiye kadar onu yazmanın zamanı gelmemiş olmalıydı. Neden mi? Çünkü bazı şeyler

zamanı gelmeden gerçekleşmez de ondan.

İnanılması imkânsız, gerçekdışı karalamalara elveda! Gerçek hayattan konuşuyordum sonunda. Yazdıklarımın nerede sonlanacağını ben bile bilemiyordum, parmaklarım vücudumdan ayrılmış, bağımsızlıklarını ilan etmişçesine durmadan yazıyorlardı. Sonunda yazacak bir nedenim, anlatacak bir öyküm vardı.

SEKS...

Sandalyeden kalktığımda her yerim uyuşmuştu. Miskin bir edayla esneyerek yatağa uzandım. Bir seferde tam kırk sayfa yazıvermiştim. İyi yazarların tek bir sayfa yazmak için bile günlerce uğraştıkları, çünkü esas olayın nicelik değil, nitelik olduğu söylenirdi. Yani bu demek oluyordu ki, ben o kadar da iyi bir yazar değildim ama benim için önemli olan tek şey, yazdıklarımdan memnun kalmış olmamdı. "Yeni proje" ismini vermiştim dün yazdığım taslağa. Tatlı bir yorgunluk sarmıştı her yerimi. Yeni hikâyem daha çok genç olmasına rağmen, kafamda daha şimdiden büyümeye başlamıştı bile...

Adrián tüm hafta boyunca meşgul olacaktı, en azından bana öyle demişti. Almeria seyahatlerinin para kazandırabilmesi için hazırlaması gereken birçok şey vardı, müzik festivaline geçmeden, daha önce yaptığı bazı işleri de satabilmek için uğraşacaktı. Günde on iki saat çalışıyordu son zamanlarda, kendini asıl olarak kime adadığı fazlasıyla açıktı. Ben mi? Şey... Ne kadar görebiliyordum kocamı? Bilmem, yirmi dakika civarında bir şey herhalde.

Adrián'ı aramaya karar verdim. Eğer aramızdaki sorunları çözmeye çalışacaksak barışıp öpüşmek yeterli değildi. Her ne kadar canım konuşmak istemiyor olsa da, aramalıydım.

Adrián soğuk ve uzak bir sesle açtı telefonu. Şaşıran var mı acaba?

"Tamam, akşamüzeri evde görüşürüz o zaman," dedim, soğuk tavrından ötürü hevesim kırılmış bir sesle.

"Akşam dokuzdan önce eve gelebileceğimi sanmıyorum. Eve gelmeden önce galeriye uğramak istiyorum ve Antonio'yu bilirsin, bir şeyler içmeden asla bırakmaz."

"Tamam, merak etme."

"Sen ne yaptın? Tüm sabah yazdın mı yoksa?"

"Evet, sen çıktıktan sonra yazmaya başladım ve yeni ara verdim," dedim gülümseyerek.

"Ben evden çıkalı yedi saat oluyor! Neden biraz dışarı çıkıp, temiz hava almıyorsun?" Duraksadı. "Bir dakika, Valeria," dedi ve telefonu eliyle kapattı, konuşmanın diğer ucunda ne konuşulduğunu duyamamak beni germişti ki, bir an, "Alex, lütfen, biraz sakin ol ama!" dediğini işittim Adrián'ın. Neler oluyordu orada öyle?

"Biraz kafa dağıtmak iyi gelirdi bence," diye tekrarladı sonunda.

"Orada ne oldu biraz önce?"

"Neden bahsediyorsun?"

Adrián yalan söylüyordu. Yalan söyleme konusunda ne kadar beceriksiz olduğunu unutmuş olmalıydı. Acaba konunun üzerine gidip bir açıklama istemenin zamanı gelmiş miydi?

"Ya, evet, belki hava almaya çıkabilirim," diye karşılık verdim.

"Bence de, istersen kızları ara."

Hayır, kızları aramayacaktım. Victor'u görmenin zamanı gelmişti.

Kendimden emin bir tavırla Víctor'un kapısına dayandım. Víctor evde değilse o zaman ne yapacağımı düşünecektim. Belki alışverişe gider, belki bir kahve içerdim, tabii ki Adrián'ın kredi kartıyla. Özel tasarım bir çift ayakkabı ve bir elbise alıp tüm kredi kartı limitini doldururverirdim. Carolina Herrera marka muhteşem bir beyaz bluzu denediğimi hayal etmeye koyulmuştum ki, Víctor kapıyı açtı.

Karşısında beni görmenin yarattığı şaşkınlıkla ağzı kelimenin tam anlamıyla açık kalmıştı.

"Merhaba," dedim, utangaç bir gülümsemeyle.

"Merhaba! Burada... burada ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Dışarı çıkmak ister misin diye bakmaya gelmiştim."

"Şey, aslına bakarsan," dedi kapıyı hafifçe örterek, "şu an yalnız değilim."

O an içeriden çok genç olduğunu tahmin ettiğim bir kadın sesi duyuluverdi:

"Victor, doğal gaz sayacını sormaya mı geldiler canım?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü bir anda. Benimle ilgilenmediği günlerde telefon rehberindeki tüm ka-

dınlarla birlikte mi oluyordu yoksa? Peki ya ben, başka bir kadınla olduğu için ona sinirlenme hakkını hangi ara verebilmiştim kendime? Víctor, benim sevgilim değildi. Birbirimize sonsuz bir sadakat sözü vermemiştik, başkalarıyla yatmama sözü de...

Salondan sesi gelen kadın, kapıya doğru ilerleyerek, Víctor'un sırtına yaslanıverdi. Hadi ama! Bir günlüğüne de olsa kıskanamaz mıydım Víctor'u?

Yirmili yaşlarının başında, insana parmak ısırtacak güzellikte bir kızdı. Víctor'un zaferlerinden biri olmalıydı. Siyah ve dalgalı saçları, odayı aydınlatırcasına parlıyor, göğüslerinin altına kadar uzanıyordu. Yemyeşil gözleri, parıl parıldı. Yırtık bir kot pantolon ve uçuk pembe kısa kollu bir tişört giymişti. Ah, evet, bir de aynı benim ona baktığım gibi, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Affedersin, Víctor. Bir sonraki sefere telefon açmadan gelmem."

"Hayır, hayır, Valeria, lütfen gitme," deyiverdi, kolumdan kavrayarak.

"Meşgul olduğun belli, merak etme."

"Lütfen içeri gel," dedi, gizemli bir tavırla sırıtarak.

Ne demekti şimdi bu? Nasıl yani? İçeri geleyim de ne yapalım? Ben de aranıza mı katılayım? Eğer aklında böyle bir fikir varsa çıldırmış olmalıydı.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," dedi, eliyle saçını düzelterek, "Valeria, kız kardeşim Aina'yla tanıştırayım."

"Ah!.."diyebildim, yanaklarımın hafifçe kızardığını hissederek.

"Evli olan kadın sen misin?" dedi Aina heyecanla, "Ben daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm!"

Gözlerim fal taşı gibi açılıverdi.

"Aina, Tanrı aşkına, sakin ol," dedi, Víctor.

"Lütfen içeri gel. Biz de tam... senden bahsediyorduk işte," diye yeniden lafa girdi Aina.

Aslına bakarsanız evet, birbirlerine cidden benziyorlardı.

"Ben de düşünmüştüm ki," diye lafa girdim.

"Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Hadi artık, içeri gir bakalım. Ne içersin? Bira?"

"Olur."

"Bana da bir tane getiriver," dedi Aina.

"Sen çeneni kapat bakalım, çok ciddiyim," dedi Víctor, gerçekten ciddi ve hafif korkutan bir tavırla.

"Aman, Víctor," diye söylendi kardeşi, elinden birasını kapmaya çalışarak, "yetişkinliğe geçeli bayağı zaman oldu, sen de biliyorsun."

"Fark etmez. Coca Cola mı istersin su mu?"

"Limonata da olur," diye ekleyiverdim, neden konuştuğumu kendim de tam kestiremeyerek.

Bir an göz göze geldik Víctor'la. İkimiz de aynı şeyi diliyor olmalıydık, kız kardeşin güzel bir bahaneyle ortadan kaybolmasını.

"Bu akşam dışarı çıkacakmış, bende kalacak," diye söze girdi Víctor, "eve sabaha karşı döndüğünde bizimkilerin onu duymamasının iyi olacağını düşünüyor," diye ekledi.

"Dur bakayım! Sen beni mi kıskandın yoksa?" diye atlayıverdi Aina.

"Aina! Senin hazırlanman falan gerekmiyor mu?" dedi Víctor, kızgın bir tavırla.

"Merak etme canım, sizi baş başa bırakacağım," dedi, kıkırdayarak, "ben gidip güzelleşeyim."

Víctor gözlerini devirdi. Aina birkaç saniye içinde gözden kaybolmuş, içeride hazırlanmaya koyulmuştu. Konuşmak için ağzımı açmaya yeltendiğimde, Víctor bir işaretle beni susturdu, kapıya doğru döndü ve, "Koridorda beklediğini biliyorum. Banyoya gir ya da seni ben oraya kilitleyeceğim," diye bağırdı.

Koridordan duyulan ergen kahkahası, Víctor'un haklı olduğunun kanıtıydı. Birkaç saniye sonra banyo kapısının kapandığını duyduk.

"Küçük bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Hiç sorma, hiç sorma," dedi, iç geçirerek.

Bir an sessiz kaldık.

"Şimdi cidden söyle, kıskandın mı yoksa?"

"Aman siz de, amma meraklı bir aileymişsiniz ha!"

"Biraz öyleyizdir, evet."

"Şey, eğer meşgulsen gerçekten daha sonra gelebilirim," dedim, aptal ayağına yatarak, "aramadan geliverdim çat kapı."

"Merak etme. Aina birazdan çıkacak zaten. Sen nasılsın, ondan bahset bakalım. Günün nasıl geçti?"

Birlikte geçirdiğimiz ilk akşamüzerini hatırlayarak gülümsedim. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra cesaretimi topladım ve, "Gerçekten benden mi bahsediyordunuz?" diye soruverdim.

"Evet."

"Umarım iyi şeyler anlatıyordun."

"Özel biriyle tanıştığımı fakat aramızda aşılması imkânsız bir sorun olduğunu anlatıyordum. Senin evli olduğunu yani."

"Sana inanmıyorum."

"Bence bal gibi inanıyorsun ama senden hoşlandığımı duymak hoşuna gidiyor."

"Víctor, ben..." Ben de ondan hoşlandığımı söylemek istiyordum. Aramızda olan bitenleri daha da karmaşık bir hale getiriyordu bu durum, evet ama ona karşı koyamıyordum. "Ben..."

"Biliyorum. Ben bir centilmenim, merak etme, söylemen için sana ısrar etmeyeceğim."

"Ya, hiç sorma, Lola ne kadar centilmen olabileceğinden bahsetmişti zaten," dedim, ondan etkilendiğimi itiraf etmemek için kendimi zor tutarak.

"Sana tam olarak ne anlattığını bilmek istemiyorum..."

"Bence de en iyisi bu..."

"Ama yalan attığından eminim."

"Hiç sanmam."

Aina bir anda yanımızda beliriverdi. Yeşil, bol dekolteli ve kısacık bir elbise giymişti. Víctor derin bir nefes aldı ve, "Bir dakika bekle," dedi. "Hey, Aina, biraz daha çıplak git istersen?"

"Ay, evet, ben de tanga giyeyim diye düşünmüştüm."

"Tangan buradan görünüyor zaten! Elbiseyi biraz çeksene!"

"Aşağı çekersem, göğüslerim fırlayabilir. Hangi tarafın fırlamasını tercih edersin?" dedi, insanı şaşırtacak derecede sakin bir tavırla.

"Aina, Tanrı aşkına! Her yerin gözüküyor! Pantolon falan giysene!"

"Ah, anladım, sen en açık giyinen kadınları tavladığın için bir nevi vicdan yaptın sanırım şu an." Bir an benim odada olduğumu fark etmiş olacak ki irkildi ve, "Ay! Affedersin! Yani zamanında öyle kadınları tavlardın demek istedim, yani geçmiş zaman, artık öyle değil, yani," dedi.

"Artık sussan diyorum!" diye bağırdı Víctor.

Aina, eliyle umursadığını gösteren bir işaret yaparak, "Ah, Víctor, yalnız başıma dönmezsem kanepede sen yatabilir misin?"

"Yalnız başına dönmezsen bacaklarını kırarım canım," dedi, biraz önce Aina'nın kullandığı aynı sakin ve doğal tavırla.

"Ah, kapı önünde mi yapayım diyorsun yani o işi?"

Tüm bu ağabey-kardeş fırtınası koparken ben sessizce elimdeki birayı yudumluyordum.

"Yok, artık sussan diyorum, Aina."

"Neyse birkaç prezervatif aldım komodinden, haberin olsun. Seninki prezervatif mahzeni, mübarek, hepsini kullanacak kadar yaşayacağını sanmıyorum, herhalde bir sıkıntı olmaz benim de birkaç tanesini almam..."

"Tamam, buraya kadarmış, kardeş katili olacağım demek ki," dedi Víctor, Aina'ya doğru ilerleyerek. Aina ise evin anahtarlarını kaptığı gibi gözden kayboldu.

"Bırak gitsin," dedim, bileğinden kavrayarak.

"Ama sadece yirmi bir yaşında!"

"Sadece mi? Bence yeterince büyümüş," dedim, diğer elimi göğsüne koyarak.

"Bunun için değil," dediği gibi vücudumu kendisininkine yapıştırarak, boynuma en eriten cinsten bir öpücük kondurdu.

Eyvah. Eyvah.

"Gerçekten hayatın boyunca kullanamayacağın kadar prezervatifin mi var?" diye sordum, vereceği cevabı merak ederek.

"Yok canım," dedi, koltuğa oturup beni de yanına çekerek.

Göz göze geldik ve gülümsedik.

"Fazla yakınız," diye fısıldadım.

"Ne yani? Burada olmak istemiyor musun?" diye sordu, kollarıyla belimi sıkıca kavrayarak.

"Evet, ama..."

Usulca yanına uzandım ve ayaklarımı uzattım. Topuklu sandaletlerimi yavaşça çıkarıp yere bıraktı. Zevkle gerindim.

"Baksana, neden yatağa geçmiyoruz? Bana da böyle gerinecek yer olur hem?"

"Yoksa tüm kadınlara aynı mazereti mi uyduruyorsun?"

"Evet, sonra da hepsini prezervatiflerle yatağa bağlıyorum."

Kahkahayı patlattım.

Víctor ayağa kalktı ve yatak odasına doğru ilerledi. Çıplak ayaklarımla arkasından yürüdüm. Odaya girdiğimde, kazağını çıkardı ve siyah deri koltuğun üzerine fırlattı. Koltuğun üzerinde asılı duran sutyen gözümü aldı bir an. Víctor ise soyunmaya devam ederek kazağın altına giydiği beyaz gömleğin düğmelerini çözmeye başladı.

"Kız kardeşin sokağa sutyensiz çıkıyor ve senin için sorun yok yani, öyle mi?"

"Koca kız oldu, sen de öyle söylemedin mi?"

Kendimi abartılı bir edayla yatağa bırakıverdim.

"Tamam, yeterince sohbet ettik," dedi, gözlerini kapayarak, "şimdi anlat bakalım, bu ziyaretini neye borçluyuz?"

"Yeni bir roman yazmaya başladım."

"Ah! Ne güzel! Yeni bir roman demek! Konusu nedir peki?"

"Henüz anlatamam. Bir öncekiyle ilgisiz bir hikâye olduğunu bilmen yeter. Romanın daha inandırıcı olabilmesi için de erkeklerle ilgili öğrenmem gereken bazı şeyler var..."

"Altı yıldır evlisin, erkeklerle ilgili bilmediğin şeyleri benden mi öğreneceksin?"

"Bekâr erkeklerin nasıl yaşadığını ve neden bekâr bir hayatı tercih ettiklerini bilmek istiyorum. Bir nevi Carrie Bradshaw* gibi yani."

Yuh. Daha aptal bir mazeret bulabilir miydim acaba?

"Kim gibi?"

"Boş ver. Bekâr erkekler birlikte takıldıklarında neler konuşur, onu anlat bakalım."

"Seksten. Başka bir şeyden konuşmaya zaman kalmıyor zaten," dedi, yanıma uzanarak.

"Bak sen. En azından 'kadınlar, arabalar, müzik' tarzında bir cevap gelmesini bekliyordum."

"Üzgünüm ama cevabım net: seks, seks, sonra biraz daha seks," dedi, gülümseyerek.

"Peki seks hakkında ne konuşuyorsunuz? En sevdiğiniz pozisyonlar falan mı?"

* *"Sex and the City"nin başkarakteri olan ve kadın-erkek ilişkileri üzerine makaleler yazan gazeteci. (ç.n.)*

"Pozisyon mu? Hayır. Sanırım o, siz kadınların konuştuğu bir konu. Hiçbir arkadaşımın en sevdiği pozisyonu bilmiyorum, bilmek de istemem..."

"Ben bilmekte bir sakınca görmüyorum..."

"Arkadaşlarımı gözümün önüne o şekilde getiremem. Sen, mesela, tüm arkadaşlarının en sevdiği pozisyonları biliyor musun yani?"

"Evet. Lola üstte durmayı sever, Carmen oturarak yapmayı, Nerea'da ışıkları kapatıp misyoner usulü takılmayı."

"Peki ya seninki hangisi?" dedi, sapkın bir gülümsemeyle.

"Önce sen söyle?" diye lafı çevirdim.

"Biz erkekler o konudan bahsetmeyiz."

"Ben erkek değilim, benimle konuşabilirsin."

"Erkek olsan fark ederdim sanırım," dedi, iyice yanıma sokularak.

"Hadi ama! Dökül bakalım!" dedim yaramaz bir tavırla.

"Tamam ama sen de seninkini söyleyeceksin."

"Anlaştık."

"Ayakta yapmayı severim," dedi gülümseyerek.

"O söylediğini yapmak mümkün değil," dedim.

"Kim demiş?"

"Herkes!" dedim, kahkahayı basarak.

"Gel o zaman," dedi ayağa kalkarak.

"Nereye geleyim?" dedim, aptal numarası yaparak.

"Hadi, ayağa kalk."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Gel hadi."

Beni kollarımdan yakaladığı gibi ayağa kaldırıverdi. Vücudum kaskatı kesilmiş, önünde dikilivermiştim. Sonrasında her şey bir saniye içerisinde tutuşuvermişti: Bir an kendimi kucağında bulmuş, düşmemek için ellerimle omuzlarına sarılmıştım ve bacaklarım beline dolanmış bir şekilde, sırtımı duvara vermiş, Víctor'un gözlerinin tam içine bakıyordum.

"Hâlâ mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?" dedi, kendine güvenle.

"Evet. İki dakika içerisinde kendini yatağa atacağına bahse girerim."

"İstediğin şeye bahse girebiliriz," dedi, dudaklarını, benimkilere fazlasıyla yaklaştırarak.

"Tamamdır. Ne kadar durabileceğini iddia ediyorsun? Yarım saat falan mı?"

"Bu pozisyon hızlıca yapıp bitirmek içindir. Çabuk, pratik, üzerini tam olarak çıkarmaya ihtiyaç duymadan..."

"Sakin ol ve beni yere bırak! Popomu ellemekten de vazgeç!"

Beni yere bırakmasının ardından, yatağa oturdum. Víctor hâlâ ayaktaydı.

"Tamam, şimdi senin en sevdiğin pozisyona geldi sıra."

Duymazdan gelmeye çalıştım ama Víctor peşimi bırakacağa benzemiyordu, "Hadi ama," dedi, "bekliyorum!"

"Dizlerimin üstünde," diye itiraf ettim.

"Nasıl yani?"

"Dizlerimin üstünde işte."

Sonrasında ne mi oldu? Víctor bir anda yatağa yanaştı. Hızlı ve kuvvetli bir hareketle belimi kavradığı gibi vücu-

dumu yüzüstü çevirdi, elini midemin altına koyarak, belimi yukarı kaldırdı ve kalçalarını, kalçalarıma bastırdı.

"Böyle mi yani?"

Gözlerimi kapatarak kendime hâkim olmam gerektiğini düşündüm.

"Hayır. Senin bu yaptığının başka bir adı var," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Eliyle yeniden karnıma uzandı ve dizlerimin üzerine oturacak şekilde doğruldum. Arkamda, nefesi boynumun en ince noktasındaydı. En çılgın fantezimi gerçekleştirmek için tek fazla olan şey, üzerimizdeki kıyafetlerdi.

"Böyle bir şey mi yani?"

"Evet."

"Affedersin ama asıl senin pozisyonun imkânsız."

Ellerini alarak göğüslerime yerleştirdim. Vücudumu iyice geriye iterek, kalçalarımı hafifçe oynatmaya başladım ve, "Bak, hiç de imkânsız değil," diye fısıldadım.

"Neden soyunmuyorsun?" dedi burnunu boynuma gömerek.

"Víctor!"

"Beni fazla zorluyorsun, Valeria," dedi, kendini yatağa bırakarak.

"Asıl sen beni fazla zorluyorsun!" diye karşılık verdim, yanına uzanıp komodin çekmecesini açarak.

"Valeria!" diye şaşkınlıkla bağırması, komodin çekmecesindeki prezervatiflere bakmamı engelleyememişti.

"Bak sen! Aina'nın dedikleri doğruymuş," dedim, göz-

lerimin önündeki prezervatif koleksiyonuna bakarak.

"Klasik Aina işte. Ortalığı karıştırıp kaçtı."

"Bu kadar prezervatifle ne yapıyorsun, cidden!" dedim, gülmekten gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı.

"Önlem almayı seven bir erkeğim, diyelim."

"Víctor, canım, dünya üzerinde bir facia yaşansa ve sen, bir harem dolusu kadınla beraber bu ev içinde mahsur kalsan bile bu prezervatifleri bitirmen için yüz yıl falan gerekir herhalde."

"Seninle kullanabilecek olsam, az bile gelirlerdi."

"Az mı?"

"Evet. Bir hafta sonunda hepsini bitirirdik."

"Biraz ufak at, istersen," diye güldüm.

"İstersen kanıtlayabilirim," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Senin kanıtlama dediğine biz tecavüz diyoruz."

"Tecavüz, taraflardan biri istemediği zaman olur. Taraflardan biri yapamadığı zaman değil."

"Kendine fazla güveniyorsun bence," dedim, bir bacağımı, bacağının üzerine koyarak.

"Bence de. Mesela şu an benimle birlikte duşa gireceğine de güveniyorum," dedi, bacağımı okşamaya başlayarak.

"Yeniden başlamayalım, lütfen."

"Şöyle diyelim o zaman, ben bir mimarım ve bu bacağın yeniden yapılandırılmaya ihtiyacı var," dediği gibi üzerime tırmandı. Bacaklarımı açarak, vücudunu benimkine iyice yapıştırmasına müsaade ettim.

"Beni zorlama, Valeria, her an kontrolü kaybedebilirim," dedi.

"Ne yaparsın örneğin?"

"Sana ne yapacağımı anlatman hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi gülerek.

"Evet," diye itiraf ettim, "hadi, anlat."

"Hoşuna gidiyor, evet, istiyorsun, değil mi?" dedi, kalçalarını benimkilere doğru iterek. Elimde olmadan inledim.

"Evet, istiyorum," diye fısıldadım kulağına.

"Beni ne kadar heyecanlandırdığını hissediyor musun?"

Bacaklarımı olabildiğince açtım. Victor, boynumu hafifçe ısırdıktan sonra, dudaklarımın hemen altına ateşli bir öpücük kondurdu. Kalçalarımız birbirine kenetlenmiş, pantolonunun içinde sertleşmiş organı vücudumun her santimetresini kendinden geçirmişti.

"Lanet olsun, Valeria," diye inledi.

Bacaklarımı beline doladıktan sonra, kalçalarımız iyice kenetlenmişti. İçten içte durmam gerektiğini biliyor ama Victor'a karşı koyamıyordum...

"Durmalıyız," diyebildim sonunda.

"Durmalıyız, yapmamalıyız... Kim koyuyor bu kuralları?"

"Ben," diye karşılık verdim.

Dudağını ısırarak omuzlarımı sıkıca kavradı ve gözlerimin içine baktı. Ah, keşke giyinik olmasaydık.

"Seni kendinden geçirebilirdim," diye inledi.

"Her gün biraz daha ileri gidiyoruz. Her geçen gün sana biraz daha izin veriyorum," diye fısıldadım.

"Bunun farkında olmana sevindim," deyiverdi.

Sonraki birkaç dakika boyunca konuşmadık. Aramız-

daki bakışmalar, sessiz bir konuşma gibi, sözcüklerle ifade edemeyeceğimiz büyüklükte bir anlam taşıyor gibiydi.

Nihayetinde konuşan Víctor oldu.

"Söylesene, Adrián'la kavga mı ettiniz?"

O an, başka bir adamla birlikte yattığım yatakta, kocamın adını duymak, beni birdenbire sarsmıştı. Kendimi kirli, adi ve kötü hissetmiştim... Böyle bir anı yaşayacağımı asla tahmin etmemiştim...

Hâlâ üzerimde duran Víctor'u kenara ittikten sonra, yataktan kalktım ve sandaletlerimi aramaya başladım.

"Ne oldu? Sorun nedir?" diye sordu, hafifçe sinirlenerek.

"Haklısın. Bu yaptığımız doğru değil. Eve gitsem iyi olur."

"Yapma, Valeria, lütfen."

"Kendin söyledin, Víctor. Adrián'la kavga ettik ve şu an yaptığım doğru değil. Gitsem daha iyi olacak..."

"Yeter ama!" diye haykırdı.

"Efendim?"

O an karşımda, asla hayal etmediğim bir Víctor beliriverdi. Dananın kuyruğu sonunda kopacak gibiydi. Bu ana kadar konuşmadığımız hataydı zaten. Aramızda olan biteni yüzeyselliğe vurmaya çalıştıkça konuyu derinleştirmekten başka bir şey başaramamıştım.

"Bak, Valeria, gitmek istiyorsan sana engel olmayacağımı biliyorsun. Ama Adrián'la her kavga ettiğinizde buraya geldiğini kabul etmek zorundasın."

"Tamam, kabul ediyorum işte. Şimdi izninle, eve gideceğim," dedim.

"Şimdi gideceksin, evet! Peki bir sonraki geri dönüşün ne zaman olacak? Ben tüm bunlar hakkında ne hissediyorum, bunu hiç düşündün mü?"

"Geri dönüyorum, çünkü senin yanında olmaktan mutlu oluyorum."

"Biliyorum. Tıpkı benimle yatmaktan mutlu olacağın gibi, ama bu konulardan asla bahsedemiyoruz," deyiverdi. Cevap vermedim. Susmak kabullenmek değil miydi? "Adrián başka biriyle mi yatıyor? Beni bunun için mi kullanıyorsun?" diye ekledi.

"Bilmiyorum, emin değilim," dedim, sırtımı duvara yaslayarak.

"Peki ya o da seninle aynı durumdaysa? Bunu hiç düşündün mü? Teknik olarak onu aldatmıyorsun ama Tanrı aşkına Valeria, aramızda olan bitenlerin farkında değil misin gerçekten?"

"Sana ne söylememi istiyorsun, Víctor?"

"Kendini aldatmaktan vazgeçmeni istiyorum," dedi, ayağa kalkıp karşıma dikilerek, "çünkü ben buna izin verecek erkeklerden değilim. Birlikte olmasak bile aramızdaki şeyin ne olduğunu fark etmeni istiyorum. Cinsellik olup olmaması önemli değil. Eğer birlikte olsaydık, neler yapacağımızı sen de biliyorsun. Eğer benimle birlikte olsaydın, başka bir erkeğin sana dokunmasına nasıl delireceğimi de tahmin edebiliyorsun."

"Konu cinsellik değil, Víctor."

"Cinsellik değilse nedir peki konu? Lütfen kendini kandırma! Neden her seferinde birbirimizin üzerinde, inlerken

buluveriyoruz kendimizi?" Kollarını sinirle kaldırarak sallamaya başladı. "Ve en kötüsü de ne, biliyor musun? Tüm bunlar olurken, sen kendini kandırırken, ben de burada, bir aptal gibi seni beklemeye devam ediyorum! Seni görmek bile bana acı veriyor, Valeria! Vücudumun her yerinde hissettiğim, derin bir acı! Artık dayanamıyorum! Benimle sonsuza kadar oynayabileceğini sanıyorsan kendini kandırıyorsun. Er ya da geç aramızdaki bu ilişkinin patlayacağını biliyorsun."

"Peki ne öneriyorsun o zaman? Hızlı bir sevişme mi?"

"Sen ne öneriyorsun? Hiçbir şey. Ne bekliyorsun benden, söylesene! Ne istediğine karar verinceye kadar elim kolum bağlı oturup seni beklememi mi? Yanımdan her gittiğinde kendimi ne kadar kötü hissettiğimi hiç düşündün mü?"

"Sıkıntını giderebileceğin bir sürü kız arkadaşın var sanıyordum."

"Bana bu mazeretlerle gelme, Valeria."

Böyle bir laf etmemem gerekirdi, evet. Söyler söylemez duyduğum pişmanlık, yüzüme yansımış olmalıydı. Karşımdaki adam ne erkek arkadaşım ne de eşimdi.

"Öyle demek istemedim," diyebildim usulca.

"Başka kadınlarla birlikte olmak istemiyorum," dedi, yaralı bir bakışla, "aramızdaki bu sorunu senin çözmeni istiyorum, ne de olsa her şeyi başlatan sensin. Tüm bunlar olup biterken başka kadınlarla yatıp rahatladığımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Yapamam, Víctor," dedim, gittikçe zayıflayan bir sesle.

"Yapamam diye bir şey yok, Valeria! Demek ki yapmak

istemiyorsun!" dedi elleriyle şakaklarını sıkarak.

"Víctor, yapamam, evliyim," dedim, kolunu okşamaya çalışarak. Ona dokunmama izin vermedi.

"Asıl yanında olmak istediğin erkek bensem, evli olmanın ne anlamı var, söyler misin?"

Bu söylediğini duymak, bende şok etkisi yaratmıştı. Gözlerimi fal taşı gibi açıverdim. Ne demek istiyordu yani şimdi? Aramızda fiziksel çekimden öteye gidebilecek bir şeyler olduğunu mu hissetmeye başlamıştı? Adrián'ı terk etmemi mi istiyordu?

"Her şeye rağmen, şey" diye devam etti, "tüm bunların yalnızca basit bir fiziksel çekimden ibaret olması da mümkün. Şayet öyleyse belki aşabiliriz bu durumu. Ama şu an..."

"Benim suçum. Ben tam bir..."

"Hayır, hiçbir şey değilsin. Sadece kafan karışık. Seni anlıyorum. Adrián'ı sevdiğine eminim," dedi, gözlerini kapatıp yatağa oturarak, "sadece aramızda olan bitenlerle yüzleşmek ve Adrián'la konuşmak zorunda kalmak istemiyorsun. O da böyle davranmana müsaade ediyor."

"Bu durum onun suçu değil," diye karşılık verdim.

"Hayır, değil. Üçümüz de suçluyuz," dedi, utangaç bir gülümsemeyle gözlerime bakarak.

"Ama özellikle de senin," dedim, gülümsemesine karşılık vererek.

"Öyle diyorsan, öyle olsun," dedi, "dün akşam rüyamda seni yemek masasına yatırıyordum mesela. Tamam, her neyse şimdi lütfen evine git, yoksa olacakları biliyorsun," diye ekledi.

"Bilmiyorum..."

"Biliyorsun," dedi, derin bir nefes alarak, "sana yapmak istediğim her şeyi söylemek isterdim ama sonrasında beni yeniden yalnız başıma bırakacağını bildiğim için, bunu yapmayacağım. Gerçekten, senden nefret edebilmeyi başarsaydım... Senden tüm benliğimle nefret etmek isterdim. Çünkü o zaman her şey çok daha kolay olurdu," dedi, kolumdan kavradığı gibi beni kendisine doğru çekerek. Kahkahayı basarak kucağına oturuverdim. Kolları belimi kavramakta bir saniye bile gecikmemişti.

"Neden yedi yıl önce tanışmadık ki Valeria? Söylesene, onu gerçekten seviyor musun? Onu seviyor musun?" dedi, çeneme öpücükler yağdırarak.

"Bilmiyorum," dedim, gözlerimi sıkıca kapayarak.

"Neden boşanmıyorsun ondan? Ben seninle hemen, şu an evlenmeye hazırım," dedi, bu sefer dudaklarımı öperek.

"Senin, benimle evlenmek gibi bir niyetin yok, şekerim," dedim, kendimi geri çekerek, "hadi, bir şeyler içmeye çıkalım, burada kaldıkça aptallaşıyoruz."

"Hayır."

"Hayır mı?" dedim. Belime sarılmayı bırakmamıştı.

"Aptallaşmıyorum. Sadece senden başka bir şey düşünemiyorum."

Gardımı indirip kendimi onun aşkına kaptırmam için yaptığı numaralardan biriyse bu, fazlasıyla işe yarıyordu. Onu her gördüğümde, sınırlarımı biraz daha zorluyordum. İşte şimdi de kendimi kontrol edemez bir şekilde yeniden ona

doğru eğilmeye, dudaklarına dokunmaya başlamıştım. Gözlerimi kapatmış ve kendimi onun tutku dolu öpücüklerine bırakıvermiştim. Kirpikleri yanaklarıma değmeye başlamıştı. Kucak kucağa oturmuş, masum bir şekilde, fakat tutkuyla öpüşmüştük. Ondan o kadar hoşlanıyordum ki, kendimi kontrol etmeyi bir türlü başaramıyordum. Birkaç kez daha öpüştükten sonra göz göze geldik.

"Valeria, yapma," dedi.

Bu sefer öpücüğü başlatan ben oldum. Biraz önceki masumiyetten uzak, şehvet dolu, uzun bir öpücük konduruverdim dudaklarına. Ağzını yavaşça araladı ve diliyle, dilimi okşamaya başladı. Vücutlarımız bir bütün olmuş gibiydi ve eliyle göğsümü okşamaya başlamıştı. Kendimi biraz geri çektiğimde, Víctor, pantolonumun düğmelerini açmaya çalışıyordu.

"Dur, lütfen," dedim, nefes nefese, "lütfen, Víctor."

"Buradan öteye geçemez miyiz?"

"Hayır."

"Öyleyse, evine gitmelisin."

Kendimi reddedilmiş hissetmiş, utanmıştım.

"Neden?"

"Çünkü canım acıyor," dedi, "böyle devam edemem."

Yavaşça kucağından kalktım.

"Yani, dışarı çıkmak istemiyor musun?"

"Hayır," dedi, "biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Ben gideyim o zaman," dedim, elimle kapıyı işaret ederek.

Víctor cevap vermedi. Bakışlarını yere eğmiş, dudağını ısırıyordu.

Yavaş adımlarla salona doğru ilerledim. Koltuğun yanında duran sandaletlerimi apar topar ayağıma geçirdim. Bir an önce buradan gitmek istiyordum. Yabancı bir adamla öpüşmüş, daha fazlasını yapmak istemiştim. Neyse ki kendimi durdurabilmiştim. Şimdiyse, öpüştüğüm yabancı adamın evinden kovuluyordum. Víctor'un niyeti belliydi, benimle yattığı an, bana olan ilgisini kaybedecekti. Evliliğimi böyle bir adam için sallantıda bırakmak mantıklı mıydı?

Ayakkabılarımı giyip, kapıya doğru ilerlediğimde, karşımda Víctor beliriverdi.

"Gidiyorum," dedim, çantamı omzuma geçirirken.

"Gitmen gerektiğini söylemenin benim için ne kadar acı verici olduğunu bilmeni isterim. İçten içte yanımda kalmanı ve seninle ilgilenebilmeyi arzuluyorum. Ama bunu yapmama izin vermeyeceğini bildiğimden, daha soğukkanlı davranmak zorundayım," dedi ve, "biliyorum, çok can sıkıcı bir durum," diye ekledi.

"Can sıkıcı bir durumdan daha fazlası," diye kekeledim.

"Bak, eğer yeniden kocana kızıp yanıma dönmeye niyetleneceksen, lütfen yapma. Aramızdaki durum gün geçtikçe daha garip bir hal alıyor ve ben," dedi ellerini ceplerine koyup bakışlarını tavana doğrultarak, "eğer ikinizin arasında bir oyuncak gibi kullanılıp sonunda yine yalnız kalacaksam, artık bu durumda olmak istemiyorum. Beni kullanmanı istemiyorum, Valeria."

"Seni kullanmıyorum, Víctor. Senin yanında olmak hoşuma gidiyor," dedim, başımı utanarak öne eğerken.

Víctor yanıma yaklaştı ve beni kollarının arasına aldı. Sım-

sıkı sarıldık. Parfümünün kokusu burnuma gelmişti, ne kadar güzel kokuyordu öyle, Tanrım! Yüzümü göğsüne yasladım.

"Bu durumdan yorulmaya başladım, Val," dedi.

Ben de yoruluyordum, evet. Ama bunu dile getirmeye hazır değildim.

"Gitmeden önce bir öpücük ver," diye ekledi.

Ayaklarımın üzerine doğruldum ve istediği öpücüğü, dudaklarının orta yerine konduruverdim. Öpüştüğümüz o saniyede, sanki bir elektrik akımı geçivermişti tüm bedenimden. Eliyle saçlarımı okşamış ve beni kendine daha da yaklaştırmıştı.

"Şimdi git ve beni düşün."

"Sen de beni."

Kapıya doğru ilerledim. Victor arkada kalmış, gitmemi izliyordu. Kapıyı kapatmadan önce usulca, "Beni ara, lütfen," dedi.

34

AY, CARMELA...*

Carmen yere oturmuş, güçlü durmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Borja'yla biraz önce telefonda konuşmuş ve onu görmeye gelmesine gerek olmadığını söylemişti. Ama içten içte, Borja'nın kapıda belirip onunla ilgilenmesini arzuluyordu.

Duştan çıkmıştı ve şimdiye kadar hayatına giren insanlar içinde en derin şiddetle nefret ettiği adamın, nasıl olup da Nerea'nın âşık olduğu adam olabileceğini düşünüyordu.

Nerea'nın hayatına karışmaya hakkı yoktu, kaldı ki onun hoşlanmadığı birine âşık olduğu için Nerea'ya söylenemezdi de. Nerea'nın şu an kendisine duyduğu sadakat ile Dani'ye duyduğu aşk arasında gidip geldiğinden şüphesi yoktu. Dani'yi bırakmak zorunda değildi aslında ama Nerea'nın mantıkla döşeli duvarlarında, Dani'yle devam etmek ya da etmemek, büyük bir soru işareti olmalıydı. Carmen'le aralarında geçen kısacık fakat ciddi konuşmada, Dani'yle devam ederse bir sıkıntı olmayacağını söylemişti Carmen. Ama aynı zamanda hayatı boyunca bir daha Dani'yle aynı ortamda bulunmak istemeyeceğini de. "Seni seviyorum, o yüzden Dani' nin varlığına

* *İspanyol İç Savaşı sırasında, Cumhuriyetçi İspanyollar tarafından sıklıkla kullanılan, "Ay Carmela!" isimli popüler bir halk şarkısına atıfta bulunuyor. (ç.n.)*

tahammül edeceğim ama arkadaşlar arasında akşam yemekleri gibi etkinlikler düzenlemeye kalkışmayın çünkü boğazına sarılmayacağımın garantisini veremem," demişti.

Nerea'nın Dani'yle devam edip edemeyeceğini düşünürken bir anda aydınlanıvermişti Carmen. Şöyle ki, Nerea gibi mükemmel bir insanın âşık olduğu adamda, Carmen'in görmeyi başaramadığı bir şeyler olması gerekirdi, değil mi? Belki de artık bir arada çalışmayacaklarına göre, iş ortamından farklı bir ortamda bir araya gelirlerse birbirlerinden nefret etmeyi bırakabilirlerdi. Evet, Carmen hâlâ Dani'nin kel kalmasını ve yumruk büyüklüğünde bir hemoroitin sıkıntısını çekmesini arzuluyor olabilirdi. Ama belki her şey bir anda değişebilirdi.

Carmen düşüncelere kapılmış otururken kapı çalıverdi. Ayağa kalktı ve dışarıda kimin olduğunu öğrenmek için apartman telefonunu kaldırdı.

"Benim! Borja," dedi, karşıdaki ses.

Kapıyı açtı. Amma inatçı bir adamdı!

Kapıyı aralık bıraktı ve üzerine bir şeyler giymek için yatak odasına doğru ilerledi. Birkaç saniye sonra, kapının kapandığını işitti.

"Yatak odasındayım," diye seslendi, huysuz bir sesle. Elinde beyaz bir leylak buketiyle giren Borja'yı görünce, huysuzluğundan utanarak, "Niye zahmet ettin, canım," dedi, pembe sabahlığının önünü iliklerken.

Borja cevap vermedi. Gülümsemekle yetindi. Carmen çiçek buketini alarak mutfağa gitti, dolaptan çıkardığı bir vazonun içine su koyup çiçekleri içine yerleştirdi. Borja'ya dönme fırsatını yakalayamadan, belini kavrayan bir çift el hissetti. Daha

sonra boynunda tutkulu bir öpücük. Göğüslerinin dikleştiğini hissetmeye başladığında, arkasını döndü ve bacaklarını açarak, mutfak masasına oturdu. Sabahlığının biraz önce bağladığı kuşağını açarak, çıplak vücudunu serbest bıraktı. Borja iç geçirerek, elleriyle çıplak omuzlarını okşamaya başladı. Sonrasında yavaşça göğüslerine doğru ilerledi. Borja'nın parmak uçlarını göğüslerinde hissettiğinde şehvetle inledi. İşte, sonunda beklediği an gelmişti, birlikte olacaklardı. Ve uzun zamandan sonra, heyecandan çok, gerildiğini hissediyordu. Öpüşmeye başladılar. Dudakları birbirlerinden ayrıldığında, Carmen onun elini ağzına alarak inledi.

"Ahh!"

Borja karşılık vermeden, bacaklarını kavradığı gibi, beline doladı. Üzerindeki polo tişörtü aceleyle çıkardı. Eliyle usulca Carmen'in bacaklarını okşamaya başladı ve sonunda bacak arasına geldiğinde, Carmen kendinden geçmek üzereydi. Bu anın gelmesini o kadar uzun süredir bekliyordu ki...

Birbirlerini soymaya başladılar, iç çamaşırlarını indirdiler, Carmen heyecandan titremeye başlamıştı ki, Borja'nın, "Sakin ol," uyarısıyla kendine geldi.

Yatağa geçmeye karar verdiler. Carmen için hayatında ilk kez fiziksellikten öte bir anlamı olacaktı sevişmenin.

"Canım," dedi Borja bacaklarına yaklaşırken, "doğum kontrol hapı alıyorsun, değil mi?"

Fazlasıyla alışılmış ve doğal bir şeyi sorarken kıpkırmızı kesilivermişti.

"Hayır," diye cevap verdi Carmen, "ama komodinin çekmecesinde birkaç prezervatif vardı sanırım."

Borja komodin çekmecesine eğilerek, bir prezervatif çıkardı. Karşılıklı gülümsediler.

Borja yavaşça Carmen'in üzerine çıktı. O esnada bakışlarını tavana çevirmiş olan Carmen ise olayın filmlerdeki gibi gelişip gelişmeyeceğini merak etmekle meşguldü. Acaba acele etmeden sevişen erkeklerden biri mi çıkacaktı Borja? Acemi değildi, ne yaptığını bilir bir hali vardı. Sonuna vardıklarında, böyle devam ederlerse iki dakikaya kalmadan boşalacağını düşündü. Borja gibi mütevazı bir erkeğin, bu kadar büyük bir zevk verebileceğini Carmen hayal bile edemezdi.

Hızlanmaya başladıklarında Borja gözlerinin içine bakarak, "Hayatımın geri kalan tüm gecelerinde bunu yapmak istiyorum," dedi, Carmen'i kendisinden geçirerek.

Nefes alıp vermeleri hızlandı. İkisi de kendilerinden geçmek üzereydiler, böylesine ateşli bir duyguyu paylaşmayalı o kadar uzun süre olmuştu ki ikisi için de...

Carmen, Borja'ya sıkıca sarılarak, kendisini çılgın bir orgazmın ellerine bıraktı. Borja da onu takip etti ve kısa bir süre, tek vücut olarak, birbirlerine sıkıca sarılmış bir şekilde kalakaldılar.

Birkaç dakika sonra, Carmen, Borja'nın saçlarını okşarken, hayatının aşkını bulduğunu düşünüyordu. Tam o anda, Borja onu öptü, gözlerini açtı:

"Seni seviyorum."

Borja'nın bu kadar uzun süre beklemek istemesinin sebebini şimdi anlamıştı.

35

SEYAHATE HAZİR MISIN?

Adrián telefonda seyahate hazır olup olmadığını sormuştu. Nedense içimde bir şüphe uyandıran, unutmak istediğim ama aklımdan çıkaramadığım bir cümle oluvermişti basit kelimelerden inşa edilmiş bu cümlecik. Ne kadar garip. Víctor'un yanındayken varlığını dahi hissetmediğim Adrián... İşin kötü kısmıysa, telefonda fısıldayarak kurduğu cümleyi duyduğumda üzülmek yerine, sinirleniyor olmamdı.

Adrián, Almeria'ya gitmek üzere yola çıkmadan bir gün önce kızlar bizim eve geldi ve kocamın, asistanıyla yasak bir ilişki yaşadığına dair şüphelerimi sonunda dile getirebildim. Víctor'la benim yatağa girdiğim anları (o anları uzun bir süre andığımı inkâr edemem) ve arkasından gelen evli çift kavgasını anlatmamayı seçmem de hayatın paradokslarından biri olmalı. Ah, bu arada, işi o raddeye gelmişken bırakmak, benim de canımı acıtmıştı, hem ruhsal hem de bedensel anlamda. Taş değiliz, sonuçta.

İşini kaybetmesinden ötürü kendini sorumlu hissettiğinden olacak, Carmen'in özel şoförlüğünü üstlenmeye başlamış olan Nerea, Adriân'a güvenmemi tembih etti.

"Birbirinizle kavga edebilmek için bahane aradığınız bir dönemdesiniz," dedi, "bilemiyorum, Valeria, ama şu Víctor'un sadece arkadaşın olmaktan daha fazlasını istediğinden korkuyorum."

"Yani şimdi suç, benim Víctor'la görüşmemde mi oldu?" dedim, kızgınlıkla göğsümü şişirerek.

Evet, Adrián'ın evliliğimizi yıkan kişi olduğu bahanesine tutunmak çok daha kolaydı. Lakin aslına bakarsanız, ikimiz de durumu düzeltmek için hiç efor sarf etmiyor, bilakis şımarık, ufak çocuklar gibi kafamızın dikine gidiyorduk.

"Öyle demek istemedim. Senin arkadaş tercihin biraz kışkırtıcı diyelim" diye devam etti Nerea.

"Evet, Nerea, Víctor taş gibi adam ama sorun o değil," diye lafa karışıverdi Lola.

"Hayır, kışkırtıcı olmasının sebebi Val'le sürekli bir arada olmaları. Pili ile Mili* gibiler," dedi, gözlerini devirerek.

"Amma abartıyorsun, canım!" diye itiraz ettim, içten içte Víctor'un yanında olabilmeyi arzulayarak.

"Öyle mi? Bu hafta kaç kez görüştünüz bakalım?" diye sordu Carmen, beni köşeye sıkıştırmanın verdiği zevkle gülümseyerek.

"Sanırım iki kez."

"Evet ama sizin iki kez, başkalarının yirmi seferine eşdeğer!" diye karşılık verdi kahkahayı basarak.

"Lanet olsun, Lola! Ağzında bakla ıslanmıyor senin," dedim, dudaklarımı büzüp koltuğa otururken.

* *İspanyolların 1963-70 yılları arasında bu isimle ünlü olan ikiz kız kardeş oyuncuları. (ç.n.)*

"İlgisi yok canım. Bizden fikir vermemizi istiyorsun ama öte yandan da olan bitenlerden işine gelenleri kendine saklıyorsun. Ben de bunu söylüyorum diye kötü mü oluyorum?" diye ısrar etti.

"Bizim bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sordu Carmen, kaşlarını çatarak.

"O kadar önemli bir şey değil. Geçen gün kızgındım ya sonrasında Víctor'un evine gittim işte."

"Ve?"

"Şey," dedim, Lola'ya bakarak, "biraz oynaştık diyebilirim."

"Sen ona oynaşmak mı diyorsun, şekerim?" diye güldü Lola.

"Yani, demek istediğim..."

"Anlat bakalım," diye emretti Nerea.

"Masa altından elleştiniz mi yoksa doğrudan işi pişirmeye mi geçtiniz? İki şey arasında koca bir uçurum kadar fark var," diye ısrar etti Carmen.

Üçüne birden attığım en dik bakışımla, birlikte olmadığımızı gözlerimle anlatmış oldum. Yani eğer ergenlik yıllarında olsaydık, yapmış sayılabilirdik, evet ama artık o dönemde değildik. Kaldı ki olan biteni unutmak için kendimi zorladığım bir durumda, yaptığımızı kabul etmek, kendime daha da işkence etmek olacaktı.

Derin bir nefes aldım ve, "İşin o kısımları önemli değil, asıl önemli olan, aramızdaki şeyin durumuna dair ahlaki bir ders verdiği," dedim.

"Ya kocanı terk edersin ya de beni tarzı bir konuşma mı?" diye sordu Nerea, elindeki yastığa sarılarak.

"Biraz daha üstü örtülü... Erkekler nasıldır, bilirsiniz," dedim, gergin bir edayla saçlarımla oynayarak, "ama sanırım 'sen ne yaptığını biliyorsundur ama bu işin sonu kötü olacak' tarzı bir şey demek istemiş olmalı."

"Yahu düzgün anlatsana şunu!" dedi Lola, sinirlenerek.

"Kızmasana hemen! Tam olarak ne dediğini ben de hatırlamıyorum ki! İşin en sonuna kadar gelip sonra durdurduğum için duyduğu sinirden de söylemiş olabilir tüm bunları!" dedim. Dedim ama aslında olanları kelimesi kelimesine hatırlıyor ancak unutmak istiyordum. Evinden atılmış gibi hissetmemi, sonrasında başka bir kadını arayıp hevesini almış olabileceği düşüncesinden nasıl korkmuş olduğumu hatırlamak istemiyordum. Başka kadınlarla yatmak istemediğini söylemişti ama ona nasıl inanabilirdim ki? Bana karşı hiçbir sorumluluğu olmayan bir erkekten bahsediyorduk. Kaldı ki ben evli bir kadındım. Onun kiminle yatıp yatmadığı üzerinde nasıl bir hak iddia edebilirdim ki? Ama her şeye rağmen, başka bir kadınla birlikte olup olmaması beni fazlasıyla endişelendiriyordu işte.

Lola bizi usulca süzdükten sonra, şaşkın olduğunu söyledi. Neyse ki ağzını açmasıyla, kendi kafamda kurduğum tek kişilik tartışma masası da dağılıvermişti.

"Victor'un böyle davranacağını hayal bile edemezdim. Sana arkadaş gibi yaklaşıp daha sonra hiç anlayışlı davranmadan, seninle yatıncaya kadar durmayacağını tahmin edi-

yordum. Bunu söylemem hoşuna gitmeyecek, Valeria ama bu durumda fazlasıyla anlayışlı davrandığını söylemek zorundayım. Eğer isteseydi, şimdiye kadar Víctor'un hareminin bir parçası oluvermiştin bile."

"Bana bu kadar güvenmeyin, canım," dedim, içten içte haklı olduğunu bilmeme rağmen.

"Belki de sana âşık oluyordur," deyiverdi Nerea.

"Bu aşk değil, Nerea. Ben de ondan çok hoşlanıyorum ama aramızdaki şey sadece fiziksel."

"Aranızdaki şeyin sadece fiziksel olduğunu sanmıyorum. Kaldı ki, o da senden çok hoşlandığını söylemiş. Ben de Nerea gibi düşünmeye başlıyorum," diye araya girdi Lola, "çünkü senin anlattığın adamla benim tanıdığım Víctor arasında dağlar kadar fark var. Ve bunu, Víctor'u tanıyan birisi olarak söylüyorum."

"Aranızda olan bitenlerin detayını bilmek istemiyorum. Sonsuza kadar âşık olacağınızı falan söylediyseniz, bileklerimi kesebilirim," dedim, elimi alnıma götürerek.

"Ya, hiç sorma. Gece yarısı âşıklarıydık biz. Demem o ki..."

"Bak," diye lafını kestim, "belki de kişiye göre davranıyordur. Ben teslim oluncaya kadar yanımda durup sonra ortadan kaybolacaktır," dedim.

"Bunu yapması için tek bir sebep gösterebilir misin? Bak, Valeria, sana karşı acımasız olacağım için üzgünüm ama Víctor bir kadınla yatmak için bu kadar uğraşmaya gerek duymayacak bir adam. Dışarı çıkıp, bir bara gidip, ortamı

şöyle bir süzmesiyle bile en az iki kadını baştan çıkartabilir ve bunu sen de biliyorsun, öyle değil mi?"

Dudağımı ısırdım. Lanet olsun, söylediklerinde haklıydı. İşte. O zaman benden daha farklı bir şekilde mi hoşlanıyordu, yoksa sadece heyecan verici bir av mıydım onun için?

"Olan biteni gereğinden fazla karmaşıklaştırıyorsunuz. Sorun Víctor ve ben değiliz. Asıl sorun Adrián ve ben, yani kocam ve ben."

"Tamam," diye cevap verdi Lola, "Víctor'u yıllardır tanırım ve daha önce hiç kimseye sana davrandığı gibi yaklaştığını görmemiştim. Çok değişik bir durum bu. Onunla defalarca dışarı çıkmışlığım vardır ve eve tek başına dönmek nedir bilmez. Şimdiyse kolay kolay dışarı çıkmıyor ve çıktığında da tek bahsettiği şey sensin."

"Tekrar ediyorum, sorun Adrián," dedim, Víctor'un benim yüzümden dışarı çıkmadığı argümanını geçiştirmeye çalışarak.

"Hayır. Sorun sensin," diye atladı Carmen, "Adrián şu koca memeli asistanla bir şey yaşasın veya yaşamasın, Víctor'la flört eden sensin. Artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum, Val. Bazen Víctor'la yatabilmek için bahane arıyorsun gibime geliyor."

"Onunla yatmak isteseydi, çoktan yatmıştı. Benim sahip olmadığım iradeye sahip olduğunu itiraf etmek gerek," diyerek beni savundu Lola.

"Teşekkür ederim," dedim, kafamı hafifçe eğerek.

"Ama şunu da eklemeliyim: Belki de güçlü durmaktan yorulmaya başlamışsındır."

Elindeki salatalık turşusunu kemirerek, bizi dinlemeye koyulmuş olan Nerea, yeniden lafa girdi.

"Size ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Víctor taş gibi bir adam ve Valeria, evli de olsa, gözleri yerinde ve gayet iyi görebilen bir kadın. Adrián'la arasındaki ilişki garipleşeli uzun bir süre olduysa ki bunun sebeplerine burada girmeyeceğim, ona iyi davranan başka bir adamla birlikte olmak istemesi bence anlaşılması güç bir durum değil."

Nerea kadar mantıklı bir kadından duymayı bekleyeceğim son yorum olmalıydı bu.

"Ben, Adrián'la aralarındaki gariplikten bahsetmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Lola, "ilk başlarda senin paranoyalarından biri olduğunu düşünmüştüm ama sergi açılışından sonra o kadar da emin değilim. Ortada garip bir durum var. Adrián'ın, o kızla yatmadığına adım kadar eminim ama bilemiyorum işte..."

İç geçirdim. Bu olanlardan fazlasıyla bunalıyordum.

"Zavallı Valeria'cık. Burada oturmuş, hayatını didik didik ediyoruz," deyiverdi Carmen, "böyle bir şey yapmaya hakkımız yok."

"Kendi fikrinizi söylüyorsunuz, canım," dedim, "ayrıca bunu yapmanızı sizden ben istedim. Beni bunaltan, benim de Lola'yla aynı şeyleri düşünüyor olmam. Demek ki sadece bana garip gelmiyor bu durum. Adrián, Alex'le yatmıyor ama bu, canı istemediği anlamına gelmez."

"Ona bakarsan, senin canın da Víctor'la yatmak istemiyor mu?" diye sordu Carmen.

"Evet, ama..."

"Ama ne?" dedi, sevgi dolu bir sesle.

"Kendimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Aman, bilmiyorum, kafam o kadar karışık ki. Adrián çok garip, şimdi de şu Almeria seyahati, bilemiyorum!"

"Sen de onunla gitsene?"

"Ben mi? Böyle bir şeye asla cesaret edemem, onunla gitmemem gerektiğini söyleyiverir hemen. Oraya çalışmak için gidiyor sonuçta. Hatta orada bulundukları bütün süre boyunca yapabileceği birkaç farklı işi ayarlamakla uğraşıyordu ne zamandır. Ne bileyim... Belki de o kadar çalışmayacaktır da, benimle yalnız kalmak istemiyordur. Belki de beni artık çekici bulmuyordur?" dedim, yeniden iç geçirerek.

"Hayır, canım, sakın öyle düşüneyim deme," diye karşı çıktı Nerea.

"Arkadaşı olmak istemiyorum. Eşi olmak istiyorum. Ama bana dokunmazken... Víctor bana dokunduğunda..."

"Şimdi Víctor'la başkasını kıyaslama. Víctor'un hakkı, Víctor'a," deyiverdi Lola.

"İkinizin birbiriniz için yaratıldığını düşünmeme az kaldı," dedim.

"Ya, hiç sorma," diye güldü.

"Sen de gidip en çekici adamlarla arkadaş olma canım," diye araya girdi Carmen.

"Siz onu bir de üstsüz görseniz," dedim kızararak.

Nerea kaşlarını çattı ve, "Sen gördün, demek?" diye çıkıştı.

"Sergiden sonra birlikte uyuduk," dedim.

"Ve?"

"Sergiden sonra birlikte uyuduk işte," diye tekrar ettim, gülerek.

"Nerea, olan biteni en son duyan sen ve beniz, her zamanki gibi," diye söylendi Carmen.

"Aynen dediğin gibi. Sergide ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyorum."

Ayağa kalktım ve mutfağa doğru ilerledim.

"Kızlar, Adrián gelmek üzere. Bavulunu da hazırlaması gerek," dememle, hepsi ayağa kalkarak ortalıktaki bira şişelerini toplayıp çöpe attıktan sonra, yanağıma birer öpücük kondurdular.

"Yarın akşam çok garip olacak, yalnız başıma düşünüp duracağım," dedim, Víctor'u arayıp, aramamak konusunu düşünecektim aslında, ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim.

"Yarın akşam muhteşem bir gece olacak çünkü benim evde muhteşem bir parti veriyorum," deyiverdi Lola.

"Ben gelemem," dedi Nerea, üzülerek, "şeyle buluşacağım," dedi, Carmen'e bakarak, "yok, yok, vazgeçtim. Ben de gelirim. Özel bir durum ne de olsa bu."

"Aferin sana! Saat dokuzda bekliyorum, tamam mı? İçeceğiniz bir şeyler getirin!"

"Ben çok havamda olur muyum, bilmiyorum," dedim.

"Olursun, olursun," diye karşılık verdi Lola.

On dakika sonra Adrián eve gelmişti bile. Bana ufak bir öpücük verdikten sonra, bavulunu hazırlamasına yardım etmemi istedi. Sonrasında televizyon karşısında bir sandviç yedi, saat on bir buçuğa gelmeden de uyuyakaldı. Evet, resmi olarak ev arkadaşlığı kategorisine dahil olmuştuk. Öyleyse Víctor'u düşünmenin zamanı gelmişti yeniden.

SEYAHAT...

Adrián yola çıkmadan önce beni uyandırmamıştı. Ne yazık. Halbuki koca memeli genç asistanı yarı çıplak bir şekilde önünden geçtiğinde, aklından beni çıkarmaması için, sadık ve çekici eş kataloğundan koca bir öpücük verecektim ona. Adrián düşündüğüm kadar güçlü bir erkek olmayabilirdi. Evet, öyle ama bu son olan bitenlerden sonra, kocamın bana sadık kalmasını isteme hakkına sahip miydim hâlâ?

Víctor öğleüzeri işten çıktığında arayarak, akşam için bir planım olup olmadığını sordu. Adrián'ın evde olmayacağını biliyordu. Lola'nın evinde, kızlarla birlikte olacağımı söylediğimde, birlikte yemek yememiz için ısrar etti. Onunla bu kadar sık görüşmeye daha ne kadar dayanabileceğimden emin olmadığım için, evde yemeğim olduğu yalanına sığınmak zorunda kaldım.

"Tam yemeğe oturmuştum hatta," dedim, gözlerimi kapatıp yalanı kıvırmaya çalışarak. Onunla birlikte olmak istiyordum ama bunu yapmamalıydım...

"O zaman yemek sonrası şekerlemesine gel, henüz denemediğimiz bir o kaldı," diye fısıldadı.

"O da eksik kalsın."

Víctor hemen cevap vermedi. Birkaç saniye sonra, "Sen gittikten sonra çok kötü oldum," dedi, "sonrasında aramadın ve ben, sadece senin yanında olmak istiyorum. Hepsi bu."

"Ya," dedim, elimle yüzümü örterek.

"Peki sen?"

"Víctor..."

"Tamam, ısrar etmeyeceğim. Bu akşamüzeri spor salonuna gideceğim. Sonrasında bir şeyler içmek istersen, haber ver, olur mu?"

Onu sıkıştırıp her yerini öpücüklere boğmak istiyordum. Ah, bir de, kim olduğumu unutuncaya kadar sevişmek.

İşleri daha da ilginçleştirmek için olacak ki, Víctor telefonu kapattıktan iki saniye sonra bu sefer de Adrián'ın numarası belirdi telefon ekranında. Oteline geldiğini haber etmek için aramıştı.

"Bu akşam aramam," dedi, "saat kaçta döneceğimi bilmiyorum ve seni uyandırmak istemem."

"Nasıl istersen. Beni özlemeyi unutma," dedim.

"Tabii ki."

Durum belki de o kadar kötü değildi... Belki de yaptığı hataları haklı çıkarmak için suçu başkalarında arayan insanlardan biri olup çıkmıştım ben de.

Hayır. Adrián'ı tanıyordum. Kendimi de. İlişkimizde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Her şey yapmacık ve yapay olmaya başlamıştı.

* * *

Lola yatakta dönüyordu. Saat gece yarısını vurmuştu ama uykusu yoktu. Evi pırıl pırıldı, akşam eve geldiğinde çıkarıp yere attığı kıyafetleri saymazsak. O kıyafetleri toplamaya karar verse de, en fazla on dakika oyalanabilirdi. Sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu düşünürken telefonu çalmaya başladı. Arayan Sergio'ydu.

"Efendim?"

"Uyandırmadım umarım?"

"Hayır. Yatakta dönüp duruyorum."

"Sana uğrayabilir miyim? Seninle konuşmam lazım."

"Bilmiyorum, Sergio. Pijamalarımlayım."

"Önemli değil. Seninle gerçekten konuşmam lazım."

"Tamam, on dakika sonra bekliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra, kot pantolonunu üzerine geçirdi, saçlarını atkuyruğu yaptı ve yüzünü yıkadıktan sonra, dişlerini fırçaladı. Planını sona erdirecek final anı gelmiş olmalıydı.

Sergio, Lola'nın basamaklarını üçer üçer tırmandıktan sonra kapıya varmıştı. Lola, onu içeri davet ettikten sonra kahve isteyip istemediğini sordu.

"Zahmet olmasın."

"Zahmet değil, kendime kahve yapacaktım zaten."

Sergio kahve istemediğini tekrar ettikten sonra, Lola, mutfak tezgâhına yaslanarak, konuşmaya başlamasını bekledi. Birkaç saniye sonra, karşı taraftan bir ses çıkmadığını görerek, "Evet, ne diyordun?" deyiverdi.

"Dün gece Ruth'tan ayrıldım," dedi, "Lola, ben senden başka hiç kimseyle birlikte olmak istemiyorum."

O an kaynayan kahve makinesi fokurdamaya başladığında, Lola eline aldığı kupaya kahve dökmeye başladı. Birkaç saniye zaman kazanarak ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. Ah, bir de canı salatalık turşusu istemişti. Lola'nın işleri işte.

"Sergio, ben..."

"Haklısın. İçinde bulunduğumuz durum sürdürülemezdi ve ben, ben hepsini şimdi anlıyorum. Başka bir erkeğin sana dokunuyor olması fikri beni deli ediyor... Senden uzak kalmak istemiyorum..."

Lola'nın bunca süredir beklediği şey olmuştu işte. Kendini aldatıp düzenli bir ilişki istemeyen kadınlardan biri olduğuna inandırmaya çalışabilirdi kendini ama gerçek bu değildi ve o da bu durumun farkındaydı. Sergio'yu çok sevmişti.

Birdenbire ne söyleyeceğini kestiremediğini fark etti. Çok uzun bir süreden sonra ilk kez, kelimelerin yetersiz kaldığı o ana varmıştı işte.

"Lola, biliyorum belki artık çok geç ama ben aptalın tekiydim, aklım ancak başıma geldi."

"Belki şu an da yanılıyorsun."

"Hayır, yanılmıyorum."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Lola.

"Yeniden başlamamızı istiyorum," dedi, yanına yaklaşıp belini kavrayarak.

Lola ağlamamak için kendini zor tuttu. Lola! Lola diyorum! Ağlamak diyorum!

"Sergio, bizim yeniden başlayamayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"O zaman senin kendini rahat hissedeceğin yerden başlarız," dedi.

Lola keyifsizce gülümsedi.

"Bak, Sergio, seninle dürüst konuşacağım... Bu anın gelmesini beklemiyordum desem yalan olur. Kendini aldattığını, benimle birlikte olmak istediğini anlayacağını biliyordum, ama şu an o kadar anlamsız geliyor ki tüm bunlar..."

"Lola, lütfen bunu yapma," diye yalvardı Sergio, gözlerinin içine bakarak.

"Sergio, sana başka bir cevap vermem mümkün değil ne yazık ki... Carlos'a gelince, ondan hoşlanmıyordum bile, yalnızca seni kıskandırmak ve sana bağımlı olmadığımı göstermek için birlikte oldum onunla, ama her şey o kadar değişti ki gözümde..."

"Hayır, hiçbir şeyin değiştiği yok. Sen Lola'sın, ben de Sergio."

"Sorun da orada başlıyor işte," dedi, hafifçe boynunu okşayarak, "senden hiçbir şey beklemiyorum. Seninle birlikte olmak istemiyorum, Sergio. Yalnız kalmak istiyorum."

"Ne kadar beklememi istersen, beklemeye hazırım."

"Hayır, zamanla ilgili bir durum değil bu. Kaldı ki, öyle olsaydı da, sabredemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Sergio dişlerini sıkarak gülümsedi. Lola tarafından terk ediliyor ve özünde bunu hak ettiğini biliyordu.

"Lola, tüm bunları beni cezalandırmak için yapıyorsan

anlıyorum, ama istediğin bu değilse, lütfen dürüst ol."

Lola başını iki yana sallayarak, dudaklarına ufacık bir öpücük kondurdu.

"Hayır, Sergio," dedi, "ben senin beklediğin kadın değilim ve sen de bana istediklerimi veremezsin."

Bunları söyledikten sonra, üstünden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Sergio kapıyı kapatıp evden ayrıldığında, uzun bir zamandan sonra ilk defa kendisiyle baş başa kaldığını hissetmişti. Artık peşinden koşan hayaletler, yerine getirilmeyen ve kendisini kötü hissettiren planlar ve boş beklentiler yoktu.

Ünlü ajandasını çıkardı ve cumartesi gününe "Yeniden başlıyoruz" notunu düştü. Sonrasında, nasıl bittiğini bildiği ve sevdiği bir romanı yeniden okuyacak olan bir okurun suratındakilere benzer, sıcak bir gülümsemeyle yatağına doğru ilerledi.

Olanları bize anlattığında ağzımız açık kalmıştı. Lola'dan böyle bir tepki vermesini kimse beklemiyordu. Kollarını kıvırıp, "cehennemin dibine" naraları atması, Lola'ya uygun bir tepki olabilirdi ama bu yaptığı ondan gurur duymamızı sağlamıştı. Lola, olan bitenlerin şerefine, kadehlerimizi tazeledi ve kadeh tokuşturduk. Cesur Lola için. Benim yeni romanım için. Nerea ve Carmen-Daniel savaşına getirdiği yeni ateşkes için. Carmen ve Borja için.

"Birinin telefonu çalıyor," dedi Lola, yutkunarak.

"Benimki!" dedim, çantama uzanıp telefonu çıkarırken, "Efendim?"

"Selam," dedi karşıdaki ses. Arayan Adrián'dı. "Sakin olman için arıyorum seni, otele dönüyorum şu an. Daha fazla işim kalmadı bu gecelik."

"İyi misin?"

"Evvvvetttt," dedi, garip bir ıslıkla.

"Sarhoş musun sen?"

"Yyyoookkkk, canıım. Yorgunum, o kadarrr."

"Tamam, o zaman dinlen bakalım."

"Sen de."

"Seni seviyorum," dedim, ama Adrián çoktan kapatmıştı telefonu.

"O neydi öyle?" diye sordu Lola, Nerea ağzını sımsıkı kapatıp, Carmen gözlerini başka tarafa çevirirken.

Adrián telefonu kapattı. Telefonu, kotunun cebine koymak isterken yere düşürdü. Uzanmak için yere eğildiğinde, kafasını alçak sehpalardan birine vurdu. Vurmanın etkisiyle kulakları uğuldamış, gözlerinin önünde sarı benekler belirmişti. Karşısında elinde içkisiyle duran Alex'i gördü.

"Alex!"

Alex, yanına yaklaşarak arkadaşça bir tavırla sarıldı ve "Eğleniyor musun?" diye sordu.

"İçkime bir şey mi kattın?"

"Ben mi? Hayır!" dedi ciddi bir ifadeyle, "sana öyle geliyor bence."

"Olabilir."

"Gel, bir kadeh daha al."

"Yok, sanırım otele döneceğim. Yarın sabah erkenden geri gelmek istiyorum."

"Hadi, bir tane daha iç, sonra sana ben eşlik ederim oteline kadar."

"Hayır, sonrasında sen de sarhoş olacaksın ve otelin yolunu bulamayacağım."

Bunun üzerine Alex, Adrián'ın beline sarılarak, biraz daha kalması için yalvarmaya başladı. Adrián sonunda pes ederek, omuzlarını silkeledi ve, "Ama çok az," dedi, içkisini bitirerek.

"Sonrasında seni arabayla bırakırım, söz veriyorum. Tek bir kadeh içtim zaten. Araba sürmemde bir sakınca yok."

Adrián başıyla onayladı. Dudakları karıncalanmaya başlamıştı. Kirpiklerini defalarca kırpıştırdı. Ortalıkta farklı renkler görmeye başlamıştı. Kendisini iyi hissetmiyordu. Kötü de hissediyor sayılmazdı. Alex'in henüz yirmili yaşlarının başındaki arkadaşlarının yanında kendisini çok yaşlı hissediyordu. On yaş. Onların hepsinden tam on yıl daha yaşlıydı. Oteline dönmek istiyordu. Alex'in omzuna dokundu ve kararını değiştirdiğini, otele dönmek istediğini ve bir taksi tutarak tek başına dönebileceğini söyledi.

"Bu saatte nereden taksi bulacaksın, şapşal? Seni ben bırakırım," dedi Alex.

"Seni rahatsız etmek istemem."

"Rahatsızlık değil. Hem ben de senden bir iyilik isteyecektim."

"Ne istersen."

"Senin otelde bir duş alabilir miyim? Buradaki duşları tahmin edebilirsin."

"Tabii ki, sorun değil."

"Tamam o zaman, yanıma bir iki parça bir şey alayım."

Adrián kamera ekipmanını aldı ve omzuma yüklendi. Cayır cayır yandığını hissediyordu. Alex'in düşük belli kotundan, iç çamaşırı görünüyordu ve Adrián uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştı. Gözlerini kapatarak iç geçirdi. Bir an önce otele gidip uyumalıydı.

Arabaya bindiklerinde, Alex her zamanki gibi hızla sürmeye başladı. Diğer zamanların aksine, Adrián tarafından uyarılmamıştı. Çünkü Adrián, camdan içeri giren rüzgârdan büyülenmişçesine dışarı bakıyordu. Her geçen an, farklı bir madde aldığından daha da emin oluyordu. Belki de farkına varmadan...

"Alex," dedi, otel merdivenlerini tırmanırken.

"Efendim?"

"İçkime ne kattın?"

"Ben mi? Hiçbir şey!"

"Peki sen ne içtin?"

"Ben? Şey? Annemlere söyleyecek misin?"

"Sanmam."

"Sıvı extacy."

Odaya girdiklerinde, Adrián yatağın karşısındaki koltuğa çöktü.

"Peki o dediğinin ne gibi etkileri var?"

"Bilmem. Herkes farklı hissedermiş," dedi, yanına yaklaşarak.

"Sen nasıl hissediyorsun beki?"

"Ben," dedi, tişörtünü çıkarak, "çok sıcakladım."

Adrián gözlerini yeşil sutyeninden ve içindeki sert ve iri göğüslerden ayıramıyordu. Havasız kaldığını hissetmeye başlamıştı.

"Kendimi biraz yaramaz hissediyorum ve biraz..."

"Biraz ne?"

"Biraz ateşli."

Adrián ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Bana da aynısından vermiş olmalılar."

"Evet, olabilir."

Alex, Adrián'ın üzerini çıkarmasına yardımcı oldu.

"Sen de mi ateşli hissediyorsun?" diye sordu Alex, Adrián dudağını ısırırken, "söylesene bana!"

"Alex, hayır," dedi. Başka bir kadına dokunmak için bu kadar yanıp tutuşmamıştı şimdiye kadar.

"Evet, biliyorum. Aylardır benimle oynuyorsun, ona ne diyeceksin?"

"Hayır, öyle bir niyetim..."

"Beni gözlerinle yemeyi bırakıp, becerecek misin? Hayal etmeyi bırak ve yap artık şunu!"

Alex ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Adrián inleyerek duvara yaslandı. Ne yapacağını bilmiyor, kendini çok garip hissediyordu. Ağzı kupkuru olmuştu... Çok heyecanlanmıştı... Dudaklarını yaladı. Alex, sırtını Adrián'ın göğsüne yaslayarak, elini aldığı gibi, iç çamaşırının içine soktu. Adrián yeniden inledi. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Alex, ben evliyim ve..."

"Adrián, umurumda değil. Senin de. Bana dokunmaya devam et, lütfen."

Adrián elini, Alex'in iç çamaşırından çıkarmayı başaramadı. Alex'in elleri, Adrián'ın bacaklarını okşamaya, yukarı çıkmaya başlamıştı. Adrián biraz geri çekildiğinde, Alex kendini yatağa fırlattı. Adrián'ın tüm fotoğraf ekipmanları ve pantolonunun üzerine yatıvermişti. Kot pantolonunun cebine konulmuş ceptelefonuna değmişti fark etmeden, yapılan son aramayı tekrar yapma tuşuna basarak...

Alex iç çamaşırlarını çıkarırken, Adrián onu izlemeye başlamıştı. Teni o kadar diri, o kadar canlıydı ki. Sonunda direnmekten vazgeçti. Kararını vermişti. Daha fazla düşünmeyecekti. Başka hiçbir şey umurunda değildi. Alex'e yaklaştı ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Sonrasında doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını sordu. İç çamaşırını çıkardığı gibi, Alex'in üzerine tırmandı.

İşte tam da o an, masanın üzerinde bıraktığım telefonum çalmaya başladı. Sigaramı söndürdüm ve ekranda yeniden Adrián'ın ismini gördüm. Şaşırmıştım, aynı gecede iki kez mi arıyordu? Bir sorun mu vardı?

"Söyle, hayatım," diye açtım telefonu. Ama karşı taraftan cevap gelmiyordu.

"Alo?" diye ısrar ettim. Yine ses yoktu.

Arka fondan bir şeyler duyuluyordu. Kızlara sessiz olmalarını işaret ederek telefonu kulağıma yapıştırdım. Duyduğum şey karşısında suratım kıpkırmızı olmuş, boğazımda bir yumru oluşmuştu. Telefonu kapatıp, hiçbir şey duymamış gibi davranmak isterdim, ama arka fonda duyulan inlemele-

rin ne anlama geldiği gayet açıktı: seks.

"Devam et, evet, evet," diye inliyordu fondaki ses, "durma."

Adrián'ın nefes nefese, "Lanet olsun," dediğini duydum sonrasında.

Telefon elimden düşüverdiğinde, Lola neler olduğunu anlamak için telefona uzandı. Telefonu kulağına uzattığı an, yüzündeki ifade tamamen değişti. Carmen ve Nerea'da sırayla telefona uzandılar ve sonunda telefonu kapatan Nerea oldu. Benim bir tepki vermemi beklemeye başladılar, gözleri bana dikilmişti. Çığlık çığlığa bağırmamı bekliyor olmalılardı ama benim o an tek yapabildiğim şey karşımdaki duvara sessizce bakabilmek olmuştu. Ne yapacağımı biliyordum artık.

"Telefonu uzat," dedim Nerea'ya.

"Hayır, Nerea, bu iyi bir fikir değil. Valeria, beni dinle, bu kızgınlıkla yapacağın her neyse sonrasında pişman olacaksın," dedi Lola, zihnimi okurcasına.

"Telefonu uzat dedim!" daha önce duyulmamış bir çığlık basarak.

Nerea istemeden telefonu uzattı, kendi kararlarımı alabilecek yaşta olduğumu söylemekten de geri durmadı.

Ben ne mi yaptım? Víctor'un numarasını çevirdim.

ARAMA

"Valeria?" diye açtı telefonu Víctor.

"Víctor, neredesin?"

"Arkadaşlarla bir şeyler içmek için çıkmıştım. Seni almamı ister misin?"

Arka fondan sohbet sesleri ve müzik duyuluyordu.

"Bu işi bu gece çözmek istiyorum. Ben... ben... seninle yatmak istiyorum artık, lanet olası."

Víctor bir an duraksadı. Carmen, Lola ve Nerea da yanımda, aynı anda ellerini ağızlarına götürmüşlerdi.

"Ne dedin?"

"Beni gayet iyi duydun."

"Valeria, bu ufak oyunların beni öldürecek. Çok ciddiyim, bu yaptığımız doğru değil. Sana geçen gün de söylemiştim, ben..."

Kızlar ne yapacaklarını bilmez bir halde beni izlemeye koyulmuşlardı. Nerea, Lola'ya yanaşarak, "Hepsi senin suçun," dedi usulca.

"Ya, evet, telefonu uzatan sensin, şimdi bir de kalkmış

suçu bana mı atıyorsun?" diye söylenerek karşılık verdi Lola.

"Ben kimi arayacağını nereden bileyim?" dedi Nerea, sinirlenerek.

"Kimi arayacağını sanıyordun? Pizzacıyı mı?"

Bu yorum karşısında Carmen elinde olmadan güldü. Bense yalnızca Víctor'la ilgileniyordum.

"Oyun oynamıyorum artık. Ama istersen boylu boyuna düşüneyim bu konuyu ve sonrasında konuşalım."

"Tamam, neredesin?" diye karşılık verdi aceleyle.

"Lola'nın evinde, adresi biliyor musun?"

"Bir dakika, tarif edebilir misin?"

"Şeyin yakınlarındayız," diye anlatmaya başladım. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum.

Víctor'un adresi bilmiyor olması Nerea'yı da şaşırtmış olacak ki, "Adamla iki kez yattın ama nerede oturduğunu bile bilmiyor," deyiverdi.

"Birlikte olmadan önce soyağacına kadar inmediğim için özür dilerim, canım," diye karşılık verdi bizimki.

"Neyse, önemli değil, ben sana gelirim," dedim sonunda.

"Tamam, on beş dakika sonra evde olurum."

"Birazdan görüşmek üzere."

Telefonu kapattım ve kızlara baktım. Lola'nın evinde kalmaya giderken aklımda bir nevi zina planı olduğunu düşünmüş olmalılar, çünkü gayet hazırlıklıydım. Çantamdan çıkardığım ruju büyük bir soğukkanlılıkla sürdüm ve saçlarımı havalandırdım.

"Valeria, sonra pişman olacağın bir şey yapma, yalvarı-

rım. İntikam hiçbir zaman çözüm değildir. Belki de duyduğumuz şeyi yanlış anladık biraz önce," dedi Lola, beni durdurmaya çalışarak.

"Tabii canım, kesin kondisyon bisikleti çeviriyorlardır," dedim, sinirle gözlerimi devirerek.

"Lola haklı, Valeria, intikam çare değil, Carmen'e bak örneğin," diye lafa girdi Nerea.

"Bana veya senin geri zekâlı sevgiline baksın, değil mi?" diye karşılık verdi Carmen.

"Hadi bana eyvallah. Beni beklemeyin, aramaya da kalkışmayın. Şu kapıdan çıkar çıkmaz, telefonumu kapatacağım."

Beni ikna etmeye çalıştılar ama boşunaydı. Ben kararımı vermiştim. Sonunda pes etmek zorunda kaldılar.

"Lola, bunu söylemenin sırası değil, biliyorum ama evli arkadaşlarından birini senin arkadaş çevrene götürürsen olacağı budur işte," dedi Nerea pes ederek.

"Evet, evlilerin dans etmeye gidemeyeceklerini unutmuş olmalıyım."

"Neyse, susun artık!" diye haykırdı Carmen, "Lola, sen de bir şeyler yapsana!"

Lola iç geçirdi ve ceptelefonuna uzandı. Bu durumlara dahil olma taraftarı değildi ama...

KARAR

Kararımı vermiştim. Víctor'un ziline basarken kendimden şüphe duymuyordum. Víctor kapıda kim olduğunu sormadan otomatiğe bastığında, yine kendimden emin adımlarla asansöre bindim.

Víctor, kulağında telefonla kapıyı açtı.

"Tamam," dedi telefonun diğer ucundaki sese, "tamam dedim," diye tekrar etti, canı sıkkın bir tavırla. Sonrasında telefonu kapattı ve antredeki tasarım mobilyanın üzerine bıraktı.

Kapıyı kapattım ve doğrudan Víctor'a doğru ilerledim.

"Valeria, bekle. Arayan Lola'ydı," dedi, beni durdurarak, "olanları duydum."

"Ve?"

"Ve, istemiyorum, yani, aslında istiyorum ama böyle olmasını istemiyorum..."

"Şimdi ikimiz de yapabiliriz ve sen istemiyorsun, öyle mi?"

"Valeria, olayı daha da karmaşıklaştırma lütfen," dedi, gözlerini kapatarak.

"Benimle yatmak istemiyor musun?"

"İstiyorum, evet, ama Valeria, şu an öfkeden deliye dönmüş durumdasın ve tek istediğin intikam almak. Asıl istemeyen sensin, ben değil," dedi.

Yeniden yanına yaklaşarak dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

"Bana bundan daha iyi bir sebep vermelisin," diye fısıldadı.

"Adrián biraz önce en mükemmel sebebi verdi ikimize de."

"Neden bu kadar zorlaştırıyorsun her şeyi?" dedi Víctor, başını geriye çekerek.

"Yapmak istiyorum işte."

"Ben de," dedi, yutkunarak, "ama böyle değil. Bu karmaşıklığın içine dahil olmak istemiyorum..."

Belimi kavradıktan sonra, bir eliyle kalçamı hafifçe sıktı ve beni kendine doğru çekti. Ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyordum. Kulağına uzanarak beni yatağa götürmesini söyledim.

"Aklında başka biri olduğunu bile bile yapamam," dedi, vücudu aksini arzuluyor olmasına rağmen.

"Seninleyken aklımda başka hiç kimse yok."

"Valeria, bunu yapma, lütfen. Sonra pişman olacağız..."

Boynunu öperek karşılık verdim. Ardından kulak memesini hafifçe ısırdım. Evet, heyecandan çok, kızgınlık hissediyordum ama sebebi her ne olursa olsun, uzun zamandır sıkıca kapalı tuttuğum Pandora'nın kutusunun açılması artık

an meselesiydi. Peki ya Víctor, bu durumun içinde olmaya değmeyeceğime karar verseydi? Ya da birlikte olmadan önce içinde bulunduğum duruma karşı takındığım tavır hoşuna gitmezse?

Bütün bunları sonra düşünecektim, şimdi sırası değildi. Víctor benimle konuşabilmek için, salona doğru ilerlemişti, ama ne kadar ısrar ederse etsin, fikrimi değiştirmeyecektim. Yeniden dudaklarına doğru uzandığımda, sonunda o da pes etmişti. O kadar sıcaktı ki öpücüğü, dili yavaşça dilime dokunmaya başlamıştı bile...

Oturduğumuz koltukta doğrularak, kucağına yerleştim ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Kendimi biraz garip hissediyordum, ne zamandır hayalini kurduğum an, sonunda gerçekleşiyordu işte, onun yanındaydım, onunla sevişiyor, ona dokunuyor, onu kokluyordum.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu son bir kez.

"Eminim. Senden çok hoşlanıyorum."

Bunu sonunda yüksek sesle söyleyebilmenin getirdiği ferahlıkla, kendimi yeniden iyi hissetmeye başlamıştım. Nihayet kendime ve diğer herkese karşı dürüst olabilmiştim işte. Haftalardır aklımdan geçenleri, yüksek sesle söyleyebilme cesaretini göstermiştim. Onu tanıdığım andan beri arzuluyordum. Sesinin tınısı, elleri, gözlerinin rengi, gülümsemesi, kadehi tutma şekli, konuşması ve bana bakması... Hepsine hayrandım. Bana kendimi muhteşem hissettirmesine hayrandım.

Víctor beni kucağına alarak, ayağa kalktı ve yatak oda-

sına doğru ilerledi. Koridorda birkaç mobilyaya çarptık ama bu onun öpücüklerine engel olmaya yeterli değildi. Yatağın ucuna geldiğimizde, beni yere indirdi ve bir an nefes aldık. Heyecandan ellerim buz gibi olmuştu. Gerçekten emin miydim bunu yapmak istediğime? Arzu etmekle yapmak, birbirinden tamamen farklı iki şeydi sonuçta. Adrián ve Alex'in yatakta inlemelerini düşündüm ve ardından yeniden Víctor'a doğru ilerledim. Víctor, önce boynumu okşamaya başladı, sonra omuzlarımı, ardından kollarımı, göğüslerimi, kalçalarımı... Ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyordum.

Kulak memesini emmeye başladım, sonra boynuna doğru eğildim ve gömleğini çıkardığım gibi yere fırlattım. Sonrasında dilimle göğsüne doğru, ardından da karnına doğru ilerlemeye başladım. Yeniden doğrularak, tek bir hareketle üzerimdeki bluzu çıkarıverdim. İçime giydiğim tişörtü de yere fırlattıktan sonra kendimi yatağa bıraktım. Víctor, vakit kaybetmeden, üzerime uzandı ve sutyenimi çıkardı. İnlemelerim bütün binadan duyulacak kadar yüksek çıkmaya başlamıştı. Göğüslerimi öpüyor, hafifçe ısırıyordu.

Kemerini açmak için uzandığımda, o da pantolonunun düğmelerini açmaya koyuldu. Ardından benim pantolonumu çıkardık ve böylelikle yerdeki kıyafet koleksiyonuna pantolonlarımız da eklenmiş oldu. İç çamaşırlarımızı da birkaç saniye içinde çıkardık, belimi hafifçe yukarı kaldırdı ve beni öpmeyi bırakmadan, yatağın üzerindeki örtüyü iteleyerek, beni yumuşak nevresimlerin üzerine yatırdı. Birbirimizi ilk kez çıplak görüyorduk ve mutluluktan çıldıracakmışım gibi

hissediyordum. O kadar uzun süredir bekliyor, o kadar uzun süredir hayal ediyordum ki bu anı; ama şu an içinde bulunduğum gerçeklik, tüm hayallerimden yüzlerce kat daha tatmin ediciydi. Kusursuz bir andı bu.

Victor gülümseyerek muhteşem göründüğümü söyledi. Acaba aynı şeyi birlikte olduğu tüm kadınlara da söylüyor muydu?

Eliyle karnımı okşadıktan sonra, bacaklarımı ayırdı ve bir eliyle bacak aramı okşamaya başladı. Hoşuma giden noktaları keşfetmeye çalışıyordu ve sonunda doğru noktayı bulduğunda zevkle inlemeye başladım...

Biraz sonra devam edip etmemek konusunda fikrimi sorduğunda, fiziksel olarak o kadar tahrik olmuştum ki, ağzımdan yüksek bir inlemeden başka hiçbir şey çıkamamıştı. İnlemenin verdiği onayla Víctor yeniden üzerime uzandı, ereksiyonu o kadar sertti ki, onu bu kadar tahrik etmekten gurur duymuştum.

Omuzlarımı hafifçe ısırarak, oral seks isteyip istemediğimi sordu. Adrián'la beraberken asla yapmadığımız bir şeydi bu. Nedenini bilmesem de, kendimi çok rahatsız hissetmeme enden olan bir şeydi işte. Victor bacaklarımın arasını okşayarak yavaşça öpmeye başladı. Saçlarını tutarak, durmasını istedim. Henüz zamanı gelmemişti. Henüz hazır değildim.

Víctor önce şaşırdı, fakat hemen arkasından, "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Asla," dedi.

Terden sırılsıklam olmuştum. Víctor, bedenimin her köşesini öpmeye devam ediyor, beni daha önce tatmadığım

duygulara boğuyor, zevkten kendimden geçiriyordu.

"Devam etmek istiyorum," dedi, o da terlemişti, "ama emin olamıyorum," diye ekledi.

"Hayır," dedim, "devam et."

"Seninle sevişmek istiyorum," dedi, alnını, alnıma yaslayarak.

Fark ettiyseniz, "sevişmek" dedi!

Komodinin çekmecesini açarak prezervatiflere uzandı. Yeniden kucağına oturdum, fakat bu sefer ikimiz de çırılçıplaktık.

"Benimle seviş o zaman," dedim.

"Birisiyle sevişmeyeli yıllar oldu," dedi gülümseyerek, "hatırlayabilir miyim bilmiyorum."

Deliler gibi öpüşmeye başladık.

"Yapmak ister misin?" diye sordum.

"Seni tanıdığımdan beri başka bir şey düşünemiyorum. Bana ne yaptın böyle, Valeria?" diye inledi.

Gözlerime bakarak son kez konuştu:

"İstersen, durabiliriz. Seni zorlamak istemiyorum... Senin için beklemeye hazırım."

Gözlerine baktım ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. Víctor beklemeye hazırdı. Beklemeye. Beklemeye mi? Neyi beklemeye?

Víctor'la aramızda olan bitenler gereğinden fazla karmaşıklaşıyordu belki de. Şu an durmaya karar verip eve dönersem ne olacaktı aramızdakine?

Hayır. Beklemek yoktu.

Üzerinden kalkarak, sırtüstü uzandım. Víctor prezerva-

tifi yerleştirmeye çalışıyordu, o kadar heyecanlanmıştı ki, elindeki prezervatif yırtılıverdi. Bir şey söylemeden beklemeye başladım, kafamın içinde bin bir farklı ses konuşmaya başlamıştı. Sakin olmaya çalışıyordum.

Víctor sonunda yeniden üzerime uzandı ve işte o an, artık eski Valeria'dan eser kalmamıştı. İçime girdiğini hissettiğimde, elimde olmadan canımın acıdığını belli ettim. Víctor hemen geri çekildi.

"Hayır, hayır, devam et," diye ısrar ettim.

"Valeria, siz birlikte olmayalı ne kadar süre oluyor böyle?" diye karşılık verdi.

Ağlamamak için yüzümü, yastığa gömdüm. Kendimi o kadar kırılgan hissetmiştim ki o an... Neyse ki yanımdaki Víctor'du. Yüzümü yavaşça okşayarak, yastıktan kaldırdı ve "O zaman sana, bunun benim için ne anlama geldiğini göstermeme izin ver," dedi.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve devam etmesini söyledim. Yeniden içime girdiğinde, bu sefer ikimiz de zevk almaya başlamıştık. Kocamla son kez beraber olduğumda, ne kadar soğuk ve cansız bir an yaşadığımı düşündüm.

"Senin için deliriyorum," diye fısıldadı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak, devam ettik. Kalçalarımız her an gittikçe hızlanan bir ritimle birbirine kenetlenmiş gibiydi. Aramızdaki tutku alev almıştı ama buna rağmen hayvansal bir arzu değildi hissettiğimiz, tuhaf bir rahatlama duygusuydu bu, birbirimizi bu kadar uzun süre beklemenin sonuna gelinen anın getirdiği rahatlama.

"Valeria," diye inledi.

duygulara boğuyor, zevkten kendimden geçiriyordu.

"Devam etmek istiyorum," dedi, o da terlemişti, "ama emin olamıyorum," diye ekledi.

"Hayır," dedim, "devam et."

"Seninle sevişmek istiyorum," dedi, alnını, alnıma yaslayarak.

Fark ettiyseniz, "sevişmek" dedi!

Komodinin çekmecesini açarak prezervatiflere uzandı. Yeniden kucağına oturdum, fakat bu sefer ikimiz de çırılçıplaktık.

"Benimle seviş o zaman," dedim.

"Birisiyle sevişmeyeli yıllar oldu," dedi gülümseyerek, "hatırlayabilir miyim bilmiyorum."

Deliler gibi öpüşmeye başladık.

"Yapmak ister misin?" diye sordum.

"Seni tanıdığımdan beri başka bir şey düşünemiyorum. Bana ne yaptın böyle, Valeria?" diye inledi.

Gözlerime bakarak son kez konuştu:

"İstersen, durabiliriz. Seni zorlamak istemiyorum... Senin için beklemeye hazırım."

Gözlerine baktım ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. Víctor beklemeye hazırdı. Beklemeye. Beklemeye mi? Neyi beklemeye?

Víctor'la aramızda olan bitenler gereğinden fazla karmaşıklaşıyordu belki de. Şu an durmaya karar verip eve dönersem ne olacaktı aramızdakine?

Hayır. Beklemek yoktu.

Üzerinden kalkarak, sırtüstü uzandım. Victor prezerva-

tifi yerleştirmeye çalışıyordu, o kadar heyecanlanmıştı ki, elindeki prezervatif yırtılıverdi. Bir şey söylemeden beklemeye başladım, kafamın içinde bin bir farklı ses konuşmaya başlamıştı. Sakin olmaya çalışıyordum.

Víctor sonunda yeniden üzerime uzandı ve işte o an, artık eski Valeria'dan eser kalmamıştı. İçime girdiğini hissettiğimde, elimde olmadan canımın acıdığını belli ettim. Víctor hemen geri çekildi.

"Hayır, hayır, devam et," diye ısrar ettim.

"Valeria, siz birlikte olmayalı ne kadar süre oluyor böyle?" diye karşılık verdi.

Ağlamamak için yüzümü, yastığa gömdüm. Kendimi o kadar kırılgan hissetmiştim ki o an... Neyse ki yanımdaki Víctor'du. Yüzümü yavaşça okşayarak, yastıktan kaldırdı ve "O zaman sana, bunun benim için ne anlama geldiğini göstermeme izin ver," dedi.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve devam etmesini söyledim. Yeniden içime girdiğinde, bu sefer ikimiz de zevk almaya başlamıştık. Kocamla son kez beraber olduğumda, ne kadar soğuk ve cansız bir an yaşadığımı düşündüm.

"Senin için deliriyorum," diye fısıldadı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak, devam ettik. Kalçalarımız her an gittikçe hızlanan bir ritimle birbirine kenetlenmiş gibiydi. Aramızdaki tutku alev almıştı ama buna rağmen hayvansal bir arzu değildi hissettiğimiz, tuhaf bir rahatlama duygusuydu bu, birbirimizi bu kadar uzun süre beklemenin sonuna gelinen anın getirdiği rahatlama.

"Valeria," diye inledi.

Adrián dışında başka bir erkekle birlikte olduğum ilk geceydi bu. İçimde biriken güçlü bir orgazmın dışarı çıkacağını hissetmeye başladım. Víctor'un omuzlarını sıkıca kavrayarak çığlık çığlığa haykırdım. Vücudumun her milimetresi zevke doymuştu. Benim arkamdan, Víctor da kendini bıraktı, dişlerinin arasından, sert bir inlemeyle haykırdı.

İşte. Olmuştu. Bitmişti. Kendimizi arzularımıza kaptırmıştık. Peki ya şimdi?

Birkaç saniye hareket etmeden durduk. Nefes nefese kalmıştık. Víctor sonunda yanıma uzanarak, sol koluyla gözlerini kapattı. Elini nevresime doğru götürerek, prezervatifi çıkardı, yere atılmış iç çamaşırını üzerine geçirerek, banyoya doğru ilerledi. Bana doğru dönmemişti bile. Nasıl yani? Beni öpmeyecek miydi? Ya da kucaklamayacak mıydı? Ayağa kalkıp banyoya gitmek de neyin nesiydi?

Birkaç saniye sonra, duşa girdi ve suyu açtı. Bense ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Belki de "ben artık gideyim, haberleşiriz" benzeri bir cümleyle eve dönmeliydim. Evet, evet, öyle yapmalıydım. Ayağa kalktım, kıyafetlerimi yerden topladım ve banyoya girdim. Víctor duşun altındaydı hâlâ.

"Bana biraz yardım etmeni isteyeceğim; çünkü tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum," diye itiraf etmeye karar verdim bir anda.

"Ne oldu?" dedi, bana doğru uzanarak.

"Gitmeli miyim?"

"Hayır," dedi, gülerek, "gerek yok."

Gerek yok mu? Beni çok rahatlatacak bir cümle olmadığını tahmin edebilirsiniz bunun.

"Ne bileyim... Belki yalnız kalmak istersin..." dedim.

"Gel hadi," dedi ve beni buz gibi akan suyun altına doğru çekti. Suyun soğukluğu bir an nefesimi kesmişti. Göğsüne yaslandım.

"Seninle olmak istiyorum," dedi usulca.

Sabah saat üçü vurduğunda, karnıma konan bir öpücükle uyandım. Víctor henüz uyumak istemiyordu, ben de ona katılmaya karar verdim. Sevişmeyi yeni öğrenmiş ve her dakika yapmak isteyen iki yeniyetmeye benziyorduk.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedim şakacı bir edayla.

"Seni o kadar kolay bırakacağımı mı sanmıştın?" diye karşılık verdi.

Evet, ayakta yapmak mümkünmüş. Mutfak masasının üstünde de. Zevkten az daha ölmek de mümkünmüş, kendi gözlerimle gördüm. Sonunda yere uzandığımızda, birlikte bir sigara yaktık.

"Umarım sen de benim gibi hissediyorsundur, yoksa yarın sabah çok başımız ağrıyacak," dedi.

Ne kadar belirsiz bir cümleydi bu böyle.

UYANMAK

Gözlerimi ovuşturdum. Stor perdeden içeri giren ışık huzmeleri, odayı berrak bir aydınlığa kavuşturmuştu. Kırışmış nevresimlerin içinde esnedim ve o anki durumumu listelemeye başladım. Öncelikle, çıplaktım. Kaslarımda uzun süredir yaşamadığım tatlı bir yorgunluk duyuyordum. Biraz da canım acıyordu haliyle. O kadar uzun zamandır hareket etmemiştim ki, akşam yaptıklarımızdan sonra kaslarımın hamlaması normaldi. Lanet olası Victor, bu kadar muhteşem olmak zorunda mıydı?

Az da olsa uyuyabilmiştim. Bir iki saat uyumuş olmalıydım ama yine de, kocamı başka bir kadınla yataktayken duymuş olmama rağmen, Víctor'la ilgili kendimden bile sakladığım hisleri sonunda itiraf etmiş olmama rağmen, uyumayı başarmıştım. Üç kez birlikte olmuştuk Víctor'la, Adrián'la altı aydır toplam üç kez birlikte olmamıştık. Ve işte şimdi, tüm bunların üstüne, uyumuş ve uyanmıştım. Kendimi üzgün, pişman veya suçlu hissetmiyordum. Víctor'un kollarına sarıl-

mış, nefesini omzumda hissederken daha önce olmadığım kadar sakin ve mutluydum. Víctor hâlâ uyuyor olmalıydı. Acaba dün akşam, etkisi ertesi güne kadar süren şu haplardan birini mi içmişti?

Usulca kollarından sıyrılarak banyoya ilerledim. Víctor uykulu bir halde, nevresimlerin içinde yanıma döndü. Şimdi düşünmem gereken şuydu: Víctor uyandığında, yanında olmak istiyor muydum? Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı düzelttim, yüzümü yıkadım. Giyinip gitmeyi düşündüm ama bunu yaparsam Víctor uyandığında yatağında tek başına ve çıplak olacaktı. Hayır, hayır, bunu ona yapmayacaktım. Sonucu ne olursa olsun, uyandığında yanında olacak ve tepkisini birinci elden görecektim. Belki de alışılagelmiş erkek hırçınlığıyla çekilmez bir adam olarak uyanacaktı, kim bilir?

Odaya döndüğümde, iç çamaşırımı yerden alarak, üzerime geçirdim ve yeniden yatağa girdim. Víctor uyanmaya başlamıştı. Kolumu beline doladım, gözlerini yavaş yavaş açmaya başlamıştı. Bana baktığında, uyur numarası yaptım. Doğruldu, yataktan kalktı ve iç çamaşırını giydi. Banyoya gitmek üzere iki adım atmışken, dün gece ortalığa saçılan prezervatiflerin eski ev sahibi komodin çekmecesine çarptı ve sessizce küfretti. Ardından banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Musluğun sesini duydum ve bir iki dakika içinde yeniden yatağa döndü. Bu sefer ben de gözlerimi açmış, onu bekliyordum. Kolunu belime atarak beni sıkıca sardı.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı.

"Sanırım," dedim, "günaydın."

"Günaydın."

Öpüştük. İkimizin de ağzı diş macunu kokuyordu. Birbirimize bakışarak gülüştük. Birbirinden fazlasıyla hoşlanan iki küçük yeniyetmeye benziyorduk.

"Dün gece bayağı hareketliydi, değil mi?" dedi, saçlarını düzelterek.

"Şikâyet mi ediyorsun yoksa?"

"Yok, olur mu öyle şey!" dedi, kafasını gülerek arkaya attı.

"Kaldı ki şikâyet etmesi gereken biri varsa o da benim," dedim şakacı bir edayla.

"Nedenmiş o?"

"Mutfak masasında olanlar pek de sevgi dolu hareketler değildi," dedim, kaşlarımı çatarak.

"O an şikâyet ettiğini duymadım."

"Çok güzel memnun numarası yaparım."

"Evet evet, iki aydır benden hoşlanmadığın numarası yaptığın gibi..."

Yeniden öpüştük. Beni yukarı kaldırarak, kucağına oturttu. Sabahın on biriydi ve içerisi tamamen aydınlanmıştı, bu da demek oluyordu ki, göğüslerimi koruyacak loş ışıktan eser kalmamıştı. Saçlarımla göğüslerimi örtmeye çalıştım fakat Víctor itiraz etti.

"Örtme üstünü," dedi, "sana bakmak istiyorum. Sana bakmayı seviyorum."

Nasıl göründüğümü umursamadığımı fark ederek gülümsedim ve göğüslerimi açıkta bıraktım.

"Sen de fena sayılmazsın," diye karşılık verdim, "özellikle gülümsediğinde çok yakışıklı oluyorsun. Bunu sana söylemeye cesaret edememiştim şimdiye kadar."

Gülümsedi. Gözlerinin yanında beliren ufak kırışıklıkları okşadım. Bu sabahın nasıl olacağı konusunda kafamda bin bir farklı teori üretmiştim, ama bunlardan hiçbiri Victor'un bu kadar sevecen olacağını içermiyordu.

"Olan bitenleri düşünmeye başladın mı bakalım?" diye sordu.

"Henüz değil."

"İyi yapmışsın."

"Peki ya sen?"

"Ben biraz düşündüm," dedi gülümseyerek.

"Peki bir sonuca varabildin mi?"

"Hayır... Bir de, şey, ben sabahları bu şekilde uyanmaya alışkın olmadığım için sormak zorundayım... Söylesene, şimdi ne olacak aramızda?"

Off! Şimdi tam sırasıydı bunun. Duymayı istediğim en son şeyi söyleyivermişti suratıma. Ondan ne gibi beklentilerim olduğunu mu öğrenmek istiyordu? Kızardım. Belki de "aslında ciddi bir ilişki istemiyorum şu an" sınıfından bir bahane uydurmalıydım. Ya da soğuk kadın rolüne girip ondan hiçbir şey beklemediğimi suratına söyleyivermeliydim. Hayır hayır, ben her zaman olduğu gibi, kendim olmalıydım. Her türlü stratejiyi yüzüme gözüme bulaştırırdım çünkü. O yüzden, derin bir nefes aldım ve aklımdan geçenleri olduğu gibi söyledim.

"Düşünmem gerek tüm bu olan bitenleri. Eve gitmeliyim."

"Seni eve gönderebileceğimi sanmıyorum," dedi, elleriyle vücudumu hafifçe okşayarak.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü eve gitmek istediğini sanmıyorum," dedi. Ah, ne kadar yakışıklıydı öyle!

"Beni kaçırıyor musun yani?"

"Hayır, taraflardan ikisi de gönüllü olduğunda, kaçırma olmuyor onun adı."

"Ne demek istiyorsun?" dedim, gülerek.

"Burada kal demek istiyorum. Hafta sonunu benimle birlikte geçir."

Teklifini değerlendirdim. Çantamda, beni tüm hafta sonu idare edebilecek malzemeye sahiptim, kadınlar için hazırlanmış bir hayatta kalma setiyle gelmiştim Víctor'un yanına. Kaldı ki dün gece oturma odasında (sonra duşta ve mutfak masasında) yaptıklarımız çok eğlenceliydi... Eve dönersem, gerçekliğe geri dönmek zorunda kalacaktım... Evet, Víctor haklıydı, pazar günümü burada geçirecektim.

"Sen de bunun en doğru seçenek olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim, tek kaşımı kaldırarak.

"En doğrusu olduğundan emin değilim ama benim istediğim seçenek kesinlikle bu."

Yeniden öpüştük ve yanına uzandım.

"Kalıyorum öyleyse. Peki planımız nedir?"

"Valeria, telefonunu açmalısın."

Lanet olasıca, bu gibi ağır konuları bir anda söyleyiverme gibi bir yeteneği mi vardı yoksa? Sokakta yürürken başınıza dökülen soğuk sular gibi hissettiriyordu resmen.

"Hımmm..." dedim, gözlerimi kısarak, "şimdi değil. Belki birazdan."

"Adrián seni ararsa, telefonunun açık olması lazım."

Hah, bir Adrián eksikti bu konuşmada.

"Adrián beni aramayacak, kaldı ki arasa bile ben onunla konuşmak istemiyorum."

"Peki ya duyduğun şey, düşündüğün şey değilse?"

"Çıkardıkları sesler, hataya pay bırakmayacak şekildeydi."

"Olsun, sen bana cevap ver, ya düşündüğün gibi değilse?"

"O zaman buradan gidip sonsuza kadar sessiz kalacağım ve benden bir daha haber alamayacaksın. Ama duyduklarımla ilgili yanıldığımı sanmıyorum," dedim, kulak memesiyle oynayarak.

"Peki ya yaptıklarını itiraf edip özür dilerse?"

"O zaman ona dün geceyi anlatırım," dedim, söylediklerime kendim dahi inanmayarak.

"O zaman dün akşam bana yalan attın," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Nasıl yani?"

"Adrián'ın ikimize gerekli bahaneyi verdiğini söylemiştin."

"Hayır, yalan söylemedim," dedim, Víctor gözlerimin içine bakmaya devam ederken, "ama bunun sen de farkındasın. Beni sınıyorsun sadece," diye ekledim.

"Peki ya duyduklarım doğruysa ve yaptıklarını itiraf etmeye yanaşmazsa?" diye sordu yeniden.

"O zaman her şey biter," dedim. Bunu yüksek sesle söylemeyi sevmiştim.

"Diğer olasılıklar arasında bence de en iyisi bu."

Gülümsedim. Yeniden öpüştük.

"Umutsuz dullara benziyorsun," dedim, şakacı bir sesle.

"Biliyorum. Beni arayacak mısın?" dedi, kadın sesi çıkartmaya çalışarak.

"Kadın kadınayız madem, itiraf etmeliyim ki fazlasıyla korkmuş durumdayım."

Víctor şaşırmıştı. Demek ki buz etkisi yaratan yorumları yapmak yalnızca onun tekelinde değildi. Yattığı yerden doğruldu. O da korkmuş olmalıydı. Ancak yerinden fırlayıp arkasına bakmadan kaçmak yerine konuşmaya devam etti.

"Ben de ne yapacağımı bilmiyorum," dedi saçlarıyla oynayarak, "dün akşam, yaşamaya alışkın olduğum akşamlardan biri değildi, biliyorsun, değil mi?"

"Bu sabah amma komiktin," dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Hiç sorma! Sakarlığıma denk geldi!" dedi, eliyle yüzünü kapatarak.

"Bence çok çekici bir andı," dedim.

"Evet, tıpkı senin bluzunun açılma anı gibi. Üzerinden fırlayan o iki düğmeyi bulmamız lazım bu arada, belki yerlerine geri dikmek istersin."

"Ben mi dikecekmişim? Senin işin o!"

"Duşta yaptıklarımız da güzeldi," dedi, parmaklarıyla karnımda ufak halkalar çizerek.

"Öyle mi?"

"İstersen tekrarlayabiliriz."

"Bugün için başka bir planın varsa, söyle lütfen," dedim.

"Spor salonuna gitmeyi düşünüyordum ama dün akşam yeterince egzersiz yaptım sanırım. Beni öldürdün," dedi, gülümseyerek.

"Bak sen! O zaman dinlenmen için seni yalnız bırakabilirim."

"Şu an için dinlenmeyi düşünmüyorum."

"Ah!.."

Gülerek yeniden kucağına oturdum ve Víctor yeniden komodinden bir prezervatif çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Her zaman," dedim.

Yeniden inlemeye başladık, yüzüme kocaman bir gülümseme, vücudumun her milimetresine muhteşem bir irkilme oturmuştu.

OF, NE KADAR DA APTALIM!

Yemek yemek için yalnızca dört masadan oluşan, ufacık bir İtalyan lokantasına gittik. Yemek kokusu beni kendimden geçirmişti, öyle ki, önüme yemek konuluncaya kadar Víctor'la ilgilenemedim. Víctor'la ilgilenmemek başlı başlına zor bir işti aslında, yırtık kot pantolonu, siyah tişörtü ve güneş gözlükleriyle, ayaklı bir toplu imha silahı gibiydi. Ama bir gecede üç kez o işi yapmayalı (sabah yaptığımız ve duşta olanı da saymak lazım mıydı acaba, onların tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım ama bir şeyler olduğu kesin) o kadar uzun zaman olmuştu ki, ertesi gün duyulan açlığı unutmuştum. Durum böyle olunca önüme konan tabağa saldırmamla Víctor'un kahkahayı basması bir olmuştu.

"Ne var?" dedim, ağzım hâlâ doluyken.

"Acıkmışsın galiba."

Utanarak gülümsedim ve ağzımı sildim. Víctor gülmeye devam ediyordu.

"Utandırmasana insanı," dedim, gülerek, "dün akşamdan sonra acıktım işte."

"Bu sabahtan sonra da acıkmış olabilirsin," dedi, göz kırparak.

Vücudumun altında, çıplak bir şekilde yatması gözümün önüne geldi. Kalçalarımız birbirine kenetlenmişken kulağıma "Devam et, güzelim," demelerini hatırladım. Dudağını ısırmasını...

"Víctor," dedim, kadehimi elime alarak.

"Efendim."

"Bu senin için bir ilk değil, değil mi?"

Víctor yemeyi bırakarak, şaşkınlıkla, "Evet, bakir değilim, beni yakaladın," deyiverdi.

"Hayır, evli bir kadınla ilk kez birlikte oluşun değil demek istemiştim, şapşal."

"Nasıl anladın?"

"Anladım işte. Evli olmam konusunu sıklıkla gündeme getiriyorsun çünkü."

"Boş zamanlarımda evli kadınlarla birlikte olmayı sevdiğimi falan düşünme ama daha önce başıma böyle bir şey geldi, evet."

"Anlatsana, ne oldu?"

"Konuşmayı bırak da yemeğini ye, annem öyle derdi hep," dedi, yeniden yemeye başlayarak.

"Hadi ama çıkar ağzından şu baklayı."

Elimi tuttu ve anlatmaya başladı.

"Tamam, anlatacağım. Ama tüm bunlar başıma geldiğinde, vücudumda dolaşan milyon adet hormonun kurbanı olduğumu söylemek istiyorum. Fakülteden bir öğretmene âşık oldum. Seçmeli bir ders veriyordu."

"Sonrasında da aranızdakinin devam edemeyeceğine karar verdi ve seni terk mi etti?"

"Hayır. Sonrasında kocası beni, bir cumartesi sabahı evinden çıkarken yakaladı ve kapı önünde duruma karşılık verdi."

"Seni dövdü mü yani?" dedim, şaşkınlıkla.

"Dövdü demek az kalır. Eşek sudan gelinceye kadar dövdü diyelim. Ama işin en kötü yanı bu değildi... Eve dönüp anne ve babama nasıl olup da kendimden yirmi yaş büyük bir adamdan dayak yediğimi anlatmak zorunda kalmak en berbat tarafıydı. Annemin beni öldüreceğini düşündüm."

"Küçük yaşta başlamışsın yani kadınları baştan çıkarmaya."

"Sadece on dokuz yaşındaydım! Elimin değdiği ikinci kadındı ve o kadar deneyimliydi ki, kendimi kaptırıverdim. Sonrasında bir daha asla buna benzer bir şey yapmamaya karar verdim, denizde, başıma bu kadar bela açmayacak onlarca başka balık olduğunu fark ettim ama gel gör ki..."

Duraksadı. Birkaç dakika boyunca konuşmadı. Yeniden konuşmaya başladığında, susmuş olduğunun bile farkında olmadığını fark ettim.

"Valeria..."

"Efendim?"

"Bir planın var mı?"

"Hayır, yok," dedim, gözlerine bakarak.

"Artık on dokuz yaşında değilim. Bu sefer başıma ne gibi bir iş açtığımın farkındayım..."

"Peki neden açtın o işi başına, seni şapşal?" dedim, gülümseyerek.

"İstesek de kontrol edemediğimiz bazı hisler vardır da, ondan."

"Yine hormonlar diyorsun."

"Hayır. Korkarım bu seferki sebep o kadar somut değil."

Söylediklerini tartabilmek için sessiz kaldım. Evet, karşımdaki on dokuz yaşında, hormonlarının esiri olmuş bir yeni yetme değildi. Víctor artık koca bir adam olmuştu ve çok daha fazla hayat tecrübesi vardı.

"Adrián döndüğüne ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şu an benden çok fazla şey bekleme, lütfen, kimseyi kandırmak istemiyorum."

"Buradan çıkıp gitmeden önce, sana söylemek istediğim bir şey var. Hissettiklerimi açık ve net olarak bilmeni istiyorum."

"Beni korkutuyorsun," dedim.

Víctor dirsekleriyle masaya yaslandı, derin bir nefes aldı ve söze girdi.

"Sadece bilmeni isterim ki... yani... aslında... bence çoktan biliyorsun ama yine de... seninle tanışmadan önce sıklıkla görüştüğüm kadın arkadaşlarım olduğunu biliyorsun. Ama seni tanıdığımdan beri onlardan hiçbiriyle görüşmedim... Canım istemedi çünkü. Senden başka hiç kimseye dokunmak istemiyorum. Dün gece yaşadıklarımı, senden başka birisiyle yaşamak istemiyorum. Neler hissettiğim konusunda defalarca düşündüm ve artık ne hissettiğimi gayet iyi biliyorum... Demek istediğim şu ki, eğer Adrián'ı bırakırsan, ben buradayım. Eğer Adrián'ı terk edip yalnız kalmak istersen, hazır

olana kadar seni beklemeye de hazırım."

Söyledikleri ağzımı açık bırakmıştı. Víctor'dan beklediğim tepki bu değildi.

"Peki ya Adrián'dan ayrılmazsam?"

Omuzlarını silkti.

"Kararına saygı duyacağımı söylemek isterdim ama yalan atamam. Aramızdakinin tek gecelik bir kaçamak olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Peki aramızdaki ne, Víctor?"

"Aramızdaki," dedi ikimizi işaret ederek, "uzun zamandır istediğimiz ve şu veya bu sebepten ötürü yaşayamadığımız her neyse o. İçinde bulunduğun durumu sorgulamıyor olsaydın, benimle asla birlikte olmazdın. Biliyorum çünkü sen, o kadınlardan değilsin," dedi, yandaki masada oturan aile bize bakarken, "bunun, aramızdakini daha fazla karmaşıklaştırıp karmaşıklaştırmadığından emin değilim. Kelimenin gerçek anlamıyla, yasak aşkın oldum."

"Senin suçun yok, hiç kimseye vermek zorunda olduğun bir açıklama da yok," dedim, kolunu hafifçe okşayarak.

"Dürüst olmam gerekirse, ben de aynı şeyi defalarca düşündüm. Her şeyi boş vermeyi, seni baştan çıkarıp birlikte olduktan sonra, arkama bakmamayı onlarca kez hayal ettim. Ama bak işte, sonunda bambaşka bir şey oldu. İtiraf etmekten korksam da, senden çok hoşlanıyorum. Evet, işte söyledim. Şimdi sıra sende."

"Şu an o kadar kızgınım ki, ne hissettiğimi bilemiyorum," dedim, "kaldı ki, beni aptallaştırıyorsun."

Sandalyesinden kalktı ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Beni kollarının arasına alarak, boynuma bir öpücük kondurdu.

"Eğer Adrián'ı gördüğünde kızgınlığın geçerse bana haber ver. Sana söylemem gereken her şeyi söyledim. Şimdi gitmeden önce bana bir öpücük ver."

Gülümsedim, "seni şapşal" dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Belki de bu hafta sonunu tatlı bir kaçamak olarak arkamda bırakmalıydım. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Yaşananları arkamda kolayca bırakabilen bir kadın olsaydım, asla evlenmeye yanaşmazdım.

"Dün akşam çok özeldi," dedi, kulağıma fısıldayarak.

"Biliyorum."

"Daha önce hiçbir kadına dokunmaktan bu kadar haz almamıştım... Sana dokunmak..."

"Lütfen, yapma," dedim, omzuna yaslanarak.

"İçinde kaç tane Valeria saklıyorsun sen?"

Eliyle hafifçe bacağıma dokunmasıyla irkildim.

"İki ya da üç tane."

Víctor'un da eski Victor olmadığını fark ettim.

"Seninle şimdi, şu masanın üzerinde sevişirdim. Ama hesabı ödeyip eve gitmemiz daha doğru olur sanırım..."

APTALLIKLARA DEVAM...

Pazar sabahına taze kahve kokusuyla uyandım. Yorgunluktan perişan olmuştum. Victor sabah yedide beni uyandırmış ve sonrasında neredeyse bir saat boyunca sert ve şehvetli anlar yaşamıştık. Bacaklarım hâlâ hafif titriyordu...

Saat ona çeyrek vardı. Kendi evimde olmadığımı fark etmem biraz zaman aldı. Yatakta miskin bir şekilde dönüp durmaya devam edersem evin tembel kedisi gibi olacağımı düşünerek, kalktım.

Victor mutfak sandalyesinde oturmuş, gazetesini önüne koymuş, kahvesini yudumluyordu. Gri bir gömlek, kot pantolon ve kendisini ilahlaştıran okuma gözlüklerini takmıştı. Beni gördüğünde gülümsedi.

"Günaydın," dedim.

Yanma yaklaştığımda, beni belimden kavrayarak, boynuma bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkarak, sandalyeye oturmamı işaret etti. Mutfak dolaplarından birini açarak çıkardığı kupaya taze kahveden döktü ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve omzuna yaslandım. Bir süre gazeteyi birlikte okumaya koyulduk. Off!.. dünyanın dört bir tarafında patlayan bombalar, politikacıların kavgaları, cinayetler, terk edilişler, haksızlıklar... İçim sişmişti.

"Sayfayı bitirdin mi? Çevirebilir miyim?"

"Nasıl istersen. Benim bu talihsiz haberlerden içim sıkıldı."

"Her şey o kadar talihsiz olmak zorunda değil," dedi gülümseyerek, "gel," diye ekledi, gazeteyi kapatıp dudaklarıma bir öpücük kondururken.

Ufak öpücüğümüzün şehvetli bir hal alması uzun sürmemişti. Saçlarımı sıkıca kavramış, vücudumu kendininkine yapıştırıvermişti bile. Kendimi zorla geri çekerek, gitmek zorunda olduğumu söyledim. Víctor başıyla onayladığında, yeniden yatak odasına döndüm ve yatağa uzanıverdim. Hayır, henüz gitmek istemiyordum. Evet, gitmek zorundaydım, orası doğruydu ama henüz Adrián'la karşılaşmaya hazır değildim. Ama yine de Víctor'dan biraz uzaklaşmam ve tüm bu olan bitenleri soğukkanlılıkla enine boyuna düşünmem lazımdı.

Víctor'un gitmeme bu kadar kolay izin vermesine şaşırmıştım. Yanımdan geçerek banyoya girdi, duşun musluğunu açtı ve sonrasında yeniden yanıma dönerek, onunla birlikte içeri girmemi istedi.

Banyoya mı? Hem de duş açıkken? Ne istiyordu ki şimdi? Saçlarım darmadağın, üstüm başım dağınıktı üstelik. Pijama yerine Víctor'un gömleğini geçirivermiştim üstüme.

En güzel hallerimden biri değildi yani, anlatabiliyor muyum?

Duşa girdiğimde, yüzünde baştan çıkaran bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Sağ elimi aldı ve suyun altına soktu.

"Ne yapıyoruz, kuzum," dedim, şakacı bir tavırla.

"Gitmeden önce benimle birlikte duş almak istemez misin?" dedi, "kötü çocuğum ama eğleniyorum" suratını takınarak.

"İyi, madem," dedim, sırıtarak.

"Sevindim... Tüm akşamüzeri beni hatırlamanı sağlayacağım o zaman..."

Üzerindeki gömleği çıkardığında, göğüslerimin sertleşmeye başladığını hissettim. Boynumu kavrayarak dudaklarını öpmeye başladı. Dilinin sıcaklığını, ağzımda hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi kapatarak, hafifçe dudaklarını ısırdım. Önce altdudağını, ardından da üstdudağını emerek sonuna kadar tadını çıkardım. Ellerimi boynuna doladım ve beni soymasına izin verdim.

İkimiz de üzerimizdekileri tamamen çıkardıktan sonra, duşa girdik ve kendimi, onun kucağına bıraktım. Kendimi o anın gidişatına bırakmak, başka hiçbir şey düşünmemek istiyordum. Bacaklarımın arasında sertleşen ereksiyonunu duyduğumda inledim.

"Adrián sana bunu verebiliyor mu, Valeria?" dedi, kulağıma doğru eğilerek.

Duş perdesini aralayarak, elinin hizasında duran banyo dolabından bir prezervatif çıkardı. Aman Tanrım. Yoksa bu adam, evinin her köşesinde ne olur ne olmaz diyerek prezer-

vatif mi saklıyordu? Bir an gitmeyi düşündüm ama bacaklarımın arasında prezervatifin plastiğini hissettiğimde yerimden kıpırdayamadım.

"Sert yapmayı seviyor musun, Valeria?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim inleyerek.

"Bence seviyorsun," dedi, beni arka arkaya inleterek. Zevkten ölmek mümkünse şu an ölebilirdim sanırım.

"Tüm kadınlarla böyle mi yapıyorsun?" dedim.

"Hayır, diğerleriyle böyle yapıyorum," diyerek arkamı döndürdü, başımı önüme eğerek, kalçalarımdan sıkıca kavrayarak arkamdan sertçe içime girdi. Birkaç seferden sonra çıktığında, kendimi boş hissettim, kelimenin tam anlamıyla boş. İçimi onunla doldurmak istiyordum. Yeniden arkamı döndüm ve daha önce öpüşmediğimiz kadar hayvani bir tutkuyla öpüştük.

"Canım acıyor," dedim dudaklarını ısırarak.

"Neden?" diye sordu.

"Seni bu kadar arzulamak, canımı acıtıyor, lanet olası," dedim, gülerek.

"O zaman benim nasıl hissettiğimi anlayabilirsin," diye karşılık verdi.

"Yatağa gidelim, lütfen," dedim, "yatağa."

"Önce duşa, sonra yatağa, sonra da mutfağa," diye karşılık verdi.

"Beni harap edeceksin."

"Seni kendinden geçireceğim."

"Devam et, o zaman."

* * *

Bir süre duşta devam ettikten sonra, nihayet yatağa geçtik. Beni yatağa fırlattığında, ıslak vücutlarımız, yatağı sırılsıklam etmişti ama bu durum, ikimizin de umurunda değildi. Yukarı kaldırdığı kollarımı sıkıca kavradı ve yeniden bacaklarımı araladı.

"Tam bir canavarsın," dedim, kendimi bitirmeye hazırlarken.

"Beni sen böyle yapıyorsun."

Neredeyse aynı anda bitirmiştik... Victor başını göğsüme yaslayarak derin nefes almaya başladı.

"Seninle çok değişik bir duygu," dedi, vücudumun farklı yerlerine ufak öpücükler kondurarak.

"Neden bahsediyorsun? Seksten mi?"

"Evet. Seninle... sadece seksten daha fazlası."

Sonunda yanından ayrıldığımda, neredeyse iki tam gündür birlikteydik ve onun hakkında bilmediğim bir sürü şey öğrenmiştim. Víctor evde olduğu zaman lens kullanmıyor, gözlük takmayı tercih ediyordu. Kahvesini sütlü ve iki kaşık şekerli seviyordu. Yemeğini yavaş lokmalarla yiyor, pazarları güne gazete okuyarak ve Kings of Leon dinleyerek başlıyordu. Victor, Valeria'nın erkekler hakkında hâlâ bilmediği milyonlarca şeyi ona öğretebilecek erkekti... O öğrenebileceği şeyler iyi mi, kötü müydü, orasından emin değildim.

Akşamüzeri saat altıyı vurduğunda, evde tek başıma oturuyordum ve sonunda telefonumu açmaya karar vermiştim. Te-

lefonu açar açmaz, Nerea'nın otuz cevapsız aramasıyla karşılaştım. Carmen ve Lola ise yalnızca iki defa aramışlardı.

Lola'mn evinden cuma günü kaybolarak, pazar akşamına kadar ortalarda görünmememi açıklamak zorunda kalacağımın farkındaydım. Bu iki gün içerisinde yaşadıklarımı itiraf etmeye hazır olup olmadığımdansa henüz emin değildim. Bu yüzden, yalan atmak yerine, yaşadıklarım hakkında detay vermeden, üstü kapalı fakat net bir mesaj atmaya karar verdim üçüne birden:

Bazen kısık ateşe koymak lazım düşünceleri. Víctor da bu düşüncelerden biri. Anlatılabilecek fazla bir şey olmadı. Tüm bunlara bakıp güleceğimiz günler geleceğine inanıyorum. Şu an için tek başıma kalmaya ihtiyacım var. Sizleri seviyorum.

Peki ya Adrián? Ondan ne bir cevapsız arama ne de bir mesaj vardı. Kendi ellerimle boğmak istiyordum onu! Ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşatmıştı bana öyle! Peki ya arkasından en ufak bir pişmanlık duymamış mıydı acaba? Beni aramak zorunda bile hissetmemişti kendini. Benim eşim gerçekten böyle bir adam mıydı? Tüm bunları düşündükten sonra, Víctor'la aramda olanlar çok daha masumane kalıyordu.

İki saat sonra, akşam saat sekizde, anahtar kilidinde bir ses duyuldu. Adrián sonunda teşrif etmişti. Omzuna asılını kamera ve ekipmanını yere bıraktı. Yüzünde o kadar zorlama, o kadar garip bir ifade vardı ki, bu adam ağzı kapalıyken bile yalan atmayı beceremiyordu!

Birbirimize baktık. Ne gözyaşı ne de pişmanlık hissettim. Hissettiğim şey öfkeydi. Gözlerine bakarak pişmanlık aradım ama nafileydi... Sanırım, ben Víctor'la yaşadıklarımdan ne kadar pişmansam, o da Almeria'da olanlardan o kadar pişmandı. Yani uzun lafın kısası, hiç pişman değildi.

"Sakın kızma. Çok meşguldüm, seni o yüzden arayamadım," deyiverdi.

Meşgul mü? Seni o yüzden arayamadım mı? Peki, olan bitenin farkında değil miydi?

"Hadi, bir öpücük ver bana," diye ekledi.

Víctor'la öpüşmemi hayal ettikten sonra, onun dudaklarını öpmek istemedim. Bunun üzerine, Adrián yanıma gelerek, boynuma bir öpücük kondurdu ve bana sarılmaya çalıştı. İğrenerek geri çekilmek istedim ama canım, bunu yapmak dahi istemiyordu. Ona sarılmadan, geri de çekilmeden, öylece dikildim. Sonunda o da vazgeçti ve kollarını belimden geri çekti.

"Bitirdin mi?" diye sordum.

"Sanırım."

"Bana bir daha dokunma," dedim, dudaklarımı ısırarak.

"Gene havandasın, bakıyorum," dedi, ellerini kızgınlıkla havaya kaldırarak.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım öfkeyle.

"Tüm bunlar dün seni aramadığım için mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Cevap vermedim. İçimde tuttuğum öfkeyi dile getirmeye başlarsam yeni bir savaş başlatacaktım ve içinde bulunduğum o an, bu, yapmak istediğim son şeydi. Evet, savaş doğru kelime

seçimiydi. Evliliğimiz son altı yedi aydır bir savaştı. Soğuk savaş.

Yarım saat geçmişti. Ne Adrián ne de ben ağzımızı açmıştık. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki o da Alex'i özlüyordu. Çünkü ben Víctor'u ve birlikte geçirdiğimiz o iki geceyi şimdiden özlemeye başlamıştım.

Adrián ertesi sabah, eskisinden de erken bir saatte evden çıktı. Sonrasında, iki röportaj çekimine gitmesi gerektiğini ve tüm hafta sabah altıda işte olmak zorunda kalacağını söyleyen bir kısa mesaj gönderdi. Benim de çok umurumdaydı ya...

Telefonu masanın üzerine bıraktım ve kahvaltı etmek için mutfağa girdim. Ortalıkta röportaj falan yoktu. Alex'in yatağına girmek için, bizim yatağımızdan erkenden çıkıyordu sadece. Bense bu durum karşısında ne acı duyuyor ne de üzülüyordum... Şaşırtıcı bir şekilde kızgın ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Şimdiye kadar Adrián'ın asla hata yapmayacak, mükemmel erkek olduğunu düşünüyordum ama öyle değildi. Çevirmeye hazır olduğum, yıpranmış, eski bir sayfadan ibaretti işte.

Günün aptallığı, öğle saatlerinde aklıma geldi. Romanda ilerleme kaydedemiyordum, aklım kilitlenmiş gibiydi. Hikâyenin nereye gideceğinden emin olmadığım için değil, zamanında Víctor'a yaptıkları gibi, Alex'i kıstırıp suratının orta yerine yumruğu kondurmayı hayal etmekten kendimi geri alamadığım için. Tamam, sadece o da değil. Víctor'u düşün-

mekten geri duramadığım içindi biraz da. Ellerini, beni öpmesini, gülümsediğinde ağzının aldığı şekli, inlediğinde çıkardığı sesi, iki gün içerisinde benimle defalarca sevişmesini...

İnternet'e girerek, Victor'un çalıştığı ofisin adresini araştırdım. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. Habersiz bir şekilde karşısında belirmeye fazlasıyla alışmaya başlamıştım ama onun söylediğine bakılırsa beni görmekten asla rahatsız olmazdı, değil mi?

Hızlı bir duş aldıktan sonra, uzun bir süre süslendim ve bulduğum ilk taksiye atladım. Victor'un işyerine iki yüz metre kala, rahatsızlık abidesi yüksek topuklu ayakkabılarımı giyme kararıma lanet okudum. Dünyayı alt edebilecek gibi görünmemi sağlıyorlardı, orası ayrı. Ofis kapısına vardığımdaysa topukların verdiği güven duygusu bir anlığına söner gibi oldu...

Tamamı camdan yapılmış şu modern kapılardan biriydi, ofis antresi caddeden görünüyordu. Bayağı büyük bir alana benziyordu ofis. Kocaman bir masanın arkasında oturmuş olan bir sekreter, harıl harıl telefonla konuşuyordu. Antrenin merkezinde, çevresi yeşilliklerle bezenmiş modern bir yapının maketi konmuştu. Tüm duvarlar modern tasarımların fotoğraflarıyla süslenmişti. Acaba bu tasarımlardan biri, Victor'un olabilir miydi?

Sonunda içeriye adım atma cesaretini topladığımda, telefondaki sekreter, gözucuyla beni selamladı. Nereye gittiğimi ve kimi görmek istediğimi henüz söylememiş, hafif şaşkın bir edayla ortalığı izliyordum.

"Tünaydın," diye lafa girdi sekreter.

Saate baktım. Öğleden sonra saat iki olmuştu. Ziyaret etmek için gene en olmayacak anı bulmuştum.

"Tünaydın, Víctor'u arıyordum."

"Randevunuz var mıydı?"

"Hayır."

Önündeki Mac marka bilgisayar ekranından bir şeyler karıştırdıktan sonra, "Şanslısınız," dedi, "şu an gitmesi gereken bir öğle yemeği var ama birazdan odasından çıkıp, buradan geçecek, yeni bir randevu ayarlayabilirsiniz, isterseniz."

Koridorun ucundan açılan bir kapıyı işaret etmesiyle, suratıma kocaman bir gülümseme oturtarak, arkama dönmem ve bana doğru ilerleyen adamı görmemle, şok geçirmem bir oldu. Yaklaşan adamın adı Víctor olabilirdi ama benim Víctor'um olmadığı kesindi. Altmışlı yaşlarının ortasında, saçları beyazlamış bir adamdı gelen. Yemyeşil gözleriyle, sevimli olduğu kesindi ama benim Víctor'um değildi işte.

"Merhaba, siz, belediyeden gelecek olan hanımefendi misiniz?" diye sordu kibarca. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki? "Hayır, efendim, ben belediyeden gelecek olan hanım değilim. Evli ama kocasıyla değil de başka bir adamla buluşmaya giden bir hanımım" mı?

Sessizliğim onu şaşırtmış olacak ki, "Şu an pek uygun bir zaman değil benim için," diye ekledi, "bir müşteriyle yemeğe çıkmak zorundayım. Akşama yeniden uğrayabilir misiniz?"

Zavallı adamcağız, belediyeden beklediği hanım her kimse, onu fazlasıyla korkuttuğunu düşünüyor olmalıydı, zira suratımda neler olduğunu anlamadığını fazlasıyla belli eden,

korkmuş bir ördek ifadesi oturmuştu. Kollarımı açıp, çığlığı basarak, koşar adımlarla oradan kaçmayı hayal ediyordum.

Ofisi karıştırmış mıydım yoksa? Hayır, mümkün değil...

O an, farklı bir odanın kapısı açıldı ve... Tanrı'ya şükürler olsun ki, bir an hayal gücümün eseri olduğunu düşünmeye başladığım Víctor karşımda belirdi. Takım elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu. Saatine bakarken, sokaklarda asılı marka afişlerinden fırlamış gibiydi. Analar neler doğuruyordu böyle!

Kafasını saatinden kaldırdığında beni gördü, gülümsedi ve yanıma yaklaştı.

"Valeria?" dedi usulca.

"Merhaba, Víctor."

Beni ve sahte Víctor'u şaşırtan bir tavırla, yanıma sokuldu ve dudaklarıma, sanki onlarca yıldır birlikteymişçesine, ufak ama tatlı bir öpücük konduruverdi. Sonrasında saçımı okşadı ve şaşkınlık içerisinde bize bakmakta olan diğer Víctor'a döndü.

"Baba, Valeria'yla tanış."

"Belediyeden gelecek olan hanımefendiyi tanıyor musun?" diye sordu babası, biraz önceki öpücükten sonra ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Belediyedeki hanımefendiyle bir alakası yok kendisinin," diye güldü Victoria.

"Affedersiniz, ben Víctor'u görmeye gelmiştim ama sizin de, şey olduğunuzu bilmiyordum."

"Merak etme. Bana bak, Víctor, sen de benim kusuruma bakma," dedi.

"Aman, baba, sen de..."

"Ne olmuş yani! Güzel bir hanım gördüm ve şansımı deneyeyim dedim."

Utanarak gülümsedim.

"Haber vermediğim için özür dilerim. Meşgulsün galiba, ben seni rahatsız etmeyeyim..."

"Hayır, olur mu öyle şey. Babamla yemeğe gidecektik sadece. Alicia günün bu saatinde müşteriler rahatsız etmesin diye müşteriyle yemek bahanesini kullanır."

"Bize eşlik etmek ister misin?" diye sordu baba Víctor, büyük ihtimalle oğlunun kendisiyle tanıştırdığı ilk kadını görmekten heyecanlanarak.

"Yok, efendim, çok teşekkürler. Ben yemekten sonra döneyim, en iyisi," dedim.

"Beklesene," dedi benim Víctor, "Baba, sen git, ben sana yetişirim, olur mu?"

"Tamam, ama on beş dakikadan daha geç kalırsan seni beklemeden yemeye koyulurum, ona göre," diye karşılık verdi babası.

"Tamamdır."

Baba Víctor yanaklarıma iki öpücük kondurduktan sonra, yanımızdan ayrıldı.

Víctor, sekreterin yanına giderek, kendisine telefon aktarılmamasını istedikten sonra, yeniden yanıma dönerek, ofisine geçmemizi söyledi.

"Ofise bak," dedim, içeri girdiğimde beni karşılayan manzaraya.

"Firmanın sahibinin oğlu olmanın yararları işte" dedi.

Geniş bir alan kaplayan ofisi, binanın iç avlusuna bakıyordu. İçerisi, avludan gelen ışıkla apaydınlıktı. Çalışma masasının bulunduğu köşenin tam karşısında, her biri intizamla düzenlenmiş bir dizi dosyanın konulduğu koca bir dolap vardı.

"Baban ne kadar sevimli bir adammış," dedim.

"Evet, öyledir."

Ceketini çıkarıp sandalyesine asarken gözlerimle tüm vücudunu süzdüm.

"Neye bakıyorsun öyle?" dedi, gülerek.

"Çok, çok yakışıklısın. Ve itiraf etmem gerekirse, çok da çekicisin."

Armani gömleğinin kollarını düzeltti.

"Gel," dedi. Sorgulamadan yanına yaklaştım. "Adrián'la barıştığını ve aramızda olan bitenleri unutacağını mı söyleyeceksin?"

"Hayır," dedim, "şey demeye geldim..."

Sözümü bitirmeye fırsat vermeden, masanın üzerindeki her şeyi bir hışımla yere fırlattıktan sonra, belimden kavrayarak, beni masanın üzerine yatırdı. Kıkırdamaya başladım. Elbisem, yukarı çıkmış, bacaklarımı ortada bırakmıştı. Víctor, gülümsedi ve bir eliyle ağzımı kapatarak, diğer eliyle önce iç çamaşırımı çıkardı ve sonra pantolonunun fermuarını indirdi.

İlk başta kötü başladık. "Çılgın sevişme" niyetiyle "bir dakika prezervatif neredeydi" faslı bir araya gelince, biraz çuvallar gibi olduk fakat sonrasında hızlıca toparlandık ve önce masanın üstünde, sonra duvara yaslanarak, en sonunda da yere yatarak ilerledik.

"Tüm günü böyle geçiremez miyiz?" dedi kısık bir sesle.

"Keşke!"

Yine muhteşem bir orgazm gelmişti.

Pantolonunu yeniden giyinirken telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak babasını aradı.

"Baba, sen bensiz başla istersen, olur mu? Halletmem gereken bir şeyler var da... Aslına bakarsan, bu akşam gelmesem olur mu?" diye sorduktan sonra, gömleğini, pantolonun içine soktu ve fermuarını çekti, "Tamam, tamam, seni ararlarsa bana haberdar et, inşaata ben giderim. Öptüm."

Telefonu kapattı ve arşiv görevi gören dolaba yaslanan vücuduma baktı.

"O öpücük neydi öyle," dedim.

"Hangi öpücük?" dedi, beni yeniden kollarına alırken.

"Dışarıda verdiğin öpücük."

"Sevgilimi öpemez miyim yani?"

Boğazıma bir yumruk oturduğunu hissettim ve zorlukla yutkundum. Biraz önce söylediği şey hoşuma gitmemişti. Yirmi yaşında bir yeni yetme değil, evli bir kadındım ve bu söylediği şaka bile olsa, beni pek mutlu etmemişti. Víctor tam olarak neyin peşindeydi böyle?

"Tam olarak sevgilin sayılmam aslında," dedim, gözlerine bakmaktan çekinerek.

"Şey," dedi, çalışma masasını işaret ederek, "biraz önce öyle gelmedi bana."

"Biraz önce olanları sen başlattın," dedim, suratımı asarak, "ben buraya konuşmaya gelmiştim."

"Sabahtan beri seni düşünüyorum," dedi, "yemeğe çıkmak ister misin?"

"Víctor, bu durum seni yormuyor mu?"

"Bilakis, kendimi çok zinde hissediyorum," dedi, belimi kavrayarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Tanrı aşkına."

"Evet, yoruyor. Telefonun çalıyor galiba," dedi, somurtarak.

Çantama uzantım. Olan bitene çok farklı şekillerde yaklaştığımızı fark etmiştim.

"Efendim?"

"Çok şükür! Víctor'un seni öldürdüğünü ve cesedini yeniden yapılandırdıkları binalardan birine sakladığını düşünmeye başlamıştım."

"Lola, Tanrı aşkına," dedim, gözlerimi kapatarak.

"Tamam, tamam, sustum. Bana gelip her şeyi anlatacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok," dedim, yalan olduğunu bile bile.

"Nasıl yani?"

"Öyle yani," dedim, Víctor'a doğru göz kırparak.

"Hafta sonunu onunla beraber, kocana kızgın bir halde geçirdin ve hiçbir şey olmadı, öyle mi?"

"Hayır."

"Hem de iki gün boyunca?"

"Aynen öyle."

Ne demişler? Bir şeyin gizli kalmasını istersen, sağ elin yaptığını, sol ele anlatmayacaksın, değil mi?

"Valeria, bana anlatabilirsin. Víctor'u tanıyorum. Cumartesi sabahı, en geç öğlen, seni evden attı, değil mi? Hepimize aynısını yaptı, çekinmeni gerektirecek bir durum yok. Utanmana da gerek yok. Kızlara anlatmayacağıma da güvenebilirsin."

Telefonu elimle kapatarak, Víctor'a döndüm, "Lola'yı evinden attığın doğru mu?"

"Lola da amma geveze çıktı," dedi, kahkahayı basarak.

"Valeria! Alo!" diye bağırdı Lola.

"Lola, hafta sonunu birlikte geçirdik, çok güzeldi. O kadar. Anlatacak başka bir şey yok."

"Siz kadınlar yok mu," diye güldü Víctor. Sesi, telefonun öbür ucuna kadar gitmişti ki, Lola, "Şimdi de onunla mısın yoksa?" diye çığlığı basıverdi.

"Evet, yemek yiyeceğiz," dedim.

"Ben de geliyorum," diye karşılık verdi Lola.

"Lola, canım, bizimle yemeğe gelmiyorsun."

"Ama neden? Eğlenceli olabilirdi."

Víctor, şoke olmuş bir tavırla kafasını "olmaz" anlamında salladı.

"Víctor 'hayatta olmaz' diyor, canım."

"Ne gıcıksınız. Üstüne bir sürü bilgi saklıyorsun benden, seni cadaloz."

"Sonra konuşuruz."

"Nankör sürtük. Erkek bulunca arkadaşlarını bırakıyorsun demek," diye söylenerek, kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Víctor.

"Sürtüğün tekiymişim."

Yemekten sonra Víctor'un evine gittik ve öpüşmeyi yeni geliştiren yeni yetmeler gibi yarım saat öpüştük. Sonrasında vücudum başka şeyler istemeye başlamıştı ama bunaldığımı hissederek gitmek istediğimi söyledim. Düşünmem gereken şeyler vardı ve bunları daha fazla görmezden gelemezdim. Ama Víctor, gitmeme izin vermek yerine, beni halıya yatırarak zevkten inleten bir ağırlıkla benimle sevişmeyi tercih etti...

Eve döndüğümde gireceğim yatakta, Adrián'ın da olacağını düşünüverdim bir an ve tüm bunlar olduğundan beri ilk kez ağlamak istedim. Adrián'la aramızda olan bitenlerle ilgili birisiyle konuşmaya, içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Kiminle konuşmak istediğimi de gayet iyi biliyordum.

Víctor'un yanından ayrıldım ve sokağa çıktım.

Hayatımda aldığım kararlara baktığımda, beni hiçbir zaman yargılamayan tek kişi Lola olmuştu, ki bazen çok da sağlıklı olmayan kararlar almışlığım vardı. Lola'ya gidip içimdekileri dökersem, beni anlayışla karşılayacağını ve yaptıklarımın asla kötü, kirli veya yasak olmadığını söyleyeceğine emindim. Ama şu an ihtiyacım olan tepki bu değildi. Duygusal fakat mantıklı birine ihtiyacım vardı. Kadın erkek arasındaki sağlıklı ilişkilerin var olabileceğine inanan ve

daha düzenli bir hayat sürdürmeyi hedefleyen birine. Lola değildi aradığım, Nerea da değildi. Benim ihtiyacım olan, Carmen'di. Şimdiye kadar arkadaşlarına her daim sadık kalan ama mantığından ödün vermeyen Carmen.

Kapıyı açtığında, elimde olmadan gülüverdim. Meraklı paparazzi suratını takınmış, tanıdıkları ve onların tanıdıklarının Facebook profillerinde, dedikodu peşinde dolaşmaya koyulmuştu.

"Hah, sonunda teşrif ettin," dedi, kapıyı açar açmaz, "Victor'la neler olup bittiğini anlatmaya geldin, umarım!"

"Sana da merhaba, Carmen, nasılsın? Ben? İyiyim, çok sağ ol sorduğun için! İçeri geçebilir miyim?"

"Hiç kusura bakma, canım, protokole uygun davranmamı hak etmiyorsun. O gönderdiğin saçma sapan mesaj neydi öyle... Dediklerine tek inanan Nerea oldu, düşün yani. Nerea, Noel Baba'nın gerçek olduğuna bile inanıyor olabilir."

Salona ilerledim ve konuşmak için zamanı olup olmadığını sordum.

"Evet. Bir saniye bekler misin? Otur hadi."

Koltuğa oturdum. Carmen mutfaktan iki kadeh ve bir küllük getirdikten sonra, ev telefonunu eline aldı ve ezberlediği belli olan bir numarayı hızlıca çevirdi. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırıp elindeki şarap şişesini açmaya koyuldu.

"Merhaba hayatım, şey lanet olası şu şarap şişelerini nasıl açıyorsun, söylesene? Dur bir dakika, bir dakika." Hiddetle abandığı şişenin mantarını çıkarıverdi ve şarap servisine başladı: "Şey diyecektim, bir saat kadar geç gelebilir

misin acaba? Yok, merak etmeni gerektirecek bir şey yok. Valeria geldi de, şu kadın kadına konuşmalardan birini yapmaya ihtiyacı var, anlarsın ya," dedi, bana göz kırparak. "Ben de seni seviyorum canım, bay bay."

"Seni seviyorum mu? Şimdiden mi?"

"Evet ama konuyu değiştirmeye çalışma. Dökül bakalım."

"Şey... Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Durum çok karmaşık," dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Tahmin edebiliyorum. Öyle olmasaydı, bana gelmezdin."

"Bana karşı her zaman dürüst olduğun için buradayım. Duymak istemeyeceğim şeyleri bile yüzüme söyleyebileceğin için."

"O zaman artık şu ağzındaki baklayı çıkar, istersen," dedi, hafifçe gülümseyerek.

Derin bir nefes aldım... Üç... iki... bir... başla.

"Víctor'la birlikte olduk. Defalarca hem de. Ama sadece birlikte olmaktan fazlasını da yaptık. Aramızda olan bitenlerle ilgili konuştuk. Adrián'la son birkaç aydır çok sorun yaşıyoruz..."

"Dikkatli ol, Val, seks insanı kör edebiliyor."

"Sorun seks değil... Sanırım Adrián ve ben artık..."

"Öyle deme, her ilişkinin iyi ve kötü anları vardır," dedi, eliyle dizimi okşayarak.

"Adrián'a geri dönemem. Benim nasıl bir insan olduğumu biliyorsun... Şu an Víctor'un yanından geliyorum... Carmen, sanırım Víctor'a âşık oluyorum."

"Deme!" dedi iki elini endişeyle havaya kaldırarak. "İşte bu her şeyi daha da karmaşıklaştırır."

"Biliyorum."

"Peki o biliyor mu bunu?"

"Kim?"

"İkisinden herhangi biri."

"Víctor tahmin ediyordur herhalde. Adrián'ı, bilmiyorum... Onu Alex'le birlikte olurken duyduğumu dahi söyleyemedim henüz. Víctor'la yatmamın tek sebebinin o gece duyduklarım olduğunu söyleyemem çünkü Alex'le yaptığı şey sadece muhteşem bir bahane yarattı benim için."

"Bu iki ay içerisinde neler oldu aranızda, düzgün anlatsana şunu," dedi kadehini kavrayarak.

"İki ay değil, Carmen... Adrián'la aramızdaki sıkıntılar çok daha geriye gidiyor..."

"Nasıl yani? Geçen sene bu zamanlar seyahatten yeni dönmüştünüz ve çok mutluydunuz."

"O mutluluk yalnızca bir hafta sürdü," dedim, gözlerimi tavana dikerek.

"Peki ya iki ay sonra Víctor'a karşı hissettiklerinin geçici bir etkilenmeden ibaret olduğunu fark edersen? O zaman ne yapacaksın?"

"Fark etmez. Artık Adrián'la evli kalmak istemiyorum. Sen ne diyorsun?" diye sordum.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "İstersen kendi fikrimi söyleyebilirim sadece," dedi.

"Peki, senin fikrin nedir o zaman?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet," dedim, "bunu başka birinden duymaya ihtiyacım var."

"Bu kadar önemli şeyleri saklamak iyi değil, bence, kaldı ki eninde sonunda olacağını bildiğin şeyleri de erteleyip, süründürüyorsun. Hissettiklerin, senin kontrolünde değil, biliyorum, her ne kadar aksini söyleyenler çıksa da. Önemli olan, senin mutluluğun, Valeria, hayat göz açıp kapayıncaya kadar bitecek kadar kısa, bunu asla unutma. Kendine dikkat et ve karar alırken mantığının sesini dinle."

"Ama Víctor o kadar harika ki," dedim, iç geçirerek.

"Yeni yetmeler gibi hormonlarının etkisinde kaldığından korkuyorum. Bu söylediklerin, gerçekten hissettiklerin olmayabilir."

"Evet, belki de hormonlarımın etkisinde kalıyorum," dedim, oturduğum yerde doğrularak, "Víctor'la birlikte olurken hissettiğim şeyleri, hayatımın başka hiçbir döneminde hissetmedim. Ama yine de, tanıştığımız ilk andan bu yana, aramızda farklı bir bağ olduğunu hissediyorum... Öylesine bir hoşlanmadan..."

"Sıkıntı dolu yasak bir ilişkiye dönüştü. Kendine karşı dürüst ol, Valeria. Biz kadınlar, zor olanın peşinde dolanırız her zaman. Víctor ve sen de şu an birlikte olmamaları gereken iki yasak âşıksınız. İmkânsız aşklar, en tatlı olanlarıdır."

"Adrián'la yeniden birlikte olmayı düşündüm aslında. İçinde bulunduğum boşluk, insanı sarıp sarmalayan, kolay bir durum. Masaya yumruğumu koyarak, olan bitenle yüzleşmekse fazlasıyla zor. Ama sana yemin ederim ki, Carmen, Adrián'la evliliğimiz uzun süreden beri bir yalandan ibaret. Onu çok iyi tanıyorum ve artık beni sevmediğinden eminim."

"Olabilir ama her şeyi fazlasıyla kolaymış gibi gösteren birine güvenmeden önce iki kez düşün derim."

"Biliyorum, Carmen. Ama Víctor eğer tek başıma kalmak istersem, bana saygı duyacağını ama asıl istediğinin, benimle birlikte olmak istediğini söyledi."

"Enine boyuna düşünüp tartmadığın hiçbir karar alma sakın. Adrián'la ne yaparsan yap, Víctor için değil, kendin için hareket etmelisin."

"Biliyorum. Annem de aynısını söylerdi."

"Annen pek bilge bir kadındır, canım," dedi Carmenchu.

Gülüştük.

"Endişelenme," dedi, "Adrián'la ya da Víctor'la birlikte olman gerekiyorsa eninde sonunda birlikte olacaksın. Dikkatli ol, Valeria. Ve artık bir karar ver. Senin olayın hallolduktan sonra, benim de sana anlatacağım önemli şeyler var."

42

SONA DOĞRU

Sokağa çıktım ve metroya yöneldim. Toplu taşımanın insana sunduğu sosyal çeşitlilikle biraz kafamı dağıttıktan sonra ne yapmak istediğimi düşünmeye başladım.

Carmen enine boyuna düşünmeden hiçbir karar almamamı tembihlemişti ama kendime karşı dürüst olduğum takdirde, içgüdülerimi dinleyerek bir karar almak istiyordum. Sadakatsizliği itiraf etmek, karşı tarafın ruhuna yüklenen ağır bir yüktü aslında. Hatta bir tür bencillik sayılabilirdi. Fakat şu an içinde bulunduğum durum farklıydı; çünkü amacım vicdanımı rahatlatmak değil, yapmak istediklerimi açığa vurmak ve hayatımı yeniden yoluna sokmaktı. İçinde bulunduğum bu faciadan kurtulmak istiyordum.

Adrián'ın stüdyosuna doğru yola koyuldum. Bu konuşmayı evde yapmak istemiyordum.

Stüdyonun kapısını çaldığımda, Adrián, saçları dağılmış bir şekilde kapıya çıktı ve yüzüme dahi bakmadan, içeri girmemi söyledi.

"İçeride bitirmem gereken bir şey var, birkaç saniye bekleyebilir misin?" diye sordu.

"Tabii. Yalnız mısın?"

"Evet," dedi, karanlık odaya ilerlerken.

"Alex nerede?"

Adrián cevap vermedi. Karanlık odadan çıktı ve dudağını ısırarak, "Alex ve ben, birlikte çalışmamızın iyi bir fikir olmadığına karar verdik," deyiverdi.

Duyduğum cümle karşısında şoke olmuştum. Böyle bir şeyin olmasını beklemiyordum. Almeria'da olan biteni yeniden yaşamak için önlerine çıkabilecek her fırsatı değerlendireceklerini düşünüyordum.

"Peki ama neden?" diye sordum, şaşkın bir sesle.

"Gel, şöyle otur," dedi. Ikea'dan birlikte aldığımız koltuğa oturmak yerine, ayakta kalmayı tercih ettim. "Şey," diye devam etti, "biraz sonra anlatacaklarımı anlayışla karşılayabilecek misin, emin değilim, ama en azından çabalayacağını düşünmek istiyorum." İşte, itiraf geliyordu. "Cuma günü iş çıkışı, seni aradıktan sonra, otele geri döndüm. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Alex arabayla bıraktı beni. İçkime bir şey kattığını çok geç anladım. O kadar garip bir haldeydim ki tarif etmem imkânsız. Otelde duş alıp alamayacağını sordu ve onu içeri davet ettim. Odaya girdiğimizdeyse bir anda soyundu."

Anlattıkları, canımı, tahmin ettiğimden de çok yakıyordu.

"Devam et lütfen," dedim, gözlerimi ellerime dikerek.

"Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," dedi, koltuğa yığılarak.

"Devam etmene gerek yok. Yanlışlıkla beni aradınız ve her şeyi duydum."

"Ne duydun?" dedi, yeniden ayağa kalkarak, "Hiçbir şey duymuş olamazsın çünkü aramızda hiçbir şey olmadı."

"İnlemelerinizi duydum," dedim, zorlukla yutkunarak.

"Alex'le birlikte olmadım."

Adrián bana acıdığından yalan söylüyordu. Belki yerimde başka biri olsaydı, söylediklerine inanmış gibi davranır ve olan biteni sineye çekerdi. Ama ben, bunu yapamazdım. Duyduklarımdan emindim. İçimdeki bencil ve çocuksu Valeria, sessiz kalmamı ve içinde bulunduğum durumun rahatlığına teslim olmamı söylüyordu. Ama hayır, şimdi cesur olmanın ve konuşmanın tam zamanıydı.

"Sana inanmıyorum," dedim, soğuk bir tavırla.

"Bana inanman veya inanmaman değil konu. Onunla birlikte olmadım."

"Adrián, lütfen ısrar etme. Konuştukça, batıyorsun."

"Valeria, ben seni seviyorum! Nasıl böyle bir şey yaptığımı düşünebilirsin?" diye bağırarak karşılık verdi.

"Ben seni seviyorum" mu? Benim evlendiğim Adrián'dan eser kalmamıştı! Arkamı dönerek, yüzümü ellerimle örttüm. Aklımın ucunda en ufak bir şüphe dahi kaldıysa, biraz önce söyledikleri, tüm şüphelerimi silivermişti işte. Lanet olasıca burada, bu anı yaşıyor olmak istemiyordum! Dürüst olmak gerekirse, Víctor'un yanında olmak istiyordum. Dinlemeyi bırakmış olmama rağmen, fonda Adrián'ın bağırmalarını işitiyor, beni hastalık derecesinde kıskanç olmakla suçladığını duyabiliyordum. Sinirlendim, hem de çok. Öfkemi bastırmak istesem de, başarılı olamadım ve, "Yalan atmaktan vaz-

geç, lanet olası! Kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye haykırdım.

"Sana neler oluyor böyle?" dedi, gözlerini fal taşı gibi açarak.

"Bana gerçeği anlatmanı istiyorum. Beni aldattığın yetmedi mi? Şimdi de aramızdaki tüm sorunların kaynağının ben olduğumu mu söylüyorsun? Ben deli değilim, Adrián!"

"Şu an tam bir deli gibi davranıyorsun," dedi, şaşkınlıkla.

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye bağırdım, içimde biriken öfke sonunda dışarı çıkmıştı.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye karşılık verdi Adrián, ondan beklenmeyen bir şekilde.

"Hafta sonu ne yaptığını, yalan söylemeden anlatmanı istiyorum. Olan bitenleri biliyorum ama yine de senin ağzından duymaya ihtiyacım var."

"Öyle mi? Hafta sonu senin sonu yokmuş gibi harcadığın parayı kazanmak için canımı çıkardım. Oldu mu şimdi?"

"Beni kötü bir kadın gibi göstermeye çalışma. Tabii, zavallı sen, değil mi? Yatağına uzanıp, bacaklarını açan ilk şıllıkla yatmayacaksın da ne yapacaksın? Ne kadar iyi bir insansın sen, Adrián! Seni karşıma çıkardığı için Tanrı'ya binlerce kez şükürler olsun. Sen olmasaydın benim halim ne olurdu?"

"Son kez söylüyorum Valeria..."

"Ne söyleyeceksin, ne? Seni başkasıyla birlikte olurken işittim diyorum," dedim, boğazımı acıtarak, avazım çıktığı kadar bağırarak, "hayatında bir kez gerçek bir erkek ol ve itiraf et!"

"Alex odama girdi, soyundu ve yatağıma uzandı," diye başladı, biraz sonra söyleyeceklerini atlatmak için birkaç aya

ihtiyacım olacağının farkındaydım, "Alex, sen değil. Sebebini biliyor musun? Çünkü senin aksine, Alex beni bir erkek olarak görüyor ve onunla birlikte olduğumda kendimi gerçek bir erkek gibi hissettiriyor. Sonrasında yaptıklarımızı anlatmasam daha iyi olur, çünkü sen gerçekleri kaldırmaya alışık olmayan, şımarık bir kız çocuğusun!"

O an gözlerimin önünden Adrián'la birlikte olduğumuz on yıl boyunca yaşadığımız tüm anlar, verdiğimiz tüm sözler geçiverdi. Onunla tanıştığımız gün bana ilk sözünü vermişti, "Göreceğiz, bakalım," demiştim, "Göreceğimize emin olabilirsin," diye gülümsemişti.

Ağzından çıkan her kelimenin arkasında duran, verdiği tüm sözleri gerçekleştiren Adrián'dan eser kalmamış, karşımda duran adam, bambaşka birisi oluvermişti. Bense bu gerçeği aylardır inkâr etmeye çalışıyordum. Evet, karşımda duran bu adam, benim kocam değildi artık. Fiziksel olarak kocama benziyordu, fakat karakteri bambaşkalaşmış, yabancılaşmıştı. Onun da benim için aynı şeyleri düşünüyor olması muhtemeldi.

Adrián'ın çok güzel bir gülümsemesi vardı. Görmeyeli hatırlayabileceğimden de uzun zaman olan, muhteşem bir gülümsemesi. Adrián zeki bir adamdı, bundan altı ay öncesine kadar, hayatta verdiğim en iyi karardı. Hiçbir zaman abartılı sevgi gösterilerinden hoşlanmazdı ama bu durum beni rahatsız etmezdi. Bakışlarıyla her şeyi anlatırdı, Adrián.

Peki ya şimdi? Ne olmuştu da bu hale gelmişti? Her şeyi altüst edecek ne yapmıştık böyle?

Tüm bunları düşünürken hayatımda daha önce yapma-

dığım bir hareket yapıverdim ve Adrián'ın yanağına hayatımın ilk tokadını attım. Sonrasında, kızarmış ve titreyen elime bakakaldım. Yaptığım şeye, kendim dahi inanamıyordum.

Cevap vermeyeceğini, ağzını açmadan, yanımdan çekip gideceğini sandım bir an. Ama yanılmıştım. Bu, eski Adrián'ın vereceği bir tepkiydi. Yeni Adrián'sa, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırmıştı suratıma.

"Bu tokat Alex için. Senin tokadını Víctor'la birlikte attık. Cuma, cumartesi, pazar ve pazartesi... Senin benimle bir senede birlikte olmadığın kadar birlikte oldu benimle."

Ellerini yumruk yaparak, dudaklarını ısırdı. "Beter ol," diye geçirdim içimden.

"Ne yaptın sen, Valeria? Onunla yattın mı yani?" dedi, duyduklarına inanamayarak.

"Evet. Çünkü onun yanında kendimi bir kadın gibi hissediyorum."

Adrián yeniden koltuğa çöktü ve saçlarını çekti. Benim Adrián'ımdan eser kalmamıştı...

"Bunu nasıl tahmin edemedim ki... Senin tek umurunda olan şey hep o konuydu zaten... Bulduğun ilk yatağa atlamana şaşırmamalı..."

"Adrián, sen ve ben artık birbirimizi sevmiyoruz," dedim, kendimi ağlamamak için zor tutarak.

"Yanılıyorsun. Ben seni seviyorum... Ben," dedi, "bu yaptığına inanamıyorum, Valeria... Ben fark etmeden uyuşturucu almıştım ve ne yaptığımın farkında bile değildim; oysa sen..."

"Alex'i kovmana lüzum yoktu. Onun bir suçu yok. Yapmak istediğin şeyi yapan sensin."

"Tıpkı senin gibi, değil mi?"

"Seninle aramızda yolunda gitmeyen bir şey var, benimle ilgili mutsuz olduğun bir şey var... Belki artık çekici gelmiyorum sana, belki de seni mutlu edemiyorum, belki âşık olduğun kadın değilim artık, belki seni hayal kırıklığına uğrattım ve belki de asla evlenmemeliydik... Sebebini bilmiyorum ama bu yaşadıklarımızı ikimiz de hak etmiyoruz. Ben ayrılmak istiyorum artık."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı. Korkarak, bir adım geri çekildim.

"Beni kendinden o kadar uzaklaştırdın ki, artık kendimi sana değil, Víctor'a ait hissediyorum."

"Tanrı aşkına, Víctor'la tanışalı iki gün oldu," dedi kuru bir kahkaha atarak, "seni bir sonraki şıllık için terk ettiğinde çok pişman olacaksın," gözlerini kaldırdığında, ağlamak üzere olduğunu fark ettim, "Ona âşık mısın? Söylesene?"

"Hayır. Ama sana da âşık değilim."

"Valeria, gelip geçici bir durum bu," diye haykırdı.

"Onunla ne kadar süredir yattığını bilmek istemiyorum," dedim, gözlerimi kapayarak, "Almeria'da olanlar bir seferlik olabilir de, olmayabilir de. Bilmiyorum, ve bilmek de istemiyorum. Seninle benim aramızda zamanında her ne varsa, o kadar mahvolmuş durumda ki, artık kurtarılacak hiçbir şey kalmadı, bunu şimdi anlıyorum."

"Bitti mi yani?"

"Evet. Birbirimizden nefret etmemizi istemiyorum ama artık yanımda olmanı istemiyorum."

"Ciddi misin?" dedi ayağa kalkarak.

"Evet. Uygun olduğun bir zaman eve gelerek, eşyalarını topla lütfen."

Birkaç saniye boyunca cevapsız kaldı. Ağır bir şekilde nefes alıyordu... Onu bu halde görmekten korkmuştum. Karşımda duran bu yeni Adrián'ın, konuyu kapatmak için ağzımın orta yerine bir yumruk oturtup oturtmayacağından emin olamıyordum.

Neyse ki üzerime yürümek yerine, iç geçirdi ve, "Git," demekle yetindi, bakışlarını odanın öbür ucuna dikerek, "lütfen, git."

43

YUMRUK

Carmen, Borja'yı beklerken, ona anlattıklarımı aklından çıkaramıyordu. Evlendiğim günü, daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Düğünün olduğu bahçede Lola'yı yakalamış, gerçek aşkın mümkün olabileceğini söylemişti. Nerede yanılmıştı acaba? Kaldı ki, bir şeyin var olup olmadığı, bana bakılarak söylenebilir miydi?

Daire kapısı çaldığında, Borja'nın geldiğini düşünerek, kapıya çıktı. Karşısındaki, Borja değil, Daniel'di.

"Merhaba, Carmen," diyerek, içeri adım atmaya çalıştı.

Carmen ise, vücudunda topladığı tüm güçle kapıyı Daniel'in suratına çarpıverdi. Kapı, kelimenin gerçek anlamıyla suratına çarpan Daniel, tüm apartmanı inletecek bir çığlık koparıverdi. Carmen, kapıyı yeniden açtığında, bu sefer Daniel'i kendi elleriyle boğmayı düşünmeye başlamıştı.

"Çığlık atmayı bırakır mısın?" deyiverdi.

Daniel'in gömleği, burnundan akan kanla lekelenmişti. Her ne kadar, kendisinden şikayetçi olup elinde avucunda her ne varsa alabileceği tehlikesinin farkında olsa da, Carmen kendine hâkim olamayarak kahkahayı basmıştı.

"Burnumu kırdın," diye haykırdı Daniel.

"Sana içeri girmeni söyleyen oldu mu?"

"Burnumu kırdın," diye tekrar etti.

"İçeri gir. Buz getireceğim, çığlık atmayı bıraksan, iyi edersin."

Daniel içeri girerek, başını arkaya atar şekilde, koltuğa oturdu. Birkaç saniye sonra yanında beliren Carmen, sanki hiçbir şey olmamışçasına sakin bir tavırla, bir tülbende bağladığı buzu uzatıyordu.

"Koltuğu lekelersen, yenisini aldırırım, ona göre."

"Sen nasıl bir şeysin böyle?"

"Al, şu buzu koy burnuna. 'Bana yardım etmedi' diye şikâyette bulunmanı istemem."

"Seni bir şikâyet etmediğim kalmıştı zaten," dedi, kuru bir gülümsemeyle.

"Suçlu sensin. Evimde ne işin var senin? Hem de izin vermeden, içeri girmeye kalkıyorsun!"

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Yalan atma. Seni Nerea göndermiş olmalı."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır!" diye yeniledi Daniel.

"Evet!" diye ısrar etti Carmen.

"Tamam, tamam, beni Nerea gönderdi."

"Biliyordum."

"Çok ısrarcı olabiliyor."

"Biraz Nazi olduğu doğrudur," dedi Carmen, gülümseyerek.

Daniel'in kan lekeli gömleğiyle sokağa çıkmak zorunda kalacağı fikri, Carmen'in yüzünü güldürmeye devam ediyordu. Bu anı yaşamayı onlarca kez hayal etmiş olmalıydı. Ve gerçekleştiği o an, beklediğinden de daha eğlenceli olmuştu. Daniel'in burnunun kırılmış olması umurunda dahi değildi.

"Söyle bakalım, burada ne işin var?" diye sordu.

"Nerea senden özür dilemem gerektiğini düşünüyor."

"Senin öyle düşünmediğini hissediyorum."

"Özür dilemeyeceğim, hele şimdi, asla," dedi, şişmiş burnunu işaret ederek.

"Burnunu tıka ve ağzından nefes al, her şeyi kan lekesi yapacaksın."

"Bu konuyu biraz daha uzatırsak, seni mahkemeye vereceğim sanırım. Bu yüzden bu konuyu kapatıp buraya gelme sebebime gelelim. Sana bir teklifim var," dedi. Carmen ise, Nerea'mn bu suratı öptüğünü hayal etmek ve iğrenmekle meşguldü.

"Aklıma gelen tarzda bir teklif değildir, umarım?" dedi, yüzünü ekşiterek.

"Tabii ki hayır! Tanrı aşkına!"

"Neden bu kadar tepki gösterdin şimdi? Ne yani? Senin için yeterli değil miyim?"

"Konu buraya nasıl geldi, söyler misin?" dedi tavana bakarak, "Diyeceğim şu ki, birkaç yeri aradım. Fakülteden arkadaşlarımdan birinin çalıştığı bir ajansta, yeni bir pozis-

yon açılmış ve önümüzdeki hafta seninle görüşmek istiyorlar. Perşembe akşamüzeri. Korkmanı gerektirecek bir durum yok, aramızda olan biten her şeyi biliyorlar, yani iş görüşmesinde, bu kadar güzel bir işi neden bıraktığın sorusuna cevap vermeye ihtiyacın olmayacak."

"İşin başındaki sensen, yatakları test eden kişi olmak bile güzel bir iş sayılmaz!"

"Görüşmeye gidecek misin, gitmeyecek misin?"

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Nerea için. Açık ve net. Senin için değil. Bana kalırsa sana yazdığım tavsiye mektubu yeter de, artardı bile."

Carmen, başka zaman olsa, bu cevaba sinirlenebilirdi ama o an, nasıl gelirse gelsin, önüne gelen yeni fırsatı düşünerek mutlu olmayı seçti. Daniel'in Nerea'ya bu kadar değer verdiği doğruysa bir araya geldiklerinde, ona tahammül edebilmesi mümkün olabilirdi.

"Tamam, söylemeye geldiğin şeyi söyledin. Şimdi kalk, doktora git ve şu burnuna bir baktır."

"Baktıracak bir şey yok, burnumu kırdın işte," diye söylendi Daniel, kapıya doğru ilerleyerek.

"O koca burnunu, her yere sokarsan, eninde sonunda olacağı buydu zaten," dedi. Bir anlığına nefretle bakıştılar.

"Teşekkürler, Daniel," dedi Carmen, Daniel apartman koridoruna çıkarken, "bu teşekkürün kıymetini bilsen iyi edersin; çünkü benden duyacağın ilk ve son teşekkürler olduğuna eminim."

"Nerea'ya teşekkür et. Bana kalsa, evinin her yerini pislikle doldurturdum."

Gülümsediler.

Bir konu daha kapanmıştı.

AYRILIK

Adrián sabaha karşı ikide eve döndüğünde, yatağın üstüne uzanmıştım. Beni, uyur halde bulmayı ümit ediyor olmalıydı ama uyanıktım.

Eşyalarını toplamaya başladığında, tek bir kelime dahi etmedik. Sonrasında, yanıma oturdu ve haklı olduğumu söyledi.

"Biliyorum," dedim.

"Bu noktaya nasıl geldiğimizi gerçekten anlayamıyorum," dedi, sesi titreyerek.

"Hayatta her şey insanlar için."

İç çekti ve başını salladı. Birkaç dakika sonra bana bakmadan korktuğunu itiraf etti. Çok şaşırmıştım... Adrián asla korku duyan bir insan olmamıştı şimdiye kadar. Her şey fazlasıyla basit, yapılabilirdi onun için. Alt edemeyeceği hiçbir şey olmazdı eski Adrián'm. Yeni Adrián ise korkuyordu.

"Ben de," diye itiraf ettim.

"Sensiz bir geri zekâlı olacağım," dedi, omuzlarını silkerek.

"Eğer ayrılmazsak, ikimizin de geri zekâlılaşacağından korkuyorum."

"Yarın geri kalan eşyaları toplayıp, giderim."

"Tamam," dedim, bacaklarıma sarılarak.

"Bir avukat tutmaya ihtiyacım olacak mı?" diye sordu, yorgun bir tavırla.

Avukat. Evet... Lanet olsun. Şu an bürokratik süreçleri düşünmek istemiyorum.

"Avukat tutmadan önce biraz zaman geçmesini bekleyebiliriz belki," dedim, zorlukla yutkunarak.

"Olur."

"Nereye gideceksin?"

"Bizimkilerin yanına. Sonrasında stüdyoya yakın bir daire ararım herhalde."

Bacaklarını toplayarak, tıpkı benim gibi, göğsüne doğru çekti. Bir an, onu ilk tanıdığım an aklıma geliverdi. Yirmi üç yaşında, arkadaşlarıyla dışarı çıkmış, boynunda fotoğraf makinesi asılı o hali... Aramızdaki o koca sevgiden nasıl olup da hiçbir şey kalmamıştı geriye? Acaba birbirimizi gerçekten sevmiş miydik?

"Adrián," dedim, gözlerimi, gözlerine doğrultarak, "sence neden böyle oldu? Ben bir sebep arayıp duruyorum ama gerçekten anlayamıyorum... Biz eskiden böyle değildik."

"Ben anlıyorum," dedi, dilini ısırarak, "çok uzun zaman

önce aramızdaki bağı kaybettik. Hayatta önemli olan şeyler hakkında konuşmayı bıraktık."

"Dürüst olmam gerekirse beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum artık."

"Seni seviyorum tabii ki, lanet olası," dedi, elini saçlarından geçirerek. Sonunda eski Adrián'dan bir ses gelmişti.

"Peki o zaman neden Alex?" diye fısıldadım.

"Neden Víctor?" diye karşılık verdi.

"Beni sevdiğini asla söylemedin ki... Nereden bilebilirdim?"

"Haklısın. Değiştirmem gereken bir şey bu," dedi, değişse bile ne kadar sürede değişebileceğini ve benim onu beklemek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

"Ne kadar bekleyeceğiz?" diye devam etti gözlerime bakmadan.

"Bilmiyorum. Gidişata göre karar veririz."

"Kapıyı bana kapatıp Víctor'a açtığını hissetmekten geri duramıyorum."

"Víctor'dan bahsetmek istemiyorum, lütfen."

On sekiz yaşımdan bu yana Adrián'laydım. Onu tanıdığım ilk an, sırılsıklam âşık olmuştum. Tanışmış, âşık olmuş, ilk kez birbirimizle sevişmiş, binlerce kez kavga etmiş, üniversiteye birlikte gitmiş, evlenmiş ve şimdi de ayrılmıştık. Birlikte yapacağımız son şey olacaktı bu: ayrılmak. Asla

sahip olmayacağımız çocuklarımıza, sahil kenarında asla sahip olmayacağımız eve elveda diyorduk... Son iki yıldır para biriktirdiğimiz ve hayalini kurduğumuz Çin seyahatine ve binlerce başka şeye elveda...

O gece son kez birlikte uyuduk; gerçekte hiçbirimiz uyumayı başaramasa bile. Tüm gece ağladık. Adrián'ı ilk kez ağlarken gördüm.

Ertesi gün, Adrián eşyalarını toplamaya devam ederken Víctor'la konuşmaya karar verdim. Adrián'ın evden gitme anını görmek istemiyordum, bu yüzden Víctor'la yapmak zorunda olduğum konuşmayı, o ana denk getirmek iyi bir fikir olabilirdi. Víctor'dan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ve bu durum mideme kramplar sokuyordu.

Ofisinin resepsiyonunda bir süre bekledikten sonra, Víctor sonunda koridorun öbür ucunda belirmişti. Dudaklarıma ufak bir öpücük kondurarak, beni özlediğini söylemiş, ben de ne konuşmak için geldiğimi bir anlığını unutuvermiştim.

Odasına girdiğimizde, ikimiz de ayakta kaldık. Bir elimi tutarak hafifçe okşadı ve beni kendine doğru çekti. Daha sonra sol eliyle yüzümü okşayarak beni öptüğünde, başımı omzuna yaslayarak derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çektim.

İstesem de, istemesem de, konuşmamız gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Adrián'ı terk ettim."

Odayı derin bir sessizlik kapladı o an. Víctor bir adım geriledi. Cevabı her ne olursa olsun, sakin kalmam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Of!.." diye iç geçirerek, masasına yaslandı ve eliyle, saçlarını taradı.

"Of" pek de mutlu edecek bir karşılık değildi bu durumda. Yeniden söze girmeliydim.

"Beni yanlış anlama, Víctor. Sadece bilmeni istedim," dedim, sesim titreyerek, "senden bir şey beklemiyorum..."

"Valeria," dedi, dudağını ısırarak, "ben sana hayır demiyorum ama yalnızca..." dedi, yeniden iç geçirip yüzünü, iki elinin arasına alarak.

Üzüntüyle gülümsedim. Beklediğim cevaplardan birini almıştım işte.

"Ben gideyim, o zaman," dedim.

"Bekle, bekle," dedi kolumdan kavrayarak, "beni anlamanı istiyorum. Bu durum..."

"Pek sıkıntılı," dedim, kendimi gülmeye zorlayarak.

"Sıkıntılı değil. Fakat beklemediğim bir durum olduğunu itiraf etmeliyim."

"Beklemediğin mi?" dedim, kaşlarımı çatarak, "geçen cumartesi öyle demiyordun ama."

"Düşündüğüm durumlardan biriydi," deyiverdi, gözlerime bakarak, "ama düşünmüştüm ki, yani siz, evli kadınlar, her zaman..."

"Biz evli kadınlar her zaman ne?" diye ısrar ettim. Şimdiye kadar kullandığı kelimeler, pek sevimli gelmemişti kulağıma. "Bu durumlar için bir kılavuzun falan mı var acaba? Bu gibi ilişkilerde nasıl davrandığını belirleyen bir rehberin mi var?" diye devam ettim.

Víctor yeniden iç geçirerek gergin bir tavırla eliyle, bir kez daha saçlarını taradı.

"Adrián'la ayrılmazsan kararına saygı duymayacağımı söylemiştim... Fakat, şu an için biraz yalnız kalman gerektiğini düşünüyorum ve..."

"Senden bir şey beklemediğimi söyledim," dedim, sözünü keserek, "aramızdaki bu şey her neyse adının, birlikte olduğun kadınlar listesine eklenerek sonlanacağının farkındayım."

"Bak, Valeria," dedi, şaşkın bir tavırla, "senin, diğer kadınlardan çok daha farklı olduğunu biliyorsun. Ama benim de biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamalısın."

Evet, canım. Yani çevirisi, "Sen sonunda bir karar aldığında, korkudan altına edebilirim" demişti. Kapıya doğru ilerledim ve ona doğru dönerek, "Görüşürüz," diye mırıldandım.

"Lütfen kızma bana," dedi, gözlerini kapayarak, "beni anla, lütfen."

"Sana kızmıyorum, Víctor. Ama şu an ortalıktan kaybolmaya ve kendime odaklanmaya ihtiyacım var. Anlamak istediğim tek kişi benim, başka hiç kimse değil."

"Beni aramanı bekleyeceğim, olur mu?" dedi, sevimli bir gülümsemeyle, "Ama beni yarın veya öbür gün arama. Sen ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet ama asıl soru, bunu senin bilip bilmediğin."

"Senden bir şey beklemememi söyledin. Adrián'ı terk edersen, seninle görüşmeye devam etmek istediğimi söylediğimin farkındayım ve şu an fikrimi değiştirmiş değilim. Ama bana bak, lütfen. Bu sefer, doğru bir şekilde olmasını istiyorum her şeyin."

"Benim de düşünmem gereken bir sürü şey var," dedim.

"İşte bu yüzden, beni aramanı bekleyeceğim, Valeria, ama sonsuza kadar değil."

Her zamanki kışkırtıcı gülümsemelerinden birini attı. Víctor, neden bahsettiğini bal gibi biliyordu. Benimse bir çevirmene ihtiyacım vardı. Ah, Víctor, ah, bana daha neler öğretecektin bakalım!

"Şimdi gidiyorum."

"Tamam," dedi, "sana eşlik edeyim."

Koridorda sessizce ilerledik ve kapıya vardığımızda, babası ve diğer çalışanların gözü önünde, dudaklarıma tutkulu ve uzun bir öpücük kondurdu. Sonunda ayrıldığımızda ofisteki herkes, bizi izliyordu.

"Bana zaman ver ama beni aramayı ihmal etme," dedi, alnını, alnıma yaslayarak.

Söylemesi kolaydı, canım. Zaman ver ama aramayı da ihmal etme. Benim de zaman ihtiyacım vardı ama ne kadar zamana ihtiyacımız olduğunu ben nereden bilecektim? Ya o zamana kadar başka bir kadım yatağa atmış olursa? Peki onu aradığımda henüz hazır olmadığını hissederse?

LOLA, NEREA VE CARMEN İÇİN

Tüm sabah ve akşamüzeri tembellik yaptıktan sonra, kızları arayarak onlara anlatmam gereken çok önemli bir şey olduğunu ve akşam saat sekizde Lola'nın evinde buluşmak istediğimi söyledim. Víctor'un evinde geçirdiğim hafta sonundan sonra, hepsinin beklediği de buydu zaten, özellikle de pençelerini çıkarmış, suçlu bulduğu her kimse üzerine atlamaya hazır olan Nerea'nın. Tam olarak ne anlatacağımı kestiremeseler de, birkaç önemli itiraf geleceğini tahmin edebiliyorlardı.

Olan biteni kızlara anlatmadan önce, güçlü rolüne bürünerek, önce anne ve babamla konuşmam lazımdı. Onları aramak üzereyken ayrılmak konusunda yanılıp, yanılmadığımı sorguladım bir an. Gerçekten Víctor yüzünden mi ayrılıyordum Adrián'dan? Yoksa Víctor, Adrián'la aramızdaki ölü ilişkiyi fark etmemiz için bir bahane mi olmuştu? Sebebi her ne olursa olsun, sonucu belliydi. Fiziksel ve ruhsal sağlığım için, aldığım kararın arkasında durmam gerekiyordu.

Annem ve babam, tıpkı beklediğim üzere, ayrılma haberini şok geçirerek karşıladılar. Onların bu tutumu beni şa-

şırtmamıştı, ne de olsa, olan bitenin büyük bir kısmını onlara anlatamamıştım. Adrián'ın Almeria'da üniversite çağında bir kızla birlikte olduğunu, benim evli bir kadın olarak yaşadığım yasak ilişkiyi bilmiyorlardı.

Sonunda Lola'nın evine vardığımda, oturma odasının orta yerine konmuş olan kanepeye oturdum.

"Kızlar," diye başladım, "size anlatmam gereken şeyler var... Adrián ve ben, içinde bulunduğumuz durumu değerlendirdikten sonra, yapılacak en doğru şeyin, ayrılmak olduğuna karar verdik. En azından bir süreliğine."

Nerea eliyle, yüzünü kapattı. Carmen sesli bir şekilde iç geçirdi ve Lola, gözlerini yere eğdi.

"Val, biraz acele etmiyor musunuz? Bu gibi durumlar..." diye lafa başladı Lola.

"Hayır," diye sözünü kestim, "geç bile kaldık. Bir süreliğine ayrılmak fikri, ikimizi de biraz sakinleştirmek için alınmış bir karar ama ben bir daha geri döneceğimizi sanmıyorum."

"Valeria, on yıldır birliktesiniz," dedi Carmen, dizime yaslanarak, "aranızdaki sorunları aşmak için biraz daha fazla çaba sarf etmelisiniz. Bu kadar kolay pes etmeyin."

"Artık kurtarılacak bir ilişki kalmadı, ikimiz de şımarık, ufak çocuklar gibi davrandık. İlişkimizi eniine boyuna irdeleyecek kadar olgun olmadık asla, bunun acısı da şimdi çıkıyor işte."

Zorlukla yutkundum. Víctor'la olan bitenleri ve sonrasında verdiği tepkiyi anlatmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

"Peki, Víctor'la ne oldu? Yoksa onun yüzünden mi ay-

rılıyorsun? Bir hafta sonu kaçamağı için evliliğini mi bitiriyorsun?" diye sordu Nerea, gergin olduğunda takındığı, tiz sesiyle.

"Hayır. Adrián ve ben, mutlu olmadığımız için ayrılıyoruz."

"Karşındaki biziz, Val, neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

Omuzlarımı silktim. Víctor'la ilgili konuşmaya hazır değildim. Olan biteni tek bilen olan Carmen de sessiz kalmıştı. Víctor'un pazar sabahı gazetesini okuması geldi aklıma. Benimle birlikte olmak istediğini söylemiş, ben de saf bir şekilde ona inanmıştım. Ne kadar da aptaldım. Kendimi çok rahatsız hissediyordum. Grubun "sorumlu" ve "akıllı" kızı olan ben, bir hafta sonu aklımı kaybetmiştim.

Daha fazla dayanamayarak hıçkırarak ağlamaya başladım. Ben! Ağlıyordum! O kadar uzun zamandır ağlamayan ben!

Kızlar beni sıkıca sarmaladılar ve yanımda olduklarını söylediler. En azından, onların yanımda olduğu doğruydu.

Daha fazla oturmak istemedim. Biraları devirerek, tüm erkeklerin nankör olduklarına dair sohbetlere başlanmasını istemiyordum. Tek başıma kalmak ve içimde kopan fırtınaları nasıl dindireceğimi düşünmek istiyordum.

Lola'nın evinden ayrılarak, tek başıma, kırk beş dakika boyunca yürüdüm. Eve vardığımda, Adrián'ın arkasında bıraktığı boşluk karşılamıştı beni. Neleri yanında götürdüğüne bakmak istemedim. Onun yerine, bilgisayarın karşısına geçtim ve o gece, gözümü kırpmadan, yazdım. Gerçekten yazmak is-

tediğim şeyi bulmak için, çok ağır bir bedel ödemiştim. Adrián'ı kaybetmiş, ilham perimi geri kazanmıştım. Onun sayesinde çıldırmaktan kurtulacak, huzura erebilecektim.

İki gün sonra yazmayı bitirdiğimde, geriye yönelik hiçbir okuma yapmadan, yayınevine gönderdim. Yazdıklarımı düzeltmek için zamanımız olacaktı. Bu romanın, benimle ilgili anlattığı onca şeyle yüzleşmeye henüz hazır değildim. Gerçek Valeria'nın yerine geçmek, yaptığım en zor şeylerden biri olmuştu.

SAAT 12.36'DA GELEN E-POSTA

Merhaba Valeria,

Gönderdiklerini bir solukta okudum. Sana yalan söylemeyeceğim, beklediğim şey aslında bu değildi. Acı çeken ve kendini cezalandıran karakterlerin, iyilik ve kötülük arasındaki mücadeleyi kendilerince yaşadıkları bir roman bekliyordum.

Peki ya onun yerine ne buldum? Yirmili yaşlarının sonunda, ağızları bozuk, saçma, hatta absürt şeyler yaşayan dört kız arkadaşın hikâyesini.

Ama endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Beğendim. Hem de çok. Bu yaz yayımlayacağız.

Karakterlerin her birine tebriklerimi ilet. Bütün bunları yazmak için ne kadar uzun zamana ihtiyaç duyduğunu biliyorum ama beni hayretler içerisinde bıraktın, teşekkür ederim.

Bu arada, ben de boşandım ve hayatımın en eğlenceli dönemi değildi. Umarım senin sürecin de en kısa zamanda sonuçlanır.

Geri kalan şeyler için önümüzdeki günlerde seni arayacağım. Romanın ikinci bölümüne hazırlanmaya başla şimdiden, olur mu?

Sevgiler,

Jose

Lola muhteşem kırmızı dudaklarıyla bana baktı, ayağa kalktı ve bir eliyle omzuma yaslanarak, "Köşeyi döneceksin, sanırım," dedi, "senden ne kadar tazminat alacağımıza karar verebilmem için yazdıklarını okumaya ihtiyacım olacak."

"Tazminat mı?"

"Tüm kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmenin bir bedeli olmalı, değil mi?"

Sol kaşımı kaldırarak, muhteşem dudaklarımla gülümsedim. Eski Valeria, sonunda geri dönmüştü.

"Bakarız," dedim.

"Bana bir kadeh ısmarlayarak başlayabilirsin, mesela. Damağım kurudu."

Masanın önünden kalktım, mutfağa ilerlemeden önce, ceptelefonumun ekranına baktım.

"Beni aramanı bekleyeceğim, Valeria, ama sonsuza kadar değil."

Tik, tak, tik, tak, tik, tak...

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak, yaparken yükseklik korkusundan dehşete kapıldığınız ama bittiği zaman, tekrarlamak istediğiniz bir yüksek atlama gibi. Tüm bunları, bana sonuna kadar inanan birkaç insan olmadan başaramayacağımı biliyorum. Bu macerayı, onlara adamak isterim.

Anne ve babama... Onlar için ne desem az kalır, hayatın güzel ve iyi yanlarının her birini onlardan öğrendim. Kız kardeşim Lorena'ya, bana okuma zevkini aşıladığı ve bir insanın sahip olabileceği en iyi kız kardeş olduğu için.

Kocam, Óscar'a, hayatımı kolaylaştırdığı ve beni her an mutlu ettiği için. Beni sürekli desteklediği ve beni tamamladığı için.

Karakter ve diyalogları yazarken etkilendiğim herkese de ayrıca teşekkürler... Bu romanda her şeyden biraz var: liseden üç arkadaşım, çocukluk arkadaşlarım, "suç ortaklarım", yüksek lisanstan arkadaşlarım, çalışma arkadaşlarım ve daha çok fazlası...

Özellikle de küçük kız kardeşim olarak kabul ettiğim

Maria'ya. Benimle birlikte büyüdüğü ve ihtiyacım olan her an yanımda olduğu için. Ufak Laura'ya, bu kadar özel ve güçlü olmayı başardığı için.

Bea ve Àlvaro'ya, onlar olmadan, böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemeyeceğim için. Txema'ya, bana yıllar boyunca akıl hocalığı yaptığı ve kendime güvenmem gerektiğini öğrettiği için.

Editörüm Ana ve Suma Letras Yayınevi'ne teşekkür etmeden bitirmek istemem. Yazdıklarıma güvendiğiniz ve rüyalarımı gerçekleştirdiğiniz için teşekkürler...

Devam etmeye kalksam, sayfalarca teşekkür edebilirim ama sözü uzatmayacağım konusunda kendi kendime söz verdim, işte bu yüzden, TEŞEKKÜRLER, demekle yetiniyorum, gönülden teşekkürler...